

Naomi Novik

Ökler

KAKTUSUN

PEGASUS

Güzel ve Çirkin masalının bambaşka, çok daha büyülü ve son derece zengin dünyasına açılan sihirli bir kapı...

"Vadimizin dışında anlatılan hikâyeler ne söylerse söylesin, bizim ejderhamız aldığı kızları yemezdi. Köyümüzden geçen yolculardan zaman zaman böyle hikâyeler duyardık. Biz insan kurban ediyormuşuz da o da gerçek bir ejderhaymış gibi konuşurlardı. Tabii bu doğru değildi: Bir büyücü ve ölümsüz olabilirdi ancak yine de insandı ve on yılda bir içimizden birini yemek isterse, babalarımız bir araya gelip onu öldürürdü. Bizi Galiz Orman'dan koruyordu ve bunun için ona minnettardık; ama o kadar da minnettar değildik."

Agniyeşka vadideki evini, sessiz sakin köyünü, ormanlarını ve ışıl ışıl akan deresini çok sever. Ancak köyün sınırında, gölgesini kızın hayatından eksik etmeyen, kötücül güçlerle dolu tekinsiz Galiz Orman yer almaktadır.

Agniyeşka'nın köylüleri, Ejderha olarak bilinen soğuk, hırslı büyücünün Galiz Orman'ın güçlerini onlardan uzak tutmasına bel bağlamıştır. Ne var ki büyücü, bu isteklerini yerine getirmek için korkunç bir bedel ister: Ona genç bir kız verilecek ve bu genç kız on yıl boyunca ona hizmet edecektir; en az Galiz Orman'a düşmek kadar korkunç bir yazgı.

Bir sonraki seçim zamanı gelmiştir ve Agniyeşka korkunun pençesindedir. O da herkes gibi Ejderha'nın Kasia'yı alacağına inanır. Zarif, cesur, güzeller güzeli ve Agniyeşka'nın olmadığı her şey olan Kasia. Dünyadaki en yakın arkadaşı. Ve onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktur.

Ancak Agniyeşka'nın korkusu yersizdir. Çünkü Ejderha geldiğinde, alacağı kişi Kasia olmayacaktır.

2016 Nebula En İyi Roman Ödülü
2016 Locus En İyi Fantastik Roman Ödülü
2016 British Fantasy Society En İyi Roman Ödülü
2016 Hugo En İyi Roman Ödülü Finalisti
2016 World En İyi Fantastik Roman Ödülü Finalisti
John W. Campbell En İyi Yeni Yazar Ödülü
Compton Crook En İyi İlk Roman Ödülü

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-663-8
9 786052 996638

"*Kökler*'in büyüsü, gerçekçi ahlaki boyutlarıyla o kadar canlı ki sanki oradaki büyüleri yapıvereceksiniz. Ama kitap bunu da sizin için yapıyor."
URSULA K. LE GUIN

"Acayip, nefes kesici, üstelik son derece ve esrarengiz bir şekilde büyülü."
LEV GROSSMAN

"*Kökler*'i okumak, en sevdiğimiz hırkamızı yeniden bulmak gibi; sıcacık ve değerli."
MAGGIE STIEFVATER,
Ürperti serisinin yazarı.

"Hani bazen, gün ışığına yeni çıkmış bir Grimm masalına denk gelirsiniz ya, işte *Kökler* tam da böyle bir roman. Büyülü anlatımı hem son derece kendinden emin hem de bir o kadar içten. Şahsen, efsunlu demeyi tercih ederim."
GREGORY MAGUIRE,
Yumurta ve Kaşık'ın yazarı.

"Modern klasik havasında muhteşem bir oman. Naomi Novik, bir masalı bir oluşum omanına dönüştürecek kadar maharetli bir yazar… ve bu kemiklerin üstüne öylesine kanlı canlı bir şey inşa ediyor ki ortaya bambaşka bir hayvan çıkıyor. Etrafındaki güçlü karakterler ise kendi kadim masallarının sesini yansıtıyor."
The New York Times Book Review

"*Kökler*, Bu Yıl Okuduğum En İyi Kitap unvanını hak edecek kadar sürükleyici bir roman. Dokunaklı, yürek burkan ve bir o kadar da büyüleyici olan bu kitap, hayatım boyunca beklediğim fantastik roman. Kitabı almadan önce takviminizi boşaltın çünkü elinizden bırakamayacaksınız."
NPR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kökler

Pegasus Yayınları: 2059
Bestseller Roman: 854

Kökler
Naomi Novik
Özgün Adı: Uprooted

İngilizceden çeviren:
Bora Serkan Yavuz

Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN: 978-605-299-663-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Temeraire LLC, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC bünyesindeki Random House'un alt yayıncısı Del Rey'den alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfîdir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Naomi Novik

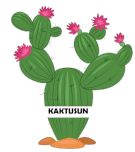
Kökler

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

Vadimiz dışında anlatılan hikâyelerde ne söylenirse söylensin, bizim ejderhamız aldığı kızları yemezdi. Köyümüzden geçen yolculardan zaman zaman böyle hikâyeler duyardık. Sanki biz insan kurban ediyormuşuz ve o da gerçek bir ejderhaymış gibi konuşurlardı. Tabii bu doğru değildi: Büyücü ve ölümsüz olabilirdi ama neticede insandı ve on yılda bir içimizden birini yemek isterse, babalarımız toplanıp onu öldürürdü. Bizi Galiz Orman'dan koruduğu için ona minnettardık ama o kadar da minnettar değildik.

Onları gerçekten bir çırpıda yiyip bitirmezdi ama bize öyle gelirdi. Genç bir kızı kulesine götürür ve on yıl sonra onu serbest bırakırdı ama genç kız artık bambaşka biri olurdu. Şık elbiseler giyer ve bir saraylı gibi konuşurdu; adamın kendilerine katiyen el sürmediğini söyleseler de sonuçta kızlar on yıl boyunca bir adamla birlikte yaşadıkları için elbette harap olurlardı. Zaten başka ne diyebilirlerdi ki? Bu kadar da değil; sonunda Ejderha onları serbest bıraktığında çeyiz olarak bir kese dolusu gümüş verir ve bütün erkekler, kızların haline bakmadan onlarla evlenmeye can atardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama onlar kimseyle evlenmek istemezdi. Hatta burada kalmak bile istemezlerdi.

Babam bir keresinde, durup dururken, "Burada nasıl yaşayacaklarını unutuyorlar," demişti bana. Haftalık yakacağı teslim etmiş, evimize dönerken büyük ve boş yük arabasının tahta oturağında babamın yanında oturuyordum. Dvernik'te yaşıyorduk; vadinin en büyük ya da en küçük köyü değildi, Galiz Orman'a en yakın olanı da değildi: On kilometre kadar uzaklıktaydık. Ancak yol bizi kocaman bir tepeye çıkarmıştı ve havanın açık olduğu bir günde, bu tepeden bakınca nehir boyunca uzanan solgun gri renkli, şerit şerit yanmış toprak parçalarını ve arkalarındaki sağlam ve karanlık ağaç duvarını görebilirdiniz. Ejderha'nın batıdaki dağların eteklerine saplanmış beyaz bir tebeşiri andıran kulesi diğer tarafta ve çok uzaktaydı.

Muhtemelen çok küçüktüm, en fazla beş yaşındaydım. Ama Ejderha'dan veya aldığı kızlardan konuşmadığımızı öğrenmiştim, bu yüzden babam kuralı bozduğunda, bu sözler zihnime kazınmıştı.

"Korkmayı hatırlıyorlar," demişti babam. Hepsi bu kadardı. Sonra atlara bağırmış, atlar da hızlanıp tepeden inerek ağaçlara yönelmişti.

O zamanlar pek anlamamıştım. Hepimiz Galiz Orman'dan korkuyorduk. Ama vadi bizim yuvamızdı. İnsan yuvasını nasıl bırakıp gidebilir ki? Ama kızlar yine de gelip burada kalmazlardı. Ejderha onları kuleden çıkarınca kısa bir süre ailelerinin yanına dönerlerdi; bir hafta, bazen bir ay ama kesinlikle daha uzun süre kalmazlardı. Sonra gümüş drahomalarını alıp giderlerdi. Çoğunlukla Kralia'ya taşınır, üniversiteye giderlerdi. Çok sık olmasa da şehirli bir adamla evlenir ya da bir âlim veya dükkân sahibi olurlardı. Ama bazı insanlar, altmış yıl önce alınan Yadwiga Bach hakkında hâlâ fısır fısır konuşur, fahişelik yaptığını, bir baronun veya dükün metresi olduğunu söylerdi. Oysa benim doğduğum sıralarda, küçük yeğenlerine ve kardeşlerinin çocuklarına muh-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

teşem hediyeler yollayan fakat onları hiç ziyaret etmeyen zengin ve yaşlı bir kadındı.

Yani kızınızı yemesi için birine vermek gibi değildi ama mutluluk verdiği de söylenemezdi. Vadimizde çok fazla köy olmadığından ihtimaller de çok düşük değildi; bir ekim ayı ile bir sonraki ekim ayı arasında doğmuş on yedi yaşındaki kızlardan birini alırdı. Benim senemde doğmuş olup aralarından seçim yapılacak on bir kız vardı ve bu da ihtimalin kötü bir çift zar atma ihtimalinden beter olduğu anlamına geliyordu. Herkes, Ejderha yılında doğan bir kız çocuğunun büyüdükçe daha farklı sevildiğini söylerdi; onu bir çırpıda kaybedebileceğinizi bildiğiniz için buna engel olamazdınız. Ama benim için, ebeveynlerim için durum böyle değildi. Ejderha'nın beni de alabileceğini anlayacak kadar büyüdüğümde, hepimiz Kasia'yı alacağını biliyorduk.

Yalnızca köyümüzden gelip geçen yolcular bunu bilmiyordu ve onlar da Kasia'nın anne ve babasını tebrik eder ya da kızlarının ne kadar güzel, zeki veya tatlı olduğunu söyleyip dururlardı. Ejderha her zaman en güzel kızı almazdı ama bir şekilde, hep en özel olanını seçerdi: Kesinlikle diğer adaylardan çok daha güzel veya çok daha zeki ya da çok daha iyi dans eden hatta çok daha kibar olan bir kız varsa, bir şekilde mutlaka o kızı seçerdi; hem de kararını vermeden önce kızlarla tek kelime konuşmamasına rağmen.

Ve Kasia, tüm bu özellikleri kendinde toplayan bir kızdı. Beline inen gür, başak sarısı saçlarını her zaman örerdi ve gözleri sıcak bir kahverengi tonundaydı. Kahkahası, duyunca söylemek istediğiniz bir şarkı gibiydi. En iyi oyunları düşünür, yeni hikâyeler ve danslar uydurabilirdi. Şölenlere layık yemekler pişirirdi ve babasının koyunlarının yününü eğirdiğinde, tek bir düğüm ya da topak olmaksızın iplik makarasından dümdüz çıkarırdı.

Biliyorum, onu bir masaldan fırlamış gibi anlatıyorum. Ama tam tersiydi. Annem bana yün eğiren prensesin, kaz çobanı cesur kızın ya da nehir bakiresinin masalını anlatırken hepsini biraz

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kasia gibi hayal ederdim; onu hep böyle düşünürdüm. Aklım erecek kadar büyük değildim o yüzden onu daha da fazla sevdim, daha az değil çünkü yakında bizden alınacağını biliyordum.

Bundan rahatsız olmadığını söylerdi. Aynı zamanda korkusuzdu: Annesi Wensa öyle yetiştirmişti. Bir keresinde anneme, "Cesur olması gerekecek," dediğini hatırlıyorum. O sırada, korktuğu bir ağaca tırmanması için Kasia'yı cesaretlendiriyordu ve annem gözyaşları içinde ona sarılıyordu.

Birbirimizden sadece üç ev uzakta oturuyorduk ve benim kız kardeşim yoktu; sadece benden bir hayli büyük üç ağabeyim vardı. Kasia en sevdiğim arkadaşımdı. Bebekliğimizden beri birlikte oynardık. Önceleri fazla ayakaltında dolaşmadan annelerimizin mutfaklarında, sonraysa evlerimizin önündeki sokakta, ağaçların arasında deliler gibi koşturduğumuz yaşa gelene kadar. El ele tutuşup ağaçların altında koşturmak varken kesinlikle eve tıkılıp kalmak istemezdim. Ağaçların bizi korumak için kollarını aşağı indirdiklerini hayal ederdim. Ejderha onu aldığında buna nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

Kasia olmasaydı da ebeveynlerim benim alınmamdan pek korkmazlardı. On yedi yaşındayken koca ayaklı, darmadağın toprak rengi saçlarımla yeni doğmuş tay gibi sıska bir kızdım. Tek yeteneğim, tabii buna yetenek denirse, giydiğim her şeyi aynı gün, birkaç saat içinde yırtmam, kirletmem veya kaybetmemdi. On iki yaşına geldiğimde annem artık benden umudunu kesmiş ve ağabeylerimin artık giymediği eski püskü giysilerle etrafta dolaşmama izin vermişti. Bayram günleri hariç. O günlerde, evden çıkmadan yirmi dakika önce üstümü değiştirmek ve kiliseye gidene kadar evimizin önündeki bankta oturmak zorundaydım. Buna rağmen, bir ağaç dalına takılmadan ya da üstüme çamur sıçratmadan köy meydanına varıp varamayacağım hâlâ eşit ihtimallerdi.

Gece ormandan döndüğünde pislik içindeki yüzüm ve üstünde en az bir delik olan giysilerimle ve eşarbım olmadan koşarak onu

BELONGS TO KANDAS TEAM

karşılamaya gittiğimde babam gülerek, "Sen bir terziyle evlenmelisin, küçük Agniyeşka'm," derdi. Yine de beni kucağına alıp öpmeden duramazdı; annemse usulca iç geçirmekle yetinirdi: Ejderha yılında doğan kızlarında birkaç kusur olması hangi anne babayı gerçekten üzerdi ki?

Ejderha gelmeden önceki yaz uzun, sıcak ve gözyaşlarıyla doluydu. Kasia ağlamamıştı ama ben çok ağlamıştım. Ağaçların arasında geziniyor, altın değerindeki her günümüzü elimizden geldiğince uzatıyorduk. Eve aç ve yorgun dönüyor, karanlıkta doğruca yatmaya gidiyordum. Annem yanıma gelir, başımı okşardı. Ben ağlaya ağlaya uykuya dalarken annem bana usulca şarkı söyler ve ben gece yarısı açlıktan uyanınca yemem için başucuma bir tabak yemek bırakırdı. Beni teselli etmek için başka bir şey yapmazdı, zaten ne yapabilirdi ki? İkimiz de biliyorduk ki Kasia'yı ve annesi Wensa'yı ne kadar severse sevsin, karnında küçük bir mutluluk düğümü oluşmasına engel olamazdı; *benim* kızım değil, *benim* bir tanem değil. Elbette ben de aksini istemezdim.

O yazın hemen hemen tamamını Kasia'yla geçirdim. Uzun zamandır da öyle yapıyordum. Küçükken köydeki çocuklarla da oynardık ama biz büyüyüp Kasia güzelleştikçe, annesi onunla konuşmuş, "Hem kendin için hem de onların iyiliği için oğlanlarla görüşmemen daha iyi olur," demişti. Ama ben ondan ayrılmadım ve annem Kasia ile Wensa'yı, beni onlardan ayırmaya yeltenmeyecek kadar çok severdi; sonunda daha çok üzüleceğimi bildiği halde.

Son günümüzde, ağaçların altında bizim için bir açıklık bulmuştum; ağaçlar henüz dökmedikleri sarı ve ateş kırmızısı yapraklarıyla tepemizde hışırdıyordu ve her yere olgun kestaneler saçılmıştı. Bir avuç kestaneyi kızartmak için ince dallardan ve kuru yapraklardan küçük bir ateş yakmıştık. Ertesi gün ekim ayının ilk günüydü ve derebeyimizi, lordumuzu onurlandırmak için muhteşem bir şölen düzenlenecekti. Ejderha gelecekti.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Gezgin bir ozan olmak ne güzel olurdu," dedi sırtüstü uzanıp gözlerini kapayarak mırıldanan Kasia. Festival için bir ozan gelmişti ve o sabah şarkılarını prova etmişti. Tüm hafta, hediyelerle yüklü arabalar gelmişti. "Tüm Polnya'yı gezmek ve krala şarkı söylemek için."

Kasia, aklı bulutlarda gezen bir çocuk gibi değil düşünceli bir tavırla söyledi bunları; gerçekten vadiden ayrılacağını düşünen, sonsuza kadar buradan ayrı kalacak biri gibi. Elimi uzatıp ellerini tuttum. "Her karakış eve dönerdin," dedim, "ve öğrendiğin tüm şarkıları söylerdin bize." Sımsıkı sarılırken, Ejderha'nın aldığı kızların asla geri dönmek istemedikleri gerçeğini zihnimden kovmaya çalıştım.

Elbette o anda Ejderha'dan ölesiye nefret ediyordum. Ama kötü bir hami değildi. Kuzeydeki dağların ardında, Polnya savaşlarına götürmek için beş bin kişilik bir ordu besleyen Sarı Bataklıklar Baronu'nun dört kuleli bir kalesi, kan rengi mücevherler takan ve beyaz tilki kürkünden pelerinler giyen bir karısı vardı ve tüm bunlar bizim vadimizden daha zengin olmayan bir bölgedeydi. Orada yaşayan erkekler, haftanın bir günü Baron'un, bölgenin en verimli topraklarına sahip tarlalarında çalışmak zorundaydı. Ayrıca Baron, yaşı gelen erkek çocukları ordusuna alır, ortalık asker kaynarken küçük kızlar kapalı kapılar ardında kalmak zorunda olurdu ve kadınlığa adım attıktan sonra da onlara eşlik edecek biriyle kalmaları gerekiyordu. Buna rağmen o bile *kötü* bir derebeyi sayılmazdı.

Ejderha'nın sadece bir kulesi vardı ve ne tek bir askeri ne de yanına aldığı kız dışında başka bir hizmetçisi vardı. Bir ordu beslemesi gerekmiyordu: Kral için yerine getirmekle yükümlü olduğu tek görevi büyücülüktü. Bazen saraya gidip bağlılık yeminini tekrarlaması gerekirdi ve sanırım kral istediğinde onu savaşa çağırabilirdi ama görevinin büyük bir bölümü burada kalmak, Galiz Orman'ı gözetleyip krallığı onun tehlikelerinden korumaktı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Onun tek aşırılığı kitaplardı. Bizler, köylü standartlarında iyi okumuş insanlardık çünkü tek bir büyük ciltli kitap için bile altınla ödeme yapardı. Bu yüzden, köyümüz Polnya sınırında olmasına rağmen kitap satıcıları buraya gelmek için tüm o yolu aşar, buraya gelmişken de katırlarının heybelerini sahip oldukları her tür eski püskü veya ucuz kitapla doldurur, çok ucuza bize satarlardı. Duvarlarında gururla en az iki üç kitap sergilemeyen ev, vadide yoksul bir ev sayılırdı.

Gerçeği anlayacak kadar Galiz Orman'a yakın yaşamayan biri için bunların hepsi küçük ve önemsiz şeyler gibi görünebilirdi; Kızından vazgeçmek için fazlasıyla küçük sebepler. Ama ben, sıcak rüzgârların batı tarafındaki Galiz Orman'dan vadimize, tarlalarımıza ve bahçelerimize polenleri taşıdığı Yeşil Yaz'ı yaşadım. Ekinler inanılmaz verimli ve yemyeşildi ama bir o kadar da tuhaf ve biçimsizlerdi. Biri onlardan yiyecek olsa öfkeden kuduruyor, ailesine saldırıyor ve bir yere bağlanmazsa sonunda Galiz Orman'a kaçıp ortadan kayboluyordu.

O zamanlar altı yaşındaydım. Annem ve babam, ellerinden geldiğince beni korumaya çalışmışlardı ama yine de insanın iliklerine işleyen dondurucu soğuğu dün gibi hatırlıyordum. Herkes korkuyordu ve midemi kemiren açlık duygusu bitmek bilmiyordu. O zamana kadar bütün yiyecek stokumuzu tüketmiştik ve ilkbahar hasadına güveniyorduk. Komşularımızdan biri açlıktan çılgına dönmüş ve birkaç yeşil fasulye yemişti. O gece evinden gelen çığlıkları duyduğumuzda, ahırımızda duvara dayalı dirgeni alıp yardıma koşan babamı görmek için pencereden dışarı baktığımı hatırlıyorum.

O yaz bir gün, tehlikeyi doğru dürüst anlayamayacak kadar küçükken, yorgun ve zayıf annemin gözetiminden kaçıp ormana koşmuştum. Kuytu ve rüzgârdan korunaklı bir yerde, solmuş bir böğürtlen çalısı bulmuştum. Ölü dalları kenara iterek çalının korunaklı kalbine ulaşmış ve mucizevi şekilde bolca böğürtlen bulmuştum. Şekilleri hiç bozulmamıştı; bütün halinde, sulu ve

BELONGS TO KAYNOS TEAM

mükemmeldiler. Ağzıma attığım her böğürtlen ayrı bir mutluluk patlamasıydı. İki avuç dolusu yemiş, eteğimi de doldurmuştum; böğürtlenler elbisemde mor lekeler bırakırken hızla eve koşmuştum. Annem böğürtlen lekeli yüzümü görünce korkudan ağlamıştı. Hastalanmadım: O böğürtlen çalısı, bir şekilde Galiz Orman'ın lanetinden kurtulmuştu ve böğürtlenlerde bir sorun yoktu. Ama annemin gözyaşları beni o kadar korkutmuştu ki yıllar sonra bile böğürtlen yemeye korkar oldum.

O yıl, Ejderha saraya çağırılmıştı. Erken döndü ve doğruca tarlalara gitti. Bütün o lanetli hasadı, zehirli ekinleri yakmak için sihirli bir ateş çağırdı gökyüzünden. Bu kadarı onun görevi̇ydi ama daha sonra, hastalanan herkesin evine gidip onlara zihinlerini temizleyen sihirli likörden birer yudum içirdi. Bu çürümeden etkilenmeyen daha batıdaki köylerin hasatlarını bizimle paylaşmasını emretti ve hatta o yıl kendi payından bile tamamen vazgeçti. Böylece hiçbirimiz açlık çekmedik. Sonraki ilkbaharda, ekim mevsiminden hemen önce tarlaları bir kez daha gezdi. Geride kalan az miktarda lanetli ekini de yakarak toprağa taze kökler salmalarına mâni oldu.

Ama bizi ne kadar kurtarırsa kurtarsın yine de onu sevmiyorduk. Hiçbir zaman Sarı Bataklıklar Baronu'nun yaptığı gibi hasat zamanı erkeklerle içki içmek için kulesinden çıkmaz ya da Baron'un eşi ya da kızlarının sık sık yaptıkları gibi çarşıya gelip incik boncuk, ufak süs eşyaları almazdı. Bazen dağ geçidini kullanarak Rosya'dan gelen gezgin kumpanyalar ya da şarkıcılar, çeşitli oyunlar sahnelerlerdi. Onları seyretmeye de gelmezdi. Arabacılar onun payı olan vergileri götürdüklerinde kulenin kapıları kendiliğinden açılırdı ve adamlar bütün ürünleri kilere bırakır, onu görmezlerdi bile. Köyümüzün kadın muhtarıyla ve hatta kulesinin çok yakın olduğu halde vadinin en büyük kasabası olan Olşanka valisiyle bile birkaç kelimeden fazlasını konuşmazdı. Sevgimizi kazanmak için en ufak bir çabası olmazdı; hiçbirimiz onu tanımazdık.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ve tabii ki karabüyü ustasıydı. Kışın bile bulutsuz bir günde, kulesinin etrafında yıldırımlar görebilirdiniz. Penceresinden dışarı saldığı solgun bir duman bulutu yolları ve nehri geçerek Galiz Orman'a gider ve onun için orayı gözlerdi. Bazen Galiz Orman birini ele geçirdiğinde –çobanlık yapan ve sürüsünü takip ederken Galiz Orman'a fazla yaklaşan bir kızı; yanlış kaynaktan su içen bir avcıyı; dağ geçidinden gelen ve kafanıza pençe gibi saplanan bir şarkı mırıldanan talihsiz bir gezgini– pekâlâ, Ejderha onlar için de kulesinden inerdi ve onun alıp götürdükleri bir daha asla geri gelmezdi.

Şeytani bir yaratık değildi ama mesafeli ve korkunçtu. Üstelik Kasia'yı alıp götürecekti ve bu yüzden ondan nefret ediyordum; uzun yıllar boyunca ondan nefret etmiştim.

Duygularım o gece de değişmedi. Kasia ve ben kestanelerimizi yedik. Güneş battı ve ateşimiz söndü ama közler de sönene kadar o açıklıkta oyalandık. Sabah uzun yol gitmemiz gerekmiyordu. Hasat şöleni genellikle Olşanka'da düzenlenirdi ancak seçim yıllarında ailelerin yolculuklarını kolaylaştırmak için kızlardan en az birinin yaşadığı bir köyde düzenlenirdi mutlaka. Ve Kasia bizim köyümüzdeydi.

Ertesi gün süslü püslü, yepyeni yeşil elbisemi giyerken Ejderha'dan daha da nefret ettim. Annem saçımı örerken elleri titriyordu. Kasia'nın seçileceğini biliyorduk ama bu hâlâ korkmadığımız anlamına gelmiyordu. Yine de elbisemin eteğini toplayıp elimden geldiğince dikkatli bir şekilde at arabasına bindim; kıymık parçalarına takılmamak için iki kez kontrol ettim ve babamın bana yardım etmesine izin verdim. Özel bir çaba göstermek konusunda kararlıydım. İşe yaramayacağını biliyordum ama Kasia'nın, ona adil bir şans vermek için elimden geldiğince uğraşacak kadar onu sevdiğimi bilmesini istiyordum. Bazı kızların yaptığı gibi pasaklı, şaşı veya hımbıl görünmeye çalışmayacaktım.

Köy meydanında bir araya geldik ve on bir kız tek sıra dizildik. Şölen masaları kare oluşturacak şekilde dizilmişti ve

BELONGS TO KANOS TEAM

üzerleri fazlasıyla doluydu çünkü tüm vadinin vergisi için yeterince büyük değillerdi. Herkes masaların arkasında toplandı. Buğday ve yulaf çuvalları, çimenlere piramit gibi istiflenmişti. Çimenlik alanda sadece biz, ailelerimiz ve köyümüzün kadın muhtarı Danka vardı. Danka gergin bir şekilde önümüzde bir o yana bir bu yana volta atıyor, Ejderha'yı karşıladığı sırada söyleyeceklerini prova ederken dudakları sessizce kımıldıyordu.

Diğer kızları pek tanımıyordum. Onlar Dvernikli değildi. Hepimiz şık giysilerimiz ve örgülü saçlarımızla sessizce ve kaskatı bekliyor, yolu gözlüyorduk. Henüz Ejderha'dan bir iz yoktu. Gözümün önünden çılgın hayaller geçiyordu. Ejderha geldiğinde Kasia'nın önüne atıldığımı ve onun yerine beni almasını söylediğimi ya da Kasia'nın onunla gitmek istemediğini haykırdığımı hayal ediyordum. Oysa hiçbirini yapamayacak kadar cesur olmadığımı biliyordum.

Derken o geldi, korkunç bir biçimde. Yolu hiç kullanmadı, bir anda ortaya çıkıverdi. Ejderha ortaya çıkarken tam o tarafa bakıyordum: Önce parmaklar, sonra bir kol ve bir bacak, sonra da yarım bir adam belirdi boşlukta. O kadar imkânsız ve yanlıştı ki midem bulanıp düğüm düğüm olmasına rağmen bakışlarımı kaçıramadım. Diğerleri daha şanslıydı. Bize bir adım atana kadar onu fark etmediler bile ve etrafımdaki herkes şaşkınlıktan geri geri kaçmamak için kendini tutuyordu.

Ejderha köyümüzdeki erkeklere hiç benzemiyordu. Yaşlı, kambur ve kır saçlı olmalıydı; yüzyıldır kendi kulesinde yaşıyordu ama uzun boylu, dik duruşlu ve sakalsızdı. Gergin bir cildi vardı. Sokakta şöyle bir görsem, benden sadece birkaç yaş büyük genç bir adam olduğunu düşünebilirdim: Şölen masalarının üzerinden gülümseyebileceğim ve beni dansa kaldırabilecek biri gibi. Ama yüzünde doğal olmayan bir şey vardı: Göz çevresinde çentik çentik çizgiler vardı, sanki yıllar ona dokunamıyordu ama gözleri kullanılmaktan yaşlanmıştı. Yüzü çirkin değildi ama adamın

BELONGS TO KAYNOS TEAM

soğukluğu yüzünü sevimsiz gösteriyordu. Adamın her şeyi şu mesajı veriyordu: *Ben sizden biri değilim ve olmak da istemiyorum.*

Tabii çok pahalı giysiler giyiyordu; kaftanının sırma işlemeleri, altın düğmeler olmadan bile bir aileyi bir sene doyurabilirdi. Ama son dört hasadının üçü kötü geçmiş bir adam kadar zayıf ve yağsızdı. Bir an önce koşup gitmek isteyen bir av köpeğinin gergin enerjisiyle doluymuş gibi kaskatı duruyordu. Hayatımızın en kötü günüydü ama bize hiç sabrı yoktu. Kadın muhtarımız Danka, önünde saygıyla eğilip, "Efendimiz, lütfen sunmama izin verin, bu..." derken kadının sözünü keserek, "Evet, bitirelim şu işi," dedi.

Yanımda duran babam eğilip selam verirken omzumdaki eli sıcacıktı; diğer tarafımdaki annem ise elimi sımsıkı tutuyordu. Diğer anne babalarla birlikte istemeye istemeye geri çekildiler. İçgüdüsel bir hareketle, on birimiz birbirimize iyice sokulduk. Kasia ve ben sıranın sonundaydık. Elini tutmaya cesaret edemesem de kollarımız birbirine yapışacak kadar yakın durdum ona. Ejderha'ya baktıkça ondan nefret ettim. Sıra boyunca yavaş yavaş yürürken, kızların çenelerinden tutup başlarını kaldırırken ve yüzlerine bakarken ondan nefret ettim.

Hepimizle konuşmadı. Yanımdaki Olşankalı kızla tek kelime etmedi; hem de babası Boris, vadinin en iyi at yetiştiricisi olmasına rağmen. Kız, kırmızı yünlü çok güzel bir elbise giymişti. Siyah saçları iki yanında güzelce örülmüş ve uçlarına kırmızı kurdeleler bağlanmıştı. Sıra bana geldiğinde kaşlarını çatarak –ve soğuk, kapkara gözleriyle bana bakıp solgun renkli dudaklarını büzerek– "Senin adın ne, kızım?" diye sordu.

"Agniyeşka," dedim ya da demeye çalıştım; ağzım kurumuştu. Yutkundum. "Agniyeşka," dedim bir kez daha, fısıldayarak. "Efendim." Yüzüm yanıyordu. Gözlerimi yere diktim. Tüm dikkatime rağmen elbisemin eteğine sinsice sinmiş üç büyük çamur lekesi gördüm.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha devam etti. Sonra hiçbirimizin önünde durmadığı bir şekilde durdu, Kasia'ya baktı. Orada, eli çenesinde öylece durdu. İnce ve sert dudaklarında halinden memnun küçük bir tebessüm belirdi. Kasia en ufak bir korku belirtisi göstermeden cesurca ona baktı. Sesini sert, tiz veya başka bir şekle sokmaya çalışmadı ama melodik ve muntazam bir sesle, "Kasia, efendim," dedi.

Adam hoş bir ifadeden ziyade avından tatmin olmuş vahşi bir kedi bakışıyla ona bir kez daha gülümsedi. Formalite icabı sıranın sonuna kadar yürüyüp önündeki iki kıza gözucuyla baktı. Kasia'ya bir kez daha bakmak için yüzündeki hoşnut tebessümle geri geldiğinde arkamızdaki Wensa'nın hıçkırığı andıran iç çekişini duydum. Sonra yine kaşlarını çattı, başını çevirdi ve doğruca bana baktı.

Kendimi unutmuş, Kasia'nın elini tutmuştum. Ben onun elini ölesiye sıktıkça o da benimkini sıkıyordu. Kasia elimi hemen bırakınca ben de iki elimi önümde birleştirdim, korkudan yanaklarım kızarmıştı. Ejderha ise bir süre daha gözlerini kısıp bana bakmaya devam etti. Sonra elini kaldırdı ve parmaklarının ucunda küçük, mavi-beyaz bir alev topu belirdi.

"Kötü bir niyeti yoktu," dedi Kasia. Çok ama çok cesurdu. Onun için hiç gösteremediğim cesareti gösterecek kadar. Ben ürkek bir tavşan gibi titreyip alev topuna bakarken onun sesi titriyordu ama hâlâ duyuluyordu. "Lütfen, efendim..."

Ejderha, "Sessiz ol, kızım," deyip elini bana uzattı. "Al onu."

"Ben... ne?" dedim. Alev topunu yüzüme fırlatsa ancak o kadar şaşırırdım.

"Geri zekâlı gibi dikilip durma," dedi Ejderha. "*Al onu*."

Ellerim titriyordu. O yüzden alev topunu almak için elimi kaldırdığımda, ondan ne kadar nefret etsem de elim istemsizce parmaklarına değdi; teni alev alev yanıyordu. Oysa alev topu mermer gibi soğuktu ve ona dokunmak canımı hiç yakmadı. Rahatlamayla birlikte titredim, parmaklarımın arasında tuttu-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ğum alev topuna baktım. Ejderha yüzünde sıkkın bir ifadeyle bana baktı.

"Pekâlâ," dedi sevimsizce, "o zaman sen, sanırım." Alev topunu elimden alıp avcunda sıkınca, top ortaya çıktığı hızla yok oldu. Danka'ya dönüp, "Hazır olduğunda hediyeleri yukarı yolla," dedi.

Hâlâ hiçbir şey anlamamıştım. Ailem dahil, kimsenin bir şey anladığını da sanmıyordum. Her şey bir anda olup bitmişti ve ben hâlâ dikkatini nasıl çektiğime anlam veremiyordum. Dönüp bileğimden tuttuğunda, son bir kez arkama bakıp ailemle vedalaşma şansım bile olmadı. Yalnızca Kasia hareket etti; arkamı döndüğümde, itiraz etmek için bana yetişmeye çalıştığını gördüm. Sonra Ejderha sabırsızca beni çekip hunharca arkasından sürükleyerek götürünce ben de onunla birlikte sırra kadem bastım.

Gaipten gerçek dünyaya döndüğümüzde öğürüyor, kusmamak için diğer elimi ağzıma bastırıyordum. Bileğimi bıraktığında dizlerimin üstüne düşerek nerede olduğumu bile göremeden kusmaya başladım. Hoşnutsuzca bir şeyler homurdandı –deri çizmesinin uzun ve zarif burnuna kusmuştum– ve "İşe yaramaz. Kusup durmayı kes ve şu pisliği temizle." Benden uzaklaşıp giderken çizmelerinin topuklarından çıkan ses taş zeminde yankılandı ve sonra onların sesi de duyulmaz oldu.

Başka bir şey gelmeyeceğinden emin olana kadar titreyerek orada öylece kaldım. Sonra elimin tersiyle ağzımı sildim ve başımı kaldırıp etrafa baktım. Taş bir zemindeydim ama sıradan bir taş değildi; içinden muhteşem yeşil renkli damarlar geçen bembeyaz bir mermerdi. Küçük ve oval bir odadaydım. Dışarıyı görmek için fazlasıyla yüksek dar pencereleri vardı ama tepemdeki tavan keskin bir açıyla içe doğru kavisliydi. Kulenin en üst katındaydım.

Odada hiç mobilya yoktu ve yeri silebileceğim hiçbir şey de görünmüyordu. Sonunda elbisemin eteğini kullandım. Nasılsa kirlenmişti. Orada bir süre dehşet içinde ve sonra daha da büyük bir dehşetle oturdum ve sonunda hiçbir şey olmayınca ayağa

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kalktım, küçük adımlarla koridorda korka korka yürüdüm. Eğer başka bir yol olsaydı, odadan çıkmak için onun kullandığı yol hariç her yolu kullanırdım. Yoktu.

Oysa o gitmişti bile. Koridor boştu. Yerler aynı soğuk, sert mermerle kaplıydı ve duvardaki lambalardan solgun, sevimsiz beyaz bir ışık vuruyordu üzerine. Duvardakiler aslında gerçek lambalar bile değildi; içleri parlayan temiz ve cilalı iri taş parçaları asılmıştı duvarlara. Sadece tek bir kapı ve sonra koridorun sonunda merdivenlere açılan bir kemer vardı.

Kapıyı iterek açtım ve gergin bir şekilde içeri baktım çünkü içeride ne olduğunu bilmeden odadan geçip gitmekten daha iyiydi. Ama kapı, içinde yalnızca dar bir yatak, ufak bir masa ve bir lavabo bulunan küçük ve badanasız bir odaya açılıyordu. Hemen karşımda geniş bir pencere vardı ve gökyüzünü görebiliyordum. Pencereye koşup pervazdan aşağı sarktım.

Ejderha'nın kulesi, topraklarının batı sınırındaki tepelerin yamacında yükseliyordu. Vadimizin tamamı, köyleri ve çiftlikleriyle birlikte doğuya uzanıyordu ve pencerede dikilirken, yanında tozlu bir yol uzanan, gümüşi mavi renkli suları çağlayan ve uzayıp giden Burgaç'ı görebiliyordum. Yol ve nehir yan yana, Ejderha'nın topraklarının diğer ucuna kadar uzuyor, ormanlık alanlarda yeraltına iniyor ve köylerde tekrar yeryüzüne çıkıyorlardı. Yol ise karanlık ve karmakarışık Galiz Orman'ın hemen önünde daralarak gözden kayboluyordu. Nehir ise Galiz Orman'ın derinliklerine yol alıyor ve bir daha da ortaya çıkmıyordu.

Pazar günleri büyük pazarın kurulduğu ve Ejderha'nın kulesine en yakın kasaba olan Olşanka da oradaydı: Babam beni o pazara iki kez götürmüştü. Kasabanın ardında Poniets ve küçük gölünün çevresinde kıvrılan Radomsko vardı. Onlardan sonra yemyeşil meydanıyla benim köyüm Dvernik geliyordu. Ejderha'nın kalmak istemediği büyük şölen için hazırlanan beyaz renkli büyük masaları bile görebiliyordum. Dizlerimin üstüne çöktüm, alnımı pervaza dayadım ve çocuk gibi hüngür hüngür ağladım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ama annem elini başıma koymaya gelmedi; babam beni yanına çekip gözyaşlarım dinene kadar güldürmedi. Başım daha fazla ağlayamayacağım kadar ağrıyana dek kendi kendime hıçkıra hıçkıra ağlarken insanın canını acıtacak kadar sert zeminde oturmaktan üşüyüp kaskatı kesildim. Burnum akıyordu ve burnumu silebileceğim hiçbir şey yoktu.

Burnumu silmek için eteğimin başka bir tarafını kullandım ve ne yapacağımı düşünmeye çalışarak kalkıp yatağa oturdum. Oda boştu ama derli topluydu ve havalandırılmıştı; sahibi daha yeni gitmiş gibi. Muhtemelen de öyle olmuştu. Başka bir kız, burada tek başına on yıl yaşamış ve aşağıdaki vadiye bakmıştı. Şimdiyse ailesiyle vedalaşmak için evine gitmişti ve oda artık benimdi.

Yatağın tam karşısındaki duvarda çok büyük ve altın çerçeveli tek bir resim asılıydı. Hiç mantıklı değildi. Bu küçük oda için fazlasıyla büyüktü ve kenarlarındaki açık yeşil ve boz-kahverengi kalın şeritleri, ortasından geçen parlak, gümüşi ve hafif kıvrımlı kalın bir hat ile yine kenarlardan çıkan ve onunla birleşen daha ince gümüşi çizgileriyle kesinlikle resme benzemiyordu. Gözlerimi dikip resme bakarak onun da büyülü olup olmadığını merak ettim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ama gümüş hat üzerinde yer yer daireler çizilmişti, aralarında bana tanıdık gelen mesafeler vardı ve çok geçmeden bunun da vadinin resmi olduğunu anladım. Sanki çok yüksekten bir kuş aşağı bakıyormuş da baktığı manzara dümdüz bir görüntü haline getirilmiş gibiydi. O gümüş hat, Burgaç'tı; dağlardan çıkıp Galiz Orman'a doğru yol alıyordu; daireler de aslında köylerdi. Renkler muhteşemdi. Boyası parlaktı ve kâğıdı küçük tepecikler oluşturacak şekilde kabarıyordu. Neredeyse nehrin dalgalarını ve suya yansıyan güneş ışıklarını bile görebiliyordum. İnsanın gözünü alıyor, baktıkça bakasım geliyordu. Ama bir yanım da bundan hoşlanmamıştı. Resim, yaşayan bir vadinin etrafına çizilmiş, onu esir eden bir kutuydu ve ona bakmak, kendimi de esir gibi hissetmeme sebep oluyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Başımı çevirdim. Bu odada daha fazla kalabileceğimi sanmıyordum. Ne kahvaltıda ne de önceki akşam yemeğinde tek lokma yemiştim, ağzıma ne koyduysam kül gibi gelmişti. Ağzımın içi kül gibiydi. Başıma, hayal edemeyeceğim kadar kötü şeyler gelmişti ve bu durumda iştahımın kaçması gerekirdi. Oysa ben kurt gibi acıkmıştım ve kulede hizmetçi olmadığına göre kimse bana akşam yemeği de getirmeyecekti. Sonra aklıma en kötüsü geldi: Ya Ejderha, ona akşam yemeğini götürmemi bekliyorsa?

Ama sonra aklıma daha da kötüsü geldi: Peki ya akşam yemeğinden *sonra*? Kasia her zaman, geri gelen ve Ejderha'nın onlara kesinlikle el sürmediğini anlatan kızlara inandığını söylerdi. "Kızları almaya başlayalı yüz sene oldu," derdi hep, kararlı bir sesle, "en azından içlerinden biri itiraf ederdi ve herkes duyardı," derdi.

Ama daha birkaç hafta önce anneme gizlice, genç bir kız evlendiğinde ne olduğunu, evlenmeden önceki gece annesinin ona anlatması gerekenleri sormuştu. Koruluktan dönerken pencerede seslerini duymuştum ve iyice yaklaşıp yüzümden kızgın gözyaşlarım akarken Kasia'nın kaderine lanet ederek onları dinlemiştim.

Şimdiyse onun yerindeki *ben* olacaktım. Ve ben cesur değildim; annemin dediği gibi, canım acımasın diye derin derin nefesler alıp kendimi mümkün olduğunca kasmamayı başarabileceğimi hiç sanmıyordum. Ejderha'nın yüzünün yüzüme çok yakın, seçim sırasındakinden bile daha yakın olacağı korkunç anı hayal ederken buldum kendimi; o kaypak ve halinden memnun tebessümüyle bana bakarken taş gibi parıldayan soğuk ve kara gözlerini, demir kadar sert parmaklarını, o garip sıcaklığını, tenimden elbisemi çekişini düşündüm. Bütün bedeni böyle sıcaksa ve üstüme çıktığında beni kor gibi yakarsa...

Bu düşüncelerden silkinip ayağa kalktım. Yatağıma ve saklanacak hiçbir yer olmayan küçücük odaya baktıktan sonra hızla dışarı çıkıp yeniden koridora döndüm. Koridorun sonundaki merdiven dar bir spiral şeklinde aşağı indiği için bir sonraki köşe-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

nin ardında ne olduğunu göremiyordum. Merdivenden inmekten korkma düşüncesi aptalcaydı ama korkuyordum. Neredeyse odama geri dönüyordum. Sonunda elimi pürüzsüz taş duvara yaslayarak iki ayağımı aynı basamağa koyup etrafı dinlemek için yavaşça ve dura dura aşağı indim.

Bu şekilde adım adım bir tur döndükten sonra hiçbir şeyin üstüme atlamadığını görünce kendimi aptal gibi hissettiğim için daha hızlı yürümeye başladım. Derken bir tur daha döndüm ve hâlâ sahanlığa gelemediğimi fark ettim. Sonra bir tur daha döndüm ve bu kez de merdivenin büyülü olmasından, sonsuza dek böyle dönüp duracağımdan korktum. Böylece hızımı daha da artırarak inmeye başladım ve sahanlığa üç basamak kala aşağı atladım; bodoslama Ejderha'ya çarpmışım.

Sıskaydım ama babam köydeki en uzun boylu adamdı ve onun omzuna geliyordum. Ejderha ise iri bir adam değildi. Az kalsın birlikte merdivenlerden yuvarlanıyorduk. Bir eliyle çabucak korkulukları, diğeriyle de kolumu tutup bir şekilde yere düşmemizi engelledi. Bütün ağırlığımla üstüne abanıp ceketine asılırken doğruca adamın şaşkın yüzüne baktığımı fark ettim. Bir an için, düşünemeyecek kadar şaşırmış ve aniden üzerine atlayan bir şeyden korktuğu için ağzı ve gözleri açık kalmış normal bir insan gibi göründü.

Ben de o kadar şaşkındım ki kıpırdayamıyor ve adamın yüzüne çaresizce, bön bön bakıyordum ama o çabuk toparlandı; yüzüne korkunç bir öfke yayıldı ve beni üstünden kaldırıp ayağa dikti. Ancak ondan sonra ne yaptığımı fark ettim ve daha o ağzını açamadan, panikle, "Mutfağı arıyordum!" diye bağırdım.

"*Öyle mi?*" dedi yumuşak bir sesle. Oysa yüzü hiç de yumuşak görünmüyordu, sert ve öfkeliydi üstelik kolumu da bırakmamıştı. Kavrayışı canımı yakıyor, kelepçe gibi sıkıyordu; elbisemin üstünden bile elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Beni kendine çekip eğildi. Bir karabasan gibi üstüme çökmek istediğini ama uzun boyumdan dolayı yapamadığı için daha da öfkelendiğini

BELONGS TO KAYNOS TEAM

düşündüm. Düşünmeye fırsatım olsa sinip küçücük kalırdım ama çok yorgundum ve çok korkmuştum. O nedenle, yüzü benimkinin hemen önündeyken öylece kalakaldım. O kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissettiğim gibi, soğuk ve tehditkâr fısıltısını bile duymaktan çok adeta hissediyordum: "En iyisi mutfağı sana kendim göstereyim."

"Ben...ben bulurum..." dedim titreyip geri çekilmeye çalışarak. Arkasını dönüp beni de peşinden merdivenden sürükledi. Döndük, döndük, döndük. Bu defa bir sonraki sahanlığa gelene kadar beş tur ve sonra üç tur daha attık. En sonunda beni kulenin zemin katına çekiştirene kadar ışık giderek azalmaya, hava iyice kararmaya başlamıştı. Bu katta duvarları çıplak, oyma taştan, geniş ve tek bir oda vardı. Odada, tepetaklak duran bir ağza benzeyen ve içi şeytan gibi oradan oraya sıçrayan alevlerle dolu kocaman bir şömine vardı.

Beni şömineye sürüklerken, basiretimin bağlandığı bir anda, beni alevlerin içine atmak istediğini fark ettim. Çok güçlüydü. Kendi ölçülerindeki bir insandan çok daha fazla güçlüydü ve hiç zorlanmadan beni merdivenden paldır küldür sürüklemişti. Ama beni ateşe atmasına izin vermeyecektim. Hanım hanımcık, sessiz bir kız değildim. Tüm hayatımı ormanda koşarak, ağaçlara tırmanarak, böğürtlen dallarını koparıp kendime yol açarak geçirmiştim ve paniğe kapılmak bana gerçek bir güç vermişti. Beni ateşe yaklaştırınca öyle bir çığlık atıp debelenmeye, tırnaklarımı adama geçirmeye ve kıvranıp durmaya başladım ki bu kez onu gerçekten yere devirdim.

Ben de üstüne düştüm. İkimiz de başımızı döşeme taşlarına çarptık ve bir an için sersemlemiş, kol ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde öylece yerde kaldık. Yanımızda alevler dalgalanıyor, ateş çıtırdıyordu. Korkumu üstümden atar atmaz, yanımdaki duvarda küçük demir fırın kapakları, onların hemen önünde et pişirmek için demir çubuk ve tencere tavayla dolu geniş rafı fark ettim. Mutfakmış.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Çok geçmeden, "Sen meczup musun?" diye sordu hayretle.

"Beni fırına atacağını sandım," dedim hâlâ sersemliğimi atamamışken. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladım.

Gerçek bir kahkaha değildi tabii ki çünkü o sırada yarı histerik bir durumdaydım; haşatım çıkmıştı ve açlıktan ölüyordum. Bileklerim ve dizlerim, merdivenden sürüklenirken yara bere içinde kalmıştı ve başım, kafatasım kırılmış gibi ağrıyordu ama kendime engel olamıyordum.

Ama *o*, bunları bilmiyordu. Onun tüm bildiği, aptal köylü kızın ona, Ejderha'ya, krallığın en büyük büyücüsüne, efendisine ve derebeyine kahkahalarla güldüğüydü. O zamana kadar en az yüz yıldır hiç kimsenin ona böyle kahkahalarla güldüğünü sanmıyordum. Yerden destek alarak ayağa kalktı, bacaklarını benimkilerden kurtardı ve ayağa kalkıp gözlerini dikerek bana baktı; vahşi bir kedi kadar öfkeliydi. Ben daha çok kahkaha atmaya başladım. Sonra aniden döndü ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi beni orada, yerde kahkahalarla gülerken bırakıp gitti.

O gittikten sonra kıkırdamalarım azaldı ve nedense korkumun azaldığını ve eskisi kadar boşlukta olmadığımı hissettim. Sonuçta beni fırına atmamış, hatta bana el bile kaldırmamıştı. Kendime çekidüzen verip odaya bakındım: Etrafı görmek zordu çünkü şöminenin ateşi çok parlaktı ve başka bir ışık yoktu. Ancak şömineye sırtımı dönünce devasa odada olanları görebildim. Nişler ve alçak duvarlar ve parlak cam şişelerle doluydu ki sonradan şarap şişeleri olduğunu fark ettim ve oda küçük bölmelere ayrılmıştı. Bir keresinde amcamın, karakış için büyükanneme bir şişe şarap getirdiğini hatırlıyordum.

Her tarafta küçük erzak kilerleri vardı: Samanların içine konmuş fıçılarca elma, patates ve havuç; çuvallar dolusu yabanhavucu, uzun iplerle örülmüş soğanlar. Odanın ortasındaki masada, yanında yakılmamış bir mum duran bir kitap, mürekkep hokkası ve kuştüyü bir kalem buldum. Defteri açınca güçlü bir elle kilerlerdeki erzak miktarlarının yazıldığı bir not defteri buldum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

İlk sayfanın altında, çok küçük harflerle yazılmış bir not vardı. Mumu yakıp gözlerimi kısarak defterin üstüne eğildiğimde bile yazıyı zar zor okuyabildim.

Kahvaltı sekizde, öğle yemeği birde, akşam yemeği yedide. Yemekleri beş dakika önceden kütüphaneye bırakırsan, onu –kim olduğunu söylememe gerek yok– *bütün gün görmene gerek kalmaz. Cesur ol!*

Paha biçilemez bir tavsiye ve o *'Cesur ol!'* deyişi, dost elinin dokunuşu gibiydi. Not defterine sarılırken aslında o kadar yalnız olmadığımı düşündüm. Vakit öğlene yaklaşmıştı ve Ejderha köyümüzde yemek yememişti. Bu yüzden öğle yemeğini hazırlamaya koyuldum. Mükemmel bir aşçı değildim ama ben sofra kurmayı öğrenene kadar annem benimle uğraşıp durmuştu ve ailemiz için meyve sebze toplama işini de ben yaptığım için hangisinin taze, hangisinin çürük olduğunu ayırt edebiliyor, bir meyvenin ne zaman olgunlaştığını anlayabiliyordum. Daha önce hiç bu kadar çok erzak dolabıyla yemek hazırlamamıştım: Karakış pastası gibi kokan çekmeceler dolusu baharat ve koca bir fıçı dolusu kayatuzu bile vardı.

Odanın bir köşesinde, garip şekilde soğuk olan bir bölüm vardı ve orada asılı et buldum: Bütün bir geyik ve kocaman iki yabantavşanı; ayrıca içi samanla dolu bir kutuda yumurtalar vardı. Ocakta önceden pişirilmiş ve örgü kumaşa sarılmış taze bir somun ekmek vardı ve onun yanında içi tavşan eti, karabuğday ve küçük bezelyelerle dolu bir kap buldum. Tadına baktım. Ziyafet için hazırlanmış gibiydi, bol tuzlu ve biraz tatlıydı. İnsanın içini eritecek kadar nazik bir davranıştı; not defterindeki isimsiz elden bir hediye daha.

Böyle yemekler hazırlamayı bilmiyordum ve Ejderha'nın böyle yemekler bekleyeceğini düşünerek ümitsizliğe kapıldım. Yine de yemek dolu hazır bir kap bulduğum için son derece minnettardım. Kabı ısıtmak için ateşin üzerindeki rafa koydum –hep yaptığım gibi elbiseme biraz yemek sıçrattım– ve fırındaki bir tabağa,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

pişmeleri için iki yumurta koydum. Bir tepsi, bir kâse, bir kaşık ve bir tabak buldum. Tavşan pişince onu tepsiye koyup ekmeği kestim –kesmem gerekmişti çünkü tavşanın pişmesini beklerken ekmeğin ucunu koparıp yemiştim– ve yanına tereyağını koydum. Hatta baharatlı bir elma bile pişirdim: Annem, kışın pazar akşam yemekleri için bunu nasıl hazırlayacağımı öğretmişti; ve diğer şeyler pişerken kullanabileceğim bolca fırın vardı. Her şeyi tepsiye dizdiğimde kendimle biraz gurur bile duydum: Bir tatil günü ziyafeti gibiydi ama biraz garipti; tek bir adama yetecek kadardı.

Tepsiyi alıp dikkatlice merdivenden çıkardım ancak kütüphanenin nerede olduğunu bilmediğimi geç fark ettim. Biraz düşünsem en alt katta olamayacağını anlardım ve gerçekten de orada değildi. Ancak camları kalın perdelerle örtülü ve bir ucunda kral tahtına benzeyen kocaman bir sandalye bulunan daire şeklindeki devasa odada elimde tepsiyle dolanmadan önce bunu düşünememiştim. Odanın diğer ucunda başka bir kapı buldum ancak o kapı sadece giriş holüne ve kulenin devasa kapılarına açılıyordu. Kule kapıları benim boyumun üç katı kadardı ve açılmamaları için üzerlerindeki demir sürgülere kalın ve yassı bir kütük geçirilmişti.

Döndüm ve salonu geçip merdivene yöneldim. Bir sonraki sahanlığa çıktığımda yumuşak, kabarık bir halıyla kaplı mermer zeminle karşılaştım. Daha önce hiç böyle bir halı görmemiştim. Bu yüzden Ejderha'nın ayak seslerini duyamamıştım. Tedirgin, salonu geçip ilk kapıdan dikkatle içeri baktım. Hızla geri çekildim: Oda uzun masalar, garip şişeler, fokurdayan iksirler ve orada olmayan bir şömineden gelen rengârenk ve doğaüstü kıvılcımlarla doluydu. Orada bir an bile kalmak istemedim. Buna rağmen elbisem kapıya takılıp yırtılmayı başarmıştı.

Nihayet salonun diğer tarafındaki kapı, kitaplarla dolu bir odaya açıldı: Duvarlar yerden tavana kadar ahşap raflarla kaplıydı ve raflar tıkış tıkış kitapla doluydu. Oda toz kokuyordu ve sadece birkaç daracık pencereden ışık giriyordu. Kütüphaneyi bulduğuma o kadar sevinmiştim ki Ejderha'nın orada olduğunu hemen fark

BELONGS TO KAYNOS TEAM

edemedim. Büyük bir koltukta oturuyordu ve kalçasının hizasındaki küçük bir masada bir kitap duruyordu. Kitap o kadar büyüktü ki sayfaları kolum kadar uzundu ve açık kapağından kocaman, altın bir kilit sarkıyordu.

Not defterindeki tavsiyenin bana ihanet ettiğini düşünerek orada öylece durup gözlerimi ona diktim. Yemeğini odasına bırakana kadar Ejderha'nın gerçekten ortalıkta olmayacağını düşünmüştüm. Bana bakmak için başını kaldırmadı ama odanın ortasındaki masaya sessizce yürümek, tepsiyi bırakmak ve çabucak geri çıkmak yerine öylece kapının eşiğinde dikilerek, "Ben... öğle yemeğini getirmiştim," dedim. O söylemedikçe içeri girmek istemiyordum.

"Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Yolda bir çukura düşmeden gelebildin mi bari? Çok şaşırdım." Ancak ondan sonra başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Yoksa *gerçekten* çukura mı düştün?"

Başımı eğip giysilerime baktım. Eteğimde kocaman bir kusmuk lekesi vardı –mutfakta elimden geldiğince silmiştim ama pek işe yaramamıştı– üstelik burnumu sildiğim kısım da leke olmuştu. Yahninin üç dört damlasının üstüme dökülmesi yetmezmiş gibi bir de bulaşık yıkarken leğenden üstüme su sıçratmıştım. Elbisemin eteklerinde hâlâ sabahtan kalma çamur lekeleri vardı ve farkına bile varmadan elbisede birkaç delik daha açmıştım. Annem o sabah saçlarımı örmüş, toplamış ve tokalamıştı ancak tokaların çoğu kafamdan düşmüştü ve artık ensemde sallanan, birbirine dolanmış saç öbekleri vardı.

Durumu fark etmemiştim; bu benim için olağan bir şeydi ancak bu hırpaniliğin altına güzel bir elbise giymiştim. "Ben... yemek yaptım ve ortalığı temizledim..." diyerek açıklamaya çalıştım.

"Bu kuledeki en pis şey *sensin*," dedi adam; haklıydı ama hiç kibar değildi. Yüzüm kızardı. Başımı eğip masaya yürüdüm. Her şeyi masaya bırakıp şöyle bir baktım ve ancak o zaman dünyam başıma yıkılarak fark ettim ki etrafta dolanarak geçirdiğim

BELONGS TO KAYNOS TEAM

tüm o zaman yüzünden her şey soğumuştu; eriyen ve tabakta cıvık bir şeye dönüşen tereyağı hariç. Sevimli pişmiş elmam bile bozulmuştu.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak ümitsizce yemeklere baktım; hepsini geri mi götürmeliydim? Belki de umurunda olmazdı? Ona bakmak için döndüğümde neredeyse çığlık atıyordum: Hemen arkamda durmuş, omzumun üstünden yemeklere bakıyordu. "Neden seni pişirmemden korktuğunu şimdi anlıyorum," dedi yahniden bir kaşık almak için eğilip yüzeyini kaplayan soğuk yağ tabakasını kaşıkla kırıp sonra tekrar kâseye boşaltırken. "Bundan daha iyi yemekler yapman gerekecek."

"Çok iyi bir aşçı değilimdir ama..." diye başladım, o kadar kötü olmadığımı anlatmaya çalışarak. Sadece yolu bulamamıştım ama o sırada sözümü kesip kahkahalarla güldü.

"Becerebildiğin herhangi bir iş var mı?" diye sordu alay ederek.

Daha iyi hizmet etmek için eğitilseydim, seçilebileceğimi bir an olsun gerçekten düşünebilseydim ve buna daha hazırlıklı olsaydım; bu kadar sefil ve yorgun olmasaydım ve mutfakta az da olsa kendimle gurur duymasaydım; beni seven herkes gibi o da ne kadar pasaklı olduğumu yüzüme vurmasaydı, hem de onlar gibi sevgiyle değil alay ederek yapmasaydı bunu; bunların hiçbiri olmasaydı ve merdivenlerde onunla çarpışmasaydım ve beni ateşe *atmayacağını* anlasaydım... O zaman muhtemelen kıpkırmızı olur ve oradan kaçardım.

Bunları yapmak yerine tepsiyi hırsla masaya bırakıp bağırdım: "O zaman neden beni seçtin? Neden Kasia'yı almadın?"

Bunları söyler söylemez de kendimden utanıp dehşete kapılarak çenemi kapadım. Tekrar ağzımı açmak, söylediklerimi çabucak geri almak, üzgün olduğumu ve öyle demek istemediğimi, benim yerime Kasia'yı alması gerektiğini söylemek istemediğimi söyleyecek ve hemen gidip ona yeni bir tepsi hazırlayacaktım...

Sabırsızca sordu: "Kimi?"

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Şaşkınlıkla ona baktım. "Kasia!" dedim. Sadece ne kadar aptal olduğumu daha da kanıtlıyormuşum gibi baktı ve o şaşkınlıkla, içimden geçen bütün iyi niyetli sözleri unuttum. "Sen onu alacaktın! O...o akıllı ve cesur ve harika bir aşçı ve..."

Her geçen an daha da sıkılarak bakıyordu bana. Sözümü kesti ve "Evet," dedi, "o kızı hatırlıyorum. Ne böyle at suratlıydı ne de bu kadar pasaklıydı ve şu anda böyle mızmızlanıyor olmazdı. Yeter. Siz köylü kızlar başta hep biraz böyle yorucu olursunuz ama sen gerçek bir beceriksizlik abidesi olmaya başladın."

"O zaman beni burada tutmana gerek yok!" diye bağırdım. Öfkelenmiştim, incinmiştim ve *at suratlı* demesi kanıma dokunmuştu.

"Üzülerek belirtmeliyim ki," dedi, "işte orada yanılıyorsun."

Bileğimden tutup beni döndürdü ve hemen yanımda durup elimi masadaki yemeğe doğru uzattı ve dilinden kayar gibi çıkıp kulağımda tiz bir sesle çınlayan tuhaf bir sözcükle, "*Lirintalem,*" dedi. "Benimle birlikte söyle."

"Ne?" dedim. Söylediği kelimeyi daha önce hiç duymamıştım ama arkamdan iyice yanaşıp ağzını kulağıma dayadı ve korkunç bir sesle, "*Söyle!*" diye fısıldadı.

Titredim, adam elimi masadaki yemeklere doğru uzatırken, sadece gitmeme izin vermesi için onunla birlikte, "*Lirintalem,*" dedim.

Tüm dünya, adamın çakıltaşı fırlatacağı bir gölmüş gibi yemeklerin üstüne gelen boşlukta hava dalgalandı. Korkunç bir manzaraydı. Hava tekrar normale döndüğünde tüm yemekler değişmişti. Daha önce yumurtaların olduğu yerde pişmiş bir tavuk, kâsedeyse tavşan yahnisi yerine taze fasulye vardı; hem de mevsimi geçeli yedi ay olmasına rağmen; pişmiş elmanın yerinde, içinde kâğıt inceliğinde elma dilimleri bulunan, üzerine kocaman kuru üzümler serpiştirilmiş ve bal gezdirilmiş elmalı tart vardı.

Beni bıraktı. Adamın desteği olmadan, biri göğsümün üstüne oturmuş gibi ciğerlerim boşalınca dengemi kaybedip masanın ke-

BELONGS TO KANOOS TEAM

narına tutundum; Sanki bütün suyu sıkılmış bir limona dönmüştüm. Gözümün önünde yıldızlar uçuşurken yarı baygın eğildim. Tepsiye baktığını ve aynı anda hem şaşırmış hem sinirlenmiş bir şekilde kaşlarını çattığını bir anlığına hayal meyal görebildim.

Yeniden nefes alabildiğimde, "Bana ne yaptın?" diye fısıldadım.

"Mızmızlanmayı kes," dedi aşağılar gibi bir sesle. "Küçücük bir büyü sadece." Adamın şaşkınlığının sebebi her neyse, etkisini yitirmiş gibi görünüyordu. Masaya, yemeğinin başına otururken eliyle kapıyı gösterdi. "Pekâlâ, çık dışarı. Zamanımı fazlasıyla harcayacağını görebiliyorum ama bugünlük bu kadarı yeter."

En azından bu emrini seve seve yerine getirebilirdim. Tepsiyi almaya yeltenmeden, kollarımı kendime sarıp ağır adımlarla kütüphaneden çıktım. Ayakta duracak halim yoktu. Merdivenden sürüne sürüne kulenin tepesindeki odaya çıkmak yarım saatimi aldı, sonra küçücük odaya girip kapıyı kapadım ve şifoniyeri kapının arkasına çekip kendimi yatağa bıraktım. Ben uyurken Ejderha kapıya geldiyse bile hiçbir şey duymadım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

İkinci Bölüm

Sonraki dört gün Ejderha'yı görmedim. O günleri sabahtan akşama kadar mutfakta geçirdim: Birkaç yemek kitabı bulmuştum ve gelmiş geçmiş en iyi aşçı olmaya çalışarak içlerindeki bütün tarifleri, çılgına dönmüş gibi tekrar tekrar denedim. Kilerde o kadar çok erzak vardı ki ne kadarını harcadığıma bile dikkat etmiyordum; yaptığım yemeklerden herhangi biri kötü olursa kendim yiyordum. Adamın tavsiyesine uyarak yemekleri saatinden tam beş dakika önce kütüphaneye götürüyor, yemeklerin üstünü kapatıp hızla çıkıyordum. Ben kütüphaneye girdiğimde hiçbir zaman orada olmadığı için rahattım çünkü şikâyetlerini de duymazdım. Odamdaki bir sandıkta bulduğum sade ve gösterişsiz elbiseler hemen hemen üzerime oluyordu; bacaklarımın dizden aşağısı, kollarımın ise dirseklerden aşağısı açıkta kalıyor ve elbiseleri belden bağlamam gerekiyordu ama hayatımda ilk kez bu kadar düzgün giyiniyordum.

Onu memnun etmek istemiyordum ancak bana yaptırdığı büyü her neyse, bir daha öyle bir şey yapmasını da istemiyordum. Her gece en az dört kez, *lirintalem* sözcüğünü oraya aitmişçesine

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dudaklarımda, tadını ağzımda ve adamın ateş gibi yakan elini kolumda hissederek rüyalarımdan uyanıyordum.

Korku ve çalışmak, fena yol arkadaşları değillerdi. Her ikisi de yalnızlıktan ve daha derin korkulardan, gerçekleşeceğini bildiğim en büyük korkularımdan; annemi ve babamı on yıl boyunca göremeyeceğim, bir daha kendi evimde yaşayamayacağım, bir daha asla ağaçlıkta çılgınca koşturamayacağım, Ejderha'nın kızlarını etkileyen tuhaf simyanın yakında beni de ele geçireceği ve sonunda beni de tanıyamayacağım birine dönüştüreceği gibi korkulardan daha iyiydi. Fırınların önünde bir şeyler doğrayıp boğucu sıcaktan terlerken en azından bunları düşünmek zorunda kalmıyordum.

Birkaç gün sonra, adamın geri gelmeyeceğini ve her yemekte üzerimde o büyüyü kullanmayacağını anladığımda yemek pişirme çılgınlığıma son verdim. Ancak daha sonra kendime iş çıkarmaya çalıştıysam da yapacak başka bir işim olmadığını fark ettim. Kule ne kadar büyük olursa olsun, temizlenmesi gerekmiyordu: Pencere pervazlarının köşesinde, hatta yaldızlı çerçevelerin en ufak kıvrımlarında bile toz olmazdı.

Odamdaki harita resminden hâlâ hoşlanmıyordum. Her gece tablodan belli belirsiz bir dere şırıltısını andıran bir ses geldiğini hayal ediyordum ama o harita her gün, tüm heybetiyle duvardaki yerinde duruyor ve beni kendine bakmaya zorluyordu. Kaşlarımı çatıp tabloya baktıktan sonra aşağı indim. Kilerdeki turp çuvalını boşalıp dikişlerini söktüm ve kumaşı tabloyu örtmek için kullandım. Tablonun altın parıltısı ve ihtişamı örtülür örtülmez odam daha güzel bir yere dönüştü.

O sabahın geri kalanını yine penceremden yapayalnız ve hasretle vadiye bakarak geçirdim. Sıradan bir iş günü olduğu için erkekler tarlalarda ekin topluyor, kadınlar da derede çamaşır yıkıyordu. O muhteşem zifiri karanlığıyla Galiz Orman bile içimi rahatlatıyordu; o değişmez süreğenliğiyle. Vadinin kuzey sınırındaki dağların yamacında Radomsko'ya ait olan büyük koyun

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sürüsü otluyor, oradan oraya gezinip duran beyaz bir bulutu andırıyorlardı. Bir süre gezinip durmalarını izledim hatta biraz da ağladım ama keder de bir yere kadardı. Akşam yemeği vakti geldiğinde fena halde sıkılmıştım.

Ailem ne zengin ne de fakirdi; evimizde yedi kitap vardı. Ben sadece dördünü okumuştum çünkü hayatımın neredeyse her gününü kar kış demeden dışarıda geçirmiştim. Ama artık pek fazla seçeneğim olmadığından, o öğleden sonra tepsiyi kütüphaneye bıraktığımda raflara şöyle bir göz attım. Herhalde kitaplarından birini almamın zararı olmazdı. Herkes, Ejderha'nın hizmetinden dönen kızların ne kadar iyi okuduğundan bahsettiğine göre onlar da buradan kitap almış olmalıydı.

O yüzden hiç çekinmeden kitaplığa gittim, neredeyse ona dokunmam için bana seslenen bir kitabı elime aldım: Buğday renkli, cilalı ve güzel mi güzel derisiyle mum ışığında kalitesi ve davetkârlığıyla pırıl pırıl parlıyordu. Kitabı alır almaz duraksadım. Ailemin bütün kitaplarından daha büyük ve ağırdı ve kapağında altınla işlenmiş çok güzel desenler vardı. Ama üzerinde kilidi yoktu ve kendimi biraz suçlu hiddedip biraz da böyle hissetmenin aptalca olduğunu düşünerek kitabı alıp odama götürdüm.

Daha sonra kitabı açtığımda kendimi daha da aptal hissettim çünkü yazılanlardan hiçbir şey anlamamıştım. Kelimeleri bilmediğimden veya okuduğumu anlayacak kadar kelime dağarcığım olmadığından değil; ilk üç sayfada okuduğum her şeyi *anlıyordum* ama durup bu kitabın ne hakkında olduğunu merak ettim. Cevap bulamadım çünkü az önce ne okuduğumla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Başa dönüp bir kez daha denedim, sonra bir kez daha. Okuduklarımı anladığımdan emindim ve hepsi tamamen mantıklı geliyordu hatta mantıklıdan da öteydi. Gerçeği bilmek gibiydi; her zaman bildiğim ama hiçbir zaman kelimelere dökemediğim ya da daha önce hiç anlamadığım bir şeyi hiç zorlanmadan, öylece açıklayıvermek gibiydi. Memnuniyetle başımı sallıyor, gayet

BELONGS TO KAYNOS TEAM

iyi gidiyordum ama bu defa, ilk sayfada ya da ondan sonraki sayfada neler yazdığını hiç kimseye söyleyemeyeceğimi bir kez daha anlayana kadar beşinci sayfaya gelmiştim.

Öfkeyle kitaba baktıktan sonra yine ilk sayfadan açtım ve bu defa her kelimeyi yüksek sesle okumaya başladım. Kelimeler, ağzımda şakıyan bir kuş varmış gibi güzel bir ahenkle ve şekerli meyve gibi eriyerek çıkıyordu adeta. Hâlâ sözlerini kafamda oturtamasam da kendimden geçmiş gibi okumaya devam ettim, ta ki kapım gümbürtüyle açılana kadar.

Artık kapımın arkasına mobilyalarla barikat kurmayı bırakmıştım. Işık alması için pencerenin önüne ittiğim yatağımda oturuyordum ve Ejderha tam karşımda, kapının eşiğinde dikiliyordu. Şaşkınlıktan donakaldım, ağzım bir karış açık, okumayı bıraktım. Fena halde öfkeliydi; korkunç görünen gözleri sinirden parlarken elini uzatıp, "*Tualidetal,*" dedi.

Kitap elimden sıçrayıp uçarak ona gitmeye çalıştı. Berbat ve yersiz bir içgüdüyle ve ne yaptığımı bilemeden kitabı kıskıvrak yakaladım. Kitap gitmeye çalışarak ellerimde debelendiyse de aptalca bir inatla sarsıp hızla kucağıma almayı başardım. Adam hayretle bana bakarken daha da öfkelendi ve ben hızla ayağa kalkıp geri geri kaçmaya çalışırken küçücük odayı bir hışımla geçip yanıma geldi ama hem geç kalmıştım hem de kaçacak yerim yoktu. Göz açıp kapayana kadar üzerime atılıp beni yastıklarımın üstüne yapıştırdı.

Bir elim köprücükkemiğimin üstünde, hiç zorlanmadan beni yatağa bastırırken, "Demek öyle," dedi yumuşacık bir sesle. Kalbim adeta göğsüm ile sırtım arasında gidip geliyor, her atışında beni sarsıyordu. Bir eliyle kitabı çekip aldı –en azından artık kitabı *vermemek* için direnecek kadar aptal değildim– ve yavaşça fırlattı. Kitap, küçük masaya kondu. "Adın Agniyeşka'ydı, değil mi? Dvernikli Agniyeşka."

Cevap bekler gibi bir hali vardı. "Evet," diye fısıldadım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Agniyeşka," diye homurdanıp biraz daha üstüme abanınca, o an beni öpmeye niyetlendiğini fark ettim. Dehşete kapılsam da bir yanım bunu yapıp bu işin aradan çıkmasını istiyordu çünkü artık bu korkuyla yaşamak istemiyordum ama yapmadı. Gözlerinde kendi gözlerimin yansımasını görebileceğim kadar eğilip, "Söylesene, sevgili Agniyeşka, sen gerçekten nerelisin? Seni Şahin mi gönderdi? Yoksa bizzat kralın kendisi mi?"

Korkuyla ağzına bakmayı bırakıp gözlerimi hızla gözlerine çevirdim. "Ben... ne?" dedim.

"Bunu *öğreneceğim*," dedi. "Efendinin büyüsü ne kadar mükemmel olursa olsun, mutlaka bir açığı vardır. *Ailen*..." Bu kelimeyi alaycı bir sesle vurguladı. "...seni hatırladıklarını zannedebilir ama bir çocuğun hayatının tüm detaylarına sahip olamazlar. Bir çift eldiven ya da eski bir şapka, kırık oyuncaklar. Senin evinde böyle şeyler bulamayacağım, öyle değil mi?"

Söylediklerinden anladığım tek kısım bu olduğundan, "Bütün oyuncaklarım kırılmış mı?" dedim çaresizce. "Hepsi mi... Gerçekten mi? Bütün giysilerim, yamalı bohça gibi eski püsküdür..."

Beni sertçe yatağa bastırıp iyice eğildi. "Sakın bana yalan söyleme!" diye tısladı. "Gerçeği ağzından söke söke alırım..."

Parmakları boynumda, bacağı yatağın üzerinde, iki bacağımın arasındaydı. Boğazımı düğümleyen bir korkuyla ellerimi adamın göğsüne bastırıp yataktan destek alarak bütün vücudumla kendimi yukarı itince ikimiz de yataktan yuvarlandık. Küt diye yere düştüğümüzde benim altımda kalmıştı, böylece üstünden tırmanan bir tavşan gibi çabucak kapıya koştum. Hızla merdivene yöneldim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu çünkü evden hiç çıkmamıştım ve gidecek başka bir yer de yoktu. Ama yine de koştum: İki katı koşa koşa indim ama adamın beni takip eden adımları peşimden gelirken kendimi, havada tıslayan buhar ve dumanla dolu loş laboratuvarına attım. Masaların altında çaresizce emekleyerek büyük bir dolabın arkasındaki karanlık bir köşeye sinip dizlerimi karnıma çektim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kapıyı arkamdan kapatmıştım ama yine de nereye gittiğimi bulması an meselesiydi. Kapıyı açıp odaya bakarken bir masanın üstünden, iki deney şişesinin arasından soğuk ve öfkeli gözünü, alevlerden yansıyan ışıkla yeşil gölgelerin vurduğu yüzünü gördüm. O ağır ve sakin adımlarla masanın etrafından dolaşınca ben de bulunduğum yerden fırlayıverdim; onu içeri kilitlemek istiyordum. Ama duvardaki raflardan birine çarptım. Kapalı kavanozlardan biri sırtıma düşüp yuvarlandı ve ayağımın dibine düşerek paramparça oldu.

Yerden gri bir duman yükselerek etrafımı sarıp beni hareketsiz bırakarak burnuma ve ağzıma dolup beni boğmaya çalıştı. Gözlerimi de yakıyordu ama kollarımı kıpırdatamadığım için gözlerimi de ovuşturamıyordum. Yerde iki büklüm olmuş, olduğum yerde donakalmıştım ve boğazımda bir öksürük nöbeti başladı, sonra kesildi. Ama artık korkmuyordum ve bir an sonra bundan rahatsız da değildim. Bilmem neden, hem çok ağırdım hem de tüy gibi hafiftim. Ejderha'nın ayak sesleri çok uzaktan gelir gibi belli belirsizdi, gelip tepemde durduğunda bana ne yapacağı umurumda bile değildi.

Soğuk bir tahammülsüzlükle öylece durup bana baktı. Ne yapacağını tahmin etmeye çalışmadım. Ne düşünebiliyor ne de merak ediyordum. Dünya tamamen gri ve hareketsizdi.

"Hayır," dedi bir süre sonra, "hayır, sen casus falan olamazsın."

Arkasını dönüp beni bir süre o halde bıraktı ama ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Belki bir saat, bir hafta veya bir yıl ama yalnızca yarım gün olduğunu sonradan öğrendim. Sonra dudaklarında memnuniyetsiz bir ifadeyle nihayet geri döndü. Elinde, hayatımın ilk yedi yılı boyunca ağaçlıkta gezerken yanımda sürüklediğim içi samanla doldurulmuş pejmürde yünlü oyuncak domuz yavrusu vardı. "Demek," dedi adam, "casus değilsin. Sadece akılsızın tekisin."

Sonra da elini başıma koyup, "*Tezavon tahozh, tezavon tahozh kivi, kanzon lihush,*" *dedi.*

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kelimeler ağzından ezberlenmiş monoton bir ezgiyle değil adeta bir şarkı gibi dökülmüştü ve o konuşurken renkler, zaman ve nefes, dünyamı yeniden doldurunca serbest kalan başımı elinin altından ürkekçe çektim. Taşlaşmış vücudum ağır ağır normale dönmeye başladı. Taş kesen ayaklarım beni olduğum yerde tutarken kollarım hafifçe çözülmeye başlayınca bir şeylere tutunmaya çalıştım. Bileğimden tuttuğu için, sonunda tüm vücudum çözüldüğünde elinden kaçma şansım yoktu.

Zaten kaçmaya da çalışmadım. Aniden serbest kalan düşüncelerim, kayıp zamanda neler olduğunu anlamaya çalışırcasına oradan oraya koşturmaya başladı, oysa bana öyle geliyordu ki bana korkunç şeyler yapmak istese, beni taş kesilmiş halimle bırakırdı ama en azından artık casus olduğumu düşünmüyordu. Neden birinin, hele de kralın onu gözetlemek istediğini düşündüğünü anlamıyordum. Sonuçta o kralın büyücüsüydü, değil mi?

"Şimdi söyle bakalım. Ne yapıyordun?" dedi. Gözleri hâlâ şüpheci, soğuk ve parlıyordu.

"Sadece kitap okumak istemiştim," dedim. "Ben...ben kötü bir şey yaptığımı düşünmemiştim..."

"Ve okumak için de raftan *Luthe'nin Çağrısı*'nı alıverdin," dedi son derece alaycı bir sesle. "Hem de tesadüfen..." O sırada ürkek ve boş bakışlarım onu ikna etmiş olmalıydı ki gizlemediği bir tiksintiyle durup bana baktı. "Felaket yaratmak konusunda eşsiz bir yeteneğin var."

Kaşlarını çatıp yere bakınca bakışlarını takip ettim. Ayağımızın dibindeki kırık cam parçalarına bakıyordu. Sıktığı dişlerinin arasından soluğunu bırakıp birdenbire, "Şurayı temizle de kütüphaneye gel. Ve sakın başka bir şeye *dokunayım deme*."

Sinirle yürüyüp gidince ben de mutfağa gidip cam kırıklarını temizlemek için bez ve kova buldum. Yerleri iyice yıkadım. Yerde en ufak kırıntıdan dahi eser yoktu; büyü, sıcak tavaya dökülmüş içki gibi uçup gitmişti sanki. Yine de taşlaşma elime tekrar bulaştı mı diye kontrol etmek için iki de bir durup elimi

BELONGS TO KAYNOS TEAM

taş zeminden kaldırıp tersine ve avcuma baktım. Neden rafta öyle bir kavanoz tuttuğunu ve başkasının üzerinde de kullanıp kullanmadığını merak etmeden duramadım; bir yerlerde heykele dönmüş, sabit gözlerle bakan ve geçip giden zamanın geride bıraktığı biri. Ürperdim.

Odadaki başka hiçbir şeye dokunmamaya çok ama çok dikkat ettim.

Sonunda üstüme başıma çekidüzen verip kütüphaneye gittiğimde, aldığım kitap tekrar rafa konmuştu. O içeride volta atarken kendi kitabı da ihmal edilmiş gibi küçük masanın üstünde bir kenara itilmişti; beni görünce yine kaşlarını çattı. Yerleri silerken eteğime yine su sıçramıştı ve her şeyden önce fazlasıyla kısaydı; dizlerimi bile zar zor örtüyordu. Gömleğimin kolları daha da kötüydü: Kahvaltısını hazırlarken uçlarına biraz yumurta bulaşmıştı ve yakmadan önce kızarmış ekmeğini ocaktan almaya çalışırken dirsekten biraz yanmıştı.

"O halde *bununla* başlayacağız," dedi Ejderha. "Ne zaman sana bakmak zorunda kalsam, rahatsız olmam gerekmeyecek."

Özür dilememek için ağzımı kapadım. Pasaklı olduğum için özür dilemeye başlarsam hayatım özür dilemekle geçerdi. Daha birkaç gündür kuledeydim ama adamın güzel şeyleri sevdiğini anlamıştım. Sıra sıra kitaplarının bile neredeyse hiçbiri diğerine benzemiyordu: Deri ciltleri farklı renklerde, tokaları ve kenarları altındandı ve hatta bazılarının üstünde minik minik mücevherler bile vardı. İster burada, kütüphane penceresinin pervazında duran küçük cam bardak olsun, ister benim odamdaki tablo olsun, hepsi de güzeldi ve dikkat dağıtacak başka şeyler olmadan parıldayacakları yerlere konmuşlardı. Ben bu kusursuzlukta göze batan bir leke gibiydim. Ama umurumda değildi. Ona güzellik borçlu olduğumu düşünmüyordum.

Bir el hareketiyle beni sabırsızca yanına çağırınca temkinli adımlarla ona yaklaştım. Ellerimi tuttu, parmaklarım omuzlarıma

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gelecek şekilde çapraz biçimde göğsümde birleştirdi ve "Şimdi: *Vanastalem,*" dedi.

Sessiz bir bir isyanla ona baktım. Daha önce üstümde kullandığı büyü gibi bu sözcük de kulağımda çınladı. Sözcüğün, bütüm gücümü çekip çıkarmak için ağzıma gelmek istediğini hissedebiliyordum.

Omuzlarımdan tutarken parmakları canımı yakacak kadar sertti. Elbisemin üstünden bile delip geçen sıcaklıklarını hissedebiliyordum. "Beceriksizliğe tahammül edebilirim ama omurgasızlığa müsamaha göstermeyeceğim," dedi. "*Söyle.*"

Taşa döndüğüm anı hatırladım. Bana daha fazla ne yapabilirdi ki? Korkudan titrerken, fısıldarsam beni ele geçirmesini engelleyebilirmişim gibi usulca, "*Vanastalem,*" dedim.

Vücudumdaki tüm güç toplanıp dudaklarımdan bir çeşme gibi akarak içimden çıktığında havada bir dalgalanma oldu, dairesel bir yol izleyip yere inerek etrafımı sardı. Nefes nefese yere yığıldığımda kendimi garip bir şekilde başı sonu olmayan, hışırdayan yeşil ve kızıl kahverengi ipek kumaşlar içinde buluverdim. Belimi sardılar, hiç bitmeyecekmiş gibi bacaklarıma dolandılar. Sarık gibi sarılan başörtünün ağırlığıyla başım öne düştü, altın iplerle çiçekler işlenmiş dantel bir peçe döküldü sırtımdan. Boş gözlerle Ejderha'nın çizmelerine, kabartmalı derisine baktım: Kabartmalı işlemelerle süslenmişlerdi.

"Şu haline bir bak. Hepsi küçücük bir büyüyle oldu," dedi yaptığı işten bıkmış gibi. "En azından görüntün düzeldi. Bundan sonra üstüne başına dikkat edeceksin. Yarın başka bir tane deneyeceğiz."

Çizmeler dönüp benden uzaklaştı. Adam sandalyesine oturdu ve sanırım okumaya devam etti ama emin değildim. Bir süre sonra o güzel elbisenin içinde, başımı bile kaldırmadan, ellerimin ve dizlerimin üstünde emekleyerek kütüphaneden çıktım.

Sonraki birkaç hafta birbirine karışıp geçti. Her sabah şafak vaktinden hemen önce uyanıyor, pencerem aydınlanmaya başlarken

BELONGS TO KAYNOS TEAM

öylece uzanıp kaçmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum. Her sabah başarısız oluyor ve adamın kahvaltı tepsisini kütüphaneye götürüyordum ve o benimle birlikte başka bir büyü yapıyordu. Üstümü başımı yeterince temiz tutamamışsam –genelde tutamıyordum– önce üzerimde *vanastalem* büyüsünü kullanıyor ve sonra ikinci bir büyü daha yapıyordu. Basit ve gösterişsiz tüm elbiselerim birbiri ardına kayboluyor ve odamda, özenle dikilmiş, nakışları ve süslemeleri yüzünden içinde ben yokken bile ayakta durabilen elbise tepecikleri beliriyordu. Yatma vakti geldiğinde eteklerin altından kıvrana kıvrana güçlükle çıkabiliyor, içlerindeki o feci iskelet vücudumu o kadar sıkıyordu ki neredeyse nefes bile alamıyordum.

Beni tüketen o sis peşimi hiç bırakmıyordu. Her sabah, dağılmış bir halde sürüne sürüne odama gidiyordum. Sanırım Ejderha, öğle yemeklerini kendi hazırlıyordu çünkü ben ona kesinlikle bir şey hazırlamıyordum. Akşam yemeğine kadar yatağımda yatıyor ve ancak ondan sonra adamın ihtiyaçlarından çok kendi açlığım beni harekete geçiriyor, basit bir yemek hazırlamak için yine sürüne sürüne merdivenden iniyordum.

En kötüsü de hiçbir şeye anlam verememekti: Neden beni bu şekilde kullanıyordu? Geceleri uykuya dalmadan önce, duyduğum en korkunç hikâyeleri ve peri masallarını, vampirleri ve bakirelerin hayat enerjilerini içen iblisleri hayal ediyor, dehşet içinde, o sabah oradan kaçmanın bir yolunu bulacağıma yemin ediyordum. Tabii ki hiçbir zaman bulamadım. Beni rahatlatan tek şey ilk olmayışımdı. Aynı şeyleri benden önceki tüm kızlara yaptığını söyleyip durdum kendime ve onlar bunun üstesinden gelmişlerdi. Ama bu da pek rahatlatıcı değildi çünkü on sene bana sonsuzluk gibi geliyordu. Bedbahtlığımı azıcık da olsa hafifletecek her düşünceye sımsıkı sarıldım.

Ejderha içimi rahatlatacak hiçbir şey yapmıyordu. Kütüphanesine her gidişimde benden tiksiniyordu ve üstümü başımı düzgün tutabildiğim sayılı günlerde bile, bana işkence edip beni kullanan kendisi değilmiş de ben onun canını sıkmaya, işini

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bölmeye gitmişim gibi davranıyordu. Üzerimde büyülerini kullanması sona erip ben yerde iki büklüm yatarken yine kaşlarını çatıp bana bakıyor ve işe yaramaz olduğumu söylüyordu.

Bir gün tamamen uzak durmaya çalıştım. Yemeğini erkenden bırakırsam gün boyu beni unutur diye düşündüm. Şafak sökerken kahvaltısını masasına götürüp çabucak oradan çıktım ve mutfağın arka tarafına saklandım. Ama saat tam yedide, daha önce Burgaç'tan Galiz Orman'a doğru süzülürken gördüğüm küçük ışık toplarından biri merdivenden aşağı süzüldü. Yakından bakıldığında durmadan dalgalanıp değişen biçimsiz sabun köpüklerine benziyordu, hatta yanardöner kabuğuna yansıyan ışık huzmeleri olmasa görünmez bile sayılabilirdi. Işık topu bana ulaşana kadar odanın her köşesine girip çıktı ve sonunda dizlerimin üzerinde ısrarla dönmeye başladı. Kıvrıldığım yerden başımı kaldırıp ona baktığımda belli belirsiz bir çerçevenin içinden bana bakan kendi yüzümü gördüm. Yavaşça doğrulup ışık topunun peşinden kütüphaneye gittiğimde, adam kitabını kenara bırakıp gözlerini bana dikti.

"En küçük büyülerden sonra bile yorgunluktan yılanbalığı gibi kıvrılıp yatışını izlemenin nahoş keyfinden mahrum kalmak beni mutlu etse de," dedi bir solukta, "seni kendi haline bırakmanın sonuçlarını ikimiz de gördük. Bugün ne şapşallıklar yaptın bakalım?"

En azından ilk büyüden kurtulmak için elimden geldiğince üstümü başımı derli toplu ve temiz tutmaya çalışıyordum. Bugün kahvaltıyı hazırlarken elbisemde sadece birkaç küçük is lekesi ve ince bir yağ çizgisi olmuştu. Ama yine de bana tiksintiyle bakıyordu. Adamın bakışlarını takip ettiğimde, mutfağın arka tarafında saklanırken elbiseme örümcek ağı –muhtemelen koskoca kuledeki tek örümcek ağıydı– bulaştırdığımı fark ettim dehşetle ve yırtık pırtık bir duvak gibi eteğimin arkasında sallanıyordu.

Çaresizce durumu kabullenerek onunla birlikte, "*Vanastalem*," diye tekrarladım ve sinir bozucu güzellikte, adeta sonbaharda yola dökülen yaprakları andıran sarı ve turuncu ipek kumaşların

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yerden yükselerek etrafımı sarışını izledim. O yerine otururken ben sarsıla sarsıla zar zor nefes alıyordum.

"O halde," dedi. Masaya üst üste dizdiği kitapları itip ortalığa saçılmış bir yığına çevirdi. "Onları düzenlemek için: *Darendetal*."

Eliyle masayı işaret etti. Onunla birlikte, "*Darendetal*," diye mırıldanırken, büyü boğazımı düğümleyerek çıkıverdi ağzımdan. Masadaki kitaplar titreyip peşi sıra yükselerek kırmızı, sarı, mavi ve kahverengi kapaklarıyla olağanüstü mücevherli kuşlar gibi yerlerini aldılar.

Bu kez yere yığılmadım. İki elimle masanın kenarına tutunup yaslandım. O ise çatık kaşlarıyla kitaplara bakıyordu. "Bu nasıl bir aptallık?" dedi sert bir sesle. "Bunlar sıralı değil, şuna bak."

Kitaplara baktım. Gayet düzgün bir şekilde üst üste sıralanmışlardı ve benzer renkler üst üste gelmişti...

"*Renk* mi?" dedi sesini yükselterek. "*Renklerine* göre mi? Sen..." Kabahatliymişim gibi bana kızıyordu. Belki de kendi enerjisini doldurmak için benim gücümü emerken büyüsüne bir şey olmuştu. "Ah, çık dışarı!" diye hırlayınca gücenmiş ama gizli bir mutlulukla çabucak çıktım oradan. Hah, bir şekilde şekilde büyüsüne zarar verdiysem ne *mutlu* bana.

Merdivenin yarısına geldiğimde durup soluklanmam gerekti ama sonra bir anda yerde emeklemediğimi fark ettim. Yorgundum ama o pus üzerime çökmemişti. Bir kez daha mola vermeden merdivenin geri kalanını çıkmayı bile başardıysam da yine yatağıma yığıldım ve neredeyse yarım gün boyunca uyukladım ama en azından beyinsiz, boş bir kabuk gibi hissetmiyordum.

Sonraki birkaç hafta boyunca pus giderek kalktı; alıştırma yapmak beni güçlendiriyor, bana her ne yapıyorsa, ona karşı direncim giderek artıyordu sanki. Seanslar yavaş yavaş, keyifli olmasa da daha az korkutucu olmaya başladı. Soğuk suda bulaşıkları ovalamak gibi yorucu işlerden biri olmaya başlamıştı. Yeniden geceleri uyumaya başlamıştım ve keyfim yerine geliyordu. Her gün kendimi daha iyi ve daha öfkeli hissediyordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Hiçbir mantıklı yolla o korkunç elbiselerin içine giremiyordum; denedim ama arkasındaki bağcıklara bile uzanamıyordum. Bu yüzden içlerinden çıkmak için genellikle iplerini koparıp eteklerini parçalamak zorunda kalıyordum. Her gece bir köşeye yığıyor, sabahlarıysa sade elbiselerden birini giyiyor, elimden geldiğince temiz tutmaya çalışıyordum ama adam da birkaç gün içinde pasaklılığımdan bıkıyor ve o elbiseyi de değiştiriyordu. Artık yalnızca bir tane sade elbisem kalmıştı.

Sade ve boyasız kumaştan dikilmiş son elbiseyi, düşmemek için tutunduğum bir ip gibi elimde tuttum. Sonra meydan okur gibi yatağıma serdim ve yeşilli, kızıl kahveli elbiseyi üstüme geçirdim.

Arkamdaki kopçaları birleştiremediğim için de başımdaki sarığın tülünü çıkarıp iki kez belime doladım ve elbise üstümden düşmesin diye bağladım. Merdivenden inip mutfağa gittim. Bu kez üstümü temiz tutmaya bile çalışmadım. Üstüm başım yumurta, pastırma yağı ve çay lekeleriyle dolu, balodan ormana kaçan bir kadın gibi saçlarım darmadağın halde tepsiyi yine meydan okur gibi kütüphaneye götürdüm.

Tabii fazla uzun sürmedi. Adamla birlikte sinirli bir şekilde *vanastalem* der demez büyüsü beni ele geçirdi. Elbisemdeki lekeler kayboldu, yine dar bir korsenin içine sıkışıp kaldım, saçlarım topuz oldu ve yine bir prensesin oyuncak bebeğine benzedim.

Ama o sabah, haftalardır olmadığım kadar mutluydum ve o andan sonra bu halim gizli bir başkaldırıya dönüştü. Bana her bakışında son derece rahatsız olmasını istedim ve kuşku dolu, çatık kaşlı her bakışı benim için bir ödüldü. Bir gün güzel, krem rengi ipek elbisemin önünde boylu boyunca uzayan kırmızı bir reçel lekesi ve kafamda biraz sütlaçla odaya girdiğimde –kazara dirseğimle kaşığa çarpmıştım ve sütlacın bir kısmı havaya sıçramıştı–, "Bunu kendine nasıl yapıyorsun?" diye sordu dehşete kapılmış gibi.

Son sade elbisemi dolabıma sakladım. Her gün benimle işi bittikten sonra üst kata çıktım. Üstümden çıkarmak için balo elbisesiyle boğuşur, saçımı başımdaki dantel ve başlıklardan

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kurtarır, mücevherli tokaları etrafa atar ve sonra iyice eskimiş kaftanı ve elde yıkayıp hep temiz tuttuğum sade elbisemi giyerdim. Sonra alt kattaki mutfağa iner, kendime ekmek yapar ve pişmesini beklerken, eteğime sıçrayan birkaç damla un ve kül lekesini umursamadan fırının yanında dinlenirdim.

Bir kez daha sıkılacak kadar enerjim kalmaya başlamıştı. Ama kütüphaneden bir kitap daha almayı aklımdan bile geçirmedim. Onun yerine, dikişten nefret etsem de bir dikiş iğnesi buldum. Her sabah yeni elbiseler için tüm enerjim tükense de daha sonra onları yırtıp daha işe yarar bir şeyler yapmak için kullanabileceğimi düşündüm: Yatak çarşafları, belki mendiller.

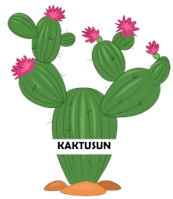
Dikiş sepeti odamdaki kutuda el değmeden duruyordu: Kulede o zamana dek yırtık bırakmaktan memnun olduğum elbiselerimden başka yamanacak bir şey yoktu. Ancak kutuyu açtığımda içinde bir kâğıt parçasına, kısa ve kalın bir kömürle karalanmış bir not buldum: Mutfaktaki arkadaşımın elinden çıkmıştı.

> *Korkuyorsun: Korkma! Sana dokunmayacak. Senden sadece güzel görünmeni isteyecek. Sana herhangi bir şey vermeyi düşünmeyecek ama misafir odalarının birinden güzel bir elbise alıp kendi ölçülerine göre tadilat yapabilirsin. Seni çağırdığında ona şarkı söyle veya bir hikâye anlat. Yalnızca arkadaşlık edecek birini arıyor, onun da fazlasını istemiyor: Yemeklerini götür ve diğer zamanlarda elinden geldiğince ondan uzak durmaya çalış. Daha fazlasını istemeyecektir.*

Dikiş sepetini ilk gece açıp notu bulsaydım, bu sözler benim için paha biçilemez olurdu. Şimdiyse elimde bu notla orada öylece duruyor, kekeleyen sesimi bastıran, büyüler fısıldayıp gücümü emen, beni ipek ve kadife kumaşlara saran adamın sesini hatırlayarak titriyordum. Yanılmıştım. Diğer kadınlara bunların hiçbirini yapmamıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Üçüncü Bölüm

O gece bir kez daha büyük bir mutsuzlukla ve hiç uyumadan kıvrılıp yatağıma uzandım. Ama ben daha çok istiyorum diye kuleden çıkmak kolaylaşmıyordu. Ertesi sabah alt kattaki büyük kapılara gittim ve beyhude bir çabayla arkalarındaki devasa sürgüyü kaldırmaya çalıştım. Tabii ki yerinden bir milim bile oynatamadım.

Kilerde uzun saplı bir tavayı kaldıraç gibi kullanarak çöp çukurunun büyük demir kapağını açıp aşağı baktım. Aşağıda alevler parlıyordu, oradan kaçamazdım. Demir kapağı yerine itip herhangi bir boşluk, bir giriş bulmak için ellerimle tüm duvarı, en kuytu köşeleri bile yokladım. Bir giriş varsa bile ben bulamadım ve sonra arkamdaki merdivene sabahın ilk ışıkları ve hiç hoş karşılamadığım sapsarı bir ışıltı düşmeye başladı. Kahvaltıyı hazırlayıp tepsiyi kör talihime götürmeliydim.

Yumurta tabağı, kızarmış ekmek dilimleri ve reçellerden oluşan kahvaltıyı tepsiye dizerken, sapı bana bakan uzun, çeliği parlayan kasap bıçağına bakıp durdum. Et keserken kullandığım için ne kadar çabuk ve kolay kestiğini biliyordum. Ailem her yıl bir domuz yetiştirirdi. Kesim zamanı onlara yardım eder, domuzun kanı için kovayı tutardım ama bir insanı bıçaklama düşüncesi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çok farklıydı, düşüncesi bile kötüydü. O yüzden düşünmedim. Bıçağı tepsiye koyup yukarı çıktım.

Kütüphaneye vardığımda, pencerenin önünde arkası dönük, omuzları tiksintiyle dikleşti. Duygusuzca kahvaltı tabaklarını, tepside bıçaktan başka bir şey kalmayana kadar tek tek masaya koydum. Elbiseme yulaf lapası ve yumurta sıçramıştı; birazdan bana dönüp...

"İşini bitir ve yukarı çık," dedi.

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın. Bıçak hâlâ peçetenin altında duruyor ve diğer tüm düşüncelerimi bastırıyordu. Cezamın ertelendiğini anlamam biraz zaman aldı.

"Sağır mı oldun?" diye parladı adam. "O tabaklarla oyalanmayı bırak ve çık. Ben seni çağırana kadar da odandan çıkma."

Elbisem lekeli ve birbirine dolanmış kurdeleleriyle buruş buruştu ama o dönüp bana bakmamıştı bile. Başka bir bahaneye gerek kalmadan tepsiyi kapıp odadan kaçtım. Merdiveni koşarak çıktım. Topuklarımı yere çeken o berbat ağırlık yokken adeta uçuyordum. Odama gittim, kapıyı kapadım ve ipek giysilerimi yırttım. Rahat giysilerimi giyip yatağıma kıvrıldım. Az önce azardan kurtulmuş küçük bir çocuk gibi rahatlayarak kendime sarıldım.

Daha sonra yerdeki tepsiyi ve içinde parlayan bıçağı gördüm. Ah. Ah, böyle bir şeyi düşünmekle bile ne büyük bir aptallık etmişim. O benim efendimdi: Şayet elime geçen korkunç bir fırsatta *öldürseydim*, ceza olarak kesinlikle öldürülürdüm ve muhtemelen annem ve babam da benimle birlikte cezalandırılırdı. Cinayet kesinlikle bir çözüm değildi; kendimi pencereden atmak bile daha iyi bir çözümdü.

Hatta dönüp umutsuzca pencereden dışarı bile baktım ve Ejderha'nın tiksintiyle nereye baktığını gördüm. Yolda kuleye doğru gelen bir toz bulutu vardı. Bir at arabasından ziyade tekerlekler üzerinde hareket eden, üstü kapalı kocaman bir eve benziyordu. Arabayı, burunlarından soluyan atlar çekiyor, iki atlı, arabanın önünden geliyordu ve hepsi de gri ve yemyeşil

BELONGS TO KAYNOS TEAM

paltolar içindeydi. Aynı şekilde giyinmiş dört atlı ise arabanın arkasından geliyordu.

At arabası, kulenin devasa giriş kapısının önünde durdu; üzerinde pek çok kafası olan yeşil bir canavar arması vardı ve atlılar ile muhafızlar atlarından inip telaşla işe koyuldular. Benim yerlerinden bile oynatamadığım devasa kule kapıları bir anda açılıverince bütün adamlar korkup geri çekildi. Başımı camdan uzattığımda Ejderha'nın tek başına kapıya çıktığını gördüm.

At arabasının karnından bir adam çıktı; uzun boylu, sarı saçlı, geniş omuzlu, aynı şahane yeşilden uzun bir pelerin giymişti. Kendisi için konulan merdivenden aşağı atladı, uşağının kendisi için tuttuğu kılıcı tek eliyle aldı, kılıcını kınına sokup adamlarının arasından hızla geçerek hiç tereddüt etmeden kapıya yöneldi.

"At arabalarından, kimeralardan[1] bile daha fazla tiksiniyorum," dedi Ejderha'ya; o kadar yüksek sesle söylemişti ki adamın sesi burunlarından soluyup ayaklarını sertçe yere vuran atların sesini bastırmış, pencereme kadar ulaşmıştı. "Bu şeyin içinde bir hafta kapalı kalmak! Neden sen saraya gelmiyorsun?"

"Majesteleri beni bağışlamak zorunda kalacak," dedi Ejderha soğuk bir sesle. "Ama buradaki işlerim beni fazlasıyla meşgul ediyor."

Tüm korkumu ve sefaletimi unutmuş, kazara camdan düşebileceğim kadar dışarı sarkmıştım. Polnya Kralı'nın iki oğlu vardı ve Veliaht Prens Sigmund'un duyarlı bir genç adam olduğunu söylemek mümkün değildi. İyi bir eğitim almıştı ve kuzeyde hüküm süren bir kontun kızıyla evlenerek bize bir müttefik ve bir liman sağlamıştı. Vârisleri olarak bir erkek ve bir kız çocuk sahibi olmuşlardı. Söylendiği kadarıyla muhteşem bir idareciydi

1 Kimera; (Chimaera) tek bir vücutta çeşitli hayvanların uzuvlarına sahip, ağzından ateş püskürten mitolojik bir yaratık. Genellikle yaratığın başı aslan veya keçi, gövdesi aslan ve kuyruğu yılan olarak tasvir edilir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve harika bir kral olacaktı, o yüzden de onunla ilgili hiçbir şey kimsenin ilgisini çekmiyordu.

Prens Marek, insanları çok daha tatmin eden bir seçimdi. Çok başlı dev su yılanı Vandalus'u nasıl öldürdüğüne dair en az bir düzine hikâye ve şarkı duymuştum ve hikâyelerin hiçbiri bir diğerine benzemiyordu ancak herkes, hepsinin de en ufak detayına kadar doğru olduğundan emindi. Üstelik Rosya ile son savaşta en az üç, dört, bilemedin dokuz devi öldürmüştü. Hatta bir defasında gerçek bir ejderhayla savaşıp onu öldürmek için yola çıkmış ancak daha sonra bazı köylülerin vergi kaçırmak için koyunlarını sakladıkları, ejderha saldırısına uğradıklarını ve koyunlarının yem olduğunu söyledikleri ortaya çıkmıştı. O durumda bile prens onları cezalandırmamış, aksine, çok ağır vergiler koyduğu için bölgenin derebeyini azarlamıştı.

Adam, Ejderha ile birlikte kuleye girdi ve kapı arkalarından kapandı; Prens'in adamları kapıların önündeki düzlükte kamp kurmaya başladılar. Küçük odama dönüp oradan oraya volta atmaya başladıysam da sonunda odamdan çıkıp konuşulanları duymak için yavaş yavaş merdivenden indim ve kütüphaneden gelen seslerini duyana kadar inmeye devam ettim. Beş kelimeden ancak birini duyabiliyordum ama Rosya savaşlarından ve Galiz Orman'dan bahsettiklerini anlamıştım.

Onları dinlemek için çok fazla çaba göstermeme gerek yoktu; ne hakkında konuştuklarıyla pek ilgilenmiyordum. Benim için çok daha önemli olan, minicik de olsa kurtulma umuduydu. Ejderha'nın bana yaptıkları, hayat enerjimi emişi, kesinlikle Kral'ın kanunlarına aykırı olmalıydı. Ejderha uzak durmamı, ortalıkta görünmememi söylemişti; ya bunun tek nedeni, tek bir kelimesiyle düzeltebileceği utanç verici görüntüm değil de Prens'in, burada yaptıklarını öğrenmesini istememesiyse? Ya kendimi bir anda Prens'in merhametine bıraksam ve o da beni buradan götürse...

"Yeter," dedi Prens Marek, düşüncelerimi bölen bir sesle. Sözleri, kapıya yaklaştığını haber verircesine net duyuluyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sesi sinirli geliyordu. "Sen, babam ve Sigmund, hepiniz koyun gibi mızmızlanıyorsunuz. Hayır, yeter artık. Bu kadarına izin vermeyeceğim."

Yalınayak, mümkün olduğunca ses çıkarmadan merdivenden hızla yukarı çıktım: Misafir odaları üçüncü katta, odamın bulunduğu en üst kat ile kütüphane katı arasındaydı. Merdivenin sonundaki boşluğa oturup tamamen işitilmez olana kadar adamların merdivendeki ayak seslerini dinledim. Ejderha'ya doğrudan karşı çıkacak kadar cesaretim olduğunu sanmıyordum; Prens'in kapısını çaldığımı görürse bana korkunç şeyler yapardı. Ama zaten bana korkunç bir şey yapıyordu. Kasia bu şansı değerlendirirdi, bundan emindim. Burada olsaydı gider kapıyı açar ve Prens'in ayaklarına kapanıp onu buradan kurtarması için yalvarırdı ama korkmuş mızmız bir çocuk gibi değil masallardaki genç kızlar gibi.

Odama döndüm ve güneş batarken ne söyleyeceğimi mırıldanarak sahneyi tekrar tekrar prova ettim. Ve nihayet hava kararıp vakit iyice geç olduğunda, kalbim gümbür gümbür atarak merdivenden sessizce aşağı indim. Ama hâlâ korkuyordum. Önce aşağı inip kütüphane ve laboratuvarın ışıklarının yanmadığından emin oldum: Ejderha uyanık değildi. Üçüncü kattaki ilk misafir odasının kapısının altından loş bir ateşin turuncu ışığı sızıyordu ama Ejderha'nın koridorun sonundaki gölgelerin içinde kaybolan odasının kapısını hiç göremiyordum. Sahanlıkta biraz tereddüt ettiysem de sonunda orada dikilmek yerine mutfağa gittim.

Acıkmıştım. Ateşin önünde titreyerek dururken kendimi toplamak için birkaç lokma ekmek ve biraz peynir yedim ve sonra upuzun merdivenden yukarı çıktım. En üst kata, odama döndüm.

Kendimi Prens'in kapısında, önünde diz çöküp nazik bir konuşma yaparken hayal bile edemiyordum. Ben Kasia değildim; özel biri değildim. Muhtemelen gözyaşlarına boğulur ve tam bir kaçık gibi görünürdüm ve adam ya beni dışarı atar ya da daha kötüsü, beni iyice azarlasın diye Ejderha'yı çağırırdı. Bana neden inansın ki? Paçavralar içindeki bir köylü kızı, Ejderha'nın evin-

BELONGS TO KAHVES TEAM

deki sıradan bir hizmetçi gecenin bir yarısı onu uyandırıyor ve muhteşem büyücünün ona işkence yaptığına dair saçma sapan bir hikâye anlatıyor.

Yapayalnız ve harap halde odama girdiğimde bir an donakaldım. Prens Marek odamın ortasında durmuş, duvardaki tabloya bakıyordu: Üstündeki örtüyü indirmişti. Döndü ve şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "Efendim, Majesteleri," demeye çalıştıysam da beceremedim. Sözcükler dudaklarımdan öyle bir fısıltıyla döküldü ki anlaşılmaz bir mırıltıdan fazlasını duymuş olamazdı.

Hiç oralı olmadı. "Pekâlâ," dedi, "sen onun güzellerinden biri değilsin galiba." Odayı geçti, iki adım atması yetmişti. Burada bulunması bile odamı daha küçük gösteriyordu. Çenemden tutup yüzümü bir o yana bir bu yana çevirerek dikkatle yüzüme baktı. Bön bön baktım. Ona bu kadar yakın olmak hem tuhaf hem çok ezici bir histi: Benden daha uzun, hemen hemen tüm hayatını ağır zırhlar içinde geçiren bir adam olarak hayli yapılı, sinekkaydı tıraşı ve yeni banyo yapmış hali, ensesinde kıvrılan ve daha koyu görünen ıslak sarı saçlarıyla bir portreden fırlamış kadar yakışıklıydı. "Belki onun hoşuna giden özel yeteneklerin vardır, güzelim, değil mi? Her zamanki yöntemi bu mu yoksa?"

Sesinde zalimlik yoktu ama alaycılık vardı ve gözlerinden hinlik akıyordu. Gücenmemiştim ve tek kelime söylememe gerek kalmadan kurtulmuşum gibi bu kadar ilgiden başım dönmüştü. Sonra kahkaha attı, beni öptü ve kararlılıkla eteğime davrandı.

Takıldığı ağdan kurtulmaya çalışan balık gibi irkilip ona karşı koymaya çalıştım. Kulenin kapılarıyla mücadele etmek gibiydi; beyhude bir mücadele. Elinden kurtulmaya çalıştığımı bile anlamamıştı. Bir kez daha kahkaha atıp boynumu öptü. Karşı koymamın tek nedeni oymuş gibi, "Merak etme, itiraz edemez," dedi. "Bu ücra yerde kalıp size hükmetmekten ne kadar hoşlansa da hâlâ babamın emrinde."

Mesele, üstümde zor kullanmaktan zevk alması değildi. Hâlâ ses çıkarmıyor, şaşkınlık içinde direnmeye çalışıyor ve merak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyordum: Bunu yapıyor olamazdı, Prens Marek, büyük kahraman beni gerçekten istiyor olamazdı. Bağırmadım, yalvarmadım ve sanırım ona karşı koyacağımı hiç aklına getirmemişti. Muhtemelen, sıradan bir asilzâdenin evinde olsa, mutfakta çalışan fazlaca gönüllü bir hizmetçi çoktan yatak odasına süzülür, Prens'i dışarı çıkıp aranma derdinden kurtarmış olurdu. Hatta içtenlikle sorsa ve bana şaşkınlığımı atıp cevap verecek kadar zaman tanısaydı, muhtemelen ben de isteğine gönülden karşılık verirdim. Onu reddetmek istediğimden değil, tamamen refleksle karşı koyuyordum.

Ama gücüyle beni bastırdı. Sonra gerçekten korkmaya başladım ve sadece oradan kaçmak istedim. Ellerini itip kesik kesik bağırarak, "Prensim, istemiyorum, lütfen durun," dedim. Karşı konulmak hoşuna gitmese de durumun böyle olduğunu fark etmesi bile onu durdurmadı. Aksine iyice sabırsızlanmaya başladı.

Ellerimi yan taraflardan bastırırken yalnızca dizginlenip sakinleştirilmesi gereken bir atmışım gibi, "Tamam, tamam, sorun yok," dedi. Sade elbisemin belini bir kuşakla ve basit bir düğümle bağlamıştım. Kuşağı çözüp eteğimi yukarı kaldırmaya başladı.

Eteğimi indirmeye, onu itmeye ve kendimi kurtarmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Hiç güç sarf etmeden beni tuttu. Kendi külotuna uzanınca, hiç düşünmeden, çaresizce ve yüksek sesle, "*Vanastalem*," dedim.

Ben titrerken bedenimden bir güç boşaldı. Ellerinin altında, beni zırh gibi çepeçevre koruyan kabuklu inciler ve balina kemikleri belirdi. Aramızda hışırdayan kadife kumaşlardan bir duvar örülürken hızla ellerini üstümden çekip bir adım geriledi. Prens gözlerini dikip bana bakarken ben de duvarın içinde titriyor, soluklarımı düzenlemeye çalışıyordum.

Sonra hiç anlayamadığım çok farklı bir ses tonuyla, "Sen cadısın," dedi.

Ürkek bir hayvan gibi başım dönerek ondan uzaklaştım. Hâlâ nefes nefeseydim. Elbise beni kurtarmıştı ama korseler çok sıkıydı,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

etek çok ağırdı ve elbise, yerinden oynatmak imkânsızmış gibi beni yerime mıhlıyordu. Yavaşça bana yaklaşıp elini uzatarak, "Dinle..." diyecek oldu ama onu dinlemeye hiç niyetim yoktu. Hâlâ şifoniyerimin üstünde oturuyordum ve kahvaltı tepsisini kaptığım gibi tüm gücümle kafasına attım. Tepsinin kenarı büyük bir gürültüyle kafatasına çarpınca adam yan yan tökezledi. Tepsiyi iki elimle sımsıkı kavradım ve havaya kaldırıp gözümü karartarak defalarca kafasına vurdum.

Birdenbire kapı açılıp pijamalarının üstüne giydiği upuzun muhteşem ropdöşambrı ve fal taşı gibi açılmış korkunç gözleriyle Ejderha göründüğünde hâlâ tepsiyi savuruyordum. Odaya bir adım attı ve gözlerini dikip bana bakarak öylece durdu. Kan ter içinde, hâlâ vuracak gibi havada tuttuğum tepsiyle ben de durdum. Prens önümde dizlerinin üstüne yığılmıştı. Alnı yara bere içinde kalmış, yüzünden oluk oluk kan akıyordu. Gözleri kapalıydı. Kendinden geçerek büyük bir gürültüyle yere yığıldı.

Ejderha durumu hemen anladı, gözlerini bana dikti ve "Seni aptal, *bu sefer* ne yaptın?" dedi.

Birlikte Prens'i kaldırıp daracık yatağıma yatırdık. Yüzündeki yaralar morarmaya başlamıştı bile. Yerdeki tepsi adamın kafatasına vurmaktan fena halde yamulmuştu. Ejderha adama bakarken dişlerinin arasından, "Harika," dedi. Prens gözkapaklarını kaldırdığında gözleri garip, boş ve sabit bakıyor; kolunu kaldırdığındaysa düşüp yatağın kenarından sallanıyordu.

Gözümü karartan öfkem geçmiş, geriye yalnızca korku kalmıştı ve sımsıkı korsenin içinde zar zor nefes alarak öylece, olanları izliyordum. Kulağa ne kadar garip gelse de yalnızca kendi başıma geleceklerden korkmuyordum; Prens'in ölmesini de istemiyordum. Bana pençelerini geçirmeye çalışan canavar kafamı fazlaca karıştırsa da o hâlâ aklımın bir köşesinde kalan efsanevi, parıltılı kahramandı. "O ölmedi... O ölmedi..."

"Birini öldürmeye niyetin yoksa durmadan kafasına vurmayacaksın," diye çemkirdi Ejderha. "Laboratuvara in ve arkadaki

BELONGS TO KAYNOS TEAM

rafta duran temiz, küçük şişedeki sarı iksiri getir. *Sakın ha* kırmızıyı veya mor olanı *değil*. Merdivenden çıkarken de mümkünse kırmamaya çalış. Tabii kralı, kendi iffetinin onun oğlunun hayatından daha değerli olduğuna ikna etmeyi düşünmüyorsan."

Ellerini Prens'in başına koydu ve içimi ürperten sözleriyle usul usul bir şarkı mırıldanmaya başladı. Eteğimin ucundan sıkıca tutup hızla merdivenden indim. Birkaç dakika içinde iksiri alıp getirdiğimde korsem yüzünden ve telaştan kan ter içinde kalmıştım. Ejderha işine devam ediyordu: Mırıl mırıl bir sesle yaptığı büyüsüne ara vermeden sabırsız bir el işaretiyle beni yanına çağırdı. Küçük şişeyi eline bıraktım. Tek eliyle mantarını açtığı şişeden Prens'in ağzına bir yudum damlattı.

İksirin kokusu çürük balık gibi korkunçtu. Orada dururken bile kokudan boğulacak gibi olmuştum. Ejderha yüzüme bile bakmadan şişeyi ve mantarı elime tutuşturunca şişenin ağzını kapamak için nefesimi tutmak zorunda kaldım. İki eliyle Prens'in ağzını kapatıyordu. Baygın ve yaralı olmasına rağmen Prens sarsılıp tükürmeye çalıştı. İksir ağzının içinde o kadar çok parlıyordu ki bir kurukafaya bakar gibi çene hattını ve dişlerini görebiliyordum.

Kusmadan şişenin kapağını kapamayı başardıktan sonra yardıma koştum. Prens'in burnunu sıkıp kapadım, çok geçmeden iksiri yuttu. Muhteşem parlaklık boğazından geçip midesine indi. Parlak ışık demeti, giysilerinin altından tüm vücuduna yayılıp incecik dallara bölünerek kollarına ve bacaklarına dağılıp sonunda gözden kayboldu.

Ejderha, Prens'in başından elini çekti ve büyüsünü mırıldanmayı bitirdi. Gözlerini kapatıp duvara yaslandı. Daha önce hiç bu kadar tükendiğine şahit olmamıştım. Telaşla yatağın başında, ikisinin başında dönüp duruyordum ve sonunda, "Ölecek..." deyiverdim.

"Sana rağmen ölmeyecek," dedi iğneleyici bir sesle ama bu kadarı bile iyi haberdi. Krem renkli kadife bir yığın gibi kendimi

BELONGS TO KANOS TEAM

yere bıraktım ve başımı işlemeli dantel büzgülerle kaplı kollarımın arasına alıp yatağa gömdüm.

"Galiba şimdi de zırıl zırıl ağlayacaksın," dedi tepemde dikilen Ejderha. "Aklından ne geçiyordu? Onu baştan çıkarmak gibi bir niyetin yoksa neden kendini o gülünç elbisenin içine soktun?"

"Üstümde parçaladığı elbisenin içinde olmaktan daha iyiydi!" diye bağırdım başımı kaldırarak. Gözyaşlarım kurumuştu çünkü o zamana kadar yeterince gözyaşı dökmüştüm ve geriye yalnızca öfke kalmıştı. "Bu elbisenin içinde olmayı *ben* seçmedim..."

Elimde beliren ağır ipek kumaşla donakalıp gözlerimi kumaşa diktim. Ejderha yakınımda değildi; herhangi bir şey mırıldanmamış, büyü falan yapmamıştı. "Bana ne yaptın?" diye fısıldadım. "O... bana cadı dedi. Beni cadı yaptın."

Ejderha öfkeyle, "İnsanları cadı yapabilseydim herhalde senin gibi yarım akıllı bir köylü kızını seçmezdim. Hiçbir şeyin girmediği kafana birkaç küçük, acınası büyü sokmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım sana." Yataktan destek aldı ve bitkin düşmüş gibi soluyarak doğrulmaya çalıştı, tıpkı o korkunç haftalar boyunca bana...

Büyü yapmayı öğretirken bitkin düştüğüm gibi. Hâlâ dizlerimin üstünde, şaşkına şaşkın ama istemeyerek de olsa inanmaya başlayarak ona baktım. "Madem öyle, neden bana büyü yapmayı öğrettin?"

"Seni o ufacık, sefil köyünde seve seve çürümeye bırakırdım ama maalesef fazla seçeneğim yoktu." Bomboş bakışlarıma kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Böyle bir yetenekle doğanlar eğitilmelidir: Kral'ın kanunu bunu gerektirir. Her halükârda, Galiz Orman'dan bir şey çıkıp gelene ve seni yiyip gerçekten korkunç bir şeye dönüştürene kadar seni orada, olgunlaşmış bir erik gibi başıboş bırakmam aptallık olurdu."

Ben bu düşünceyle dehşete kapılıp geri çekilirken Ejderha'nın çatık kaşları, az önce inleyip uykusunda kıpırdanan Prens'e döndü: Yüzünü silmek için uyku sersemliğiyle elini kaldırmıştı, uyan-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

maya başlıyordu. Ayağa fırladım ve telaşla yataktan uzaklaşıp Ejderha'ya yanaştım.

"Al işte," dedi Ejderha. "*Kalikual*. Oynaşmaya çalışanları döve döve kendine getirmekten iyidir."

Bir şey söylememi bekler gibi bana baktı. Önce ona, sonra yavaş yavaş uyanmaya başlayan Prens'e ve sonra yine ona baktım. "Cadı olmasaydım," dedim, "cadı olmasaydım, gitmeme... evime dönmeme izin verir miydin? Onu içimden çıkaramaz mısın?"

Cevap vermedi. O zamana kadar büyücü yüzündeki çelişkiye, aynı anda hem genç hem yaşlı olmasına alışmıştım. Tüm bu yıllar boyunca sadece gözlerinin kenarında ufak kırışıklıklar, kaşlarının arasında tek bir çizgi ve ağzının etrafında sert, derin hatlar oluşmuştu; başka hiçbir şey yoktu. Genç bir adam gibi hareket ediyordu ve insanlar yaşlandıkça daha nazik ve ılımlı olsalar da o bunlardan hiç nasibini almamıştı. Oysa şimdi, gözleri bir an hem çok yaşlı hem çok tuhaf oluvermişti. "Hayır," dedi ve ona inandım.

Sonra silkinip başıyla işaret edince döndüm ve Prens'in, dirseklerinden destek alıp doğrulduğunu ve boş gözlerle bize baktığını gördüm. Hâlâ sersem gibiydi ve olanların farkında değildi ama ben ona bakarken, yüzünde beni hatırlayan, tanıyan bir ifade belirdi. "*Kalikual*," diye fısıldadım.

İçimden bir güç boşaldı. Prens Marek yeniden yastıklara gömüldü ve gözleri kapanarak tekrar uykuya daldı. Duvara doğru sendelerken kayıp yere düştüm. Kasap bıçağı hâlâ orada, düştüğü yerde duruyordu. Bıçağı aldım ve sonunda kullandım: Elbisemi ve korsemin bağlarını kestim. Elbisem yandan komple açıldı ama en azından artık nefes alabiliyordum.

Bir anlığına gözlerimi kapayıp duvara yaslandım. Sonra başımı kaldırdım ve yorgunluğuma tahammül edemeyip arkasını dönen Ejderha'ya baktım. Tiksintiyle Prens'e bakıyordu. "Adamları sabah onu sormazlar mı?" dedim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Prens Marek'i sonsuza kadar uyutup kulemde tutmayı hayal etmiyordun herhalde?" dedi Ejderha, omzunun üstünden.

"Peki ya uyandığında," dedim, sonra duraksadım ve "Sen... unutmasını sağlayamaz mısın?" diye sordum.

"Ah, kesinlikle," dedi Ejderha. "Berbat bir baş ağrısı ve hafızasında korkunç bir boşlukla uyanırsa hiçbir şeyden kuşkulanmayacaktır."

"Ya..." dedim elimde bıçakla güçbela ayağa kalkarak, "ya sadece başka bir şey hatırlasa? Mesela uyumak için kendi odasına gittiğini..."

"O kadar aptal olma," dedi Ejderha. "Onu baştan çıkarmadığını söyledin, demek ki buraya kendi isteğiyle geldi. Bu istek ne zaman oluştu? Bu gece yatağında yatarken öyle bir anda mı aklına geliverdi? Yoksa yolda gelirken mi düşünmüştü? Sıcak bir yatak, ona içtenlikle açılan kollar. Evet, seninkilerin öyle olmadığını görüyorum. Bunu ispatlamak için yeterince kanıt sundun," diye patladı Ejderha, ben itiraz etmeye hazırlanırken. "Belli ki daha yola çıkmadan bunu yapmayı planlamış. Epey kafa yorulmuş bir aşağılama olarak."

Prens'in, Ejderha için "her zamanki yöntemi," deyişini hatırladım. Bunu önceden düşünmüş, hatta planlamış gibiydi. "Seni aşağılamak için mi?" dedim.

"Kadınları alıp onları bana fahişelik yapmaya zorladığımı sanıyor," dedi Ejderha. "Çoğu saray mensubu öyle yapar; fırsatını buldular mı ellerinden geleni yaparlar. O yüzden böyle yaparak beni boynuzlanan erkek durumuna düşüreceğini sanmıştır. Eminim sarayda ballandıra ballandıra anlatmaktan büyük keyif alırdı. Saray asilzadeleri, bütün vakitlerini böyle şeylerle uğraşarak geçirirler."

Sesinde kibirli bir ton vardı ama odaya daldığında bile fazlasıyla öfkeliydi. "Neden seni aşağılamak istesin ki?" diye sordum çekinerek. "Buraya senden... büyü yapmanı istemeye gelmemiş miydi?"

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Hayır, Galiz Orman manzarasının tadını çıkarmaya geldi," dedi Ejderha. "Tabii ki büyü için geldi. Hiç anlamadığı şeylere burnunu sokmak isteyince, ki onun anladığı, düşman şövalyelere saldırmak, bilmediği işlere burnunu sokmamasını söyledim." Yüzünü ekşitti. "Kendi ozanlarına o kadar inanmış ki Kraliçe'yi kurtarıp geri almak istiyordu."

"Ama Kraliçe öldü," dedim şaşkın şaşkın. Savaş başlamadan hemen önce olmuştu. Yaklaşık yirmi yıl önce, Rosya Veliaht Prensi Vasily, elçi olarak Polnya'ya gelmişti. Kraliçe Hanna'ya âşık olmuş, birlikte kaçmışlardı ve Kral'ın askerleri izlerini bulunca da Galiz Orman'a girmişlerdi.

Hepsi bu kadardı. Daha önce Galiz Orman'a gidip de geri dönen olmamıştı, en azından tek parça ve kendinde olarak. Bazen kör gözlerle, çığlık çığlığa çıkarlardı oradan; bazense o kadar eğri büğrü, biçimsiz bir halde çıkarlardı ki onları tanımak bile mümkün olmazdı; en kötüsüyse, bazıları kendi yüzleriyle çıksalar bile, içeride korkunç şeyler olduğunu gösteren bir katilin bakışları olurdu yüzlerinde.

Kraliçe ile Prens Vasily, Galiz Orman'dan hiç çıkmamışlardı. Polnya Kralı, Kraliçe'yi baştan çıkardığı için Rosya veliahtını suçlamış, Rosya Kralı ise veliahtın ölümünden Polnya'yı sorumlu tutmuştu ve böylece o gün bu gündür savaşlar birbirini takip etmişti ve yalnızca ara sıra ilan edilen ateşkesler ve kısa ömürlü barış anlaşmalarıyla ara veriliyordu.

Bizler, vadide yaşayanlar olarak bu hikâyeye inanmıyorduk; en başından beri her şeyin Galiz Orman'ın işi olduğu konusunda hemfikirdik. İki küçük çocuğu olan Kraliçe, biriyle kaçacak? Kendi kocasıyla bir savaş başlatacak? Aşkları dillere destandı, düğünleri hakkında bir düzine şarkı vardı. Hatta annem o şarkılardan birini, hatırladığı kadarıyla bana da söylemişti. Tabii artık gezgin ozanların hiçbiri o şarkıları söylemiyordu.

Bunun arkasında Galiz Orman olmalıydı. Belki birileri, nehrin Galiz Orman'a girdiği yerden aldığı suyla ikisini de zehirlemişti;

BELONGS TO KAYNOS TEAM

belki dağ geçidinden Rosya'ya uzanan yolda seyahat eden saray mensuplarından biri kazara Galiz Orman'ın sınırındaki karanlık ağaçların altında uyumuş ve içinde bambaşka bir şeyle saraya dönmüştü. Biz bunları yapanın Galiz Orman olduğunu biliyorduk ama bu durumu değiştirmiyordu. Kraliçe Hanna hâlâ kayıptı, hem de Rosya Prensi'yle kaçmıştı ve bu yüzden yıllardır savaşıyorduk ve Galiz Orman, her geçen sene iki krallığın da topraklarına biraz daha yayılıyor, onların ölümlerinden ve o gün bu gündür süren tüm ölümlerden besleniyordu.

"Hayır," dedi Ejderha, "Kraliçe ölmedi. Hâlâ Galiz Orman'da."

Gözlerimi ona diktim. Kendinden emin ve kesin konuşuyordu ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Buna inanmak bile benim için yeterince korkunçtu: Yirmi yıl boyunca Galiz Orman'da mahsur kalmak, bir şekilde sonsuza kadar oraya hapsolmak tam da Galiz Orman'ın yapacağı bir şeydi.

Ejderha omuz silkip eliyle Prens'i işaret etti. "Kraliçe'yi oradan çıkarmanın bir yolu yok ve Prens içeri girmekle çok daha kötü bir şeyi başlatmış olacak ama bunu bir türlü anlamıyor." Yüzünü ekşitti. "Bir günlük bir hidrayı öldürmekle kahraman olduğunu sanıyor."

Kahramanlık şarkılarının hiçbirinde Vandalus su yılanının bir günlük olduğundan bahsedilmiyordu: Hikâyenin bütün havasını söndüren bir şeydi bu.

"Her halükârda," dedi Ejderha, "küçük düştüğünü düşünmüştür. Lordlar ve prensler büyüden hep tiksinmişlerdir ama bunun sebebi de büyüye fena halde ihtiyaç duymalarıdır. Evet, büyük ihtimalle bu yüzden bu zavallıca intikam çabasına girişmiştir."

Çok mantıklıydı ve Ejderha'nın ne söylemek istediğini anlamıştım. Şayet Prens, Ejderha'nın refakatçisinin tadına bakmaya karar verdiyse, o kız kim olursa olsun –Kasia'nın benim yerimde olduğunu ve kendini kurtarmak için, o burun kıvırdığım büyü gücüne bile sahip olmadığını düşününce içimde şiddetli bir öfke

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dalgası yükseldi– Prens öylece kendi yatağına gitmezdi. Böyle bir anı, yerine oturmayan bir yapboz gibi onun da aklına yatmazdı.

"Ama yine de," dedi Ejderha, ayakkabısını çiğnememek için kendini tutmayı başaran yavru köpekmişim gibi sesinde küçük bir lütufla, "tamamen yabana atılacak bir fikir de değil. Hafızasını başka yönde değiştirebilirim."

Elini kaldırınca, şaşkınlıkla, "Başka yönde mi?" diye sordum.

"Ona lutfettiklerinin tadını çıkardığına dair anılar," dedi. "Senden aldığı zevki ve beni aptal yerine koymakla tatmin olduğunu hatırlayacak. Kuşkusuz bunu çabucak yutar."

"Ne?" dedim. "Sen ona... hayır! O..."

"Senin hakkında ne düşündüğü çok mu önemli?" diye üsteledi Ejderha, kaşını kaldırarak.

"Onunla birlikte olduğumu düşünürse... ya sonra da bunu yapmak isterse?"

Ejderha umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sevimsiz bir hatıra yaratırım. Her şey çabucak olup bitmiş gibi, kıkırdayıp duran mahcup bir genç kız. Senin daha iyi bir fikrin var mı?" diye ekledi alaycı sesiyle. "Yoksa uyandığında, onu öldürmeye çalıştığını hatırlamasını mı tercih edersin?"

Böylece ertesi sabah Prens Marek'in kulenin kapılarının önünde durduğu, başını kaldırıp pencereme baktığı ve bana, gizlemeye gerek bile görmediği keyifli bir öpücük yolladığı berbat bir tecrübe yaşamak zorunda kaldım. Gerçekten gittiğinden emin olmak için bakıyor ve kafasına bir şey fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum ve kafasına fırlatacağım şey ona saygımın göstergesi olmayacaktı.

Ama Ejderha dikkatli olmak konusunda yanılmamıştı. Aklına kazınmış bu kadar keyifli bir hatıra olmasına rağmen Prens, başını eğip at arabasına binip gitmeden önce arabanın basamaklarında duraksadı, döndü ve canını sıkan bir şey varmış gibi kaşlarını çatarak yukarı baktı. Tamamen ve gerçekten tepelerin ardında kaybolana kadar pencerede durup arabasının yol boyunca tozu

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dumana katarak gidişini izledim. Ancak ondan sonra rahatlayıp pencereden uzaklaşabildim. Büyülü bir kulede, karanlık bir büyücünün yanında kalan ve damarlarında büyü akan biri için ne saçma bir duygu.

Kırmızılı yeşilli elbiseyi giydikten sonra merdivenden inip kütüphaneye gittim. Ejderha yine koltuğuna oturmuştu, kucağında açık duran kitabıyla bana baktı. "Pekâlâ," dedi her zamanki tatsız sesiyle. "Bugün deneyeceğimiz şey..."

Ben, "Bir dakika," diyerek sözünü kesince durdu. "Giyeceklerimi nasıl yapacağımı öğretir misin?"

"Hâlâ *vanastalem* büyüsünü öğrenemediysen sana öğretebileceğim bir şey yok demektir," diye bağırdı. "Doğruyu söylemem gerekirse, tahtalarının eksik olduğuna inanmaya başlıyorum."

O kelimeyi söylememeye çalışarak, "Hayır! O büyüyü istemiyorum," dedim. "O elbiselerin içinde hareket bile edemiyorum... ne kendi bağcıklarımı bağlayabiliyorum ne de temizlik yapabiliyorum..."

"Neden sadece temizlik büyüsü yapmıyorsun?" diye sordu. "En az beş tanesini öğrettim."

Unutmak için elimden geleni yapmıştım. "Ortalığı silmek beni daha az yoruyor!" dedim.

"Evet, gökkubbede iz bırakacağını görebiliyorum," dedi küçümseyen bir ses tonuyla ama bu aşağılaması beni yaralayamazdı çünkü büyüler yeterince kötüydü ve kudretli, muhteşem bir büyücü olmaya da niyetim yoktu. "Sen ne tuhaf bir şeysin. Bütün köylü kızların hayali prensler ve balo elbiseleri değil midir? Madem öyle, o zaman etkisini azalt."

"Ne?" dedim.

"Sözcüğün bir parçasını söyleme," dedi. "Heceleri karıştır, ağzında gevele, böyle şeyler yap..."

"Yani herhangi bir kısmını mı?" dedim kuşkuyla ama yine de denedim. "*Vanalem*?"

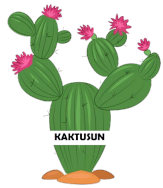
BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kelimenin kısaltılmış hali dilime daha güzel geldi. Belki sadece benim hayal ürünümdü ama daha küçük ve nedense daha sıcak gelmişti. Elbise titremeye başladı ve eteklerindeki kabarıklık sönerek dizime kadar inen bir elbise ile üstünde, belinde yeşil bir kuşakla boyanmamış, kahverengi, sıradan bir kaftan çıktı ortaya. Rahatlayıp derin bir nefes aldım. Omuzlarımdan bileklerime kadar beni yere bastıran ağırlık yoktu, vücudumu sıkan daracık korseler yoktu, içinde debelenip durmuyordum; düz, rahat ve sıradan giysilerdi. Büyü bile bütün gücümü emmemişti. Üstelik kendimi hiç yorgun hissetmiyordum.

"Keyfin yerine geldiyse," dedi Ejderha. Sesinden alaycılık akıyordu. Elini kaldırıp raftan uçarak gelen bir kitabı çağırdı. "Hecelerin yapısıyla başlayacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Büyü gücüne sahip olmaktan pek hoşlanmasam da her an korku içinde olmamaktan memnundum. Ama çok başarılı bir öğrenci değildim. Bana öğrettiği kelimeleri unutmadığımda bile nedense dilime uymuyorlardı. Heceleri karıştırıyor, ağzımda geveliyor, hepsini karışık şekillerde söylüyordum. Turta yapmak için gereken bir düzine farklı malzemeyi oluşturan büyüyü bu şekilde okuduğumda, "Seni kesinlikle iksirler konusunda eğitmeyeceğim," demişti Ejderha onur kırıcı bir şekilde. Bütün malzemeler o kadar katı ve karmakarışık bir şeye dönüştüler ki kendi akşam yemeğimde bile kullanamadım. Çalıştığımız kütüphanede düzgün bir ateş yakması gereken başka bir büyü denediğimde hiçbir şey olmadı ama uzak bir yerden gelen ve hayra yorulamayacak çatırtıları duyup yukarı koşarak hemen üstteki misafir odasının şöminesinden yükselen yeşil alevler ve tutuşan işlemeli cibinliklerle karşılaşmıştık.

Nihayet somurtkan ve inatçı yangını söndürmeyi başardıktan sonra on dakika boyunca öfkeyle bağırıp domuz çiftçilerinin beyinsiz, odun kafalı, işe yaramaz dölü olduğumu söyledi. "Benim babam oduncu," dediğimdeyse, "Balta sallayan ahmakların!" diye hırladı. Ama o zaman bile korkmamıştım. Öfkeyle bağırıp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çağırmaktan öyle yoruldu ki sonunda beni yanından gönderdi. Artık bana bağırmasını umursamıyordum çünkü o ağızda beni parçalayacak dişler olmadığını biliyordum.

Hatta daha iyi olamadığım için üzüldüğüm bile söylenebilirdi çünkü artık bıkkınlığının ve öfkesinin güzelliğe ve mükemmele duyduğu sevgiden kaynaklandığını biliyordum. Öğrenci istememişti ama benimle buraya tıkılıp kalınca sanatını öğretmek, beni maharetli ve büyük bir büyücü yapmak istemişti. Daha ağır büyülerden örnekler gösterip karmaşık büyülere ilişkin iç içe geçmiş hareketler yaparak ardından şarkı söyler gibi sözler mırıldanırken yaptığı işi ne çok sevdiğini görebiliyordum: Gözleri büyülerin ışığıyla kamaşıp parlıyor, yüzünde bir tür aşkınlık ifadesiyle yakışıklı bile görünüyordu. Büyüsüne âşıktı ve bu aşkı benimle paylaşacaktı.

Ama ben birkaç ufak tefek büyü mırıldanıp kaçınılmaz dersimi aradan çıkarmaktan ve neşeyle kilere inip yemek için ellerimle soğan doğramaktan memnundum. Bu onu delirtiyordu ve haksız da değildi. Aptalca davrandığımı biliyordum. Ama önemli biri olduğumu düşünmeye alışık değildim. Ormanın daha önce beş altı kez elden geçirilen herhangi bir bölümünde bile herkesten fazla yemiş, mantar ve böğürtlen toplardım. Sonbaharın son şifalı otlarını ve ilkbaharın ilk eriklerini bile ben bulurdum. Annemin söylediği gibi üstümü başımı yeterince kirletme şansı bulabileceğim her işi yapardım: Eğer bir şeyler toplamak için toprağı kazmak, dikenli çalıların arasından yol açmak veya yüksek bir ağaca tırmanmak gerekiyorsa, giysilerimin halini gördüğünde çığlık atmak yerine sabredip iç geçirsin diye tepeleme dolu bir sepeti rüşvet olarak götürürdüm anneme.

Yeteneklerimin hep bunlarla sınırlı olduğunu düşünmüştüm; ailem dışında kimsenin umursamadığı şeyler. Şu anda bile saçma sapan elbiseler yaratmak ve kendi elimle çabucak yapabileceğim ufak tefek ev işlerini halletmek dışında büyünün neden önemli olduğunu anlamıyordum. Bir türlü ilerleme kaydedememem veya

BELONGS TO KAYNOS TEAM

onu ne kadar delirttiğim umurumda değildi. Günler birbirini kovalayıp karakış gelene kadar bir nevi huzura ve rahata ermeyi bile başarmıştım.

Penceremden dışarı bakıyor, köy meydanlarında yakılan mum ağaçlarını ve Galiz Orman sınırına kadar uzanan, karanlık vadide aydınlık noktalar gibi parıldayan küçük işaret ateşlerini görebiliyordum. Bizim evde annem iri domuz budunu domuz yağıyla yağlıyor ve hemen altında yağın damladığı tepsideki patatesleri çeviriyor olmalıydı. Babam ve erkek kardeşlerim bayram boyunca her haneye yetecek kadar yakacak odun olsun diye yeni kesilmiş büyük çam dallarını sırtlarında taşıyacaklardı: Aslında köyümüzün mum ağacını kesebilirlerdi çünkü yeterince uzun, düz ve bol dallıydı.

Yan komşumuz Wensa, ziyafete götürmek için kalın ve yumuşak biftek dilimlerini kestane, kuru erik ve havuçla birlikte pişirecekti ve Kasia, o da orada olacaktı; ağaç şeklindeki kat kat pastayı ocağa koymadan önce makaraya dolayacak ve her çevirişinde, sonradan çam ağacı dikenlerine benzeyecek tereyağını pastaya dökecekti. Bunu yapmayı biz on iki yaşındayken öğrenmişti: Wensa, evlenirken taktığı ve kendi boyunun iki katı uzunluğundaki dantelli duvağı, ona bu tarifi öğretmesi karşılığında Smolnik'teki bir kadına vermişti. Böylece Kasia, lordlara layık yemekler pişirmeyi öğrenecekti.

Onun adına mutlu olmaya çalıştım. Kendim için genellikle üzgündüm. Yüksek kulenin tepesindeki odamın soğuğunda, kilit altında ve tek başıma olmak zordu. Ejderha bayram için özel bir şey yapmamıştı; tek bildiğim, günlerin bile farkında olmadığıydı. Her zaman yaptığım gibi kütüphaneye indim, başka bir büyü homurdandım, bana bir süre bağırıp sonra yanından gönderdi.

Yalnızlığıma biraz çare bulmak için mutfağa inip kendime küçük bir ziyafet hazırladım –jambon, biraz buğday lapası ve pişmiş elma– ama hepsini tabağa koymama rağmen hâlâ biraz basit ve boş görünüyordu. O yüzden kutlama yaptığımı hissettirecek

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bir şeyler düşünerek ilk kez kendim için *lirintalem* büyüsünü kullandım. Hava titreşti ve aniden tam benim sevdiğim gibi sıcak, pembemsi ve sulu, büyük bir tabak şahane domuz kızartması belirdi. Tepsinin ortasında en sevdiğim bir kaşık tereyağı ve kızarmış ekmek kırıntıları ve kıvamlı buğday lapası vardı. Köyümden kimsenin ilkbahara kadar yiyemeyeceği taptaze bezelyeler ve daha önce sadece bir kez, hasat ziyafeti için köyümüzün muhtarını ziyaret sırası aileme geldiğinde tadına baktığım tayga pastası –renkli mücevherler gibi şekerlemeli meyveler, altınımsı kahverengi tatlı hamur topları, küçük ve soyulmuş fındıklar; üzerlerine dökülen bal şurubuyla pırıl pırıl parlıyorlardı– eşlik ediyordu ana yemeklere.

Ama bu karakış yemeği değildi. Gün boyunca aralıksız yemek pişirmek ve temizlik yapmaktan midemin belime yapıştığı açlık yoktu; masanın çevresine doluşan insanların neşeli sesleri, kahkahaları ve tabaklara uzanışları yoktu. Küçük ziyafetime bakmak, daha da acınası yalnızlığımı fark etmeme sebep olmuştu. Masada el değmeden kalan ziyafet tepsimle, ona yardım eden sakar ellerim olmadan tek başına yemek pişiren annemi hayal edip başımı yastığa koyarken gözlerim yanıyordu.

İki gün sonra her zamankinden bile daha garip bir hüzün ve keder içindeydim. Telaşlı nal sesleriyle binicinin geldiği ve gümbür gümbür kule kapısına vurduğu zamandı. Ejderha bana bir şeyler öğretmeye çalıştığı kitabı bırakıp alt kata indiğinde peşinden gitmiştim. Aşağı indiğinde kapılar ansızın ve kendiliğinden açılınca haberci içeri dalıvermişti. Sarı Bataklıklar'ın koyu sarı cüppelerinden giymişti ve yüzü kan ter içindeydi. Beti benzi solmuştu ve yutkunuyordu, Ejderha'nın konuşmasına müsaade etmeden hemen söze girdi: "Baron efendimiz hemen gelmeniz için yalvarıyor. Dağ geçidinden çıkan bir kimera bize doğru geliyor ve..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Ne?" dedi Ejderha tiz bir sesle. "Daha mevsimi değil ki. Tam olarak nasıl bir canavar? Ahmağın biri küçük bir ejdere kimera demiş, diğerleri de bunu yaymıştır..."

Haberci ipin ucuna bağlı bir ağırlık gibi bir aşağı bir yukarı sallıyordu başını. "Yılan kuyruklu, yarasa kanatlı ve keçi başlı; kendi gözlerimle gördüm, Ejderha efendimiz, Baron efendimiz bu yüzden beni size gönderdi..."

Ejderha can sıkıntısıyla ofladı: Bir kimera nasıl olur da mevsimsiz ortaya çıkıp ona zorluk çıkarmaya cüret ederdi? Bana gelince, kimeranın neden mevsimi *olsun,* hiç anlamamıştım. Sonuçta sihirli bir yaratıktı ve canının istediğini yapardı, değil mi?

Ben peşinden hızlıca laboratuvara giderken, "Sakın aptalca bir şey yapma," dedi. Küçük bir kutuyu açıp şişelerle birlikte ona götürmemi emretti. Büyük bir mutsuzluk ve pürdikkatle isteğini yerine getirdim. "Kimeralar bozulan büyüyle ortaya çıkar ancak hâlâ kendi doğalarına sahip canlı yaratıklar oldukları gerçeği değişmez. Temel olarak yılanlardan doğarlar çünkü yumurtadan çıkarlar. Kanları soğuktur. Kışı hareketsiz kalıp fırsat buldukça güneşin altında yatarak geçirirler. Yazın uçarlar."

"Öyleyse bu neden şimdi geldi?" diye sordum, söylediklerini anlamaya çalışarak.

"Muhtemelen gelmedi ve aşağıdaki şaşkın köylü kendi kendini korkutup bir gölgeden kaçtı," dedi Ejderha ama şaşkın köylü bana hiç de aptal ya da korkak gibi gelmemişti ve sanırım Ejderha bile kendi söylediklerine pek inanmıyordu. "*Hayır,* kırmızı olan değil, aptal kız, o ateşkalbi; bir kimera fırsatını bulsa ondan litre litre içer ve o zaman gerçek bir ejderhaya bile dönüşebilir. Kızıl menekşe olan, iki şişe yanındaki." Bana her ikisi de kızıl menekşe renginde görünüyorlardı ama çabucak iksirleri değiştirip istediği şişeyi verdim. "Pekâlâ," dedi küçük sandığı kapatırken. "Kitapların hiçbirini okuma, bu odadaki hiçbir şeye dokunma, becerebilirsen *hiçbir odadaki* hiçbir şeye dokunma ve ben dönene kadar burayı moloz yığınına çevirmemeye çalış."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ancak o zaman beni burada bırakıp gideceğini fark ettim; korkuyla gözlerimi dikip ona baktım. "Burada tek başıma ne yapacağım?" dedim. "Sen... seninle gelemez miyim? Ne zaman geleceksin?"

"Bir hafta, bir ay veya dikkatim dağılır da beceremezsem, kimera beni iki parçaya ayırırsa bir daha hiç gelemem," dedi sertçe. "Yani cevabım *hayır*, hayır *gelemezsin*. Ve mümkün olduğunca kendi başına hiçbir şey *yapma*." Sonra da hızla çıkıp gitti. Kütüphaneye koşup pencereden aşağı baktım: Ejderha merdivenden inip dışarı çıkarken kapılar hızla ardından kapandı. Haberci ayağa fırladı. Ejderha'nın, "Senin atını ben alıyorum," dediğini duydum. "Peşimden Olşanka'ya kadar yürü; bu atı senin için orada bırakıp kendime yeni bir at alacağım." Sonra ata atlayıp emreder gibi elini havada sallayıp birkaç şey mırıldanınca önünde küçük bir alev belirdi ve alev, adama temiz bir yol açmak için karla kaplı yolda top gibi yuvarlanmaya başladı. At düzleşen kulaklarına ve huysuzlanmasına rağmen dörtnala gitmeye başladı. Anlaşılan onu Dvernik'e getirip götüren büyü uzak mesafelerde işe yaramıyordu ya da o büyüyü sadece kendi topraklarında kullanabiliyordu.

Kütüphanede öylece dikilip Ejderha gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Arkadaşlığını hiçbir zaman benim için keyifli hale getirmemişti ama o yokken de kule tamamen bomboş bir yerdi. Onun yokluğunu bayram gibi görüp tadını çıkarmak istedim ama yeterince yorgun değildim. Yorganımın sağını solunu gelişigüzel yamadıktan sonra penceremin kenarına oturup vadiyi izlemeye koyuldum: Tarlaları, köyleri ve çok sevdiğim ağaçları. Sığırların ve sürülerin suya gidişlerini, ahşap kızakları, ara sıra yoldan geçen yalnız atlıları, sağa sola yayılan kar yığınlarını. Sonunda pencerenin pervazına yaslanıp uyuyakalmışım. Karanlıkta irkilerek uyandığımda vakit hayli geç olmuştu ve pencereden baktığımda uzaktan vadi boyunca uzayan işaret ateşlerinin yandığını gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uyku sersemi, onlara baktım. Bir an mum ağaçlarını tekrar yaktıklarını sandım. Hayatım boyunca Dvernik'te işaret ateşinin yakıldığını üç kez görmüştüm: İlki Yeşil Yaz için; ikincisi, ben dokuz yaşındayken Galiz Orman'dan çıkıp gelen kar kısrakları için ve sonuncusu ben on dört yaşındayken, yazın sürüne sürüne gelen sürgünler bir gecede köyün sınırındaki dört evi yuttuğunda. Üçünde de Ejderha gelmiş, Galiz Orman'ın saldırısını püskürtüp gitmişti.

İyice endişeye kapılarak işaret ateşlerini saymaya ve ilk ateşin nerede yakıldığını anlamaya çalışırken kanımın donduğunu hissediyordum: Burgaç boyunca düz bir hatta yanan dokuz işaret ateşi vardı. Dokuzuncu işaret ateşi Dvernik'e aitti. Yardım çağrısı köyümden başlamıştı. Öylece işaret ateşlerine bakakaldıysam da neyse ki Ejderha'nın gittiğini hatırladım. Şimdiye kadar dağ geçidini aşıp Sarı Bataklıklar'a geçmiş olmalıydı. İşaret ateşlerini görmemiş olabilirdi ve biri ona haber vermeyi başarsa bile önce kimerayla işini bitirmesi gerekecekti. Bir hafta demişti ve başka hiç kimse...

İşte o zaman ne kadar büyük bir aptal olduğumu anladım. Orada öylece dikilip *benden* başka hiç kimse olmadığını fark edene kadar büyünün, *kendi büyümün* işe yarayacağını düşünmemiştim. İçimdeki güç ne kadar zayıf, beceriksiz ve eğitimsiz olursa olsun, köyümdeki herhangi birinin sahip olduğundan daha sihirli bir güçtü. Yardıma ihtiyaçları vardı ve onlara yardım edebilecek tek kişi bendim.

Bir an donup kalsam da sonra dönüp hızla alt kattaki laboratuvara indim. Korkuyla yutkundum ve beni taşa çeviren gri renkli iksiri aldım. Ateşkalbi iksirini ve Ejderha'nın Prens'in hayatını kurtarırken kullandığı iksiri aldım. Bir ara bitkileri büyütmede kullanıldığını söylediği yeşil iksiri de aldım. İçlerinden herhangi birinin nasıl işe yarayacağını bilmiyordum ama en azından ne yaptıklarını biliyordum. Diğer iksirlerin adlarını bile bilmiyordum ve onlara dokunmaya cesaret edemedim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Hepsini odama çıkarıp elbise yığınındaki giysileri çaresizce parçalamaya, ipek parçalarını birbirlerine bağlayıp ip yapmaya başladım. Yeterince uzun olduğunda –öyle umuyordum– ipi pencereden sarkıtıp gözlerimi kısarak ardından baktım. Gece karanlıktı. İpimin yere ulaşıp ulaşmadığını görebileceğim bir ışık yoktu aşağıda. Ama deneyip öğrenmek dışında bir seçeneğim de yoktu.

Küçük yama işlerimin yanı sıra birkaç küçük ipek bohça da dikmiştim. Şişeleri onlardan birinin içine koydum, artık kumaşlarla iyice sarıp omuzuma attım. Ne yaptığımı düşünmemeye çalıştım. Boğazımda bir yumru büyüyordu. İpek halatı iki elimde kavrayıp pervazdan aşağı indim.

Yaşlı ağaçlara tırmanmıştım: Büyük meşe ağaçlarını çok severdim ve sadece eski, yıpranmış bir ipi dallarına atıp ağacın tepesine kadar tırmanırdım. Ama bu seferki öyle bir şey değildi. Kulenin taşları olağanüstü derecede pürüzsüzdü. Aralarındaki boşluklar bile çok küçüktü ve zaman içinde çatlamayan veya eskimeyen bir harçla boşluk kalmayacak şekilde sıvanmışlardı. Ayaklarımı sallayıp ayakkabılarımı aşağı attım ama çıplak ayak parmaklarımla bile tutunacak yer bulamadım. Bütün ağırlığım ipek halattaydı ve ellerim terden ıslanmaya, omuzlarım ağrımaya başlamıştı. Kayarak aşağı inerken bile zaman zaman sadece halata tutunabilmek için bile bayağı mücadele ettim; ipin ucuna bağlı bir çuval gibi sırtımda dengesiz bir ağırlıkla sallandım; şişeler birbirlerine çarptı. İnmeye devam ettim çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Gerisingeri yukarı tırmanmak çok daha zor olurdu. Halatı bırakmakla ilgili hayaller kurmaya başlayınca gücümü yitirmek üzere olduğumu anladım. Düşmenin o kadar da kötü bir şey olmayacağına kendimi yarı yarıya ikna etmiştim ki beklenmedik bir şekilde ayağım, kule duvarının dibindeki birkaç santimlik yumuşak kar yığınından geçip sert zemine çarpınca feci şekilde acıdı. Ayakkabılarımı kardan çıkarıp Ejderha'nın Olşanka'ya giderken temizlediği yoldan koşmaya başladım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Oraya vardığımda benimle ne yapacaklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu. Yalpalayarak hem kan ter içinde hem donmuş vaziyette köy meyhanesine girdim. Saçlarım kafama yapışmış, uçları buz tutmaya başlamıştı ve ben nefes alıp verdikçe kafamın iki yanında eriyorlardı. Orada tanıdığım hiç kimse yoktu. Valiyi tanıdım ama onunla hiç konuşmamıştım. Muhtemelen delinin teki olduğumu düşündüler ama Boris oradaydı: Benim doğduğum yıl doğan kızlardan birinin, Marta'nın babasıydı. Seçime o da gelmişti. "Bu Ejderha kızı, Andrey'in kızı bu," dedi.

Daha önce seçilen kızlardan hiçbiri on yılını doldurmadan kuleden ayrılmamıştı. İşaret ateşi ne kadar çaresizce yakılmış olursa olsun, hızla aralarına daldığımı gördüklerinde bile sorundan başka bir şey olmadığımı ve kesinlikle yardımcı olamayacağımı düşünmüş olmalılar ki Galiz Orman'ın üzerlerine saldığı şey her neyse onunla mücadele etmeyi yeğlermiş gibi bir halleri vardı.

Onlara Ejderha'nın Sarı Bataklıklar'a gittiğini anlattım; beni Dvernik'e götürecek birine ihtiyacım olduğunu söyledim. İlk söylediğime gönülsüzce inandılarsa da büyü dersleriyle ilgili ne söylersem söyleyeyim, ikincisini yapmaya niyetleri olmadığını hemen anladım. "Benimle gelecek ve geceyi benim evimde geçireceksin, karım seninle ilgilenecek," dedi vali, arkasını dönerken. "Danuşek, Dvernik'e git: Sorun her neyse, dayanmak zorunda olduklarını bilmeleri gerekiyor ve nasıl bir yardıma ihtiyaçları olduğunu bulmak zorundayız. Dağlara bir adam yollayıp..."

"Geceyi senin evinde geçirmiyorum!" dedim. "Ve beni götürmezseniz yürüyerek giderim; sizin yardımınız olmadan daha çabuk varırım."

"Yeter!" diye patladı bir anda vali. "Dinle, aptal çocuk..."

Tabii ki korkuyorlardı. Kaçtığımı ve sadece eve gitmeye çalıştığımı sanıyorlardı. Bana yardım etmeleri için onlara yalvardığımı duymak istemiyorlardı. Sanırım en çok da en başında Ejderha'ya bir kız verdikleri için utanıyorlardı. Bunun doğru bir şey olmadığını biliyorlardı ve buna rağmen yapmışlardı çünkü

BELONGS TO KAYNOS TEAM

başka bir çareleri yoktu. Ve bu onları isyana sürükleyecek kadar kötü bir şey değildi.

Derin bir nefes alıp silahımı bir kez daha kullandım; *vanastalem*. Ejderha bile neredeyse yaptığımdan memnun olurdu, sanırım, çünkü bütün heceleri yeni bilenmiş bir bıçak keskinliğiyle telaffuz etmiştim. Büyü etrafımda dönmeye başlayınca geri çekildiler. Büyümün ışığı o kadar parlaktı ki, karşılaştırıldığında şömine ateşi bile sönük kalırdı. Sis tabakası dağıldığında daha uzun ve nedense heybetli görünüyordum; ayağımda yüksek topuklu saray çizmeleri vardı ve yastaki bir Kraliçe gibi giyinmiştim: Kenarları siyah dantelli, siyah kadife bir kaftan giyiyordum ve üstüne küçük, siyah inciler işlenmişti. Yarım senedir güneş görmemiş tenimle keskin bir tezat oluşturuyorlardı. Elbisenin uzun kolları altın renkli şeritlerle kollarımı sarıyordu. Onun üstünde de boynu siyah kürkle kaplı, daha da gösterişli, altın ve kırmızı renkli ipek bir palto ve belinde altın kemer. Saçlarım altın renkli saç bağıyla topuz olmuştu ve topuzumda küçük mücevherler vardı. "Ben aptal ya da yalancı *değilim*," dedim, "ve bir faydam dokunmasa bile en azından *bir şey* yapmış olurum. Bana bir at arabası getirin!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Beşinci Bölüm

Hiçbirinin aslında bunun sadece küçük bir büyü olduğunu bilmemesi ve daha önce böyle bir büyünün yapılışına şahit olmamaları elbette işe yaramıştı. Onları aydınlatmadım. Ellerindeki en hafif kızağa dört at bağladılar ve sertleşmiş kar ve buzla kaplı dere yolundan, son derece aptal –ama sıcak tutan!– elbiselerimle beni gönderdiler. Hızlı ve rahatsız bir yolculuktu ama ölmek dışında işe yarar bir şey yapmak için ne kadar az umudum olduğunu düşünmeme engel olacak kadar hızlı ve rahatsız değildi.

Boris, kızağı sürmek istemişti: Tek kelime söylemesine gerek kalmadan anladığım bir suçluluk duygusuyla söylemişti bunu. Ben götürülmüştüm; onun kızı, onun evladı değil. O evinde güvendeydi, belki biriyle flört ediyor, belki çoktan nişanlanmıştı. Bense daha dört aydır gitmeme rağmen şimdiden tanınmaz haldeydim.

"Dvernik'te ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum, kızağın arka tarafında bir battaniye yığının altından.

"Hayır, henüz hiç haber yok," dedi omzunun üstünden. "İşaret ateşleri az önce yakıldı. Haberci yoldaysa…" Duraksadı. Gönderecek bir haberci kaldıysa demek istemişti. Bunun yerine, "Belki onunla yarı yolda karşılaşırız," diye bitirdi cümlesini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaz mevsiminde, babamın ağır atları ve kocaman at arabasıyla yarı yolda mola vererek Dvernik'ten Olşanka'ya varmak bir gün sürerdi. Ama karakışta yol otuz santim sert karla, onun üstünde de toz gibi ince bir kar tabakasıyla kaplıydı ve atlara sert buza uygun nallar çakılmıştı. Tüm gece uçar gibi yola devam ettik ve şafaktan birkaç saat önce doğru dürüst durmadan, Vyosna köyünde atlarımızı değiştirdik. Ben kızaktan bile inmedim. Hiç soru sormadılar. Boris, "Dvernik'e gidiyoruz," deyince ilgi ve merakla ama bir o kadar beni kesinlikle tanımadıkları anlaşılan kuşkulu gözlerle dönüp bana baktılar. Onlar yeni ve dinlenmiş atları kızağa bağlarken kalın, kürklü bir pelerin giyen seyisin karısı da bana yeni pişmiş etli börek ve bir bardak sıcak şarap getirdi. "Ellerinizi ısıtacak mısınız, hanımım?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," dedim kendimi sahtekâr ve yarı yarıya hırsız gibi hissettiğim mahcup bir sesle. Ama bu durum on lokmada böreği bitirip şarabı, daha çok ne yapacağımı bilemediğimden, küstahlık olarak anlaşılmasın diye bir dikişte içmeme engel olmadı.

Ben şarapla biraz çakırkeyif olup biraz da sersemleyince dünya yumuşacık ve sıcacık bir yere dönüştü. Kaygılarımın iyice azaldığını hissediyordum ve bu çok içtiğimin göstergesiydi ama yine de halimden memnundum. Boris, yeni atlarla arabayı daha hızlı sürüyordu ve bir saatlik yolculuktan sonra güneş gökyüzünü aydınlatmaya başlarken yolda bir adamın düşe kalka yürümeye çalıştığını gördük. Biraz daha yaklaştığımızda aslında adam olmadığını gördük. Kasia'ydı. Erkek kıyafetleri ve ağır pabuçlar giymişti. Doğruca bize geldi; Dvernik'e gidenler yalnızca bizdik.

Kızağın yan tarafına tutundu, nefes nefeseydi, çabucak selam verip hiç beklemeden lafa girdi: "Sığırların içinde... bütün sığırları aldı ve dişlerini bir insana geçirdi mi onu da alıyor. Onları ahıra kapattık, orada tutuyoruz ama herkesin tüm gücüyle..." derken battaniye yığının altından çıkıp ona elimi uzattım.

BELONGS TO KAHVES TEAM

Ben nefesim kesilerek, "Kasia," dediğimde durdu ancak. Bana baktı. Çok uzun gelen bir an boyunca sessizce birbirimize baktıktan sonra ilk konuşan ben oldum: "Çabuk, hemen kızağa bin, yolda her şeyi anlatırım."

Kızağa tırmanıp yanıma, battaniye yığınının altına geldi. O, pasaklı, domuz çobanı elbiseleriyle, şapkasının altına topladığı upuzun saçları, sırtında koyun postundan kalın kabanıyla, bense gösterişli elbiselerimle son derece uyumsuz bir çift olmuş, ocaktaki yanmış kömürü temizleyen Külkedisi ve ona yardım etmek için ortaya çıkan iyilik perisine benziyorduk. Ama her şeyden daha gerçek olanı, ellerimizin hâlâ sımsıkı kenetlenmiş olmasıydı ve kızak hızla yol alırken hikâyenin tamamını; bana kök söktüren ilk günlerdeki sefilliğimi, Ejderha'nın bana büyü yapmayı öğrettiği ve yorgunluktan bitap düştüğüm uzun haftaları, o zamandan beri devam eden büyü derslerini bölük pörçük anlattım.

Kasia elimi hiç bırakmadı ve ben en sonunda, tereddütle, büyü yapabildiğimi söylediğimde bir anda lafa dalınca ödümü kopardı: "Bunu bilmeliydim," deyince ona bön bön baktım. "Garip şeyler hep senin başına gelirdi. Galiz Orman'a gider ya mevsimi olmayan bir meyveyle ya da daha önce kimsenin görmediği bir çiçekle çıkagelirdin. Bir gün ağabeyin hayali arkadaşlarınla oynadığın için seninle alay edene kadar, çam ağaçlarının sana anlattığı hikâyeleri anlatırdın bana. Hatta elbiselerinin bile sürekli pislik içinde olması; uğraşsan bile üstünü başını o kadar kirletemezdin ve sen asla üstünü başını bilerek kirletmiyordun. Bir keresinde bir dalın uzayıp senin eteğine takıldığını görmüştüm. Gerçekten, yalnızca sana ulaşmak için..."

Ben geri çekilip itiraz eder gibi bir ses çıkarınca sustu. Bunu duymak istemiyordum. Büyünün başından beri orada olduğunu ve bu yüzden benim için kaçınılmaz olduğunu söylemesini istemiyordum. "Büyü buysa, beni tam bir pasaklıya dönüştürmek dışında pek işe yaradığı söylenemez," dedim sesimi yükseltme-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

meye çalışarak. "Ben yalnızca *o* gittiği için geldim. Şimdi anlat bakalım, ne oldu?"

Kasia anlattı: Sığırlar bir gecede hastalanmışlardı. Bazılarında devasa kurtlar ısırmış gibi diş izleri vardı ama kış boyunca köye yaklaşan tek bir kurt bile görülmemişti. "Onlar Yerje'nin sığırlarıydı. Onları hemen öldürmedi," dedi Kasia, ağlamaklı bir sesle. Başımı salladım.

Yerje ne yapması gerektiğini bilmeliydi. Hayvanlarda kurtların diş izlerini görür görmez o sığırları diğerlerinden ayırıp hemen boğazlarını kesmeliydi. Sıradan kurtlar öyle bir şey yapmazdı. Ama Yerje yoksul bir adamdı. Ne tarlası ne de işi vardı. Sığırlarından başka hiçbir şeyi yoktu. Karısı çoğu kez gizlice bize gelip biraz un vermemiz için yalvarırdı ve ben ne zaman ormandan bir şeyler toplayıp gelsem annem fazlasını ayırır, elimde bir sepetle beni onların evine yollardı. Adam yıllarca üçüncü ineğini almak için para biriktirmişti ve böylece yoksulluktan kurtulabilecekti ama ancak iki yıl önce üçüncü ineğini alabilmişti. Hasat festivalinde karısı Kristina kırmızı ve dantelli yeni bir baş örtüsü takmış, Yerje ise kırmızı bir yelek giymişti ve ikisi de bunları gururla taşımıştı. Daha isimlerini koyamadan dört çocuklarını da kaybetmişlerdi ve karısı yeniden hamileydi. O yüzden sığırı hemen öldürememişti.

"Önce onu ısırdılar sonra diğer sığırlara saldırdılar," dedi Kasia. "Şimdi hayvanların hepsi kuduz ve onlara yaklaşmak bile çok tehlikeli, Niyeşka. Sen ne yapacaksın?"

Ejderha, sığırları hastalıktan arındırmanın bir yolunu biliyor olabilirdi. Ben bilmiyordum. "Onları yakmalıyız," dedim. "Umarım sonradan durumu düzeltir ama benim aklıma yapacak başka hiçbir şey gelmiyor." Doğruyu söylemek gerekirse, korkuma ve kayıplara rağmen nedense mutluydum; buruk bir mutluluk. En azından karşımda ateş püskürten canavarlar ya da ölümcül bir salgın yoktu ve yapabileceğim *bir şey* biliyordum. Ateşkalbi iksirini çıkarıp Kasia'ya gösterdim.

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

Dvernik'e vardığımızda, hiç kimse düşünceme itiraz etmedi. Köy muhtarımız Danka beni görünce en az Kasia veya kızaktan yalpalayarak indiğimi gören Olşankalılar kadar şaşkındı ama ilgilenmesi gereken daha büyük sorunlar vardı.

Sağlıklı adamlar ve kadınlardan güçlü olanları, ellerinde dirgen ve meşalelerle, elleri soğuktan uyuşup buzda kayarak, işkence çeken zavallı yaratıkları sıkıştırdıkları ahırda tutmak için nöbetleşe çalışıyordu. Köyümüzün geri kalanıysa, onlar donmaktan veya açlıktan ölmesinler diye ellerinden geleni yapıyordu. Kimin daha önce pes edeceğine dair bir yarıştı sanki ve köyümüz kaybediyordu. Hayvanları yakmayı denemişlerdi ama hava çok soğuktu. Odunlar, sığırlar paramparça ettikleri için bir türlü yanmamıştı. Ben Danka'ya iksirin ne işe yaradığını söyler söylemez başıyla onaylayıp o sırada ahırın çevresinde çalışmayan kim varsa hepsini ateş yakacak bir yer açmak için buz kıracağı ve kürek almaya yolladı.

Sonra bana döndü. "Daha fazla odun için babana ve ağabeylerine de ihtiyacımız olacak," dedi hiç tereddüt etmeden. "Onlar sizin evdeler. Bütün gece çalıştılar. Gidip onları çağırabilirsin ama sen kuleye döndükten sonra bu durum hem senin hem de onların başını yakabilir. Ne dersin, gitmek ister misin?"

Yutkundum. Haksız değildi ama kabul etmek dışında başka çarem de yoktu. Kasia hâlâ elimi sımsıkı tutarken hızla köyün içinden geçip bizim eve koştuk. "Önce sen girip onları uyarır mısın?" diye sordum.

Ben kapıdan girdiğimde annem hâlâ ağlıyordu. Gözleri elbiseyi bile görmüyor, yalnızca bana bakıyordu ve babam ile ağabeylerim arkadaki odalarından uyku sersemi ve sendeleyerek çıkıp geldiklerinde, biz hâlâ yerde, kadife bir kumaş yığının içinde birbirimize sarılıyorduk. Ağlayacak zaman olmadığını söyleyip durmamıza rağmen hep birlikte ağladık ve gözyaşlarım akarken ne yapacağımızı anlattım babama. O ve erkek kardeşlerim, neyse ki evimizin yanındaki kapalı ahırda güvende olan atlarımıza

BELONGS TO KAYNOS TEAM

binmek için dışarı koştular. O son birkaç dakikalık fırsatı değerlendirerek annemle mutfak masasında oturdum. Yanaklarımı defalarca okşayıp yüzümü silerken kendi de ağlamaya devam ediyordu. "Bana dokunmadı, anneciğim," dedim ama Prens Marek hakkında hiçbir şey anlatmadım. "O iyi biri." Cevap vermedi, başımı okşamakla yetindi.

Babam başını içeri uzatıp, "Biz hazırız," dedi. Artık gitmek zorundaydım. Annem, "Bekle biraz," deyip yatak odasına giderek gözden kayboldu. Elinde bir bohçayla çıkageldi. İçinde giysilerim ve eşyalarım vardı. "Olşanka'dan birileri, ona ilkbahar festivali için hediye götürdüklerinde sana da bunları getirir diye hazırlamıştım." Beni bir kez daha öptü, bana bir kez daha sarıldı ve beni gönderdi. Bu şekilde canım çok daha fazla yanmıştı. Canım gerçekten yanmıştı.

Babam köydeki bütün evlere gitti, ağabeylerim bütün odunluklara dalıp bir zamanlar kendilerinin getirdiği bütün odunları en ince dallarına kadar toplayıp kucak kucak odun taşıyarak uzun direkli kızağa yüklediler. Kızak tamamen dolduğundaysa ahıra sürdüler ve ancak o zaman zavallı sığırların ne halde olduğunu gördüm.

Vücutları iyice şişip biçimsiz bir şeye dönüşmüş, boynuzları uzayıp kıvrılarak ağırlaşmış halleriyle artık ineğe bile benzemiyorlardı. Bazılarının vücuduna saplanmış oklar, hatta birkaç da mızrak vardı. Sivri uçlu korkunç demir parçalar çıkıyordu oralarından buralarından. Galiz Orman'dan çıkıp gelen şeyler, yakmak veya kafalarını kesmek dışında genellikle öldürülemez, yaralamaksa onları çıldırtmaktan başka işe yaramazdı. Hayvanların çoğunun ön ayakları ve göğüsleri, köylülerin daha önce yakmaya çalıştığı ateş yüzünden kararmıştı. Ahırın kalın ahşap çitlerine yükleniyor, tuhaf boynuzlarını savurup artık sıradanlaşan o korkunç boğuk sesleriyle böğürüyorlardı. Onlarla karşı karşıya kalan erkekler ve kadınlar saflarını iyice sıklaştırarak

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dirgen, mızrak ve sivri uçlu sopalardan oluşan bir ormanla sığırların çıkmasını engellemeye çalışıyordu.

Kadınlardan bazıları ahırın yanında kardan arınmış toprağa takıldıkça, donmuş çim tabakasını kaldırıyorlardı. Çalışmayı idare eden Danka eliyle babamı çağırınca, oraya yaklaşan atlarımız rüzgârın taşıdığı çürüme kokusunu alıyor, huzursuzca burunlarından soluyorlardı. "Pekâlâ," dedi Danka. "Öğleden önce hazır oluruz. Aralarına odun ve saman doldurduktan sonra iksiri kullanarak meşaleleri yakıp içeri atacağız. İkinci kez kullanmak zorunda kalabiliriz diye elinden geldiğince idareli kullan," diye ekledi bana dönerek. Başımla onayladım.

İnsanlar molalarından uyanıp son büyük mücadele için erkenden geldikçe yardım edecek kişi sayısı da artıyordu. Ateşe verdiğimizde sürünün çil yavrusu gibi dağılıp kaçmaya çalışacağını herkes biliyordu: Ancak bir sopayı bile taşıyabilenler dahil, herkes hayvanların kaçmasını engellemek için sıraya girmişti. Diğerleriyse çitin üstünden ahıra saman balyaları atıyordu. Balyalar bağlı olmadıkları için yere çarptıkça etrafa saçılıyor, ağabeylerimse bu samanların arasına odun atıyordu. Elimde, az sonra serbest bırakılacağını bilircesine dönüp duran büyüsü ve parmaklarıma yayılan sıcaklığıyla parmaklarımda nabız gibi atan iksir şişesi, Danka'nın yanında huzursuzca dikilmiş, bekliyordum. Danka sonunda hazırlıkların yeterli olduğuna kanaat getirmiş olmalı ki yakmam için ilk bağı uzattı: Ortasından yarısına kadar kesilmiş uzun ve kuru bir kütüktü ve oyulan kısmına ince dallar ve saman doldurulup bağlanmıştı.

Şişenin kapağını açar açmaz ateşkalbi kükreyip şişeden çıkmaya çalıştı: Şişenin mantarını tamamen çıkarmamam gerektiğini öğrendim. İksir, huysuz bir şekilde şişesine geri döndü. Mantarı çabucak açıp tek bir damla –mümkün olan en küçük damlayı– kütüğün bir ucuna damlattım. Odun o kadar çabuk alev aldı ki hemen çitlerin üstünden ahıra atmak için Danka'nın pek az zamanı oldu. Sonra dönüp elini bir kar tepeciğinin içine soktu,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yüzü acıyla buruştu. Parmakları kızarmış ve su toplamıştı. Ben şişenin mantarını içine sokmakla meşguldüm ama başımı kaldırıp baktığımda alevler ahırın yarısını yutmuştu bile. Sığırlar öfkeyle böğürüyordu.

Ateşkalbi hakkında anlatılan hikâyeleri duyduğumuz halde –savaş ve kuşatmaları anlatan sonu gelmez halk türküleri ve küçük bir şişe ateşkalbini hazırlamak için bin altın gerektiğini, son derece yetenekli bir büyücü tarafından taş kazanlarda nasıl kaynatılıp hazırlandığını anlatan hikâyeleri– iksirin gücü karşısında hepimiz şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimizi yutacaktık. İksirleri kuleden dışarı çıkarmaya iznim olmadığını kimseye söylememeye özen göstermiştim: Ejderha bu yüzden birine kızacaksa bana kızmasını yeğlerdim.

Ama iksir hakkında anlatılan hikâyeleri dinlemek ile yaptıklarını kendi gözlerinizle görmek aynı şey değildi. Hazırlıksız yakalanmıştık ve hastalanan sığırlar çılgına dönmüştü. On hayvan bir araya gelip, kendilerini bekleyen sopa ve dirgenleri umursamadan ahırın arka duvarına yüklendiler. Bizimse boynuzlanmaktan, ısırılmaktan hatta onlara değmekten bile ödümüz kopuyordu çünkü Galiz Orman'ın kötücül ruhu çok kolay bulaşabiliyordu. Sığırların kaçmasını engellemeye çalışan bir avuç köylü geri çekilip çitler yıkılırken Danka olanca öfkesiyle bağırıyordu.

Ejderha bitmek bilmez bir çaba ve amansız bir kararlılıkla bana birkaç küçük tamir, yama ve onarım büyüsü öğretmişti ancak hiçbirini iyi yapamıyordum. Çaresizlik beni bir kez daha denemeye zorladı. Babamın boş kızağına tırmandım, elimi çitlere uzatıp büyü sözlerini söyledim: *"Paran kivitash farantem, paran paran kivitam!"* Hecelerden birini atladığımı biliyordum ama yeterince yaklaşmış olmalıydım ki çitin paramparça olan en büyük parçası tekrar yerine dönüp tahta çitler ve çapraz demir bağlantılar yerlerine geçerken birdenbire üstünde yapraklı yeni dallar bitti.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Hâlâ yerinde duran ve kaçmayan tek kişi olan yaşlı Hanka'nın elinde –"ölmek için fazlasıyla huysuzum," dedikten sonra gösterdiği cesareti kabul etmeyen bir tavırla– bir tırmığın sadece sapı kalmış, baş tarafı kırılıp bir öküzün boynuzlarına sıkışmıştı. Elindeki güdük sopa parçası bir anda parlak metale, sivri uçlu çelik bir mızrağa dönüştü ve yaşlı kadın mızrağını öfkeyle böğüren sığırın açık ağzına salplayıverdi. Mızrak hayvanın kafatasını delip geçerek diğer taraftan çıkınca koca yaratık tüm ağırlığıyla çitin üstüne devrilip cansız bir şekilde yere düşerek diğer sığırların kadına saldıracağı yolu tıkadı.

Arbedenin en zorlu anı bu oldu. Diğer yerlerdeki sığırları birkaç dakika daha tutmayı başardık ve işimiz kolaylaştı: Artık hepsi yanmaya başlamıştı ve insanın midesini bulandıran berbat bir koku yükseliyordu. Paniğe kapılan hayvanların kudurganlığı geçince hepsi yeniden normal hayvanlara dönüştüler ve alevler son sığırı da devirene kadar çaresizce çit duvarlarına ve birbirlerine toslayıp durdular. Tamir büyüsünü iki kez daha kullandım ve her şey sonra erdiğinde beni tutmak için kızağa tırmanan Kasia'ya tutunarak ayakta durmaya çalıştım. Yaşça büyük çocuklar ellerinde yarı erimiş karla dolu kovalarla nefes nefese her yere koşturuyor, yere saçılan tüm kıvılcımları söndürmeye çalışıyorlardı. Hayvanları içeride tutmak için savaşan bütün erkekler ve kadınlar yorgunluktan bitap düşmüştü. Yüzleri alevlerin sıcaklığıyla ter içinde ve kıpkırmızı, sırtlarıysa dondurucu soğuk yüzünden buz gibi olmuştu ama hep birlikte canavarların ahırdan çıkmasını engellemeyi başardığımız için ne yangın ne de hayvanların laneti yayıldı.

Nihayet son sığır da düştü. Dumanlar tıslıyor, alevlerin içinde kalan etlerin yağları cızırdıyordu. Kendimizi dumandan korumaya çalışarak yorgunluktan bitap düşmüş dağınık bir çember gibi ahırın çevresinde yere oturup ateşkalbinin her şeyi küle dönüştürerek yavaş yavaş sönmesini izledik. Pek çok kişi öksürüyordu. Ne konuşan oldu ne de sevinç çığlıkları atan. Kutlama

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yapacak bir şey yoktu. En kötü tehlikenin bertaraf edilmesinden hepimiz memnunduk ama bedeli çok ağır olmuştu. Yangın yüzünden varını yoğunu kaybeden tek kişi Yerje değildi.

"Yerje yaşıyor mu?" diye fısıldadım Kasia'ya.

Önce tereddüt ettiyse de sonra başıyla onayladı. "Çok kötü ele geçirildiğini duydum," dedi.

Galiz Orman humması her zaman tedavi edilemez bir hastalık değildi. Ejderha'nın birçok kişiyi kurtardığını biliyordum. İki yıl önce doğudan gelen bir rüzgâr nehrin kıyısında çamaşır yıkayan arkadaşımız Trina'yı yakalamıştı. Hastalanmış ve sendeleye sendeleye geri gelmişti. Sepetindeki giysiler gümüş renkli gri polenlerle kaplıydı. Annesi içeri girmesine izin vermemişti. Bütün giysilerini ateşe atmış, Trina'yı nehre götürmüş ve kızını tekrar tekrar suya batırıp çıkarırken, Danka da derhal Olşanka'ya bir atlı yollamıştı.

Ejderha o gece gelmişti. Kasia'nın evine gittiğimi ve arka bahçelerinden olanı biteni izlediğimizi hatırlıyordum. Ejderha'yı görmemiştik. Sadece Trina'nın evinin üst katındaki pencerede soğuk ve mavi bir alev parıldamıştı. Sabahleyin Trina'nın teyzesi kuyunun başında bana kızın iyileşeceğini söylemişti ve iki gün sonra Trina iyileşip ayağa kalkmış, tekrar kendine gelmişti. Ağır soğuk algınlığı geçirmiş biri gibi hafif bir kırgınlık vardı üstünde, hatta az da olsa yaşananlardan memnundu. Çünkü babası evlerinin yanına bir kuyu kazmaya başlamıştı ve bir daha çamaşır yıkamak için nehre kadar yürümek zorunda kalmayacaktı.

Ama o sadece kötü niyetli bir rüzgâr, polenleri taşıyan bir esintiydi. Buysa hatırladığım en kötü saldırılardan biriydi. Bir sürü sığır feci şekilde hastalanmış ve hastalıklarını büyük bir hızla yaymışlardı. Bu da durumun vahametinin en büyük kanıtıydı.

Danka, Yerje hakkında konuştuğumuzu duydu. Kızağın yanına gelip yüzüme baktı. "Onun için yapabileceğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu açık açık.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ne istediğini çok iyi biliyordum. Adamcağıza bulaşan hastalık ortadan kaldırılmazsa, sonu yavaş ve acılı bir ölüm olacaktı. Galiz Orman, kesilmiş bir ağaç gibi insanı içten içe çürütüyor, geride zehri yaymaktan başka hiçbir şeyi umursamayan hastalıklı bir canavar bırakıyordu. Hiçbir şey yapamayacağımı, hiçbir şey bilmediğimi ve bitap düştüğümü itiraf edersem –Yerje çok kötü durumdaydı ve Ejderha'nın dönmesine bir haftadan fazla zaman vardı– Danka emri verecekti. Yerje'nin evine birkaç adam götürecekti. Kristina'yı alıp köyün diğer ucuna götüreceklerdi. Adamlar içeri girecek ve arkalarında ağır bir kefenle dışarı çıkacaklardı. Adamın naaşını buraya getirecek ve sığır ölülerinin yakıldığı ateşe atacaklardı.

"Deneyebileceğim birkaç şey var," dedim.

Danka başıyla onayladı.

Kızaktan güçlükle ve ağır ağır indim. "Seninle geleceğim," dedi Kasia bana destek olmak için koluma girerek. Tek kelime söylememe gerek kalmadan yardıma ihtiyacım olduğunu anlıyordu. Birlikte ağır ağır Yerje'nin evine yürüdük.

Yerje'nin evi oldukça elverişsiz bir yerde, köyün hemen sınırında, ahırlardan hayli uzaktı ve küçük bahçesinin hemen yanında ağaçlar sıklaşmaya başlıyordu. Gece yağan son kar ayaklarımızın altında eziliyordu. Yürürken beceriksizce elbisemin uzun eteklerine basıyordum ama daha rahat bir şeyler giymek için gücümü harcamak istememiştim.

Eve yaklaşırken öfke dolu, dinmek bilmeyen iniltilerini duyduk. Biz yaklaştıkça iniltileri de giderek yükseliyordu. Kapıyı çalmak zordu.

Küçük bir evdi ama kapıda uzun bir süre bekledik. Sonunda Kristina kapıyı aralayıp başını dışarı uzattı. Bana baktığı halde beni tanımadı, kendisi de tanınmaz haldeydi. Gözlerinin altında koyu mor halkalar vardı ve karnı bebek yüzünden fena halde şişmişti. Önce, "Agniyeşka bize yardım etmek için kuleden geldi," diyen Kasia'ya, sonra bir kez daha bana baktı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Uzun ve ağır geçen bir andan sonra, "İçeri girin," dedi boğuk bir sesle.

Kapının hemen yanındaki ocağın önünde sallanan sandalyeye oturmuştu. Beklediğini fark ettim: Onların gelmesini ve Yerje'yi alıp götürmelerini bekliyordu. O oda dışında bir odaları daha vardı ve kapısına perde asılmıştı. Kristina sallanan sandalyesine dönüp yeniden oturdu. Dikiş veya örgü yapmıyor, bize bir fincan çay teklif etmiyor, yalnızca şöminedeki ateşi izleyerek sandalyesinde sallanıyordu. Evin içinde inilti çok daha yüksekti. Kasia'nın elini sımsıkı tuttum ve birlikte perdeli kapıya gittik. Kasia perdeyi kenara çekti.

Yerje yatağında yatıyordu. Küçük odunları birbirlerine bağlayarak yapılmış ağır ve hantal bir yataktı ancak öyle olması bu durumda avantajlıydı. Elleri ve ayakları köşelere bağlanmıştı ve ortadan geçen halatlar tüm karyolayı sararak adamı yatağa bağlıyordu. Ayak parmaklarının uçları morarmış, tırnakları dökülüyordu ve halatın vücuduna sürtündüğü yerlerde açık yaralar oluşmuştu. Halatlara asılıyor, garip sesler çıkarıyordu. Dili şişip morarmış, neredeyse bütün ağzını doldurmuştu ama biz içeri girince durdu. Başını kaldırdı, kanlı dişleri ve sararmış gözleriyle bana bakıp gülümsedi. Sonra kahkaha atmaya başladı. "Kendine bir bak," dedi, "küçük cadı, kendine bir bak, kendine bir bak." Şarkı söyler gibi detone ve berbat bir sesle konuşuyordu. Tüm gücüyle halatlara yüklenince yatak yerden sıçrayıp birkaç santim yakınıma geldi. Bu sırada bana bakarak pis pis sırıtmaya devam ediyordu. "Biraz daha yaklaş, gel, gel, gel," dedi. "Küçük Agniyeşka gel, gel, *gel*," dedi korkunç bir çocuk şarkısı söyler gibi. Yatak her seferinde yerden sıçrayıp birkaç santim daha yaklaşırken adama bakmamaya çalışarak titreyen ellerimle iksir bohçamı açtım. Galiz Orman'ın ele geçirdiği birine daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Kasia'nın eli hâlâ omzumdaydı. Sakin ve dik duruyordu. O yanımda olmasa muhtemelen kaçıp giderdim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha'nın Prens'te kullandığı büyüyü hatırlamıyordum ama temizlik veya yemek yaparken oluşan küçük kesikleri ve yanıkları iyileştirmem için bana bir büyü öğretmişti. Zararı olmayacağını düşündüm. İksiri büyükçe bir kaşığa doldururken yumuşak ve melodik bir sesle büyü sözlerini söylerken bir yandan da berbat kokusuna katlanabilmek için burnumu kırıştırıp duruyordum. Sonra Kasia ve ben dikkatle Yerje'ye yaklaştık. Beni ısırmak için ileri atılırken halatlara bağlı ellerini bükerek tırnaklarını etime geçirmeye çalıştı. Tereddüt ettim. Beni ısırması ihtimalini göze alamadım.

"Bekle," dedi Kasia. Diğer odaya gitti ve kızgın kömürü karıştırmak için kullandıkları şömine demirini ve kalın deri eldivenleri getirdi. Kristina onun koşturmalarını donuk, meraksız gözlerle izliyordu.

Şömine demirini Yerje'nin boğazına dayayıp iki taraftan yatağa sımsıkı bastırdık. Sonra benim korkusuz Kasia'm eldiveni taktı ve yukarıdan uzanıp adamın burnunu sıktı. Yerje başını ileri geri sallamaya çalışırken bile Kasia geri çekilmeyince sonunda adamcağız nefes almak için ağzını açmak zorunda kaldı. Ağzına bir damla iksir damlatıp tam zamanında geri kaçtım; başını kaldırıp elbisemin kollarından sarkan bir dantel parçasını ucundan ısırarak koparmayı başardı. Ben hızla geri çekilip nağmeli bir sesle büyüyü mırıldanmaya devam ederken Kasia da adamı bırakıp yanıma geldi.

Hatırladığım aynı parlak ışık değildi gördüğüm ama en azından Yerje'nin berbat tekerlemesi kesilmişti. İksir damlasının boğazından aşağı inişini izledim. Yatağa devrilip kendini sağa sola atmaya, acı acı inleyerek karşı koymaya çalıştı. Büyü sözlerini söylemeye devam ettim. Gözlerimden yaş akıyordu. Çok *yorulmuştum*. Ejderha'nın kulesinde geçirdiğim ilk günlerdeki kadar kötüydü, hatta daha da kötüydü ama büyüyü mırıldanmaya devam ettim çünkü gözlerimin önündeki korkunç şeyi değiştireceğimi bile bile duramazdım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Okuduğum büyüyü duyan Kristina, yüzünde korkunç bir umutla yavaşça ayağa kalkıp bizim bulunduğumuz odaya geldi. İksirin parıltısı Yerje'nin midesine kızgın kömür gibi çöreklenmiş, ışık saçıyor, midesindeki ve bileklerindeki açık yaraların birkaçı kapanmaya başlıyordu. Ancak büyüyü okumaya devam ederken bile yeşil renkli karanlık bir duman, dolunayın önünden geçerek ışığını kesen bulutlar gibi ışığa yükseliyordu. Yerje'nin midesindeki parıltı kaybolana kadar duman giderek artıp yoğunlaştı. Sonra adam kendini sağa sola atmayı kesti ve rahatlayıp kendini yatağa bıraktı. Büyüm yavaşça sessizliğe dönüştü. Hâlâ umudumu korurken yavaşça yatağa yaklaştığımda başını kaldırdı. Gözleri delimsirek bir sarıydı. Yine kıkırdadı. "Bir daha dene, küçük Agniyeşka," diyerek köpek gibi havayı ısırdı. "Gel ve bir daha dene, buraya gel, buraya gel!"

Kristina acıyla feryat ederek kapının yanında yere yığıldı. Gözyaşlarım artık gözlerime batıyordu. Başarısızlık yüzünden midem bulanıyor, kendimi bomboş hissediyordum. Yerje korkunç kahkahalar atarak halatlara yüklenip yatağı oradan oraya savuruyor, karyolanın ayakları ahşabın üstünde gümbürdeyip duruyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Galiz Orman kazanmıştı. Lanet çok kuvvetli, çok ileri düzeydeydi. "Niyeşka," dedi Kasia soru sorar gibi umutsuz, yumuşak bir sesle. Elimin tersiyle burnumu sildikten sonra yeniden ve hırsla iksir bohçamı karıştırdım.

"Kristina'yı evden çıkar," dedim. Kasia kadının kalkmasına yardım edip evden çıkarana kadar bekledim. Kadın hem ağlıyor hem inliyordu. Kasia endişeli gözlerle bana son kez bakınca belli belirsiz gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım ama ağzımı bile kontrol edemiyordum.

Yatağa bir kez daha yaklaşmadan önce kalın kadife elbisemin üst eteğini çıkardım ve kendimi boğarcasına üç dört kez başıma dolayıp ağzımı burnumu iyice kapadım. Derin bir nefes aldıktan sonra nefesimi tutup için için kaynayan gri şişenin kapağını açtım ve Yerje'nin hırlayıp sırıtan yüzüne taşbüyüsü iksirini boca ettim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Şişenin mantarını takıp çabucak geri kaçtım. Bir nefes almıştı bile. İksirin dumanı ağzına ve burun deliklerine giriyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve sonra teni grileşmeye, sertleşmeye başladı. Ağzı ve gözleri açık, vücudu hareketsiz, elleri kıpırtısız kalınca sesi kesildi. Lanetin kokusu hafiflemeye başlamıştı. Taşbüyüsü bir dalga gibi bedeninden geçip her şey bitince rahatlama ve korku arası bir duyguyla titremeye başladım: Yalnızca bir delinin yapabileceği bir heykel, yüzü insanüstü bir öfkeyle çarpılmış halde, yatağa bağlı, öylece yatıyordu.

Şişenin kapağının iyice kapandığından emin olmak için bir kez daha kontrol edip bohçama tıktıktan sonra gidip kapıyı açtım. Kasia ve Kristina bahçede, bileklerine kadar karın içindeydiler. Kristina'nın yüzü ıslak ve umutsuzdu. Onları içeri aldım. Kristina kapıya gidip bir süreliğine hayatı askıya alınmış heykele baktı.

"Artık acı hissetmiyor," dedim. "Zamanın geçtiğini hissetmiyor; sana söz veriyorum. Ejderha laneti çözmenin bir yolunu biliyorsa..." sözlerime devam edemedim. Kristina artık vücudunun ağırlığını taşıyamıyormuş gibi sandalyesine yığıldı, başı öne düşmüştü. Ona gerçekten iyilik mi yapmıştım yoksa sadece kendi acımı mı dindirmiştim, bilmiyordum. Daha önce Yerje kadar kötü ele geçirilen birinin iyileştiğini duymamıştım. "Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum," dedim usulca. "Ama... ama Ejderha yapabilir, geri döndüğünde. Denemeye değer diye düşündüm."

En azından ev sessizdi, adamın korkunç uluması ve berbat lanet kokusu yoktu artık. Kristina'nın yüzündeki donuk ifade, artık düşünmeye bile tahammülü yokmuş gibi silinip gittikten sonra kadıncağız elini karnına götürüp şiş göbeğine baktı. Doğuma çok yaklaşmıştı ve ben bile bebeğin biraz kımıldadığını elbisesinin altından görebiliyordum. Başını kaldırıp bana baktı ve "Ya inekler?" diye sordu.

"Yandılar," dedim, "hepsi," ve kadın tekrar başını eğdi. Kocası gitmişti, inekleri gitmişti ve bir bebek geliyordu. Tabii ki Danka ona yardım etmek için elinden geleni yapardı ama köydeki herkes

BELONGS TO KAYNOS TEAM

için zor bir yıl olacaktı. Birdenbire, "Bu elbiseye karşılık bana verebileceğin bir elbisen var mı?" dedim. Başını kaldırıp bana baktı. "Bunun içinde bir adım daha atamayacağım." Oldukça şüpheci ve şaşkın gözlerle eski, yamalı, basit bir elbise ve kaba saba yün bir kaban getirdi bana. Büyük bir memnuniyetle kadife, ipek ve dantel kumaşlardan oluşan elbise yığınını masasının üstüne bıraktım. En az bir inek parası ederdi ve uzunca bir süre, köyde süt çok daha değerli olacaktı.

Sonunda Kasia'yla evden çıktığımızda hava kararmaya başlamıştı. Ağıllardaki ateş yanmaya devam ediyor, köyün diğer tarafından kocaman, portakal renkli parlak bir bulut yükseliyordu. Evlerin hepsi hâlâ boştu. Soğuk hava ince elbiselerimin üstünden tenimi ısırıyordu, takatim kalmamıştı. Benim için yolu açan Kasia'nın arkasından sendeleyerek ama azimle yürüyordum. Bana güç vermek için dönüp elimi tuttu. İçimi ısıtan tek bir mutlu düşünce vardı: Kuleye geri dönemezdim. O yüzden evime, annemin yanına gidecek ve Ejderha benim için dönene kadar orada kalacaktım. Gidebileceğim daha iyi bir yer var mıydı ki? "En azından bir hafta burada olmayacak," dedim Kasia'ya. "Belki artık benden bıkmıştır ve burada kalmama izin verir," dedim ama bu düşünceyi kendi kafamda bile dillendirmemeliydim. "Kimseye söyleme," dedim çabucak. Durdu, döndü ve kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı.

"Ben gitmeye hazırdım," dedi. "Tüm o yıllar boyunca cesaretimi toplayıp gitmeye hazırdım ama seni almasına katlanamadım. Hepsi bir hiç uğrunaymış ve sen hiç burada olmamışsın gibi her şey aynı şekilde devam ediyordu..." Durdu. El ele tutuşup orada öylece durduk. İkimiz de hem ağlayıp hem gülerken birdenbire yüzü değişti, kolumu sarsıp beni arkaya çevirdi. Döndüm.

Ölçülü adımlarla karda yürürken çıt bile çıkarmayan geniş pençeleriyle ağaçların arasından yavaşça çıktılar. Bizim ormanlarda kurtlar avlanırdı. Hızlı, kıvrak ve griydiler; yaralı bir koyun bulduklarında saldırırlardı ama avcılarımızdan kaçarlardı. Ama

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bunlar bizim kurtlarımız değildi. Beyaz kürklü kalın sırtlarının yüksekliği belime kadar geliyordu ve pembe dilleri birbiri içine geçmiş keskin dişlerle kaplı koca ağızlarından sarkmıştı. Sarı renkli solgun gözlerle bize baktılar. *Bana* baktılar. Kasia, hastalanan ilk sığırda kurtların diş izleri olduğunu söylemişti.

Sürüye liderlik eden kurt diğerlerinden biraz daha küçüktü. Bana bakarak havayı kokladı ve gözlerini benden ayırmadan başını iki yana salladı. Ağaçların arasından bir kurt daha çıktı. Sürünün lideri onlara işaret vermiş gibi sürü beni iki yandan kuşatıp aralarına almaya başladı. Avlanıyorlardı; *beni* avlıyorlardı. "Kasia," dedim, "Kasia *git*, hemen kaç," dedim kekeleyip kalbim küt küt atarken. Elimi ondan kurtarıp bohçama daldırdım. "Kasia, git!" diye bağırıp şişenin mantarını çektim ve sürü lideri öne atılırken taş iksirini üstüne savurdum.

Hayvanın etrafında gri bir duman yükseldi ve büyük bir kurt heykeli ayağımın dibine düştü; taş kesilmeye başladığı halde, hırlayan koca ağzı ayak bileğimi kapmaya çalışıyordu. Diğer kurtlardan biri de gri dumana ucundan yakalanmıştı ve kaçmak için bir anda pençesini kara saplarken taşbüyüsü bir dalga halinde ve yavaşça onu ele geçirdi.

Kasia kaçmadı. Kolumdan tutup beni en yakın eve çekiştirdi. Eva'nın evine. Kurtlar korkunç bir öfkeyle uluyarak dikkatle iki heykeli kokladılar. İçlerinden biri kesik kesik ve acı acı uludu, diğerleri de ona katıldı. Sonra dönüp hep birlikte uzun adımlarla bize koştular.

Kasia bizi Eva'ların bahçe kapısından içeri sürükleyip kapıyı da hızla kapadı. Kurtlar, geyik gibi zorlanmadan çitin üstünden atladılar. Yangının yayılmasına tedbir almadan ateşkalbini kullanmaya cesaret edemedim, o gün gördüğüm şeylerden sonra yapamadım. Bütün köyümüzü, vadimizi hatta ikimizi de yakabilirdi. Bu yüzden eve girene kadar bize zaman kazandırsın diye küçük yeşil şişeyi çıkardım. Ne işe yaradığını sorduğumda, sert bir sesle, "Otları büyütüyor," demişti Ejderha. Şişenin sıcacık

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ve sağlıklı rengi bana dostane gelmişti, laboratuvarındaki diğer soğuk ve tuhaf iksirlere benzemiyordu. "Haddinden fazla yabani ot çıkarıyor. Yalnızca koca bir tarlayı yaktıysan işine yarar," diye de eklemişti. Ateşkalbinden daha sonra meralarımızı tekrar yeşertmek için kullanabileceğimi düşünmüştüm. Titreyen ellerimle şişenin mantarını çıkardım, iksir parmaklarıma döküldü. Harika kokuyordu; temiz, taze ve güzel kokuyordu, bol yağışlı ilkbaharda ezilen çimen yaprakları gibi tatlı bir yapışkanlığı olan iksiri karla kaplı bahçeye savurdum.

Kurtlar bize koşuyordu. Kuru sebze yataklarından yılan gibi bitiveren muazzam yeşillikteki sarmaşıklar kalın sürgünleriyle kurtların ayağına dolanıp hayvanlara sarılarak onları bizden birkaç atım öteye çekip yere savurdu. Sanki koca bir yıl tek bir dakikaya sığmış gibi her şey bir anda büyümeye başlamıştı. Bahçenin her yanından fasulyeler, şerbetçiotları ve balkabakları fırlıyor, devasa boyutlara ulaşıyorlardı. Kurtlar sürgünlerden kurtulmaya çalışırken, sağa sola çırpınıp dalları ısırırken, devasa bitkiler, bize ulaşabilecekleri yolu kapattı. Sürgünler büyümeye devam ettikçe üzerlerinde bıçak büyüklüğünde dikenler beliriyordu. Ağaç kalınlığına ulaşan bir dal kurtlardan birini ezdi, bir diğerinin üstüne balkabağı düştü ama o kadar ağırdı ki yere düşüp patlamadan önce hayvanı yere mıhladı.

Ben ağzım açık kalmış halde olup biteni izlerken Kasia beni çekiştirince döndüm ve birlikte düşe kalka yola devam ettik. Kasia tüm gücüyle yüklenmesine rağmen evin kapısı açılmadı. Yalnızca domuz sığınağı olabilecek kadar küçük ağıla girip kapıyı hızla kapadık. Burada tırpan veya dirgen yoktu; muhtemelen hepsini ahıra götürmüşlerdi. Geride silah olarak kullanabileceğimiz tek şey odun kırmak için kullanılan küçük baltaydı. Kasia kapıyı tutmaya çalışırken çaresizce baltayı kaptım. Kurtların geri kalanı yeşeren bahçeyi geçmeyi başarmış, bir kez daha peşimizden geliyorlardı. Arka ayaklarının üstüne kalkıp pençeleriyle kapıya vurmaya başladılar. Sonra bir anda uğursuzca durdular. Derken

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hareket ettiklerini, içlerinden birinin ağılın diğer tarafındaki küçük pencerenin altında uluduğunu duyduk. Biz telaşla o tarafa dönerken onlar da art arda sıçrayıp pencereden içeri süzüldüler. Diğerleriyse kapının diğer tarafında ulumaya devam ediyordu.

Beynim durmuştu. Bana öğretilen ve o an bize yardımı dokunabilecek herhangi bir büyüyü, herhangi bir tılsımı hatırlamaya çalıştım. Ya iksir tıpkı bahçeye yaptığı gibi beni de yenilemişti ya da korkum bu işi halletmişti ama artık kendimi o kadar bitkin hissetmiyordum ve hatırlayabilirsem, işimize yarayan bir büyü daha yapabilirdim. Bir çırpıda *vanastalem* büyüsünün bir zırh yaratıp yaratmayacağını merak ederek, "*Rautalem*?" dedim –bıçakları bilemek için kullanılan bir büyüyle kendimce *vanastalem'i* karıştırdım– ve elimde eski bir teneke bulaşık yıkama kabı belirdi. Ne işe yaracağına dair hiçbir fikrim yoktu ama umudumu korumaya devam ettim. Belki büyü beni de kendini de korumaya çalışıyordu çünkü teneke kap bir anda düzleşip ağır çelikten kocaman, gepgeniş bir kalkana dönüşüverdi. Kurtlar üstümüze saldırırken ağılın köşesine çekilip kalkanın arkasına çömeldik.

Kasia baltayı elimden aldı ve kenarlardan çıkarak, kalkanı devirmeye veya bizi dışarı çekmeye çalışan kurtların pençelerini ve burunlarını kesmeye başladı. İkimiz de hayatımız pahasına, çaresizce kalkanın tutacağına sarılmıştık ama korktuğum başıma geldi. Kurtlardan biri –bir kurt!– ne yaptığını gayet iyi bilerek ahırın kapısına gitti, burnuyla sürgüyü itti ve kapıyı açtı.

Sürünün geri kalanı da üstümüze çullandı. Artık kaçacak bir yer ya da bohçamda yeni bir numara kalmamıştı. Kasia'yla birbirimize iyice sokulmuştuk ki ağılın arka duvarı ansızın büyük bir gürültüyle savruluverdi. Sırtüstü devrilip Ejderha'nın ayaklarının dibine düştük. Kurt sürüsü yekvücut olup uluyarak ona saldırdı ancak Ejderha bir elini kaldırıp hiç soluklanmadan uzun ve söylenmesi imkânsız büyü sözleri mırıldandı. Bütün kurtlar aynı anda çatırdayan dallar gibi korkunç bir sesle havada *kırıldılar*. Karın üstüne ölü bedenleri düştü.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Etrafımıza kurtların cansız bedenleri teker teker düşerken Kasia ve ben birbirimize sarılmaya devam ediyorduk. Başımızı kaldırıp ona baktığımızda sert ve kızgın parlak gözlerini bana dikip hırlayarak, "Yapa yapa bunları mı yapabildin, seni canavar ruhlu, yarım akıllı, meczup..." dedi ama sözünü bitiremedi.

Çünkü Kasia, "Dikkat et!" diye bağırdı ama artık çok geçti. Topallayan, postu balkabağı rengine boyanmış son bir kurt bahçe duvarının üstünden atladı ve daha Ejderha büyüsünü bitirip dönmeden, ölmek üzere olan yaratık onun kolunu ısırmayı başardı. Üç damla parlak, kırmızı kan damlası, ayağının dibindeki beyaz kara düştü.

Ejderha dirseğini tutup yere çöktü. Siyah yün yeleği yırtılmıştı. Yaranın çevresine hastalık bulaşırken teni yeşile dönmeye başladı. Hastalıklı renk, parmaklarıyla kolunu tuttuğu yerden öteye geçemiyordu, parmaklarından solgun bir ışık yayılıyordu ve kolundaki damarlar şişmeye başladı. El yordamıyla bohçamdaki iksiri bulmaya çalıştım. İçmesi için şişeyi onu uzattığımda, sıktığı dişlerinin arasından, "Dök şunu," dedi. İksiri ağzına döktüm, hepimiz nefesimizi tuttuk ama kara leke küçülmedi, sadece yayılması yavaşladı.

"Kule," dedi Ejderha. Alnından ter damlıyordu. Çenesi konuşamayacağı kadar kilitlenmişti. "Dinle: *Zokinen valisu, akenezh hinisu, kozhonen valisu.*"

Boş gözlerle ona baktım. Bizi büyüyle geri götürmem için bana güvendiğini söylüyor olamazdı, değil mi?

Ama başka bir şey de söylemedi. Tüm gücünü hastalığın yayılmasını engellemek için kullanıyordu ve bana söylediği bir şeyi çok geç hatırladım; Galiz Orman beni, eğitimsiz ve işe yaramaz bir cadıyı –tabii ben öyle biri değildim– alırsa, benden gerçekten korkunç bir canavar yaratabilirdi. Peki ya *onu*, krallığın en önemli büyücüsünü alırsa ne olurdu?

Kasia'ya döndüm, ateşkalbi şişesini bohçamdan çıkarıp eline tutuşturdum. "Danka'ya git ve kuleye hemen birini yollamasını

BELONGS TO KAKIOS TEAM

söyle," dedim ruhsuz ve çaresiz bir sesle. "İkimiz de çıkıp her şeyin yolunda olduğunu söylemediğimiz sürece, en ufak bir şüphe duyarsanız, orayı yakıp kül edin."

Gözleri benim için endişeyle dolmuştu ama başıyla onayladı. Ejderha'ya döndüm, yanına, karın üstüne çömeldim. "Güzel," deyip bir an bana baktıktan sonra bakışları hızla Kasia'ya döndü. İşte o zaman, korkmakta haksız olmadığımı anladım. Kolundan tuttum, gözlerimi kapadım ve kuledeki odayı düşündüm. Büyünün sözlerini mırıldandım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Altıncı Bölüm

Ejderha'nın koluna girerek salondan odama kadar olan kısacık koridoru yalpalaya yalpalaya geçtik. İpek elbiselerden yaptığım ip hâlâ pencereden sarkıyordu. Onu kendi odasına indiremezdim çünkü ben onu yatağımın üstüne yatırırken bile ölü gibi ağırdı. Hâlâ kolunu sıkıyor, bir şekilde lanetin yayılmasını engelliyordu ama elindeki ışık demeti iyiden iyiye solmaya başlamıştı. Başını yavaşça yastığa koyup ne yapacağımı söyler diye bir süre başında dikilip oyalandım ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri hiçbir şey görmüyormuş gibi tavana sabitlenmişti. Kolundaki sıyrık, en tehlikeli örümcek ısırmış gibi şiştikçe şişmişti. Hızlı hızlı ve kesik kesik soluyordu, kolunda kavradığı yerin altı, Yerje'nin teninde oluşan hastalıklı, korkunç yeşile dönmüştü. Tırnakları kararıyordu.

Merdivenden kayarcasına aşağı inerken o kadar acele ediyordum ki basamaklara sürtünmekten bacağım kanamıştı. Hiçbir şey hissetmedim. Kitaplar her zamanki muntazam sıralarına dizilmiş, benim acelemi önemsemeden sakince duruyorlardı. Artık bazıları bana tanıdık geliyordu: Eski düşmanlarım diyordum onlara çünkü bir türlü dilimin dönmediği büyüler ve tılsımlarla doluydular ve parşömen sayfalarına dokundukça sanki sevimsizce

BELONGS TO KAYNOS TEAM

karıncalanıyorlardı. Merdivene çıkıp hepsini raftan indirdim ve ardı ardına hepsini açıp içindekileri kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu; mersinağacı özünü damıtmak pek çok şey için faydalı olabilirdi ama şu an benim hiçbir işime yaramıyordu, kaldı ki iksir şişesine düzgün bir kapak yapmak için gereken altı farklı tarife zaman ayırmaksa haddinden fazla sinir bozucuydu.

Ancak nafile çabalarım sayesinde en azından biraz durup daha sağlıklı düşünebilme fırsatım olmuştu. Bu kadar korkunç bir durumun çözümünü Ejderha'nın bana bir şeyler öğretmeye çalıştığı büyü kitaplarında bulamayacağımı fark ettim. Bana defalarca söylediği gibi bu kitaplar en akılsız büyücünün bile kolaylıkla yapabileceği basit büyüler ve tılsımlarla doluydu. Alt raflarda duran, kendi okuduğu, uzak durmam için beni kesin bir dille uyardığı kitaplara baktım. Bazıları yepyeni kırılmaz deri ciltli, varaklı kitaplardı; bazılarıysa ufalanıp dağılacak kadar eskiydi; bazıları kolum kadar uzun, bazıları avcuma sığacak kadar küçüktü. Elimi kitapların sırtında gezdirip içine birtakım kâğıtlar tıkıştırılmış küçük bir kitabı içgüdüsel bir hareketle raftan aldım. Yıpranmış, yumuşak bir kapağı vardı ve kapağına yalnızca süssüz harfler damgalanmıştı.

İlk bakışta okuması imkânsız küçücük ve kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılan bir günlüktü. İçine sıkıştırılan kâğıtlarda Ejderha'nın elinden çıktığı belli olan notlar vardı. Neredeyse her sayfanın arasına bir veya iki kâğıt sıkıştırılmıştı. Ejderha büyüleri yapmanın farklı yollarını ve kendi yaptıklarını anlatıyordu. Bu az da olsa umut vericiydi çünkü sesi adeta kâğıtlar aracılığıyla benimle konuşuyordu.

Lanet için olmasa da iyileştirme ve yaraları temizlemeyle ilgili bir düzine büyü vardı ama denemeye değerdi. Zehirli yarayı bıçakla kesmekten, içine biberiye ve limon kabağı doldurmaktan bahseden ve daha sonra yazarın *içine nefesini koymak* diye bahsettiği büyüyü okudum. Ejderha bu konuda küçücük, karmakarışık harflerle dört sayfa yazı yazmıştı. Büyü için yaklaşık

BELONGS TO KAYNOS TEAM

beş farklı yöntem anlatıyordu; kuru veya taze şu kadar biberiye, çekirdekli veya çekirdeksiz şu kadar limon, çelik veya demir bir bıçak, şu veya bu tılsım.

Hangi yöntemin daha iyi, hangisinin daha kötü sonuç verdiğini yazmamıştı ama bu kadar uğraştığına göre hayli işe yarıyor olmalıydı. O anda tek yapmam gereken, onu en azından birkaç kelime konuşabileceği, beni yönlendirebileceği kadar iyileştirmekti. Uçarcasına alt kattaki mutfağa indim, koca bir bağ biberiye ve bir limon buldum. Temiz bir meyve bıçağı, birkaç temiz bez ve bir demlik sıcak su aldım.

Sonra duraksadım; gözüm kesme taşının üstündeki satıra kaydı. Yapacak başka bir şeyim kalmazsa, konuşmasına yetecek kadar onu kendine getiremezsem bunu yapıp yapamayacağımı bilmesem de kolunu kesmek zorunda kalabilirdim. Ama hasta yatağındaki Yerje'yi görmüştüm. Yolda beni her gördüğünde başıyla selamlayan o sessiz ve mutsuz adam gitmiş, durmaksızın aynı nakaratı tekrarlayan vahşi bir yaratık gelmişti. Kristina'nın yüzünün nasıl çöktüğünü görmüştüm. Yutkunarak satırı aldım.

Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak iki bıçağı da biledim ve diğer eşyalarla birlikte hepsini yukarı çıkardım. Pencere de kapı da açık olmasına rağmen o korkunç çürüme kokusu odama sinmişti bile. Hem kokudan hem korkudan midemin altı üstüne geldi. Ejderha'nın lanete yenik düştüğünü, zarif hatlarının çürüdüğünü, keskin dilinin uluma ve hırlamaya dönüştüğünü görmeye dayanamazdım. Soluk alıp verişleri iyice sıklaşmıştı, gözleri yarı kapalıydı. Yüzü fena halde solmuştu. Bezleri kolunun altına serip sicimle koluna bağladım. Limon kabuğunu geniş şeritler halinde soyup biberiye yapraklarını dallarından kopardım ve hepsini karıştırıp iyice ezdikten sonra, o berbat kokuyu tatlı ve yoğun kokusuyla bastırsın diye kaynar suya attım. Sonra dudağımı ısırdım, cesaretimi topladım ve şişen yarayı meyve bıçağıyla kestim. Yeşil renkli koyu bir safra fışkırdı içinden. İyice temizlenene kadar yarayı sıcak suyla tekrar tekrar yıkadım. Demlenen bitki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapraklarını ve limon kabuklarını avuç avuç toplayıp bastırarak sıkıştırdım.

Ejderha'nın notlarında üstüne nefesini eklemenin ne demek olduğundan bahsedilmiyordu. Bu yüzden eğilip yaraya üfleyerek, titreyen sesimle, bildiğim bütün büyü sözlerini peş peşe sıraladım. Hiçbirine dilim dönmüyor, hepsi de kulağa kaba ve yanlış geliyor, hiçbir şey olmuyordu. Acınası halimle kargacık burgacık yazılmış orijinal notlara baktım. Bir satırda, *Kai ve tihas, ne kadar iyi söylersen, o kadar özel bir gücü olur* yazıyordu. Ejderha'nın büyülerinin hepsi aynı hecelerin çeşitli söylenişlerini içeriyordu. Ancak farklı şekilde diziliyor, birbirlerine ekleniyor, uzun ve karmaşık cümleler oluşturuyorlardı. Bu yüzden dilim dolaşıyor ve düzgün okuyamıyordum. O yüzden yanına çömelip melodik bir sesle *Tihas, tihas, kai tihas, kai tihas* kelimelerini tekrar tekrar söyledikçe bir de baktım ki yüz yıl yaşamakla ilgili bir doğum günü şarkısı melodisini mırıldanıyorum.

Çok saçma gelebilir ama melodisi basit ve tanıdıktı, insanı rahatlatıyordu. Sözlerini düşünmeyi bıraktım. Kendiliğinden ağzıma dolup bardaktan taşan su misali dudaklarımdan dökülüverdiler. Yerje'nin çılgın kahkahalarını ve içindeki ışığı emen iğrenç yeşil bulutu unuttum. Sadece şarkının basit ve akıcı melodisi ile masanın etrafına toplanan güleç insanların yüzleri kaldı aklımda. Nihayet büyü akmaya başladı ama Ejderha'nın derslerindeki gibi hızla içimden bir şeyler çekilmedi. Sanki mırıldandığım melodi büyüyü taşıyan bir nehre dönüştü ve ben suyun kenarında durmuş, bitmek bilmez bir sürahiden ince, gümüşi bir sıvı döküyordum akıntıya.

Ellerimin altında biberiye ve limonun tatlı kokusu giderek güçleniyor, çürüme kokusunu bastırıyordu. Yaradan daha fazla yeşil safra akmaya başladı. Ejderha'nın kolu daha iyi görünmese endişelenebilirdim ama o korkunç yeşil gölge kayboluyor, kararıp şişen damarlar eski haline dönüyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Nefesim tükenmek üzereydi ama bir şekilde bittiğini, işimi tamamlandığımı hissettim. Mırıldandığım şarkıyı hafifçe yükselip alçalan notalarını basit sonla bitirdim. Zaten sonlara doğru sadece mırıldanıyordum. Eliyle kolunu kavradığı yerdeki parıltı güçleniyor, damarlarından akıyor ve bir ağacın dalları gibi vücuduna yayılıyordu. Çürüme kayboluyordu. Yara daha sağlıklı görünüyordu ve cildi düzelmişti; her zamanki sağlıksız, güneş görmemiş solgun rengine dönmüştü ama ne olursa olsun kendi teniydi.

Ben umutlanmaya bile cesaret edemeden nefesimi tutup olan biteni izlerken bütün vücudu sarsılmaya başladı. Uzun ve daha derin bir nefes aldı, neler olup bittiğini bilen gözlerini kırpıştırarak tavana bakarken dirseğini sımsıkı kavrayan parmaklarını teker teker açtı. Öyle rahatlamıştım ki hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdim. Dudaklarıma hafiften bir tebessüm yayılırken kuşku ve umutla yüzüne baktığımda, çok şaşırmış ama çok da öfkeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Yastıkların üstünden güçbela kalktı. Kolundaki biberiye ve limon kabuklarını temizledi, avcuna alıp sıkarak şüpheli gözlerle baktıktan sonra da uzanıp bacaklarının üstünde duran küçük günlüğü aldı. Çalışırken bakayım diye oraya koymuştum. Büyüye bakıp gözlerine inanamıyormuş gibi kitabı çevirip kapağına baktıktan sonra da ağzından tükürükler saçarak, "Akıl sır ermez sefil, saçma çelişki, *yine* ne haltlar karıştırdın sen?"

Öfkeyle dizlerimin üstüne çöktüm yine. Sadece onun hayatını kurtarmakla kalmamış, dönüşebileceği şeye de mâni olmuş ve bütün krallığı Galiz Orman'ın onu dönüştüreceği şeyden korumuştum; karşılığı *bu muydu*? "Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordum ısrarla. "Hem onu yapacağımı nasıl bilecektim? Üstelik yaptığım şey işe yaradı, değil mi?"

Nedense öfkeden köpürerek abuk subuk konuşmaya başlayıp yatağımdan kalktı, kitapları odanın her tarafına fırlattı ve kitapların içindeki notlar havada uçuşurken o hiçbir şey söy-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

lemeden hızla koridora çıktı. "Bana *teşekkür edebilirdin*," diye bağırdım arkasından. Ben de öfkelenmiştim ama benim hayatımı kurtarmaya çalışırken yaralandığını, sadece beni kurtarmak için bir sürü şeyle mücadele etmek zorunda kaldığını hatırladığımda ayak sesleri artık duyulmaz olmuştu.

Tabii bu düşünce yüzümün daha da asılmasına sebep oldu. O yüzden küçük, zavallı odamı temizleyip çarşaflarımı değiştirmeye koyuldum ama lekeler silmekle çıkacak gibi değildi ve korkunç kötülük artık burada olmamasına rağmen her şey çok kötü kokuyordu. Sonunda kararımı verdim; artık sihrimi kullanacaktım. Ejderha'nın bana öğrettiği tılsımlardan birini okumaya başlayınca durdum ve odanın köşesine fırlattığı günlüğü yerden aldım. O küçük kitaba ve benden önce onu yazan sihirbaz veya cadıya müteşekkirdim; Ejderha bana teşekkür etmese de. Kitabın ilk sayfalarında oda temizliğiyle ilgili bir büyü bulunca mutlu oldum: *Tishta, işe yolu göstermek için senini yükseltip alçaltarak oku*. Yarı yarıya ezberlediğim melodiyi mırıldanırken ıslak ve lekeli çarşafları çıkardım. Etrafımdaki hava soğuyup titreşmeye başladı ancak rahatsız edecek boyutta değildi. Melodinin sonuna geldiğimde bütün yatak örtüleri yeni yıkanmış gibi tertemiz ve parlaktılar ve yaz mevsimindeki taze bir saman balyası gibi kokuyorlardı. Yatağımı tekrar yaptım ve içimdeki son umutsuzluk kırıntıları bütün gücümü de alıp götürürken biraz da şaşkın, yatağın üstüne oturdum. Kendimi yatağıma bıraktım ve uykuya dalmadan önce yorganı bile güçlükle üstüme çekebildim.

Penceremden üzerime gün ışığı vururken ağır ağır, huzur içinde, sakin bir şekilde uyandım ve ancak ondan sonra Ejderha'nın odamda olduğunu fark ettim.

Pencerenin önündeki küçük sandalyeye oturmuş, bana bakıyordu. Doğruldum, gözlerimi ovuşturup bakışlarına karşılık verdim. Küçük kitap elindeydi. "Neden bu kitabı aldın?" diye sordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"İçi notlarla doluydu!" dedim. "Önemli olduğunu düşündüm."

"Önemli *değil*," dedi ama bunu söylerken ne kadar sinirli olduğunu görünce ona inanmadım. "*İşe yaramaz* bir kitap; yazıldığı günden bu yana geçen beş yüz sene boyunca *işe yaramaz* bir kitaptı ve yüz yıl boyunca üzerinde yapılan çalışmalar da *işe yaramasını sağlayamadı*."

"Pekâlâ, *bugün* işe yaramaz değildi," dedim ellerimi göğsümde kavuşturarak.

"Ne kadar biberiye kullanacağını nasıl bildin?" dedi. "Ne kadar limon kullanacağını?"

"Sen notlardaki tablolarda her miktarda malzeme kullanıyordun!" dedim. "Çok farklı olmaz diye düşündüm."

"Tablolardaki *başarısız* denemeler, seni beceriksiz ahmak!" diye bağırdı. "Hiçbirinin en ufak etkisi olmamıştı; hiçbir oran, hiçbir karışım, hiçbir tılsım işe yaramamıştı. Ne yaptın *sen*?"

Gözlerimi dikip ona baktım. "Güzel bir koku yaymasına yetecek kadar kullandım ve etkisini artırmak için bir güzel demledim. Ve sayfadaki büyüyü okudum."

"Burada büyü yok ki!" dedi. "Hiçbir gücü olmayan uyduruk iki hece..."

"Ben heceleri uzattıkça büyü akıp geldi," dedim. "'Nice Yıllara' melodisini kullandım," diye ekledim. İyice kızarıp bozardı.

Sonraki bir saat boyunca büyüyü nasıl yaptığımı en ince ayrıntısına kadar sorguladı ve hayal kırıklığı daha da büyüdü çünkü sorularının neredeyse hiçbirine cevap veremiyordum. Tam olarak kullandığım heceleri ve kaç kez tekrarladığımı, koluna ne kadar yakın durduğumu, kaç biberiye dalı ve limon kabuğu kullandığımı öğrenmek istiyordu. Ona anlatmak için elimden geleni yaptım ama o sırada bile bunların tamamen yanlış olduğunu hissediyordum ve sonunda Ejderha öfkeyle kâğıda bir şeyler yazarken, "Ama bunların hiçbirinin bir anlamı yok," dedim kendimi daha fazla tutamayarak. Başını kaldırıp öfkeyle bana baktı. Biraz tutarsız ama kendinden emin bir sesle konuştum: "Bu yalnızca...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yol. Tek bir yol yoktur." Aldığı notları işaret ettim: "Ortada yalnızca bir yol yokken sen onu bulmaya çalışıyorsun. Bu da... ormanda meyve toplamak gibi," dedim çabucak. "Ağaçların ve dalların arasından yolunu bulman gerekir ama her defasında başka bir yoldan gidersin."

Gayet anlaşılır bir örnek bulduğum için zafer kazanmışçasına ve kendimden memnun bitirdim konuşmamı. Ejderha kalemini bırakıp öfkeyle arkasına yaslandı. Neredeyse hüzünlü bir sesle, "Saçmalık," dedi ve hayal kırıklığıyla bakışlarını koluna indirdi; yanıldığını düşünmektense lanetin ve çürümenin geri gelmesini ister gibi bir hali vardı.

Ben bu kadar çok konuşunca bana sinirle bakıyordu ama artık ben de sinirlenmiştim. Susamış ve kurt gibi acıkmıştım. Kristina'nın eski püskü elbisesi hâlâ üstümdeydi, omuzlarımdan sarkıyor ve hiç sıcak tutmuyordu. Bıkkınlıkla ayağa kalktım, Ejderha'nın yüzündeki ifadeyi umursamadan, "Ben mutfağa iniyorum," dedim.

Sert bir sesle, "İyi!" deyip hızla kütüphanesine yöneldi ama sorusunun cevabını almadan da içi rahat etmezdi. Tavuk suyu çorbam bile pişmeden, elinde kenarları gümüş işlemeli, açık mavi deri kaplı büyük ve zarif yeni bir kitapla mutfak masasının yanında belirdi. Kitabı kesme taşının yanındaki masaya bırakıp sakin bir sesle, "Tabii. İyileştirme büyülerine yatkınlığın var ve bu meziyet senin doğru büyüyü hissetmeni sağladı; her ne kadar detayları doğru dürüst hatırlayamasan da. Bu durum senin genel beceriksizliğini de açıklıyor. İyileştirme, sihir sanatlarının oldukça farklı bir koludur. Dikkatimizi iyileştirme eğitimlerine yoğunlaştırdığımızda çok daha iyi ilerleme kaydedeceğini düşünüyorum. Groşno'nun basit efsunlarıyla başlayacağız." Elini kalın kitabın üstüne koydu.

"Ben öğle yemeğimi yiyene kadar böyle bir şey yapmayacağız," dedim işime ara vermeden; o sırada havuçları doğruyordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Dik kafalı aptallarla ilgili bir şeyler homurdandı. Onu duymazdan geldim. Orada oturmaktan ve bir kâse de ona verince, yanında kalın bir dilim köy ekmeğiyle çorbasını yemekten memnun görünüyordu; *iki gün önce yaptığım ekmeği*, diye düşündüm o anda. Bir gün ve bir gece boyunca kule dışındaydım. Sanki üstünden bin yıl geçmişti. "Kimerayla neler oldu?" diye sordum yemeklerimizi yerken.

Sihirle yarattığı peçeteyle ağzını silerken, "Neyse ki Vladimir aptal değil," dedi Ejderha. Barondan bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Habercisini yolladıktan sonra buzağıları yem olarak kullanmış ve mızraklı askerler yaratığı her taraftan sıkıştırarak sınıra sürmüşler. On adamını kaybetti ama yaratığı dağ geçidinden bir saatlik mesafeye kadar sürmeyi başardı. Çabucak öldürebildim. Küçük bir yaratıktı. En fazla bir midilli kadardı."

Kimeradan bahsederken sesi tuhaf denecek kadar sertti. "Bu kesinlikle iyi bir şey, öyle değil mi?" dedim.

Sıkkın bir yüzle bana baktı. "Bu bir *tuzaktı*," dedi hemen, aklı başında her insanın anlayabileceği bir şeymiş gibi. "Lanet bütün Dvernik'e yayılıp ben gelmeden her yeri yakıp yıkana kadar uzaklarda olmam için. Yumruğunu sıktı, sonra gevşetti. Üstünü değiştirmiş, bilekleri altı şeritli, yeşil, yünlü bir gömlek giymişti. Kolunu kapatmıştı. Yara izi kalıp kalmadığını merak ettim.

"Demek ki," diye söze girdim, "gitmekle iyi yapmışım."

Yüzü kavurgan yazda açıkta bırakılmış süt kadar ekşiydi. "Tabii en değerli elli yıllık iksirlerimi bir günde oraya buraya savuran birinin böyle bir şey söylemesi mümkünse. Bu kadar kolay harcanabilir olsalar, her köyün muhtarına bir düzine iksir verip o vadiye bir daha ayak basmaya zahmet etmeyeceğim hiç aklına gelmedi mi?"

"İnsan hayatından daha değerli olamazlar," diye karşılık verdim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"O an önündeki bir hayat üç ay sonra başka bir yerdeki yüz hayattan daha değerli değildir," dedi. "İyi dinle, seni ahmak, şu anda rafine olan bir şişe ateşkalbi iksirim var. Altı yıl önce kral bana yeterince altın verebildiğinde başladım ve hazır olması için hâlâ dört yıla ihtiyacımız var. Daha zamanı dolmadan malzemelerimi harcarsak, sence Rosya açlıktan kırılacağımız için karşılık vermeyip barış istemek zorunda kalacağımızı bilerek alicenaplık edip bütün tarlalarımızı yakmaktan vazgeçer mi? Üstelik heba ettiğin diğer bütün iksirlerin de bunun gibi bedelleri var. Üstüne üstlük, bizim iki büyücümüze karşılık Rosya'nın iksir hazırlayabilen üç usta büyücüsü var."

"Ama savaşta değiliz ki!" diye itiraz ettim.

"İlkbaharda savaşta olacağız," dedi, "ateşkalbi, taşlaşan tenler ve hovardalıkla ilgili şarkılar duyar ve bize karşı gerçek bir üstünlük ele geçirdiklerini düşünürlerse." Duraksadıktan sonra ağır ağır konuşarak, "Veya laneti durduracak kadar kuvvetli bir şifacı hakkında şarkılar duyup yakında eğitimin tamamlandığında güç dengesinin bizim lehimize değişeceğini düşünürlerse," diye ekledi.

Yutkundum, başımı eğip çorba kâseme baktım. Rosya'nın benim yüzümden, yaptığım veya yapabileceğimi düşündükleri şeyler yüzünden savaş ilan edeceğini söylemesi kulağa gerçekdışı geliyordu. Sonra Ejderha burada yokken işaret ateşleri yandığında, sevdiklerim için yapabileceğim ne kadar az şey olduğunu bilirken yaşadığım korkuyu hatırladım. İksirleri aldığım için hâlâ en ufak bir pişmanlığım yoktu ancak artık herhangi bir büyü öğrenip öğrenmememin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranamazdım.

"Sence eğitim almasaydım Yerje'ye yardım edebilir miydim?" diye sordum.

"Tamamen lanetlenmiş ve çürümüş bir adama yardım etmek mi?" Ejderha kaşlarını çatarak bana baktı. Ancak sonra gönülsüzce kabul etti. "Bana da yardım edemeyebilirdin."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kâsemi alıp çorbanın kalanını içtikten sonra kenara bırakıp iyice yıpranmış, üstü çukurlarla kaplı mutfak masasının üstünden ona baktım. "Pekâlâ," dedim sert bir sesle. "Haydi başlayalım."

Ne yazık ki büyü yapmayı öğrenmeyi istemek ile bu işte iyi olmak aynı şey değildi. Groşno'nun basit efsunlarının beni bozguna uğratması yetmiyormuş gibi bir de Metrodora büyüleri şüphe götürmez derecede başarısız oldu. Üç gün boyunca Ejderha'nın her zamanki gibi garip ve bir türlü dilimin dönmediği iyileştirme büyülerini öğretmesine izin verdikten sonra, o sabah elimde küçük, eski günlükle kütüphaneye gidip önüne bıraktığımda kaşları çatıldı. "Neden bana *buradaki* büyüleri öğretmiyorsun?" diye sordum ısrarla.

"Çünkü oradaki büyüler öğretilemez," diye parladı bir anda. "En basit efsunları bile ancak düzene sokabilmişken zor olanları çözmeye bile yaklaşamadım. Uğursuzluğu her neyse artık, kesinlikle beş para etmez."

"Uğursuzlukla neyi kast ediyorsun?" dedim günlüğe bakarak. "Kim yazdı bunu?"

Bir kez daha kaşlarını çatarak bana baktı. "Yaga,"[2] dedi. Bir an donakaldım. Yaşlı Yaga çok uzun zaman önce ölmüştü, onu anlatan fazla şarkı yoktu ve ozanlar o şarkıları da sadece yazın, gün ortası ve korka korka söylerlerdi. Yaga ölüp gömülmesinin üstünden beş yüz yıl geçtiği halde, bu onun kırk yıl önce Rosya'da, yeni doğan prensin vaftiz töreninde ortaya çıkmasına engel olmamıştı. Onu durdurmaya çalışan altı muhafızı kurbağaya çevirmiş, iki büyücüyü uyutmuş, sonra bebeğin yanına gidip kaşlarını çatarak ona bakmıştı. Sonra da doğrulmuş ve

2 Slav folklorunda Baba Jaga olarak bilinen cadı ya da büyücü yaşlı kadın. Tavuk ayaklarına benzeyen iki ayak üstündeki kulübesiyle yaşadığına, süpürgesiyle köyleri dolaştığına, zaman zaman kayıp ruhlara eşlik ettiğine inanılır. (ed.n)

BELONGS TO KAYNOS TEAM

öfkeyle, "Ben zamansızım!" deyip büyük bir dumanla ortadan kaybolmuştu.

Yani ölü olması, büyü defterini almak için bir anda çıkıp gelmesine engel değildi ama yüzümdeki ifade Ejderha'nın canını daha da sıktı. "Altı yaşındaki ciddi bir çocuk gibi bakmayı kes. Popüler hayallerinin aksine Yaga *öldü* ve vaktiyle zamanda gezinmişse bile, seni temin ederim, ortalıkta dolaşıp hakkındaki dedikoduları gizlice dinlemekten çok daha büyük bir amacı vardı. Kitaba gelince, onu ele geçirmek için olağanüstü para harcayıp bir yığın şeyle boğuştum ve sonunda bulduğumdaysa kendimle gurur duydum, tabii içinde bir sürü eksik gedik olduğunu fark edene kadar. Kitabı yalnızca hafızasını tazelemek için kullanmış; içinde gerçek büyüyle ilgili hiçbir detay yok."

Ben, "Benim denediğim dört büyü kusursuz çalıştı," deyince Ejderha gözlerini dikip bana baktı.

Yaga'nın büyülerinden altı tanesini yaptırana kadar bana inanmadı. Hepsi birbirine benziyordu: Birkaç kelime, birkaç el hareketi, biraz şifalı ot ve malzeme. Hiçbir bölümü özel bir öneme sahip değildi; büyülü sözlerin belli bir sırası yoktu. Ejderha'nın bu büyülerin neden öğretilemeyeceğini söylediğini anlamıştım çünkü büyüleri yaptıktan sonra nasıl yaptığımı hatırlamıyor, hangi adımı niye attığımıysa kesinlikle açıklayamıyordum ama onun öğrettiği karmakarışık ve çetin büyülerden sonra günlüktekiler benim için tarif edilemez bir rahatlama olmuştu. İlk tanımlamam doğru çıktı: Daha önce hiç görmediğim bir ormanda yolumu bulduğumu hissediyordum ve Yaga'nın kelimeleri daha ileride olan tecrübeli birinin geri dönüp bana seslenişi gibiydi. *Kuzey yamacının eteklerinde yabanmersinleri var* veya *güzel mantarlar oradaki dalların ardında* ya da *solundaki dikenli çalıların arasında düzgün bir yol var.* Yabanmersinlerine nasıl ulaşacağımla ilgilenmiyordu: Bana sadece doğru yönü gösteriyor ve onlara ulaşmak için ayağımın altındaki toprağı hissetmeme, kendi yolumu bulmama izin veriyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha bu durumdan o kadar nefret etmişti ki onun için üzüldüğümü bile söyleyebilirim. Nihayet ben son büyüyü yaparken o da çareyi başıma dikilip yaptığım en küçük şeyleri, derin nefes alırken tarçın yüzünden hapşırmamı bile not almakta buldu ve ben bitirdikten sonra da kendisi denedi. Onu izlemek, gecikmeli ve olduğundan daha güzel gösteren bir aynadan bakmak kadar tuhaftı: Benim yaptıklarımın aynısını daha zarif ve sarsılmaz bir kararlılıkla yapıyordu ama mırıldandığım bütün heceleri doğru telaffuz etmesine rağmen daha yarısına bile gelmeden yaptıklarının işe yaramadığını görebiliyordum. Tam onu durduracaktım ki öfke dolu gözleriyle bana bakınca, tam da düşündüğüm gibi, bir çalıya dolanıp kalmasına izin verdim ama işini bitirip de hiçbir şey olmadığında, "Orada *miko* dememeliydin," deyiverdim.

"Ama *sen* söyledin," diye çemkirdi.

Çaresizce omuz silktim: Öyle dediğimi sanmıyordum ama dürüst olmak gerekirse hatırlamıyordum. Ama hatırlanacak kadar önemli bir şey de değildi. "Ben yaptığımda doğruydu," dedim, "ama sen yaparken yanlıştı. Sanki…bir patikayı takip ediyordun ama o sırada yola ağaç devrilmişti veya yerden bir çalı bitmişti ve sen etrafından dolaşmak yerine ısrarla o yoldan gitmeyi tercih ettin…"

"*Çalı* falan yok!" diye kükredi.

"Belki de," dedim saygılı bir sesle, "yalnız başına kapalı bir ortamda çok fazla zaman geçirdiğin için, canlı varlıkların onları bıraktığın yerde durmayacaklarını unutmuşsun."

Öfkeden kudurarak odadan çıkmamı buyurdu.

Hakkını vermeliyim: Haftanın geri kalanı boyunca somurttuktan sonra raflardan Yaga'nın defterindekiler gibi karışık büyülerle dolu eski ve kullanılmamış büyü kitaplarını bulup çıkardı. Hepsi gönüllü arkadaşlar gibi ellerime geliverdi. Diğer kitaplarındaki düzinelerce referansı da kontrol ederek aralarından büyüler seçip tüm bu bilgileri bir araya getirerek bana bir çalışma ve uygulama programı oluşturdu. Ayrıca üst düzey çalışmalar yapmanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün tehlikeleri hakkında beni uyardı: Büyünün orta yerinde kontrolden çıkması ve başıboş bir şekilde ortalığı yıkıp dökmesi; bedenin susuzluktan kırılırken kendini büyünün içinde kaybetmek; sınırlarının üzerinde bir büyüyü denemek ve büyünün, olmayan gücünü de tamamen emip tüketmesi. Ama yine de bana uyan büyülerin nasıl işe yaradığını bir türlü anlayamıyordu ve sonuçlarını acımasızca eleştirerek büyüyü yapmadan önce nasıl bir sonuç beklediğimi söylememde ısrar etti. Sonucu tam olarak doğru tahmin edemediğimdyse ben başarana kadar aynı büyüyü bana tekrar tekrar yaptırdı.

Kısacası elinden geldiğince beni eğitmeye ve onun için yabancı bir ülkenin toprakları gibi olsa da yeni ormanımda düşe kalka ilerlememe yardım etmeye çalıştı. Başarım onu hâlâ kızdırıyordu ama kıskançlıktan değil, prensiplerinden dolayı; baştan savma çalışmalarımın *işe yaraması*, işlerin belirli bir düzende yapılması gerektiği inancına ters düşüyordu ve yaptığım bariz hatalara rağmen büyülerim işe yaradıkça kaşları çatılıyordu.

Yeni eğitimim başlayalı bir ay kadar olmuştu ve ben bir çiçek illüzyonu yapmaya çalışırken beni izliyordu. "Anlamıyorum," dedim; daha doğrusu mızmızlandım çünkü saçmalık derecesinde zordu. İlk üç denememde çiçekler pamuklu kumaştan yapılmışa benziyorlardı. Şimdiyse nihayet, koklamaya kalkmadığınız sürece oldukça ikna edici bir yabangülü oluşturmayı başarmıştım. "Çiçek *yetiştirmek* çok daha kolay. Kim böyle bir şey yapmaya uğraşır ki?"

"Ölçü meselesi," dedi. "Seni temin ederim, hayali bir ordu yaratmak, gerçeğini toplamaktan çok daha kolaydır. Bu nasıl oluyor da *işe yarıyor*?" diye çıkıştı beceriksizce yaptığım büyüler sabrını taşırdığında yaptığı gibi. "Büyünün devamlılığını bile sağlayamıyorsun. Ne doğru okuyorsun ne de ellerini kullanıyorsun..."

"Yine de kendi sihrimi katıyorum. Hem de fazlasıyla," diye ekledim mutsuz bir ifadeyle.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

İlk birkaç yeni büyü, dişim çekilir gibi gücümü tüketmediğinden o kadar rahatlamıştım ki neredeyse en kötü kısmının geride kaldığını düşünmeye başlıyordum. Ejderha bu konuda ne derse desin artık büyünün nasıl çalışması *gerektiğini* anladığım için her şey daha kolay olacaktı. Eh, çok geçmeden öyle olmadığını anladım. Çaresizlik ve korku, ilk büyüm için bana güç vermişti ve sonraki birkaç denememem Ejderha'nın bana başlangıçta öğretmeye çalıştığı ve çok çaba harcamadan öğrenmemi beklediği basit büyüler seviyesindeydi. Onları gerçekten çabucak öğrendim ama sonra hiç acımadan beni gerçek büyüler üzerinde çalıştırmaya başlayınca her şey bir kez daha fazlasıyla zorlaştı; eskisi kadar tahammül sınırlarımı zorlamasa da.

"Sihrini *nasıl* katıyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Yolu çoktan buldum!" dedim. "Sadece o yolu takip ediyorum. Sen... Hissedemiyor musun?" diye sorup avcumdaki çiçeği ona uzattım. Kaşları çatıldı, çiçeği ellerinin arasına alıp, "*Vadiya rusha ilikad tuhi*," dedi. Benimkinin üzerinde ikinci bir illüzyon belirdi, aynı yerde iki gül. Onun gülü tahmin edileceği üzere üç sıra kusursuz taç yaprağına ve harika bir kokuya sahipti.

"Dene ve ona uydurmaya çalış," dedi dalgın bir sesle parmaklarını yavaşça hareket ettirirken. Derken güllerimiz birbirinden ayırt edilemeyecek hale gelene kadar illüzyonlarımızı birleştirdiğimizde tam *onun* gülüne bakmaya hazırlanıyordum ki, "Ah," dedi. Görüntü, parıldayıp duran hareketli parçalarıyla masasının ortasındaki tuhaf saatle neredeyse birebir aynıydı. İçgüdüsel olarak güllerimizi aynı hizaya getirmek istedim. Onun gülünü bir değirmenin su çarkı ve kendiminkini de çarkı döndüren bir nehir gibi canlandırdım gözümde. O, "Ne yapıyorsun..." demeye varmadan güllerimiz tek bir güle dönüşüp büyümeye başladı.

Büyüyen yalnızca gül değildi. Dallar her yana yayılıp kitap raflarına tırmanıyor, eski kitaplara sarılıyor ve pencereye doğru uzanıyordu; kapının üzerindeki kemeri oluşturan ince ve uzun sütunlar, çalılıklar ve her yana yayılan parmak kalınlığındaki

BELONGS TO KAYNOS TEAM

uzun dalların arasında neredeyse kaybolmuştu; yerler yosun ve menekşelerle kaplanıyor, zarif eğreltiotları yeşeriyordu. Her yerde çiçek açıyordu. Daha önce hiç görmediğim çiçekler; dallardan sarkan tuhaf çiçekler, sivri uçlu başka çiçekler. Hepsi de rengârenkti ve oda çiçeklerin, ezilen yaprakların ve çeşitli otların mest eden kokularıyla dolmuştu. Hayranlıkla etrafıma bakarken büyüm kolaylıkla vücudumdan akıp gitmeye devam ediyordu. "Söylemek istediğin bu muydu?" diye sordum. İşin aslı tek çiçeği yapmaktan daha zor olmamıştı ve Ejderha da her yanımızı saran çiçeklere benim kadar hayretle bakıyordu.

Bana ilk kez hiç hazırlıklı olmadığı bir durumla karşı karşıya kalmış gibi şaşkınlık ve kararsızlıkla baktı. Gülü beraber tuyorduk ve onun ince, uzun elleri benimkileri sarıyordu. Büyü benim içimde, benim aracılığımla şakırken onun gücünün de aynı şarkıyı mırıldandığını hissettim. Ansızın ısındığımı anlayınca garip bir şekilde aklım başıma geldi. Ellerimi çektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedinci Bölüm

Ertesi gün aptalca onunla yüz yüze gelmemeye çalıştım ve başarılı da oldum ama aslında onun *benden* kaçmaya çalıştığını çok geç fark ettim çünkü o ana dek tek bir dersi bile kaçırmama izin vermemişti. Pek oralı olmamaya ve ikimiz de yorucu eğitimime kısa bir ara vermek istemişiz gibi davranmaya çalıştım. Ama huzursuz bir gece geçirdim ve ertesi sabah yanan gözlerle ve iyice gerilmiş halde kütüphaneye indim. İçeri girdiğimde bana bakmadan, tamamen farklı bir büyüyü kast ederek, "*Fulmkea* ile başla, sayfa kırk üç," deyip başını tekrar kitabına eğdi. Ben de memnuniyetle kendi işime koyuldum.

Dört gün boyunca neredeyse hiç konuşmadık ve belki de son bir ayı sadece birkaç kelime konuşarak ve kendi işlerimizle uğraşarak geçirecektik. Ancak dördüncü günün sabahında kuleye bir kızak yaklaştı ve pencereden baktığımda gelenin Boris olduğunu gördüm ama yalnız değildi. Yanında Kasia'nın annesi Wensa vardı ve kızakta iyice büzülmüş, küçücük kalmış haliyle, yuvarlak ve solgun yüzü şalının altından bana bakıyordu.

İşaret ateşlerinin yandığı geceden beri Dvernik'ten kimseyi görmemiştim. Danka ateşkalbini, geçtikleri her köyden topladıkları

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bir eşlikçi ve mesajla birlikte Olşanka'ya geri yollamıştı. Sihrimi kullanarak Ejderha'yla kulede ortaya çıktığımızın dördüncü gününde toplaşıp gelmişlerdi. Çiftçiler ve zanaatkârlar için hayli cesurca bir hareketti ve aklımızın hayalimizin almayacağı daha korkunç bir şeyle yüzleşmeye gelmişlerdi; Ejderha'nın iyileştiğine inanmaya da pek hevesli değillerdi.

Hatta Olşanka valisi, Ejderha'nın kasaba doktoruna görünmesini isteyecek kadar gözü pek davrandı: Ejderha istemeye istemeye bu isteğe uyarak kolunu sıvamış ve yaradan geriye kalan belli belirsiz beyaz izi gösterip adama parmağının ucundan bir damla kan almasını bile söylemişti. Kanı kıpkırmızı akmıştı. Üstelik yanlarında onu takdis etmesi için tepeden tırnağa mor cüppesine bürünen yaşlı rahibi de getirmişler ve bu da Ejderha'yı bir anda çileden çıkarmıştı. Pek tanımadığı anlaşılan rahibe, "Nasıl olur da böyle bir saçmalığa kalkışırsın?" diye sormuştu. "Bir düzine lanetlenmiş ruhun günahlarını çıkarmana izin verdim. Hiçbirinde mor çiçekler açtı mı ya da aniden iyileşip lanetten kurtulduklarını söylediler mi? Lanet beni ele geçirseydi sence beni takdis etmen işe yarar mıydı?"

Rahip soğuk bir sesle, "O halde iyileştiniz," deyince sonunda onlar da Ejderha'nın iyileştiğine inanmış, vali de büyük bir rahatlamayla ateşkalbini geri vermişti.

Ama tabii ki babamın ve ağabeylerimin hatta köyümden başka herhangi birinin, yani yandığımı görüp acı çekecek kimsenin gelmesine izin verilmemişti. *Gelenlerse* Ejderha'nın yanında durup bana baktıklarında yüzlerindeki ifadeyi bir türlü anlamlandıramamıştım. Yeniden rahat ve gündelik elbiselerimi giymiştim ama yine de giderken bana bakışları düşmanca değildi ama Dvernikli bir oduncunun kızına baktıkları gibi de bakmamışlardı. Prens Marek'i ilk gördüğümde ona nasıl baktıysam, onlar da bana öyle bakmışlardı. Bana bakışları, yanlarından geçip giderken gözlerini dikip baktıkları ama asla onların hayatlarına ait olmayan, masal-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

lardan fırlamış birine bakarmış gibiydi. O bakışlardan rahatsız olmuştum. Kuleye döndüğüme seviniyordum.

İşte, Yaga'nın kitabını o gün alıp kütüphaneye inmiş ve Ejderha'dan, diğer büyülere oranla iyileştirme büyülerinde daha maharetliymişim gibi davranmayı bırakmasını ve yapabileceğim büyüleri öğrenmeme izin vermesini istemiştim. Ejderha'nın göndermeme izin vereceğini düşünmeme rağmen mektup yazmaya yeltenmemiştim. Ne diyecektim? Köyüme gitmiş, onları kurtarmıştım ama artık oraya ait değildim. Altı ay önce Ejderha'nın kütüphanesine girip onun masasına oturamayacağım gibi şimdi de köy meydanına gidip arkadaşlarımla dans edemezdim.

Kütüphanenin penceresinden de olsa Wensa'nın yüzünü görünce bunların hepsini bir kenara bıraktım. Büyümü bitirmeden, Ejderha sık sık asla öyle yapmamam gerektiğini söylese de, öylece havada asılı bırakıp hızla merdivene koştum. Arkamdan bağırsa da onu duymazdan geldim çünkü Kasia gelebilseydi Wensa burada olmazdı. Son birkaç basamağı atlayıp büyük hole indim ve kapının önünde yalnızca bir an duraksadım. "*Irronar, irronar*," diye bağırdım. Sadece birbirine dolanıp düğümlenen ipleri çözmek için kullanılan basit bir tılsımdı ama zaman harcayıp bir çalılığın etrafından dolaşacağıma kendime baltayla yol açmak istercesine sihirle kuvvetlendirmiştim. Kapı hemen titreyip kanatlarını benim için açıverdi.

Ansızın boşalan dizlerimin üstüne düştüm –Ejderha bana sert bir sesle ve büyük bir keyifle daha kuvvetli büyülerin daha karmaşık olmasının iyi bir nedeni olduğunu söylerdi– ama sendeleyerek de olsa ayağa kalktım ve Wensa'nın kapıyı çalmak üzere uzattığı ellerini tuttum. Yakından bakınca yüzü ağlamaktan buruş buruş olmuştu; saçları uzun ve kalın örgüler halinde sırtına dökülüyordu; Üstü başı yırtık ve çamur içinde kalmıştı. Geceliğini giymiş, üstüne de mutfak önlüğünü geçirmişti. "Niyeşka," dedi ellerimi sımsıkı tutup farkında olmadan tırnaklarını etime batırarak. "Niyeşka, gelmek zorunda kaldım."

BELONGS TO KAHOOT TEAM

"Anlat," dedim.

"Bu sabah su almaya gittiğinde onu aldılar" dedi Wensa. "Üç taneydiler. Üç korkuluk," derken sesi titriyordu.

Galiz Orman'dan yalnızca bir korkuluk çıkıp gelerek meyve toplar gibi insan topladığında bile çok kötü bir bahar geçirmiştik. Bir defasında uzaktan ağaçların arasında bir tanesini görmüştüm. Çalı çırpıdan ibaret devasa bir böceğe benzediği için çalılardan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı ama parçaları yanlış birleştirilmiş gibi korkunçtu ve hareket ettiğinde tüylerim diken diken olmuş, midem bulanmıştı. Kolları ve bacakları ağaç dallarına, parmaklarıysa ince ve upuzun dallara benziyor, böylece hiç zorlanmadan ağaçların arasından geçip patikalara, su kenarlarına ve açık alanlara yakın yerlerde pusuya yatabiliyorlardı. Bir kol mesafesi kadar yaklaşan olursa, yakınlarda eli baltalı ve meşale taşıyan bir kalabalık yoksa, o kişinin kurtuluşu olmazdı. Ben on iki yaşındayken, vadinin sonunda ve Galiz Orman'a en yakın köy olan küçük Zatoçek'in yaklaşık bir kilometre ilerisinde birini yakalamışlardı. Korkuluk, annesine çamaşır için bir kova su almaya giden küçük bir çocuğu yakalamıştı. Annesi çocuğun yakalandığını görünce çığlık atmıştı. Neyse ki yakınlarda ortalığı velveleye verip yaratığı yavaşlatacak kadar kadın vardı.

Sonunda yaratığı ateşle durdurmayı başarmışlardı ama onu parçalarına ayırmak için bir gün uğraşmaları gerekmişti. Korkuluk, çocuğun kol ve bacaklarını tuttuğu yerden kırmış, sonunda kadınlar yaratığın gövdesini kesip eklemlerini doğrayana kadar da bırakmamıştı. Ondan sonra bile çocuğun vücudunu tutan parmaklarını kırmak için üç güçlü adam gerekmişti ve çocuğun kol ve bacaklarında meşe ağacı kabuğunu andıran izler kalmıştı.

Korkulukların Galiz Orman'a götürdüğü insanlar daha da talihsizdi. Başlarına ne geldiğini bilmezdik ama bazen dışarı çıktıklarında, korkunç derecede lanetlenmiş olurlardı: Neşeyle gülümser, hiç yara almamış görünürlerdi. Onları çok iyi tanımayanlar onlardaki değişikliği anlamazdı, ta ki onlardan biriyle

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yarım gün sohbet ettikten sonra bir bıçak alarak kendi elini veya dilini kesmeye, gözlerini oymaya başlayana kadar ortada bir sorun olduğunu fark etmezlerdi bile. Tüm bunlar olurken onlar konuşmaya, korkunç bir şekilde gülümsemeye devam ederdi. Sonra bıçağı alır, konuştuğu kişinin evine girer, o dışarıda kör bir halde çaresizce yatıp çığlık bile atamazken, çocuklarının yanına giderdi. Korkuluklar sevdiğimiz birini aldıklarında elimizden gelen tek şey, ölmesi için dua etmekti ve dualarımız umuttan öteye gidemezdi. İçlerinden biri dışarı çıkıp ölü olmadığını ispatlayana kadar gerçeği asla bilemezdiğimiz gibi sonra da onu avlamak zorunda kalırdık.

"Kasia olmaz," dedim. "Kasia olmaz."

Wensa başını eğmişti. Hâlâ demir mengeneyle sıkar gibi sıktığı avuçlarıma ağlıyordu. "Lütfen, Niyeşka. Lütfen." Boğuk bir sesle, umutsuzca konuşuyordu. Asla gelip Ejderha'dan yardım istemezdi, biliyordum; bunu yapamayacağını bilirdi. Ama bana gelmişti.

Durmadan ağlıyordu. Ben onu giriş salonuna alırken Ejderha da sabırsızca bizi takip etti. Ona içecek bir şeyler uzattı ama Wensa yüzünü saklayıp geri çekildi ve içeceği ben uzatana kadar da öyle kaldı. İçecek biter bitmez tamamen rahatladı, yüzü yumuşadı. Onu üst kattaki küçük odama çıkarmama izin verdi ve sessizce yatağa uzandı ama gözleri açıktı.

Ejderha kapının eşiğinde durmuş, bize bakıyordu. Wensa'nın boynundaki madalyonu kaldırdım. "İçinde Kasia'nın bir tutam saçı var." Seçim gününden önceki gece, ona kızını hatırlatacak hiçbir şey kalmayacağını düşünerek Kasia'nın saçından bir tutam kestiğini biliyordum. "*Loytalal* kullanırsam..."

Ejderha başını iki yana salladı. "Gülümseyen bir cesetten başka ne bulmayı umuyorsun? Kız gitti." Başıyla, gözleri kapanan Wensa'yı işaret etti. "Uyuduktan sonra sakinleşir. Sabah arabacının gelip onu evine götüreceğini söyle."

Sonra arkasını dönüp gitti ama işin kötüsü, haklıydı. Bana bağırmadı, aptallığımı yüzüme vurmadı ve köylü bir kızın ha-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yatının, Galiz Orman'ın beni ele geçirip sâkinlerinin arasına katması tehlikesiyle kıyaslanınca hiçbir önemi olmadığını söylemedi. İksirleri ortalığa saçıp yoktan çiçekler yaratmakla zafer sarhoşu olduğumu ve Galiz Orman'ın aldığı birini kurtarabileceğimi düşünmekle aptallık ettiğimi söylemedi.

Kız gitti. Hatta kabalığında bile bir tutam üzüntü vardı.

Wensa'nın kaba, nasırlı ve kızarmış elini kucağıma alıp hissizce ve üşüyerek yanına oturdum. Dışarıda karanlık çöküyordu. Kasia hâlâ hayattaysa, Galiz Orman'daydı ve güneşin batışını, aydınlığın yaprakların arasında kayboluşunu izliyordu. Bir insanın içini oymak ne kadar zaman alırdı? Kasia'yı korkulukların elinde hayal ettim; kollarına ve bacaklarına dolanan uzun parmakları, o sırada yaşadıklarını ve başına gelecekleri biliyordu.

Uyuyan Wensa'yı bırakıp alt kattaki kütüphaneye indim. Ejderha oradaydı ve içine notlar aldığı büyük defterlerden birine bakıyordu. Kapıda durup arkasından ona baktım. "Ona ne kadar değer verdiğini biliyorum," dedi omzunun üstünden. "Ama böyle bir durumda umut vermekle iyilik etmiyorsun."

Hiçbir şey söylemedim. Yaga'nın küçük ve eski püskü büyü defteri masanın üstünde açık duruyordu. Bu hafta sadece toprak büyülerini çalışmıştım: *Fulmkea, fulmedesh, fulmishta*... Hava ve ateş büyülerinden çok daha sağlam ve kesin büyülerdi. Defteri alıp Ejderha'nın arkası dönükken gizlice cebime attım. Sonra da içeriden çıkıp merdivenden sessizce indim.

Boris hâlâ dışarıda bekliyordu; yüzünde üzgün ve kasvetli bir ifade vardı. Kuleden çıktığımı görünce, üzerlerine battaniye örtülen altarından başını kaldırıp bana baktı. "Beni Galiz Orman'a götürür müsün?" diye sordum.

Başıyla onayladı. O atları tekrar yola çıkmaya hazırlarken ben de kızağa binip battaniyelere sarındım. Boris kızağa binip atlarıyla konuşarak dizginlerini şaklatınca kızak karın üstünde hızla yol aldı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

* * *

O gece dolunay tepedeydi, çok güzeldi ve her yanımızı saran karın üzerinden mavi ışıkları yansıyordu. Hızla giderken Yaga'nın büyü defterini açıp atları biraz hızlandıracak bir büyü aradım. Yumuşak bir sesle atlara mırıldanmaya başladım. Beni dinlemek için kulaklarını geriye yatırdıklarında yüzümüze vuran rüzgâr uğuldayıp şiddetini artırarak sesimi bastırmaya, yanaklarımı ezmeye ve görüşümü bulanıklaştırmaya başladı. Tamamen donmuş olan Burgaç yan tarafımızda solgun, gümüş bir yol gibi uzanıyordu, doğuda bir gölge belirip giderek büyüdü ve atlar huysuzlanıp yavaşlayana kadar da büyümeye devam etti ve en sonunda bir şey söyleyip dizginlemeye gerek kalmadan durdular. Sanki dünya durmuştu. Küçük bir çam ağacı topluluğunun altında durmuştuk. Galiz Orman, eldeğmemiş karla kaplı geniş bir açıklığın ilerisinde, tam önümüzde duruyordu.

Yılda bir kere, karlar eridiğinde, Ejderha on beş yaşından büyük bütün bekar erkekleri Galiz Orman'ın sınırına götürürdü. Çıplak ve karanlık sınır boyunca bir şerit halinde ateş yakardı ve adamlar bu ateşi takip eder, hiçbir şeyin büyümemesi veya kök salmaması için toprağa tuz dökerlerdi. Yükselen duman bulutları tüm köylerden görülebilirdi. Galiz Orman'ın diğer tarafından, uzaklardaki Rosya'da yükselen dumanları da görür ve onların da aynı işi yaptıklarını bilirdik. Ama alevler karanlık ağaçların gölgelerine ulaşınca sönerdi.

Kızaktan indim. Boris bana baktı, yüzü gergin ve korku doluydu. "Bekleyeceğim," dese de bekleyemeyeceğini biliyordum. Ne kadar bekleyecekti? Ne için? Burada, Galiz Orman'ın gölgesinde mi durup bekleyecekti?

Benim yerimde Marta olsa, babam onu nasıl beklerdi, diye düşündüm. Başımı iki yana salladım. Kasia'yı dışarı çıkarabilirsem onu kuleye götürmeyi düşünüyordum. Ejderha'nın büyüsünün içeri girmemize izin vereceğini umuyordum. "Evine git," dedim ama nedense o anda aklıma gelince, "Marta iyi mi?" diye sordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Evlendi," dedi ve sonra biraz tereddüt ederek, "Bir çocuğu olacak," diye ekledi.

Beş ay önce, seçmelerdeki halini hatırladım. Kırmızı elbisesi, güzel siyah örgüleri, solgun, narin ve korku dolu yüzü. Bir daha asla o şekilde yan yana gelemezdik herhalde; o, ben ve Kasia aynı sırada. Nefesim kesildi. Kendi şöminesinin başında oturmuş evli bir kadın olduğunu ve doğuma hazırlandığını hayal etmek çok zor ve acıydı.

Kıskançlıktan ağzımın açık kaldığını gizlemeye çalışarak zor da olsa, "Sevindim," dedim. Bir eş veya çocuk istediğimden değil; istemiyordum, daha doğrusu yüz yaşına kadar yaşamayı ne kadar istiyorsam, onu da o kadar istiyordum. Belki çok ileride bir gün, detaylarını hiç düşünmemiştim. Ama bu, onların bir *hayatı* olduğu anlamına geliyordu: O yaşıyordu, ben yaşamıyordum. Bir şekilde Galiz Orman'dan canlı çıkmayı başarsam dahi onun sahip olduklarına asla sahip olamayacaktım. Ve Kasia... Kasia ölmüş bile olabilirdi.

Ama Galiz Orman'a bu karanlık duygularla girmeyecektim. Derin bir nefes aldım ve "Ona kolay bir doğum ve sağlıklı bir bebek dilerim," dedim. Gerçekten içimden gelerek söylemeye çalıştım. Çocuk doğurmak, nispeten daha alışıldık bir durum olsa da yeterince korkunç bir şeydi. "Teşekkür ederim," diye ekledim ve açıklığı geçip kocaman ve kapkara ağaç duvarına yöneldim. Boris atları çevirip oradan hızla uzaklaşırken koşum takımlarından gelen şıngırtıyı duydum ama ses giderek uzaklaşıp sonra da tamamen duyulmaz oldu. Etrafıma hiç bakmadan ilk ağaç sırasındaki dalların hemen altında durana kadar adım adım ilerledim.

Usul usul ve sessiz sedasız bir kar yağıyordu. Wensa'nın elimde buz gibi olan madalyonunu açtım. Eşyaların yerini sürekli unuttuğundan olacak, Yaga'nın kayıp şeyleri bulmak için yarım düzine kadar kolay ve basit büyüsü vardı. Kasia'nın sarılı bir tutam saçına yumuşak bir sesle "*Loytalal*," dedim: Büyünün yanına kargacık burgacık bir yazıyla *bir parçadan, bütünü bulmaya yarar*

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yazılmıştı. Nefesim küçük, renksiz bir buluta dönüşüp benden uzaklaşmaya, ağaçların arasından yolu göstermeye başladı. İki kütüğün arasından geçip bulutu Galiz Orman'a kadar takip ettim.

Çok daha korkunç olmasını bekliyordum. Oysa başta yalnızca çok mu çok yaşlı bir ormandı gördüğüm. Ağaçlar, sonu gelmez gibi görünen geniş bir salonun birbirinden oldukça uzak, devasa sütunlarına benziyor, eğri büğrü kökleri koyu yeşil bir yosun tabakasının altında kıvrılıyordu. Küçük ve tüylü eğreltiotları gece yüzünden içlerine kapanmışlardı. Uzun ve solgun renkli mantarlar uygun adım yürüyen oyuncak askerler gibi sıralanmıştı. Zemherinin en sert zamanında bile yağan kar, ağaçların altındaki toprağa ulaşamamıştı. İnce bir buz tabakası yaprakları ve ince dalları kaplamıştı. Ağaçların arasında dikkatle yolumu bulmaya çalışırken uzaklardan bir baykuş sesi duydum.

Ay hâlâ tepedeydi, parlak, bembeyaz ışığı çıplak dalların arasından süzülüyordu. Belli belirsiz nefesime bakarken, baykuşlardan saklanan küçük bir fare olduğumu hayal ettim; bir parça mısır ya da gizli bir yerdeki fındığın peşinden giden küçük bir fare. Koruluktan başak toplamaya giderken genelde hayal kurardım. Yemyeşil gölgelerde, kurbağaların ve kuşların şarkılarında, kayalıklardan gürül gürül akan nehrin çağıltısında kendimi kaybederdim. Yine bütün bu seslerde kaybolmayı ve ormanın sıradan, dikkat çekmeyen küçük bir parçası olmayı denedim.

Ama bir şey beni izliyordu. Attığım her adımda Galiz Orman'ın derinliklerine ilerledikçe, omuzlarıma binen demir bir boyunduruk gibi, onu daha fazla hissediyordum. İçeri girerken içten içe, dallardan sallanan cesetler ve gölgelerden üstüme atılan kurtlarla karşılaşmayı bekliyordum. Çok geçmeden kurtlara bile razı oldum. Burada daha kötü bir şey vardı. Yerje'nin gözlerinden bana bakan şey buradaydı; *canlı* bir şeydi ve havasız bir odada onunla birlikte kapana kısılmış, küçük bir köşeye sıkışmıştım. Bu ormanda bir şarkı da vardı ama vahşi bir şarkıydı; delilik, şiddet ve öfke fısıldıyordu. Omuzlarımı düşürüp iyice küçük görünmeye çalışarak sessizce yürümeye devam ettim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sonra karşıma bir dere çıktı; daha doğrusu iki kıyısı da kalın bir buz tabakasıyla kaplı küçük bir çaydı ve iki buz kütlesinin arasından karanlık bir su akıyordu. Ay ışığı ağaçların arasındaki boşluklardan süzülüyordu. Ve karşı kıyıda bir korkuluk, ağaç dalına benzeyen ince, uzun ve tuhaf kafasını eğmiş, yüzünde bir çatlağı andıran ağzıyla eğilmiş, su içmeye hazırlanıyordu. Başını kaldırdı ve ağzından damlayan suyla doğruca bana baktı. Gözleri, ağaçlardaki budakları, içinde küçük hayvanların yaşadığı yuvarlak ve karanlık kovukları andırıyordu. Bir bacağından, eklem yerindeki çıkıntıya takılmış yeşil renkli yün bir kumaş parçası sallanıyordu.

Bir ip gibi uzanan incecik derenin iki yanından birbirimize baktık. Sesim titreyerek, "*Fulmedesh*," dediğimde korkuluğun durduğu noktada yer yarıldı ve yaratığın arka ayaklarını yutuverdi. Upuzun, incecik kemikleri su sıçratarak sessizce derenin kenarına yığılırken yarık kapandı ve yaratığın gövdesi yerin altında kaldığı için kendini yukarı çekemedi.

Ama bir anda kıvrılıp kaldım, acı dolu çığlığımı bastırdım. Sanki biri sopayla omuzlarıma vurmuştu: Galiz Orman yaptığım büyüyü hissetmişti. Bundan hiç şüphem yoktu. Artık Galiz Orman da beni arıyordu. Arıyordu ve er geç bulacaktı. Kıpırdamalıydım. İnce derenin üstünden atlayıp hâlâ önümde süzülen ve zayıf bir bulutu andıran büyümün peşinden gittim. Ben etrafından dolaşmaya çalışırken korkuluk da uzun, eğri büğrü çubuk parmaklarıyla beni yakalamaya çalıştı ama hızla koşarak uzaklaştım. Daha geniş gövdeli bir daire gibi sıralanmış ağaçların arasından geçip daha küçük bir ağacın etrafında, karla ağırlaşan açıklığa vardım.

Devasa bir ağaç gövdesi devrilmiş ve açıklıkta boylu boyunca uzanıyordu; gövdesinin genişliği benim boyumdan fazlaydı. Açıklığın sebebi ağacın devrilmesiydi ve gövdenin tam ortasından, onun yerini almak üzere yeni bir fidan filizlenmişti. Ama aynı türden bir ağaç değildi. Galiz Orman'da gördüğüm diğer tüm ağaçlar lekeli kabukları ve eğri büğrü, doğaüstü duruşlarına rağ-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

men bilindik türlere dahildi: Meşe ağaçları, kara kayın ve uzun çam ağaçları. Ama bu ağacı daha önce hiç görmemiştim.

Devasa ağaç devrileli çok olmamıştı ama yeni ağacın gövdesi, kollarımla etrafını saramayacağım kadar genişti. Pürüzsüz, gri renkli bir kabuk garip, boğum boğum gövdesini kaplıyor, melez-çamın gövdesinin üst taraflarından uzun dallar çıkıyor ve ağacın çevresinde mükemmel bir çember oluşturuyorlardı. Dalları kar yüzünden çıplak kalmamış, rüzgârda çatırdayan kuru, gümüş renkli yapraklarla doluydu ve yaprakların sesi, görünmeyen insanlar birbirleriyle fısıldaşıyormuş gibi adeta gaipten geliyordu.

Nefesim havaya karıştı. Yerdeki kalın kar tabakasına bakınca korkulukların karda bıraktığı derin ayak izlerini ve hepsi de ağaca giden karıncaların oluşturduğu çizgiyi gördüm. Dikkatli adımlarla karda yürüdüm, sonra bir adım daha atıp durdum. Kasia ağaca bağlanmıştı. Sırtı ağacın gövdesine yaslanmış, kolları arkasından bağlanmıştı.

İlk bakışta onu görememiştim çünkü ağacın kabuğu onu sarmaya başlamıştı.

Yüzü hafifçe yukarı dönüktü ve vücudunu sarmaya başlayan ağaç kabuğunun altından ağzının açık olduğunu, kabuk üzerini kaplarken bağırdığını görebiliyordum. Çaresizce boğuk bir çığlık attım. Sendeleye sendeleye ilerleyerek ona dokunmak için elimi uzattım. Parmaklarımın altındaki kabuk sertleşmiş, gri renkli, pürüzsüz ve sert bir tene dönüşmüş ve ağaç onu bütün olarak yutmuş gibi onu kendinden bir parçaya, Galiz Orman'ın bir parçasına dönüştürüyordu.

Kabuğu tutamasam da çılgınca tırnaklayıp sökmeye çalıştım. Ama en sonunda Kasai'nın yanağının üstüne gelen kısmı koparmayı başardım ve altından yumuşak tenine ulaştım; hâlâ sıcaktı, hâlâ yaşıyordu. Ne var ki parmağımla ona dokunmayı başardığım anda kabuk yeniden hızla boşluğu kapatınca, ağaç beni de yutmasın diye geri çekilmek zorunda kaldım. İyice umutsuzluğa kapılarak ellerimle ağzımı kapadım. Hâlâ çok az şey biliyordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ağacı oyup Kasia'yı oradan kurtarabilecek zamanım olsa bile onu oradan çıkarabileceğim ya da elime bir balta veya bıçak tutuşturacak herhangi bir büyü gelmiyordu aklıma.

Galiz Orman orada olduğumu biliyordu: Şu anda bile korkuluklar, kurtlar ve çok daha kötü şeylerden oluşan yaratıkları ağaçların arasından sessizce ve sinsice bana yaklaşıyorlardı. O anda daha önce Galiz Orman'dan hiç çıkmamış, hiç kimsenin görmediği korkunç yaratıkların varlığından emin oldum. Ve geliyorlardı.

Yaga'nın kitabı bana, *Eğer gücün varsa, toprakta yalınayak, on kez inançla, fulmia, yeri kökünden sarsacak, fulmia,* demişti ve Ejderha yazılanlara, kulenin yakınlarında denememe kesinlikle izin vermeyecek kadar inanmıştı. Ben yine de inanç konusunda biraz şüpheliydim: Yeri kökünden sarsmamı gerektiren bir işim olacağını düşünmemiştim. Oysa şimdi yere çökmüş, donmuş toprağa ulaşana kadar karı, dökülen yaprakları, yosunları ve kökleri kazıyordum. Büyükçe bir taş alıp donmuş toprağa tekrar tekrar vurup donmuş çamur tabakasını kırmaya çalıştım ve biraz yumuşasın diye nefesimi üfledim, ellerimin etrafında eriyen karı ve çalışırken gözlerimden akan sıcak gözyaşlarımı donmuş toprağa döktüm. Kasia yukarıya dönük yüzüyle yanı başımdaydı ve ağzı, kilisede sessiz çığlıklar atan heykellerinki gibi açık kalmıştı.

Parmaklarımı iyice toprağa batırıp donmuş çamur parçalarını ufalayarak, "*Fulmia*," dedim. "*Fulmia, fulmia*," diyerek, kırılan tırnaklarımın altından kan çıkana ve yer beni duyana kadar tekrar tekrar ve huzursuzca mırıldandım. Burada toprak bile zehirliydi, lanetliydi ama çamura tükürüp, "Fulmia," diye bağırırken büyümün toprağa su gibi sızdığını, çatlaklar ve zayıf noktalar bulduğunu, ellerimin ve buz kesilen ıslak dizlerimin altında yayıldığını hayal ettim: Ve yer aniden sarsılıp ters döndü. Ellerimi toprağa batırdığım yerde hafif bir sallanma başladı ve ben ağacın köklerini sökerken elimi takip etti. Donmuş toprak unufak parçalanmaya başladı ve sarsıntılar dalga dalga yayıldı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

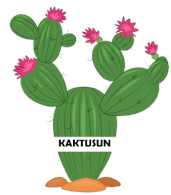
Üstümdeki dallar tehlikenin farkına varmışçasına çılgın gibi sağa sola sallanıyordu. Yaprakların fısıltıları sessiz bir kükremeye dönüştü. Dizlerimin üstünde doğruldum. "Bırak onu!" diye bağırdım ağaca. Çamurlu ellerimle gövdesini yumrukladım. "Onu bırak yoksa seni yerle bir ederim! *Fulmia!*" diye öfkeyle bağırıp kendimi tekrar yere attım ve yumruğumu vurduğum yerde toprak yükselip yağmurdan taşan bir nehir gibi kabardı. Büyü bir nehir gibi vücudumdan akıyordu: Ejderha'nın bütün uyarılarını unutmuştum, umursamıyordum. Bu korkunç ağacı alaşağı etmek için bütün gücümü son damlasına kadar kullanıp burada ölebilirdim. Benim yaşadığım, bu olayı ardımda bıraktığım, Kasia'nın hayatını ve kalbini bu lanetli canavara terk ettiğim bir dünyayı düşünemiyordum. Onun yerine burada ölmeyi, kendi depremimde parçalanmayı ve bu yaratığı da yanımda götürmeyi tercih ederdim. Hepimizi yutacak kadar büyük bir çukur açmaya hazırlanarak ellerimi yere vurdum.

Derken, ilkbaharda kırılan buzların sesini andıran bir ses duyuldu ve kabuk, Kasia'nın üstünden çatırdayarak yarıldı. Hemen ayağa fırlayıp parmaklarımı çatlağa soktum ve kabuğu ikiye ayırıp Kasia'ya ulaşmaya çalıştım. Bileğini ve pörsüyen kolunu tutup çektim. Açılan korkunç kara delikten bez bebek gibi eğilip bükülerek düşünce, bileğini iki elimle kavrayıp ölü gibi ağır bedenini sürükleyerek onu karın üstüne sürükledim. Teni, canı çekilmiş ölü balık gibi solgun ve hastalıklı görünüyordu. Ağacın ilkbahar yağmurları gibi kokan yeşil özü ince çizgiler halinde üstünden akıyor ama o hareket etmiyordu.

Yanına çömeldim. "Kasia," dedim ağlayarak. Kabuk, az önce Kasia'nın bulunduğu boşluğu dikmiş gibi kendi kendine kapanmıştı. Kasia'nın ellerini ıslak ve çamurlu ellerimin arasına alıp yanaklarıma, dudaklarıma bastırdım. Elleri soğuktu ama benim ellerim daha soğuktu. Ellerinde yaşam belirtisi vardı. Eğilip onu omzuma aldım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sekizinci Bölüm

Şafak vakti, omzumdan sarkan bir bağ yakacak odun gibi Kasia'yla düşe kalka Galiz Orman'dan çıktım. Ben dışarı çıkarken Galiz Orman da tekrar büyü yapmamdan korkar gibi benden uzak durmuştu. Ağır ağır attığım her adımda *Fulmia*'nın derinlerden gelen bir çan sesi gibi kafamın içinde yankılanması yetmezmiş gibi bir de kendi ağırlığıma Kasia'nın ağırlığı eklenmişti ve çamurlu ellerim onun bembeyaz kollarını ve bacaklarını sarıyordu. Nihayet sınırı geçip kalın kar tabakasıyla kaplı açıklığa vardığımda yere yığılıverdim. Sürünerek Kasia'nın altından çıkıp onu kenara ittim. Gözleri hâlâ kapalıydı. Saçları matlaşmış, ağacın özünün bulaştığı yerlerde, yüzünün iki yanına yapışmıştı. Onu tekrar omuzlarıma alıp gözlerimi kapadım ve büyü sözlerini okumaya devam ettim.

Ejderha bizi kulenin en üst katındaki odada bekliyordu. Her zamankinden daha sert ve acımasız yüzüyle, çenemden tutup başımı kaldırdı. O büyük bir dikkatle yüzüme ve gözlerime bakarken ben de yorgunluktan bitap düşmüş halimle bakışlarına karşılık verdim. Elinde bir iksir şişesi vardı. Bana uzun uzun baktıktan sonra şişenin mantarını çıkarıp sertçe uzattı. "İç bunu," dedi. "Hepsini."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yerde sere serpe yatan ve hâlâ kıpırdamayan Kasia'nın yanına gitti. Elleriyle onu kontrol ederken yanaşıp itiraz etmeye kalkıştığımda bana ters ters baktı. "*Hemen*," diye kükredi. "Önce onu yakıp kül etmemi, sonra da seninle uğraşmamı istemiyorsan." Ben içmeye başlayan kadar bekledikten sonra ezilmiş bir toz çıkarıp Kasia'nın üstüne serpiştirerek çabucak bir büyü mırıldandı. Parlak, altın renkli kehribar bir ağ, Kasia'nın üstüne kuş kafesi gibi serildikten sonra Ejderha bana döndü ve şişedeki iksiri içip içmediğime baktı.

Başta tadı tarif edilemeyecek kadar güzeldi; sanki ağrıyan boğazımdan bir yudum sıcacık ballı limon geçmişti. Ama içmeye devam ettikçe fazlasıyla tatlı olması midemi bulandırdı. Yarısını içmiştim ki durmak zorunda kaldım. "İçemiyorum," dedim boğulur gibi bir sesle.

"Hepsini içeceksin," dedi. "Gerekli görürsem bir tane daha içeceksin. *İç şunu*," deyince kendimi zorlayarak bir yudum daha içtim, böylece şişeyi bitirene kadar yudum yudum içtim. Bileklerimden tutup, "*Ulozishtus sovjenta, megiot kozhor, ulozishtus megiot*," deyince çığlık attım. İçimde adeta yangın çıkarmıştı. Kendi tenimde parlayan, vücudumu fener gibi aydınlatan ışığı ve ellerimi kaldırdığımda dehşetle, derimin altında hareket eden belli belirsiz gölgeleri gördüm. İçimdeki yangını unutup elbisemi başımdan çıkarmaya çalıştım. O da benimle birlikte yere çömeldi. Ben güneş gibi parlarken o ince gölgeler de kışın buzun altında yüzen balıklar gibi içimde hareket ediyordu. "Çıkar şunları içimden," dedim. Onları gördüğüm için artık hissetmeye de başlamıştım, üstelik geçtikleri yerde salyaya benzeyen bir iz bırakıyorlardı. Aptal gibi, tırmalanmadığım, ısırılmadığım veya vücudumda herhangi bir sıyrık olmadığı için güvende olduğumu sanmıştım. Bunları yalnızca tedbir amaçlı yaptığını düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyordum ki Galiz Orman'dayken o ağaçların altında bozulmayı, laneti içime çekmiş ve hemen fark edileme-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yecek kadar küçücük yaratıklar nefesimle içime girdikleri için emeklediklerini hissedememiştim. "Çıkar şunları..."

"Evet, deniyorum," dedi bileklerimi sımsıkı tutarken. Gözlerini yumup yeniden içimi harlayan ağır ve bitmek bilmeyen bir melodiyi mırıldanmaya devam etti. Gözlerimi pencereye, içeri dolan gün ışığına sabitleyip içim yanarken nefes almaya çalıştım. Gözyaşlarım yüzümde incecik çizgiler halinde akıyor, sıcaklıkları yanaklarımı kavuruyordu. Kollarımı tutan elleri ilk kez benimkilerden daha soğuktu.

Derimin altındaki gölgeler küçülüyor, uçları ışıkta yanıyor, sudaki kum gibi eriyorlardı. Saklanacak bir yer bulmak için sağa sola kaçıştılarsa da Ejderha vücudumdaki ışığın hiçbir noktada kararmasına izin vermedi. Kemiklerim ve organlarım içimde parlayan şekiller gibi görünüyor, kalbimse göğsümde küt küt atıyordu. Her atışında biraz daha ağırlaşıp yavaşlıyordu. Yavaş yavaş anladım ki asıl soru, vücudumun dayanabileceğinden daha kısa sürede içimdeki laneti yakıp yakamayacağıydı. Ellerinde bir o yana bir bu yana sallandım. Ansızın beni sarsınca gözlerimi açtım ve bana baktığını gördüm. Okuduğu büyünün akışını bir an bile bozmadı ancak konuşmak için kelimelere ihtiyacı yoktu. Öfkeli gözlerinden ne söylediğini görebiliyordum: *Sakın zamanımı boşa harcamaya kalkma, seni acınası aptal.* Dudaklarımı ısırıp biraz daha dayandım.

Kalan son birkaç gölgebalık da iyice küçülüp incecik ipliklere dönüştüler ve sonra o kadar küçüldüler ki artık görünmez oldular. Ejderha'nın şarkı söyleyen sesi yavaşlayıp sonra durdu. İçimdeki ateş biraz azalınca tarifsiz bir rahatlama hissettim. Gaddar bir sesle, "Yeter mi?" diye sordu.

Evet demek, *lütfen* demek için ağzımı açtım. "Hayır," dedim fena halde korkarak. Gölgelerin içimde bıraktığı belli belirsiz izleri hâlâ hissedebiliyordum. Şimdi dursak daha derine kıvrılacak, damarlarıma, karnıma saklanacaklardı. İçimde kök salacak, bütün vücudumu sarana kadar büyümeye devam edeceklerdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha başını salladı. Elini uzatıp bir sözcük mırıldanınca elinde yeni bir şişe belirdi. Ürperdim; açık ağzıma bir yudum daha dökmek için bana yardım etmesi gerekti. Ben sıvıyı yutunca yeniden büyüsüne başladı. İçimde yine bitimsiz, kör edici bir ateş yandı.

İçimi yakan üç yudum daha aldıktan sonra iyice emin olmuştum. Tamamen emin olmak için bir yudum daha içmeye çalıştım ve nihayet gözyaşları içinde, "Yeter. Bu kadar yeter," dedim. Ama sonra beni şaşırtarak zorla bir damla daha içirdi. Son yudumu püskürtecektim ki eliyle ağzımı ve burnumu kapatıp başka bir büyü okudu. Bu büyü içimi yakmadı ama nefesimi kesti. Beş korkunç kalp atışı boyunca nefes alamadım, açık havada boğulur gibi onu tırmalamaya başladım. O ana kadarki her şeyden daha kötüydü. Ona bakarken karanlık, acımasız gözlerinin bir şey arar gibi ısrarla benimkilere baktığını gördüm. Tüm dünyayı yutmaya başlamışlar gibi gözlerim kapandı, ellerim cansız kaldı ve nihayet Ejderha durunca ciğerlerim körük gibi şişerek olanca güçleriyle temiz havayı içime çekti. O nefesle birlikte sözsüz bir çığlık atıp onu itince geri geri giderek yere çakıldı.

Yerde dönerek fırlayıp şişedeki iksirin dökülmesini engelledi ve ikimiz de aynı öfkeyle birbirimize baktık. "Bütün o olağanüstü saçmalıklarının en büyüğü buydu," dedi homurdanarak.

"Bana söyleyebilirdin!" diye bağırdım vücuduma sardığım kollarımla hâlâ korkudan titreyerek. "Her şeye dayandım, buna da dayanabilirdim..."

"Lanet seni ele geçirseydi dayanamazdın," dedi tekdüze bir sesle sözümü bölerek. "Tamamen ele geçirilseydin, ben sana söylediğimde beni başından savmaya çalışırdın."

"O zaman zaten durumu anlardın!" dedim. Dudaklarını sıktı, ağzı incecik bir çizgiye dönüştü ve yüzünde tuhaf bir resmiyetle bakışlarını üstümden çekti.

"Evet, anlardım," diye kestirip attı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ve sonra... beni öldürmek zorunda kalırdı. Belki ben yakarırken veya artık lanetin etkisinde değilmişim gibi davranıp –daha önce de lanetlenmediğimi sanmıştım– yalvarırken beni doğraması gerekecekti. Sustum. Ağır, ölçülü ve derin derin nefes alarak kendimi topladım. Nihayet, "Artık... temiz miyim?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

"Evet," dedi. "Hiçbir lanet o son büyüden kurtulamaz. Daha önce yapsaydık seni öldürebilirdi. Gölgeler hayatta kalmak için senin kanınla beslenirdi."

Bitkinlikten çöküp ellerimle yüzümü kapattım. O da ayağa kalkıp şişenin kapağını kapattı. "*Vanastalem,*" diye mırıldanıp ellerini oynatarak başımda dikildi. Düzgünce katlanmış, ipek astarlı, koyu yeşil ve işlemeli ağır bir pelerin uzattı. Önce pelerine, sonra ona boş gözlerle baktım ancak rahatsız olmuş gibi sert bakışlarını benden kaçırınca derimin altındaki son pırıltıların da sönmeye yüz tuttuğunu ve hâlâ çıplak olduğumu fark ettim.

Sonra unuttuğum şeyi hatırlayınca pelerini önüme tutup ayağa fırladım. "Kasia," dedim hâlâ kafeste yattığı yere telaşla dönerek.

Ejderha hiçbir şey söylemedi. Çaresizce ona baktım. "Git de giyin," dedi sonunda. "Telaşa mahal yok."

Ben kuleye girer girmez hiç vakit kaybetmeden peşimden geldi. "Bir yolu olmalı," dedim. "Bir yol olmalı. Onu alalı çok fazla olmamıştı, ağacın içinde çok uzun kalmış olamaz."

"Ne?" dedi ansızın keskin bir sesle. Ben açıklıkta yaşadıklarımızı ve ağacı anlatırken kaşlarını çatıp beni dinledi. Ona Galiz Orman'ın beni izlediğini, korkunç ağırlığını ve beni her an avlayacakmış gibi hissettiğimi anlatmaya çalıştım. Her şeyi birbirine karıştırmıştım. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Sonunda nasıl düşe kalka karla kaplı alana ulaşıp dışarı çıktığımı anlatana kadar yüzünü asmaya devam etmişti.

"Kelimelerle anlatılamayacak kadar şanslıymışsın," dedi sonunda. "Ve kelimelerle anlatılamayacak kadar deli, gerçi senin durumunda ikisi de aynı şey. Kimse senin kadar Galiz Orman'ın

BELONGS TO KAYNOS TEAM

derinliklerine girip tek parça halinde dışarı çıkmadı... şeyden beri..." Ejderha duraksayınca, ismini söylemesine gerek kalmadan Yaga'dan bahsettiğini anladım. Yaga da Galiz Orman'a girmiş ve dışarı çıkmıştı. Anladığımı fark edince gözlerini bana dikti. "Ve o zamanlar," dedi buz gibi bir sesle, "yüz yaşındaydı ve büyüyle o kadar haşır neşir olmuştu ki bastığı yerde zehirli mantarlar biterdi. Üstelik o bile orada büyük bir büyü yapmaya kalkışacak kadar aptal değildi ama hakkını vermeliyim; seni kurtaran tek şey o büyü oldu." Ejderha başını iki yana salladı. "Aslında o köylü kadın omzunda ağlamak için buraya geldiğinde seni derhal zincire vurmalıydım."

Zihnim donmuş, tek bir noktaya sabitlenmişken, "Wensa," dedim. "Gidip Wensa'ya söylemeliyim." Koridora baktım ancak yolumu kesti.

"*Ne* söyleyeceksin?" dedi.

"Kasia'nın yaşadığını," dedim. "Galiz Orman'dan çıktığını..."

"Ve sonunda ölmek zorunda olduğunu mu?" dedi acımasız bir sesle.

İçgüdüsel olarak geri geri gidip Kasia ile onun arasında durdum ve ellerimi kaldırdım. Beni yolundan çekmek istese, benimkisi beyhude bir çabaydı ama Ejderha başını iki yana sallamakla yetindi. "Bana sürekli horoz gibi diklenip durma," dedi öfkeden çok yorgun ve bıkkın bir sesle. Ses tonu korkudan göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Şu anda ihtiyacımız olan son şey, onun iyiliği için daha ne kadar saçmalayabileceğini göstermen. Onu kontrol altında tuttuğumuz sürece yaşamasına göz yumabilirsin. Ama sonunda sen de merhamet gösterdiğini anlayacaksın."

Wensa o sabah biraz geç de olsa uyandığında olup bitenleri ona anlattım. Ellerime sarılıp çıldırmış gözlerle bana baktı. "Bırak da onu göreyim," diye ısrar etti ama Ejderha o kadarını net bir dille yasaklamıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Hayır," demişti. "O kadar istiyorsan kendine eziyet edebilirsin ama ben yalnızca bu kadarına müsaade edebilirim. O kadına tutamayacağın sözler verme ve asla kızın yanına yaklaştırma. Bana sorarsan, kızın öldüğünü söyle ve bırak kadın hayatına devam etsin."

Ama ben kendimi her şeye hazırlayıp ona gerçeği söyledim. Kasia'nın Galiz Orman'dan çıktığını, tedavisi olmasa da en azından çektiği işkencenin sona erdiğini bilmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Haklı olup olmadığımı bilmiyordum. Wensa acıyla feryat etti, ağladı ve bana yalvardı; elimde olsaydı Ejderha'nın sözünü dinlemez ve onu Kasia'ya götürürdüm. Ancak Ejderha, Kasia konusunda bana güvenmemiş, onu götürüp kulenin altındaki zindana atmıştı. Ben Galiz Orman'a karşı bana kalkan olacak bir koruma büyüsü öğrenene kadar da yolu göstermeyeceğini söylemişti.

Wensa'ya bunu yapamayacağımı söylemeliydim. Bana inanana kadar hayatım üstüne, her şey üstüne tekrar tekrar yemin etmem gerekti. "Onu nereye koyduğunu bilmiyorum," diye bağırdım sonunda. "*Bilmiyorum!*"

Kollarımı sıkıp nefes nefese kalan Wensa sonunda yalvarmaktan vazgeçip bana ters ters baktı. Sonra da, "Ahlaksız, kıskanç, sen ondan hep nefret ettin, hep. Onu almasını istiyordun! Sen de Galinda da onu alacağını biliyordunuz. Biliyordunuz ve bunu istiyordunuz ama onun yerine seni aldığı için Kasia'dan nefret ediyorsun..."

Beni sarsıp duruyordu ve ona engel olamıyordum. Bana böyle şeyler söylemesi fazlasıyla korkunçtu; sanki ben temiz su ararken her yere zehir saçılmıştı. Son derece çaresiz ve yorgundum, arınma büyüleri yüzünden tükenmiştim ve bütün gücümü Kasia'yı Galiz Orman'dan kurtarmaya harcamıştım. Sonunda elinden kurtulup kendimi dışarı attım çünkü artık dayanamıyordum, koridorda sırtımı duvara yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağladım ama yüzümü bile silemeyecek kadar tükenmiştim. Çok geçmeden Wensa da

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ağlayarak peşimden geldi. "Affet beni," dedi. "Niyeşka, lütfen beni affet. Öyle demek istemedim. Gerçekten."

Öyle demek istemediğini biliyordum ama birazcık çarpıtılmış da olsa doğruydu. Sırrımı, gizli yakarışımı ortaya çıkarmıştı: *Neden Kasia'yı almadın?* Beni almayacağını düşündüğümüz için, annem ve ben yıllarca mutlu mesut *yaşamıştık* ama bunun için Kasia'dan nefret etmesem de sonunda perişan olan *bendim.*

Ejderha Wensa'yı evine yolladığında üzülmedim. O gün bana koruma büyüsü öğretmeye yanaşmadığında tartışmadım. "Aptallık etmezsen daha çok yardımın dokunur," diye çıkışmıştı. "Dinlenmen gerekiyor ama yok, dinlenmeyeceğim dersen, o koruma büyülerini kafana sokmak için gereken zahmetli sürece başlamadan önce şahsen ben dinleneceğim. Acele etmeye gerek yok. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Peki ya Kasia da benim gibi hastalanmışsa," dedim ama ben sözümü bitiremeden başını sallamaya başlayınca susmak zorunda kaldım.

"Birkaç gölge, dişlerinin arasından içine kaçmıştı ve seni hemen arındırdığımız için seni ele geçiremediler," dedi. "Bu onun gibi bir şey değil, hatta boş yere taşa çevirdiğin o talihsiz çobanınki gibi üçüncü elden bulaşan bir lanet de değil. O ağacın Galiz Orman'ın kalbindeki ağaçlardan biri olduğunu anladın mı şimdi? Kök saldıkları yerde sınırlarını genişletirler ve korkuluklar onun meyveleriyle beslenir. Arkadaşın, Galiz Orman'ın gücüne herkesten daha fazla maruz kaldı. Git uyu. Birkaç saat onu etkilemez ama senin yeni yeni aptallıklar yapmanı engelleyebilir."

Kabul etmek istemesem de *çok* yorgun olduğumun ben de farkındaydım ama tartışmaya da can atıyordum. Tartışma isteğimi sonraya sakladım. Ama en başta onu ve tavsiyesini dinleseydim Kasia hâlâ o büyülü ağacın içinde tükeniyor, çürüyor olurdu; büyü konusunda söylediklerine inansaydım, hâlâ basit efsunlarla kendimi tüketiyor olurdum. O ana kadar büyülü bir ağaçtan kurtulup Galiz Orman'dan çıkabilen kimse olmadığını kendisi

BELONGS TO KAYNOS TEAM

söylemişti; ama Yaga başarmıştı, şimdi de ben başarmıştım. Yanılıyor olmalıydı; Kasia konusunda da yanılıyordu. *Yanılıyordu.*

Gün doğmadan uyandım. Yaga'nın kitabında *Aish aish aishimad* sözlerinden oluşan ve *çürümeyi koklamakla* ilgili basit bir büyü buldum ve mutfakta bu büyüyü çalışırken varillerden birinin arkasında küflenen yeri, duvardaki harçta çürüyen bir noktayı, birkaç çürük elma ve şarap şişelerinin bulunduğu rafın altına yuvarlanmış çürük bir lahanayı gördüm. Sonunda gün ışığı merdivenleri aydınlatırken kütüphaneye çıktım ve Ejderha yorgun gözleri ve asabi tavrıyla ortaya çıkana kadar raflardaki kitapları gürültülüyle karıştırdım. Beni azarlamadı. Kaşlarını çatıp bakmakla yetindikten sonra tek kelime etmeden arkasını döndü. Bağırmasını tercih ederdim.

Ama küçük bir altın anahtar alıp odanın diğer köşesindeki siyah dolabı açtı. Gözlerimi kısıp dikkatle içine baktım: Aralarına parşömen sıkıştırılmış ve raflara dizilmiş ince, düz cam plakalarla doluydu. Bir tanesini alıp dolaptan çıkardı. "Bunu büyük ölçüde meraktan saklamıştım," dedi, "ama belli ki tam sana göre."

Cam plakaların içindeki parşömeni masaya bıraktı; kargacık burgacık bir el yazısıyla yazılmıştı, harflerin çoğu garip şekillerdeydi ve üzerine çam iğneleriyle kaplı bir dal ve bir insan burnuna giren bir duman bulutu kabaca resmedilmişti. Ondan fazla varyasyon listelenmişti: *Suoltal videl, suoljata akorata, videlaren, akordel, estepum* ve dahası. "Hangisini kullanacağım?" diye sordum.

"Ne?" diye sorunca bunların tek bir uzun büyü değil, birbirinden farklı kısa büyüler olduğunu söyledim ama belli ki daha önce bunu fark etmediği için tenine iğne batmış gibi huysuzca kıpırdandı. "Hiçbir fikrim yok," diye kestirip attı. "Birini seç ve dene."

İçten içe büyük bir sevinç duydum; onun bilgeliğinin de bir sınırı olduğunun ispatıydı bu. Çam iğnesi aramak için laboratuvara indim. Sonra kütüphane masasının üstündeki cam bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kâsede çam iğnelerinden duman çıkaran küçük bir ateş yaktıktan sonra büyük bir merakla parşömen üstüne eğilip büyüyü denedim. "*Suoltal*," dedim, kelimenin şeklini ağzımda hissederek ama doğru olmayan bir şey vardı, sanki kelime kenarlardan büzülüp duruyordu.

Ejderha, "*Valloditazh aloito, kes vallofozh*," deyince sert ve keskin sesi, oltanın kancası içime takılmış gibi oldu, sonra parmağını kaldırınca istemsizce ellerimi masadan çekip üç kez el çırptım. Kontrolünü kaybetmek gibi değil, düştüğün bir rüyadan istemeden uyanmak gibiydi. Hareketimin arkasındaki niyeti, etime batan kukla iplerini hissedebiliyordum. Biri kollarımı oynatmıştı ve o ben değildim. Tam ona saldırmak için büyü yapmaya yeltenmiştim ki oltanın kancası serbest kaldı ve beni tutan ipler yok oluverdi.

Ayağa kalkıp soluk soluğa ondan uzaklaşarak odayı yarıladıktan sonra kendime gelebildim ancak. Gözlerimi dikip öfkeyle ona baksam da özür dilemedi. "Galiz Orman sana böyle yaptığında, kancayı bile hissetmeyeceksin. Bir daha dene," dedi.

Büyüyü öğrenmek bir saatimi aldı. İçlerinden hiçbirini kâğıtta yazıldıkları haliyle okuyamamıştım. Sonunda bazı harflerin benim okuduğum şekilde okunmaması gerektiğini anlayana kadar kelimeleri dilimde bir o yana bir bu yana döndürmeye devam etmiş ve nihayet dilime doğru gelen heceleri bulana kadar kelimeleri farklı farklı şekillerde okumayı denemiş, sonunda doğrusunu bulmuştum. Saatlerce doğru şeklini çalışmak zorunda kaldım. Çam iğnelerinin dumanını içime çekip sözleri söylüyordum, o ise çarpık, kötü büyülerle aklımı çelmeye çalışıyordu.

Nihayet öğleyin ara verip dinlenmeme izin verdi. Bir sandalyeye yığıldım. Yorgunluktan tükenmiş ve diken diken olan tüylerimle sandalyeye kirpi gibi yığılıverdiğimde kalkanım dayanmıştı ama sanki birileri beni durmaksızın sivri uçlu soparlarla dürtmüştü. Büyük bir özenle korunan eski parşömene ve garip şekilli harflere baktım. Kim bilir ne kadar eskiydi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Çok eski," dedi. "Polnya'dan daha eski; Galiz Orman'dan bile daha eski olabilir."

Boş gözlerle ona baktım. Daha öncesini, Galiz Orman'ın her zaman orada olmadığını, hep böyle olmadığını düşünmek hiç aklıma gelmemişti.

Omuz silkti. "Bizim bildiğimiz kadarıyla hep oradaydı. Polnya'dan ve Rosya'dan daha eski: İki taraftan biri vadiye yerleşmeden çok daha önce bile Galiz Orman buradaydı." Camdaki parşömene parmağıyla tıkladı. "Bunlar dünyanın bu bölgesinde yaşayan ilk insanlardı; bildiğimiz kadarıyla binlerce yıl önce. Büyücü kralları Rosya'dan çok uzaktaki kıraç topraklardan gelip vadiye yerleştiklerinde büyü dilini de getirdiler. Ve Galiz Orman onları alaşağı etti. Kalelerini yıkıp tarlalarını talan etti. Onlardan bugüne çok az şey kaldı."

"Peki," dedim, "vadiye ilk yerleştiklerinde Galiz Orman burada değilse nereden geldi?"

Ejderha yine omuz silkti. "Başkente gidersen sana Galiz Orman'ın ortaya çıkışını anlatan şarkıları memnuniyetle söyleyecek pek çok ozan bulursun. Onlar için de hayli dikkat çekici bir konu, en azından bu hikâyede onlardan daha az şey bilen bir seyirci topluluğu bulduklarında. Bu konu yaratıcılıklarını kullanmaları için çok geniş bir boşluk sağlıyor. Belki de içlerinden biri doğru hikâyeyi anlatıyordur. Ateşi yak da baştan başlayalım."

Ejderhanın yaptığım işten memnun olması ancak günün geç saatlerine, güneş batmaya yüz tutarken gerçekleşti. Gidip uyumamı söyledi ama ben istemedim. Wensa'nın sözleri hâlâ aklımı kurcalayıp içimi kemirirken Ejderha'nın belki de bu yüzden beni daha fazla yorup bir gün daha oyalamak istediğini fark ettim. Kasia'yı kendi gözlerimle görüp neyle karşı karşıya olduğumu anlamak, savaşmak için bir yol bulmam gereken bu laneti tanımak istiyordum. "Hayır," dedim. "Hayır. Kendimi korumayı öğrendiğim zaman onu görebileceğimi söylemiştin."

Pes etti. "Pekâlâ, gel benimle," dedi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Beni en alt kata götürdü, mutfağı geçip kilerlere indik. Hayat enerjimi emdiğini düşündüğüm günlerde çaresizce bütün o duvarları aramıştım. Elimi her duvarda gezdirmiş, parmağımı her çatlağa sokmuş, bütün o eski tuğlaları yerinden çıkarmaya çalışmış ve dışarı çıkmanın bir yolunu aramıştım. Ama beni duvarın pürüzsüz, cilalı bir bölümüne, üzeri sıvayla kaplanmamış, kirli beyaz renkli iri bir taş plakanın yanına götürdü. Bir eliyle duvarı yavaşça yoklayıp parmaklarını bir örümceğin bacakları gibi bükünce büyüsünün usul usul işe yaradığını fark ettim. Duvardaki taş plaka bir bütün halinde geriye doğru açıldı ve dik bir eğimle aşağı inen, loş ışıkta parlayan, aynı soluk renkli taş merdivenler belirdi önümüzde.

Peşinden gidip geçitten indim. Burası kulenin geri kalanından farklıydı: Daha eski ve daha tuhaftı. Basamakların kenarları sert ve keskindi ancak orta kısımları yumuşayıp aşınmıştı. Geçidin her iki yanındaki duvarın altına, aşağı doğru uzanan bir şerit şeklinde harfler kazılmıştı ama yazı ne bizim dilimizdeydi ne de Rosçaydı. Koruma büyüsünün yazılı olduğu parşömendeki garip harflere benziyorlardı. Uzunca bir süre aşağı indik, etrafımızı saran taşların ve sessizliğin ağırlığını gitgide daha fazla hissediyordum. Mezarı andırıyordu.

"Mezar *zaten*," dedi. Merdivenden inince küçük, yuvarlak bir odaya geldik. Aşağıda hava bile daha ağırdı. Duvarlardan birindeki yazı kesintisiz bir daire gibi odayı dolaşıyor, diğer taraftaki duvara uzanıp yay çizerek tekrar yere dönüyor ve merdivenin diğer yanındaki duvara kadar devam ediyordu. Yayı andıran kemerin içinde, yere yakın bir yerde daha açık renkli bir taş plaka vardı; sanki önce duvarın geri kalanı inşa edilmiş ve boşluğu kapatmak için son taş olarak oraya konmuştu. Ancak bir insanın sürünerek geçebileceği kadar büyüktü.

"Burada... hâlâ burada yatan biri var mı?" diye sordum çekinerek. Sesim boğuk çıkmıştı.

"Evet," dedi Ejderha. "Ama öldüklerinde krallar bile paylaşmaya itiraz etmezler. Şimdi beni iyi dinle," dedi bana dönerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana duvardan geçme büyüsünü öğretmeyeceğim. Onu görmek istediğinde seni bizzat ben götüreceğim. Ona dokumaya kalkışır veya sana bir metreden fazla yaklaşmasına izin verirsen seni derhal oradan çıkarırım. İlla içeri gireceksen koruma büyülerini şimdi yap."

Elimdeki bir avuç çam iğnesini yere bırakıp yaktım ve yüzümü dumana tutup büyü sözlerini okudum. Sonra da elini tutup beni duvardan geçirmesine izin verdim.

Onun yüzünden kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Kasia'nın da Yerje gibi işkence görmüş, ağzından köpükler saçarak kendini parçalarken bulacağımı ya da içini yiyip kemiren salyalı, lanetli ruhlarla dolup taştığını sanıyordum. Her şeye hazırlıklıydım. Kendimi topladım. Ama beni duvardan geçirdiğinde Kasia'nın köşedeki ince bir şiltenin üstünde iki büklüm olmuş, dizlerini karnına çekip oturduğunu gördüm. Yerde bir tabak yemek ile su vardı. Yemeği yemiş, suyu içmişti; yüzünü yıkamış, saçlarını düzgünce örmüştü. Yorgun ve korkmuş görünüyordu ama hâlâ kendindeydi, zorbela ayağa kalkıp kollarını açarak bana geldi. "Niyeşka," dedi. "Niyeşka, beni buldun."

"Daha fazla yaklaşma," dedi Ejderha soğuk bir sesle ve "*Valur polzhys*," diye ekleyince bir anda kızgın bir alev duvarı yerden yükselip aramıza girdi. Elimde olmadan ona doğru atıldım.

Ben ellerimi indirip yumruk yaparken Kasia da başını itaatkârca eğip Ejderha'nın sözüne uyarak geri çekilerek alev duvarının arkasında kaldı. Çaresizce orada dikilip gayrıihtiyarı bir umutla Kasia'ya baktım. "Sen..." dedim ama boğazım düğümlendi.

"Bilmiyorum," dedi Kasia, sesi titreyerek. "Ben... hatırlamıyorum. Galiz Orman'dan sonrasını hatırlamıyorum. Beni Galiz Orman'a götürdüler ve onlar... onlar..." Durdu, ağzı açık kaldı. Gözlerinde, onu ağacın kozasında bulduğumda gördüğüm korkunun aynısı vardı.

Ona uzanmamak için kendini tutmak zorunda kaldım. Kozanın içinde kalan kör yüzünü hatırladıkça sanki yine Galiz Orman'daydım. "O konuyu açma," dedim boğuk ve perişan bir

BELONGS TO KANOOS TEAM

sesle. Beni bu kadar zaman oyaladığı için Ejderha'ya çok kızmıştım. Planımı yapmıştım bile: Önce Yaga'nın büyüsünü kullanarak lanetin Kasia'nın içinde nereye kök saldığını bulacak, sonra da Ejderha'dan benim üzerimde kullandığı arındırma büyüsünü bana öğretmesini isteyecektim. Yaga'nın kitabından benzer büyüleri bulup Kasia'yı lanetten arındıracaktım. "Şimdi bunu düşünme, nasılsın, önce onu söyle? Miden bulanıyor mu? Üşüyor musun?.."

Sonunda odaya göz attım. Duvarlar aynı kemik beyazı cilalı mermerdendi ve ağır, taş bir sandığın arkasındaki derin nişte aynı harflerle ve desenlerle insan boyunu geçen uzun bir kavis çiziyordu ve iki yanında çiçekli ağaçlar tasvir edilmişti. Üstünde mavi bir alev yanıyor, duvardan ince bir esinti geliyordu. Güzel bir odaydı ama fena halde soğuktu; hiçbir canlının yaşabileceği bir yer değildi. Hiddetle, "Onu burada bırakamayız," dedim Ejderha'ya ama o, başını iki yana sallamakla yetindi. "Güneşe ve temiz havaya ihtiyacı var... Benim odama kapatırız..."

"Burası Galiz Orman'dan daha iyi!" dedi Kasia. "Niyeşka, lütfen söyle, annem iyi mi? Korkulukların peşinden gelmeye kalkıştı. Onu da alacaklar diye çok korktum."

"Evet," dedim yüzümü silip derin bir nefes alarak. "Annen iyi. Senin için endişeleniyor... çok endişeli. Ona iyi olduğunu söylerim..."

"Ona mektup yazabilir miyim?" diye sordu Kasia.

Ejderha, "Hayır," deyince derhal ona döndüm.

"Ona bir kalem ve kâğıt verebiliriz herhalde!" dedim öfkeyle. "Çok şey istemiyor ki."

Yüzü kasvetliydi. "Bu kadar aptal olamazsın," dedi. "Sence Galiz Orman'ın özü olan bir ağacın kozasında bir gün bir gece kalan biri, oradan çıktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşur mu?"

Korkudan sindim. Yaga'nın çürüme büyüsü dilimin ucuna kadar geldi. Büyüyü okumak için ağzımı açtım ama karşımdaki *Kasia'yd*ı. Bu dünyada herkesten daha iyi tanıdığım Kasia'mdı. Ona baktım, o da kederli, korkmuş bir ifadeyle bana baktı ama

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ağlayıp sinmeyi de reddediyordu. Oydu. "Onu ağacın içine koydular," dedim. "Bunun için seçtiler onu ama büyü içine işlemeden onu kurtarabildim...."

"Hayır," dedi Ejderha duygusuz bir sesle. Gözlerimi dikip ona baktıktan sonra Kasia'ya döndüm. Pes etmeyen, cesur bir tebessümle bana baktı.

"Sorun yok, Niyeşka," dedi. "Annem iyi olduğu sürece. Ne..." Yutkundu. "Ne olacak bana?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Seni arındıracağım," dedim Ejderha'ya bakmadan yarı umutsuz bir sesle. "Seni iyileştiren bir büyü bulacağım..." dedim boş vaatle. Kasia'nın iyi olduğuna Ejderha'yı nasıl ikna edebileceğimi bilmiyordum. Buna kesinlikle yanaşmayan bir hali vardı. Ve onu ikna edemezsem, Kasia'yı gerekirse hayatının sonuna dek burada, kadim bir kralla aynı lahitte tutar, bütün sevdiklerinden, bir nebze gün ışığından mahrum bırakır, onu yaşayan bir ölü haline getirirdi. O da en az Galiz Orman kadar tehlikeliydi Kasia için çünkü onu kurtarmama kesinlikle izin vermiyordu.

O anda, onu daha önce kendine almak istediğini acı bir şekilde fark ettim. En az Galiz Orman kadar o da Kasia'yı kendine alıp tüketmek istemişti. Daha önce onu köklerinden koparıp almaktan, kulesinde tutsak edip hizmetine koşturmaktan çekinmeyen biri neden onu serbest bırakma tehlikesini göze alsın ki?

Ejderha birkaç adım arkamda, ateşten ve Kasia'dan uzakta duruyordu. Ağzını sımsıkı kapamıştı , hiçbir şeyi ele vermeyen yüzü duygusuzdu. Başımı çevirdim, yüzümü yumuşatıp duygularımı gizlemeye çalıştım. Duvardan geçmemi sağlayacak bir büyü bulabilirsem... Ona sezdirmemem gerekecekti. Ejderha'nın üstünde uyku büyüsü yapabilir ya da yemeğine bir şey koyabilirdim: *Porsuk ağacı meyvesiyle demlenmiş pelin otunu, suyu macun kıvamına gelene kadar pişir, üç damla kan ilave ettikten sonra büyünün sözlerini okursan, tadı olmayan hızlı bir büyün olur...*

Yanan çam iğnelerinin keskin kokusu burnuma dolunca bu düşüncemin ne kadar tuhaf olduğunu, ne kadar yanlış olduğunu

BELONGS TO KAYNOS TEAM

fark ettim. Silkinip bu saçmalıkları kafamdan atıp ateş hattından bir adım geriye çekildim. Kasia ise diğer tarafta, kararlı yüzü, güven, sevgi ve minnetle bakan sıradan bir insanınkinden daha fazla korku ve endişe taşımayan gözleriyle, konuşmamı bekliyordu. Ona baktım, o da aynı endişeli bakışlarla karşılık verdi ama hâlâ kendisiydi. Konuşamadım. Çam kokusu genzimi doldurmuş, dumansa gözlerimi yakıyordu.

"Niyeşka?" dedi Kasia artan korkusuyla sesi titrerken. Yine bir şey söylemedim. Ateş hattının arkasından bana bakıyor ve dumanın arkasında kalan yüzü önce gülümseyip sonra kederlenirken dudakları titriyor, şekilden şekile giriyordu. Başını yana eğdi, bana diktiği gözlerini biraz daha açtı. Duruşunu değiştirip ağırlığını diğer yanına verdi. "Niyeşka," dedi artık içinde korku olmayan, kendinden emin ve sıcak bir sesle, "üzülme. Bana yardım edeceğini biliyorum."

Yanımda duran Ejderha sessizdi. Derin bir nefes aldım. Hâlâ bir şey söylememiştim. Ağzım kurumuştu. Boğazım kapanmıştı. Ancak fısıltıyla, *"Aishimad,"* diyebildim.

Aramızda keskin, acı bir koku yükseldi. "Lütfen," dedi Kasia. Oyunda rolden role giren oyuncu gibi, sesi ansızın ağlamaklı bir hıçkırığa dönüştü. Ellerini bana uzatıp biraz daha yaklaşarak ateşin üstüne eğildi. Biraz daha yaklaştı. Koca bir koruluk yanmış gibi koku daha da kesif bir hal aldı. "Niyeşka..."

"Dur!" diye bağırdım. "Dur."

Durdu. Kasia orada dururken kolları iki yanına düştü, yüzünde bomboş bir ifade kaldı. Çürük kereste kokusu odayı doldurdu.

Ejderha elini kaldırdı. *"Kulkias vizhkias haishimad,"* dedi ve elinden yayılan bir ışık Kasia'nın tenine yansıdı. O ışıkla Kasia'nın teninde katman katman olmuş yapraklar gördüm. Onun gözlerinden bana bakan yüz donuk, tuhaf ve insan olmayan bir şeye aitti. Onu tanıdım: Kasia'nın gözlerinden bakan şey, Galiz Orman'dayken peşime takıldığını hissettiğim şeydi. Kasia'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

Ejderha beni duvardan anıt mezarın önündeki odaya geçirirken kısmen de olsa bana güç verdi. O Oda-kaki çam iğnesi kül yığınının yanına çömelip boş gözlerle baktım. İnandığım yalanı benden çaldıkları için onlardan nefret ettim. Ağlayamadım bile, Kasia ölse bu kadar kötü olamazdı herhalde. Ejderha tepeme dikildi. "Bir yolu var," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "O şeyi Kasia'nın içinden çıkarmanın bir yolu var." Bir çocuğun ağlaması, bir yakarış gibi söylemiştim. Karşılık vermedi. "Bende kullandığın büyü..."

"Hayır," dedi. "Bunda işe yaramaz. Arındırma büyüsü sende bile ancak işe yaradı. Kendine zarar vermen konusunda seni teşvik etmeye yeltendi mi?"

Aklımdan geçen o korkunç düşüncenin küle benzeyen tadını hatırlayınca bütün bedenim dehşetle sarsıldı: *Pelin otu ve porsuk ağacı meyvesi, hızlı bir zehir.* "Sana," dedim.

Başını salladı. "Beni sana öldürtüp sonra da bir yolunu bulup seni Galiz Orman'a çekmek işine gelirdi."

"Nedir *o*?" diye sordum. "Kasia'nın içindeki... o *şey* ne? Orman diyoruz ama o ağaçlar..." derken kafama dank etti. "O ağaçlar da Kasia kadar lanetliydi. Orası *yaşadığı* yer, olduğu şey değil."

BELONGS TO KAYDOS TEAM

"Bilmiyoruz," dedi. "Bizden çok önce buradaydı. Belki onlardan da önce," diye ekledi garip, yabancı dilde yazılar bulunan duvarları göstererek. "Galiz Orman'ı onlar uyandırdı veya yarattılar, onunla bir süre mücadele ettiler ama sonunda Galiz Orman onları yok etti. Onlardan geriye kalan tek şey şu mezar. Burada daha eski bir kule varmış. Polnya bu vadiyi ele geçirip Galiz Orman'ı tekrar uyandırdığında, kuleden geriye kalan, oraya buraya dağılmış birkaç tuğlaymış."

Sustu. Bense dizlerimi kucağıma çekmiş öylece oturuyordum. Titreyip duruyordum. Nihayet ağır ağır konuşarak, "Bu işi bitirmeme razı olacak mısın? Muhtemelen kurtarılacak bir şeyi kalmadı."

Evet, demek istedim. Kasia'nın yüzüne bürünen, yalnızca ellerini değil, sevdiklerine zarar vermek için kalbini ve aklını da ele geçiren o şeyin gitmesini, yok olmasını istedim. Kasia'nın orada olup olmaması bile umurumda değildi. Şayet oradaysa, kendi bedenine hapsolup o şeyin korkunç kuklası gibi oynatılmanın ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordum. Artık Kasia'dan geriye bir şey kalmadığını ve bildiği hiçbir büyünün onu kurtaramayacağını söyleyen Ejderha'ya inanmaktan başka çarem yoktu.

Ama en ümitsiz anında *onu* da kurtarmıştım. Üstelik hâlâ çok az şey biliyor, bir imkansızlıktan diğerine yalpalayıp duruyordum. Bir ay veya bir yıl sonra bir büyü kitabında Kasia'yı kurtaracak bir büyü bulmanın ne kadar acı olacağını hayal ettim. "Henüz değil," diye fısıldadım. "Henüz değil."

Eskiden umursamaz bir öğrenci olabilirdim ama artık büsbütün korkunç biriydim. Kitaplara yönelmiş, beni yakalamadıkça asla izin vermeyeceği kitapları almıştım. Bulabildiğim her şeye baktım. Büyü yapıp yapıp yarım bırakıyor, bir sonrakine geçiyordum. Yeterli gücüm olup olmadığını umursamadan kendimi çalışmaya

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kaptırmıştım. Yolumdaki çalılıkları kenara itip nereye gittiğime bakmadan büyü ormanlarında başıboş dolaşıyordum.

En azından birkaç günde bir az da olsa umut vaat eden bir şey buluyor ve vazgeçmemek için kendime telkinde bulunuyordum. Ne zaman bir şey denemek istesem Ejderha beni Kasia'nın yanına indirdi ki bu pek ender de olmuyordu. Kütüphanesinin altını üstüne getirmeme izin verdi, masasını yağa, toza bulamama ses çıkarmadı. Kasia'nın ölmesine razı olmam için bana baskı yapmadı. Ondan ve sessizliğinden acımasızca nefret ettim: Yapacak hiçbir şey kalmadığına ikna olmamı bekliyordu.

Kasia –içindeki şey– artık rol yapmaya çalışmıyordu. Kuşlarınkini andıran parlak gözleriyle beni izliyor, büyülerim işe yaramadığında ara sıra gülümsüyordu: Korkunç bir gülümsemeydi. Bazen ben büyü sözlerini söylerken dikkatimi dağıtmak için, "Niyeşka, Agniyeşka," diye bir melodi tutturuyor, büyüye yeniden başlamama sebep oluyordu. Yaralı ve iliklerine kadar hastalanmış gibi gözyaşları içinde zindandan çıkıp merdiveni ağır ağır tırmanıyordum.

Vadiye ilkbahar gelmişti. Artık nadiren de olsa penceremden baktığımda, eriyen buzlarla beslenen Burgaç'ın beyaz köpükler saçarak hızla aktığını, alçak yerlerdeki yeşilliklerin giderek yayıldığını ve karın dağlara geri çekildiğini görebiliyordum. Yağmur, gümüş bir perde gibi iniyordu vadinin üstüne. Bense kulemde kıraç topraklar gibiydim. Yaga'nın kitabındaki her sayfaya, yarım yamalak büyüme uygun birkaç kitaba ve Ejderha'nın tavsiye ettiği diğer kitaplara bakmıştım. İyileştirme büyüleri, arındırma büyüleri, yenileme ve yaşam büyüleri vardı. Ufacık da olsa bir umut veren her şeyi denedim.

Ekim mevsimi öncesi vadide bahar festivali düzenlendiğinde, Olşanka'da devasa mevsimlik ağaç yığınlarından oluşan büyük şenlik ateşini kuleden bile görebiliyordum. Rüzgârla gelen hafif bir ezgi duyduğumda kütüphanede yalnızdım, kutlamaları görmek için pencereden baktım. Sanki tarlalarda ekinler filizlenmiş, köylerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çevresindeki ağaçlıklar puslu ve yemyeşil bir renge bürünmüş ve bütün vadi canlanıvermişti. Kasia ise aşağıdaki soğuk taş merdivenin altındaki mezarındaydı. Pencereye arkamı döndüm, başımı ellerimin arasına alıp masaya kapaklanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Kızarmış ve yaşlarla ıslanmış yüzümle başımı masadan kaldırdığımda Ejderha'nın yanımda oturduğunu, kasvetli yüzüyle pencereden dışarıya baktığını gördüm. Elleri böğründe, uzanıp bana dokunamamk için parmaklarını birbirine kenetlemiş bir hali vardı. Önüme bir mendil bıraktı. Aldım, yüzümü sildim, sümkürdüm.

"Ben de denemiştim," dedi ansızın. "Gençken. O zamanlar başkentte yaşıyordum. Bir kadın vardı..." Kendiyle alay eder gibi dudak büktü. "Tabii ki saraydaki en güzel kadındı. Kırk yıldır mezarda olduğu için sanırım ismini söylememde sakınca yoktur: Kontes Ludmila."

En çok hangisine şaşırdığımı bilemeden fal taşı gibi açtığım gözlerle ona baktım. O Ejderha'ydı: Her zaman bu kulede olmuştu ve hep orada olacaktı; batıdaki dağlar gibi yerinden oynamazdı. Başka bir yerde yaşadığı, bir zamanlar genç bir adam olduğu düşüncesi kesinlikle kafama oturmuyordu; hele de kırk yıldır ölü olan bir kadına âşık olduğu düşüncesi beni hayrete düşürmüştü. Yüzü artık bana yabancı gelmiyordu ama onu ilk kez görmüş gibi irkildim. Dikkatli bakınca gözlerinin ve ağzının kenarındaki çizgileri görebiliyordum ama yılların ihaneti o kadardı. Geri kalan her şeyiyle hâlâ gençti: Keskin yüz hatları, tek teli ağarmamış siyah saçları, açık tenli, pürüzsüz, bozulmamış yanakları, uzun ve zarif elleri. Şık giysileriyle güzel ve asil hanımlara kur yapan saray büyücüsü halini gözümün önüne getirmeye çalıştım ama olmadı. Kütüphanede kitabına gömülmüş, laboratuvarda bir şeylerden tılsım damıtan birinden ibaretti benim için.

"O da mı... lanetlendi?" diye sordum elimde olmadan.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Ah, hayır," dedi. "O değil. Kocası." Duraksayınca başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Bana hiç kendinden bahsetmemiş, sarayı ise hep küçümseyen cümleler çıkmıştı ağzından. Ancak kısa bir duraksamadan sonra devam edince, büyülenerek dinledim.

"Kont bir anlaşmanın şartlarını görüşmek üzere dağ geçidinden Rosya'ya gitmişti. Kabul edilemez şartlarla ve içinde bir parça çürümeyle geri geldi. Ludmila'nın dadısı onu uyaracak kadar bilge bir kadındı: Kont'u kilere kilitlediler, kapıyı tuzla mühürlediler ve herkese hastalandığını söylediler.

"Saraydaki hiç kimse, yaşlı koca gözlerden uzaktayken genç ve güzel karısının bir skandala karışacağını tahmin edemezdi; gerçi bana fazla ilgi göstermeye başladığında ben de hiç öyle bir şey düşünmemiştim. O zamanlar kendinden emin, büyümün insanlarda korku değil hayranlık uyandırdığını düşünecek kadar toy ve aptaldım ama o da kibrimden faydalanacak kadar zeki ve kararlıydı. Beni parmağında oynattı ve Kont'u kurtarmamı istedi.

"İnsan doğasını anlamakta üstüne yoktu," dedi soğuk bir sesle. "Onu bu halde bırakamayacağını söyledi. Saraydaki konumunu, unvanını, itibarını geride bırakmaya razı olduğunu ancak Kont lanetle çürürken, onurlu bir kadın olarak kocasının yanında kalması gerektiğini söyledi. Ancak onu kurtarırsam benimle kaçabileceğini söyledi. Bencilliğimden ve kibrimden yararlandı. Seni temin ederim, sevgilimin kocasını kurtaracağıma söz verirken asil bir kahraman olduğumu düşünüyordum. Ve sonra... sonra bana kocasını gösterdi."

Sessizliğe büründü. Baykuşun konduğu ağacın altına sinen bir fare gibi neredeyse nefes almadan, konuşmasını bekledim. Kendi içine yönelttiği kasvetli bakışlarında tanıdık bir şey vardı: Hasta yatağındaki Yerje'nin korkunç kahkahaları, zindandaki Kasia'nın gözlerindeki parlaklığı düşünürken aynı bakışın benim yüzümde de bir an belirdiğini hatırladım.

"Yarım sene uğraştım," dedi sonunda. "O sıralarda Polnya'nın en güçlü büyücüsü olarak kabul görüyordum ve başaramayacağım

BELONGS TO KAYNOS TEAM

iş olmadığına inanıyordum. Kral'ın kütüphanesinin ve Üniversite'nin altını üstüne getirdim ve onu iyileştirmek için pek çok yol denedim." Yaga'nın kitabının kapalı durduğu masayı gösterdi. "Saçma sapan denemeler yaparken almıştım o kitabı da. Hiçbiri işe yaramadı."

Yine ağzı büzüldü. "Sonra buraya geldim." Parmağıyla havada daire çizerek kuleyi işaret etti. "O zamanlarda burada Galiz Orman'a göz kulak olan Kuzgun adında bir cadı vardı. Belki ondan bir cevap alırım diye düşünmüştüm. Kuzgun yaşlanmaya başlamıştı ve saraydaki diğer büyücüler mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışırdı hatta o öldüğünde bile kimse buraya gelip onun yerine geçmek istemedi. Benim böyle bir korkum yoktu. Saraydan gönderilemeyecek kadar güçlüydüm."

"Ama..." dedim ama konuşmaya başlarken bile irkilip dudağımı ısırdım çünkü yine o alaycı bakışıyla kaşını kaldırıvermişti. "Ama sonunda buraya gönderilen *sen* oldun, değil mi?" dedim tereddütle.

"Hayır," dedi. "Bizzat ben istedim gelmeyi. O zamanki kral bu kararımdan pek hoşnut olmamıştı çünkü gözünün önünde olmamı tercih ederdi, bu da yetmezmiş gibi vârisleri geri dönmem için sık sık baskı yapıyordu. Ama Kuzgun... beni ikna etmişti." Bakışlarını üstümden çekip pencereden vadinin ilerisindeki Galiz Orman'a baktı. "Porosna diye bir kasaba duydun mu hiç?"

Hayal meyal de olsa tanıdık geliyordu. "Dvernik'teki fırıncı," dedim. "Büyükannesi Porosnalıydı. Bir çeşit..."

"Evet, evet," dedi sabırsızca. "Peki, nerede olduğunu biliyor musun?"

Çaresizce düşünmeye çalıştım; kasabanın ismini bile zor hatırlıyordum. "Sarı Bataklıklar'da mıydı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Zatoçek yolunun sekiz kilometre aşağısındaydı."

Zatoçek, Galiz Orman'ı çevreleyen çorak şeritten sadece üç kilometre kadar uzaktaydı. Vadideki son kasabaydı; Galiz Or-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

man'dan önceki son kale. Hayatım boyunca öyle olmuştu. "Galiz Orman... orayı aldı mı?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi Ejderha. Ayağa kalktı, Wensa'nın gelip bize Kasia'nın kaçırıldığını söylediği gün, içine bir şeyler yazdığı büyük defteri aldı, masaya getirip açtı. Büyük büyük sayfaların hepsine, muhasebeci defteri gibi düzgün çizgiler, sıralar, sütunlar çizilmiş, her sütunda bir kasaba ismi, insanların isimleri ve sayıları yazılmış, nereden kaç kişinin kaçırıldığı, kaçının lanetlendiği, kaçına şifa bulunduğu ve kaçının öldüğü kaydedilmişti. Kabarık bir kayıt defteri olmuştu. Uzanıp defterin henüz sararmamış, mürekkebinin henüz solmadığı sayfaları geri geri çevirdim: üstünde küçük bir koruma büyüsü vardı. Geriye doğru gittikçe yıllara ayrılan sayfalar ve sayılar azalıyordu. Son zamanlarda daha fazla ve daha büyük olaylar olmuştu.

"Kuzgun'un öldüğü gece Porosna'yı yuttu," dedi Ejderha. Deftere uzandı ve birbirine bağlanmış sayfalardan oluşan kalın bir bölümü açtı, bu sayfadakiler daha düzensiz yazan birinin elinden çıkmıştı, her olay hikâye tadında anlatılıyordu ve daha büyük olan yazısı kenarlardan taşmıştı.

> Bugün Porosna'dan bir atlı geldi: Yedi kişi ateşli hastalığa yakalanmış. Hiçbir kasabada mola vermeden gelmiş. O da hastalanıyordu. Orman humması iksiri ateşini düşürdü ve Agata'nın Yedinci Büyüsü lanetin kökünü temizlemede etkili oldu. Büyü için yedi, orman humması için on beş gümüş paralık safran kullanıldı.
>
> Aynı elden çıkan son kayıt buydu.

"O sırada saraya dönmek için yola koyulmuştum," dedi Ejderha. "Kuzgun, Galiz Orman'ın giderek yayıldığını söyledi ve orada kalmamı istedi. Bense öfkeyle reddetmiştim çünkü bana layık bir iş olmadığını düşünmüştüm. Kont için yapılacak bir şey olmadığını söylediğinde de içerlemiş, büyük bir kibirle, bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yolunu bulacağımı söylemiştim. Galiz Orman'ın büyüsü ne yapmış olursa olsun, onu çözmenin bir yolunu bulacaktım. Kadının yaşlı bir bunak olduğunu ve Galiz Orman'ın da onun zayıflığından faydalanıp saldırıya geçtiğini düşünmüştüm."

Kollarımı göğsümde bağlayıp korkunç kayıtların bulunduğu deftere, o kaydın altındaki boş noktaya baktım. Susmasını istiyordum, daha fazlasını duymaya tahammülüm yoktu. Kibar olmaya çalışıyor, kendi başarısızlığını bana örnek olması için anlatıyordu ama içimde çığlık çığlığa *Kasia, Kasia,* diye bağıran sesten başka bir şey düşünemiyordum.

"Sonradan öğrendiğim kadarıyla –çılgına dönmüş bir haberci beni yolda yakalamıştı– Kuzgun Porosna'ya gitmiş, hikâyelerini de yanına almış ve hastalığı iyileştirmek için tüm gücüyle çalışmış. Tabii Galiz Orman o zaman saldırıya geçmişti. Kuzgun birkaç çocuğu bir sonraki kasabaya kaçırmayı başarmış; muhtemelen fırıncınızın büyükannesi o çocuklardan biriydi. Yedi korkuluğun yanlarında bir Galiz Orman özü fidesiyle oradan çıktığı söylenir.

"Yarım gün sonra geri döndüğümde hâlâ ağaçların arasından geçebiliyordum. Galiz Orman'ın özü olan fideyi kadının bedenine dikmişlerdi. Kuzgun hâlâ yaşıyordu tabii buna yaşamak denirse. Ona temiz bir ölüm vermeye çalıştım, kaçmadan önce tek yapabildiğim buydu. Köy tamamen silinmiş, Galiz Orman sınırlarını iyice genişletmişti.

"Galiz Orman'ın son istilası bu oldu," diye ekledi. "Kuzgun'un yerine geçince Galiz Orman'ın yayılmasını hemen hemen durdurdum ve o zamandan beri sınırları korumaya devam ettim. Ama Orman fırsat kollamaktan hiç vazgeçmedi."

"Peki ya o gün dönmeseydin?" diye sordum.

Ejderha, sesinde herhangi bir kibir veya küstahlık olmadan, yalnızca bir gerçeği dile getirir gibi, "Polnya'da Galiz Orman'ı durduracak en güçlü büyücü benim," dedi. "Birkaç yılda bir gücümü sınar ve her on yılda bir ciddi bir girişimde bulunur. Geçenlerde köyüne yaptığı gibi. Dvernik, Galiz Orman'dan bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

köy mesafede ve oradayken beni öldürmeyi veya laneti bulaştırmayı başarsaydı... Yeni bir büyücü gelene kadar Galiz Orman hem senin köyünü hem Zatoçek'i yutmuş, Sarı Bataklıklar'ın doğu geçidinin kapısına dayanmış olurdu. Fırsatını bulunca da oradan genişlemeye devam edecekti. Kuzgun öldüğünde daha acemi bir büyücü yollamalarına izin verseydim, şimdiye kadar bütün vadiyi ele geçirmişti.

"Rosya tarafında tam da böyle oldu. Son on yılda dört köy, ondan önce de iki köy kaybettiler. Sıradaki köyle birlikte Galiz Orman, Kyeva Bölgesi'nin güney geçidine ulaşacak ve bir sonrakinde..." Omuz silkti. "Dağ geçidini aşarsa yayılmaya devam edip edemeyeceğini öğreneceğiz."

Sessizce oturduk. O konuşurken, Galiz Orman'ın ağır ağır ve durdurulamaz şekilde hareket ettiği, köyüme, vadiye ve sonra tüm dünyaya yayıldığı bir görüntü geçiyordu gözlerimin önünden. Kulenin penceresinden, etrafımızı kuşatan ve sonsuz görünen karanlık ağaçlara bakarken, nefret kusan bir okyanus gibi rüzgârla yol aldığını, her şeyi önüne katıp götürdüğünü hayal ediyordum. Galiz Orman hepsini yutacak, köklerinin altına çekecekti. Porosna gibi. Kasia'ya yaptığı gibi.

Yaşlar yüzümden ince bir çizgi halinde akıyordu, içten içe ağlıyordum. Artık ağlayamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Hava kararmaya başlıyordu ve cadı fenerleri henüz yanmamıştı. Ejderha derin düşüncelere dalmıştı, etrafını görmüyor gibi bir hali vardı ve loş ışıkta gözlerindeki ifadeyi anlamak imkânsızdı. Sessizliği bölmek için, "Onlara ne oldu?" diye sordum içimde bir boşluk hissederek. "Ona ne oldu?"

Bir anda irkildi. "Kim?" dedi daldığı düşüncelerden sıyrılırken. "Ah, Ludmila mı?" Duraksadı. "Saraya son gidişimde," dedi sonunda, "kocası için yapılacak hiçbir şey olmadığını söyledim. Kont'un amansız bir hastalığa yakalandığını onaylamaları için saraydan iki büyücü daha getirdim; en baştan bu kadar yaşamasına izin verdiğim için dehşete kapılmışlardı. Bir tanesinin

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kont'u öldürmesine izin verdim." Omuz silkti. "Yaşananları büyük bir olay haline getirmeye çalıştılar. Büyücüler arasında hiç azımsanmayacak bir kıskançlık vardır. Kral'a, laneti ve çürümeyi haber vermediğim için ceza olarak buraya gönderilmemi tavsiye ettiler. Belki de Kral'ın büyük bir ceza vermeyi reddetmesini ama onun yerine başka bir çözüm bulmasını, daha ufak ve sıradan bir ceza vermesini sağlamak istediler. Kim ne derse desin, saraydan ayrılacağımı söylediğimde çok daha büyük bir hayal kırıklığına uğradılar.

"Ludmila'ya gelince... Onu bir daha görmedim. Kont'u öldürmemiz gerektiğini söylediğimde elleriyle gözlerimi oymaya kalktı, o sırada söyledikleri, bana dair gerçek hislerini de ortaya çıkarmış oldu," dedi soğuk bir sesle. "Ama Kont'un mülkleri ona miras kaldı ve birkaç sene sonra daha düşük rütbeli bir dükle evlendi. Ona üç oğlan, bir de kız doğurdu ve yetmiş altı yaşına kadar sarayın önde gelen kadınlarından biri olarak yaşadı. Saray ozanları hikâyelerinde beni kötü kalpli bir çapkın, onu ise ne pahasına olursa olsun kocasını kurtarmaya çalışan asil ve sadık bir eş olarak anlattılar. Belli ki haksız da sayılmazlar."

İşte o zaman bu hikâyeyi bildiğimi fark ettim. Şarkısını duymuştum; *Ludmila ile Büyücü*, ancak şarkı, cesur kontesin yaşlı ve köylü bir kadın kılığına girdiğini ve kocasının kalbini çalan büyücünün ev işlerini yapıp ona yemekler pişirdiğini, kalbi bir kutuda bulup kocasını iyileştirdiğini anlatıyordu. Gözlerime kızgın yaşlar doldu. Şarkılarda hiç kimse kurtarılamayacak kadar büyülenmiş olmuyordu. Kahraman her zaman onları kurtarıyordu. Üç büyücü, kontu öldürürken kontesin karanlık bir mahzende gözyaşları ve çığlıklarla onlara itiraz ettiği ve bunu sarayda kendi çıkarı için kullandığı hikâyede çirkin bir an yoktu.

"Onu bırakmaya hazır mısın?" diye sordu Ejderha.

Hazır değildim ama hazırdım. Çok yorgundum. O merdivenden inmeye, Kasia'nın yüzüne bürünen şeye bakmaya tahammülüm yoktu. Onu kurtaramamıştım. Hâlâ Galiz Orman'daydı; hâlâ oraya

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hapsolmuştu. Ama *fulmia* içimin derinliklerinde bekleyerek yanmaya devam ediyordu ve ona *evet* dersem –burada kalıp başımı kollarımın arasına gömer, Ejderha'nın gidip gelmesini bekleyip her şeyin bittiğini söylemesine izin verirsem– sanki büyü kükreyerek bir kez daha serbest kalacak ve kulemizi yerle bir edecekti.

Umutsuzca bütün raflara tek tek baktım. Sonu gelmez gibi görünen kitapların ciltlerine ve kale surlarına benzeyen kapaklarına. Ya içlerinden birinde bu büyünün sırrı, onu özgür bırakacak büyü varsa? Ayağa kalktım, kitapların yanına gidip elimi bilinçsizce altın harflerinin üstünde gezdirdim. *Luthe'nin Çağrısı* bir kez daha beni kendine çekti; uzun bir süre önce, daha ben büyü hakkında hiçbir şey bilmezken, ne çok ve ne kadar az şey yapabileceğimi henüz öğrenmemişken ödünç aldığımda öfkeden Ejderha'yı kudurtan o güzel deri ciltli kitap. Ellerimi kitabın üstüne koyup teklifsizce, "Bu kitap neyi çağırıyor? İblis falan mı?" diye sordum.

"Hayır, saçmalama," dedi sabırsızca. "Ruh çağırmak şarlatanlıktan başka bir şey değildir. Gözle görülmez, cisimsiz bir şeyi çağırdığını iddia etmek çok kolaydır. *Çağırma* o kadar önemsiz bir iş için değil. Onun çağırdığı şey..." Duraksayınca ne diyeceğini bilememesine çok şaşırdım. "Gerçek," dedi hafifçe omuz silkerek. Bulduğu kelime tam olarak onu karşılayamıyormuş ama gerçeğe en yakın olanı da oymuş gibi. Yalanın ötesini görmeyi kastetmiyorsa, gerçeğin nasıl *çağırılacağını* anlayamamıştım.

"Peki, ben bu kitabı okuyunca neden o kadar sinirlendin?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti. "Sence boşuna mı? Saraydaki başka bir büyücünün seni gizli görevle buraya gönderdiğini, tüm gücünü kullanıp kulenin çatısını uçuracağını düşünüyordum. Böylece tam bir ahmak gibi görünecektim ve bana çırak verilmesinin doğru olmadığını ispatlayacaklardı."

"Ama o zaman ben de ölürdüm," dedim. "Saraydan birinin böyle bir şeye teşebbüs?..."

BELONGS TO KANOS TEAM

"Bana karşı zafer kazanmak için yarım yamalak büyü gücü olan bir köylünün hayatını harcamak... Belki de saraya çağırılıp aşağılanmamı görmek istiyorlardı," dedi Ejderha. "Elbette ya. Çoğu saraylı için, köylüler ineklerinin bir basamak üstünde, pek sevgili atlarının bir basamak altındadır. Sınırda küçücük bir avantaj elde etmek için senin gibi bin köylüyü memnuniyetle ve gözlerini kırpmadan harcarlar." Ne kadar aşağılık bir davranış biçimi olduğunu belirtmek ister gibi eliyle havayı savuşturdu. "Hiçbir şekilde başarılı olmanı beklemiyordum."

Rafta, ellerimin altında duran kitaba baktım. Bu kitabı okurken ne kadar mutlu olduğumu hatırlayınca raftan alıp kucağımda sımsıkı tutarak Ejderha'ya baktım. Dikkatli gözlerle bana baktı. "Bunun Kasia'ya faydası olur mu?" diye sordum.

İtitaz etmek için ağzını açtıysa da kararsız kaldı. Kaşlarını çatıp hiç konuşmadan kitaba baktı. Nihayet, "Sanmam. Ama *Çağırma*... güçlü bir büyüdür," dedi.

"Zararı yok," dedim ama karşılığında aldığım şey, kızgın bakışları oldu.

"Tabii ki var," dedi. "Az önce söylediklerimi duymadın mı? Büyüyü yapmak için kitabı bir oturuşta okuyup bitirmen gerekiyor ve çok güçlü değilsen, gücün tükendiğinde büyünün de bütün iskeleti çöker ve bir felakete sebep olur. Bir zamanlar üç cadının bir araya gelip bu büyüyü yaptığını görmüştüm ve her biri kendinden genç olana öğretmiş, kitabı elden ele geçirmişlerdi. Az kaslın üçü de canından oluyordu ve kesinlikle acemi büyücüler değillerdi."

Elimdeki ağır altın kitaba baktım. Doğru söylediğini biliyordum. Ben kitabı okurken o sözlerin dilimde bıraktığı tadın ne kadar hoşuma gittiğini, beni nasıl kendilerine çektiklerini unutmamıştım. Derin bir nefes aldım ve "Benimle bu büyüyü yapar mısın?" diye sordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Onuncu Bölüm

Onu önce zincirledik. Ejderha ağır, demir prangaları aşağı indirip büyü sözleriyle bir ucundan taş duvarlara gömerken Kasia da –içindeki şey– geri çekilip gözlerini kırpmadan bizi izledi. Ben de onu bir ateş çemberinin içine hapsedip Ejderha'nın işi bitene kadar geride durmasını sağladım ve Ejderha başka bir büyüyle prangayı kollarına geçiriverdi. Yüzünde aynı boş ifadeyle insana ait olmayan gözlerini üstümden hiç ayırmadığı o süre boyunca bize direndi ama korkudan ziyade bize zorluk çıkarmaktan zevk aldığı için böyle yaptığını düşünüyordum. Zayıflamıştı. Yaratık ondan gıdım gıdım besleniyordu demek ki; Kasia'yı hayatta tutmaya yetecek ama gözümün önünde eriyip gitmesini engellemeyecek kadar. Gitgide incelmiş, avurtları çökmüştü.

Ejderha büyüyle dar ve ahşap bir platform oluşturup *Çağrı* 'yı da üstüne koydu. Bana baktı. "Hazır mısın?" diye sordu keskin ve sert bir sesle. İpek, deri ve kadifeden kat kat ve şık giysiler giymiş ve son çalışmamızda yaşananlar bir kez daha tekrarlanmasın diye eldiven takmış, kendini adeta zırhla donatmıştı. O olayın üstünden sanki bir asır geçmişti, ay kadar uzakta kalmıştı. Bense gayet sade giyinmiştim ve saçım başım da hayli dağınıktı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Önüme düşmesin diye saçımı üstünkörü toplamıştım. Eğildim, kitabın kapağını açıp yüksek sesle okumaya başladım.

Büyü beni hemen ele geçirdi, gücümü emdiğini anlayacak kadarını öğrenmiştim. Ama *Çağrı* beni parçalara ayırmaya çalışmadı; çoğu büyümde yaptığım gibi onu da gürül gürül akan bir nehir gibi değil, ağır ağır akan sakin bir dere gibi besliyordum, böylece o da büyüyü yapmama izin veriyordu. Sözler artık o kadar anlaşılmaz gelmiyordu. Hikâyeyi hâlâ takip edemiyor, sıradaki cümleye geçince bir öncekini unutuveriyordum ama hatırlamaya mecbur olmadığımı anlamıştım. Hatırlayabilsem bile bazı kelimeleri yanlış söylerdim; çocukken en sevdiğin ve yarım yamalak hatırladığın masalı yeniden dinlemek veya en azından eskisi kadar beğenmemek gibi bir şeydi. İşte, *Çağrı* da belirsizliğin ve sevgi dolu, paha biçilmez anıların olduğu yerden kusursuzluğunu böyle kazanıyordu. Büyü üstümden akıp giderken sayfayı bitirdim ve sırayı Ejderha'ya bıraktım. Ben denemekten vazgeçmeyince o da benim her sayfama karşılık iki sayfa okuma konusunda ısrar etmişti.

Onun sesinden daha keskin ve daha akıcı bir ritimle dile gelen sözler başta bana pek doğru gelmemişti. Görebildiğim kadarıyla büyü hiçbir zorlukla karşılaşmadan yapılanmaya devam ediyordu, iki sayfasının sonuna gelen Ejderha'nın okuyuşu da artık kulağımı tırmalamıyordu ve bu da usta bir hikâye anlatıcısının çok sevdiğim bir hikâyeyi farklı bir şekilde anlatması, anlatırken de kulağımı tırmalamamaya özen göstermesi gibi geliyordu. Ne var ki yeniden başladığımda onun kaldığı yeri kaçırdığım için ilkinden daha fazla çaba harcamam gerekti. Sanki hikâyeyi birlikte anlatmaya çalışırken ikimiz de farklı yönlere çekiyorduk. Satırları okurken bile umutsuzca fark ettim ki onun benim ustam olması yeterli olmayacaktı. Büyüyü yapan üç cadı, yaptıkları büyüler ve çalışmaları açısından ben ve Ejderha'nın aksine, birbirlerine çok benziyorlardı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

İlerlemeye çalışarak okumaya devam ettim ve nihayet sayfanın sonuna geldim. Bitirdiğimde hikâye benim için tekrar akıcı bir hal almıştı ama sadece *benim* hikâyem olduğu için böyle hissediyordum çünkü Ejderha yeniden okumaya başladığında aramızdaki uyumsuzluk doruğa çıkmıştı. Ağzım kurumuştu, yutkunarak başımı kaldırdığımda, Kasia yüzünde gudubet bir yansıma ve büyük bir *keyifle*, zincirlendiği yerden bana bakıyordu. O da benim kadar yaptığımızın işe yaramadığını, büyüyü tamamlayamayacağımı anlamıştı. Tamamen sayfaya odaklanmış, çatık kaşları birleşmiş halde büyüyü amansızca okumaya devam eden Ejderha'ya baktım. Başarılı olamayacağımızı düşünürse, daha fazla derine inmeden büyüyü durduracağı konusunda beni uyarmıştı. Elinden geldiğince büyüyü toparlayacak ve yaratacağı hasarı kontrol etmeye çalışacaktı. Ancak ben kararına uyacağıma, kendi bölümümden vazgeçmeyeceğime ve ona ayak bağı olmayacağıma söz verdikten sonra denemeyi kabul etmişti.

Oysa büyü artık daha güçlüydü. İkimiz de devam etmek için çaba sarf etmeliydik. O noktadan sonra büyüyü sonlandıramayabilirdik. Kasia'nın yüzüne bakarken, yine Galiz Orman'daki varlığı –o her neyse şimdi *onun* içindeydi– hissettim. Galiz Orman Kasia'nın içindeyse –ne yaptığımızı, Ejderha'nın yaralandığını ve gücünün büyük kısmını kaybettiğini biliyorsa– hiç zaman kaybetmeden tekrar saldıracaktı. Ya Dvernik ya da daha küçük bir galibiyetle yetinmek uğruna Zatoçek için gelecekti. Çaresizce Kasia'yı kurtarma isteğim ve Ejderha'nın kederime dayanamaması yüzünden kendi ellerimizle Galiz Orman'a büyük bir hediye vermiştik.

El yordamıyla yapacak herhangi bir şey aradım ama kararsızlığımı yenip titreyen elimi, sayfanın üstünde duran elinin üstüne koydum. Gözleri hızla bana dönünce derin bir nefes alıp yüksek sesle okumaya başladım.

Durmadı ama öfkeli gözlerle, *"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"* der gibi bana baktı ama çok geçmeden ne yapmaya çalıştığımı

BELONGS TO KAYNOS TEAM

anladı. Seslerimizin aynı anda çıkması başta kulağa korkunç geliyordu çünkü uyumsuz ve birbirlerini tırmalar gibiydiler: Büyü bir çocuğun çakıltaşlarından yaptığı bir kule gibi sallandı. Ama sonra *onun gibi* okumaya çalışmaktan vazgeçip içgüdülerime uyarak ona *eşlik* ettim. Böylece o sözleri okurken ben de onları şarkıya dönüştürüyor, bir sözcüğü veya satırı seçip iki, üç kez tekrarlayarak, bazen de hiç söylemeden ayağımla tempo tutarak sadece melodisini mırıldandım.

Ejderha başta duraksayıp büyüsünün berrak ve net çıkmasını sağlamak için dirense de benim büyüm adeta onu çağırıyordu, böylece eskisinden daha yumuşak bir sesle ve benim ritmime uyarak sözleri usul usul söylemeye devam etti. Doğaçlamalarım için alan bırakıyor, sözlerimin nefes almalarına izin veriyordu. Sayfayı birlikte çevirip hiç durmadan sayfanın yarısına geldiğimizde satırlar adeta müzik gibi üstümüzden akıp gidiyor, Ejderha'nın tiz sesi sözcükleri taşırken ben de sesimi alçaltıp yükselterek şaşırtıcı notaları kolaylıkla şakıyordum.

Hayır... Kolay değil; bu uygun bir kelime değildi. Elimi sımsıkı tutmuştu, parmaklarımız ve büyümüz birbirine kenetlenmişti. Büyü şarkı gibi, yüksekten inen su gibi zahmetsizce akıyordu. Durdurmaya çalışmak devam etmekten daha zor olurdu.

İşte o zaman, doğru sözleri neden bulamadığını, büyünün Kasia'ya faydası olup olmayacağını neden söylemediğini anlamıştım. *Çağrı* herhangi bir canavar veya eşya yaratmamış, bir güç akımı oluşturmamıştı; alevler ve yıldırımlar yoktu. Tek yaptığı odayı temiz, berrak bir ışıkla doldurmak olmuştu ve kör edici bir parlaklığı bile yoktu. Ama o ışıkta her şey *farklı görünmeye* başlamıştı. Duvarların taşları şeffaflaşırken beyaz damarlar nehir gibi akıyor ve onlara baktıkça bana bir hikâye anlatıyordu: Garip, derin ve sonsuz gibi gelen, hiçbir insancıl yanı olmayan, uzaklara dair ve o kadar ağır bir hikâyeydi ki taşa döndüğümü sandım. Taş kupasında dans eden mavi alev sonsuz bir rüya, tekrarlanıp duran bir şarkı gibiydi. Titreyen aleve bakarken o

BELONGS TO KANDIS TEAM

alevlerin geldiği tapınağı gördüm; buradan çok uzaklardaydı ve uzun zaman önce harabeye dönmüştü. Ama yine de tapınağın nerede olduğunu ve benden sonra da yaşamaya devam edecek bir alev yaratmak için hangi büyüyü yapmam gerektiğini o anda anlamıştım. Mezarın harflerle bezeli duvarları canlanıyor, yazılar parıldamaya başlıyordu. Yeterince uzun süre bakarsam onları okuyabileceğimden şüphem yoktu.

Zincirler şakırdıyordu. Kasia artık öfkeyle zincilerini zorluyordu ve büyü izin verse o zincirler korkunç sesler çıkararak duvardaki yerlerinden sökülüverecekti. Ama bütün o çıngırtılar uzaktan gelen küçük bir tıkırtı gibi duyulduğu için ben büyümü yaparken dikkatimi dağıtamıyordu. Ona bakamıyordum; henüz değil. Baksam... anlayacaktım. Kasia gitmiş, ondan geriye hiçbir şey kalmamış olsa anlardım. Birlikte büyünün sözlerini okumaya devam ederken, ona bakmaktan korktuğum için gözlerimi sayfalara diktim. Daha yarısına gelirken Ejderha sayfayı kaldırıyor, sonra ben sayfayı alıp dikkatle çeviriyordum. Elimdeki sayfa demeti giderek kalınlaşırken büyü üstümüzden akmaya devam ediyordu. Sonunda başımı kaldırdım, karnımı içime çektim ve ona baktım.

Galiz Orman, Kasia'nın yüzünün ardından bana baktı: Hışırdayan yapraklardan oluşan bir sonsuzluk gibi nefret, arzu ve öfke fısıldıyordu. Ejderha elimi bırakmadan duraksadı. Kasia da oradaydı. Kasia oradaydı. Kaybolmuştu ve o karanlık ormanda el yordamıyla yolunu bulmaya, yüzüne çarpan, kollarını kesip kanını içen dallardan sakınmaya çalışırken kör gözlerle etrafına bakınarak yürüdüğünü gördüm. Artık Galiz Orman'da olmadığını bile anlamamıştı. Galiz Orman'ın ondan küçük küçük parçalar koparıp çaresizliğinden beslendiği bir kapana kısılıp kalmıştı.

Ejderha'nın elini bırakıp Kasia'ya yöneldim. Çalışmamız başarısız olmamıştı: Ejderha okumaya devam ettikçe ben de sihrimi büyüye katmaya devam etmiştim. "Kasia," dedim yüzünü avuçlarıma almak ister gibi ellerimi uzatarak. Büyünün ışığı avcumda birikti: Muhteşem, keskin, parlak ve dayanması zor bir ışık. Ka-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sia'nın iyice açılmış donuk gözlerinde, bunların bedelini ödemesi gerekirmiş gibi, kendi yansımamı ve kendi gizli kıskançlıklarımı, ona bahşedilen tüm özellikleri nasıl *istediğimi* gördüm. Gözlerime yaşlar doldu; sanki Wensa beni bir kez daha azarlıyordu ve bu kez kaçış yoktu. Yine bir hiç olduğumu, hiçbir özelliği olmayan ve hiçbir derebeyin istemeyeceği bir kız olduğumu hissettim. Onun yanındayken eli ayağına dolaşan bir sırık gibi hissederdim kendimi. Her zaman özel muamale görürdü: Her zaman ayrıcalıklıydı, bütün hediyeleri ve ilgiyi o toplar, fırsatları varken herkes onu sevmenin tadını çıkarırdı. Bazen o özel kız, tercih edilen kız olmak isterdim. Bu isteğim pek uzun sürmezdi, hatta hiç uzun sürmezdi ve şimdi alçaklık gibi geliyordu: O özel kız olduğumu hayal edip içten içe onu kıskansam da, dilediğimde bu isteğimi kaldırıp kenara koyma lüksüm de vardı.

Ama engel olamadım; ışık ona ulaşıyordu. Bana döndü. Hâlâ Galiz Orman'da kayıp olsa da, yüzünde yılladır bana beslediği gizli öfkeyi gördüm. Hayatı boyunca, istese de istemese de, seçilen kızın kendisi olacağına inanmıştı. O uzun bin gece boyunca yaşadığı dehşet şimdi gözlerinden bana bakıyordu: Karanlıkta uzanıp kendisine ne olacağını düşünmüş, korkunç bir büyücünün ellerini ellerinde, nefesini yanaklarında hayal etmişti. Arkamdaki Ejderha'nın derin bir nefes aldığını duydum. Sözleri okurken dili sürçtü, duraksadı. Avuçlarımdaki ışık titreşti.

Ben çaresizce ona bakarken o, sesinde katı bir disiplinle, bakışlarını sayfadan ayırmadan büyüye devam etti. Ejderha tepeden tırnağa ışıkla parlıyordu, sanki tüm düşüncelerinden arınarak cam gibi şeffaflaşmış, kendini tamamen büyüye vermişti. Ah, bunu yapabilmeyi ne çok isterdim ama başarabileceğimi sanmıyordum. Darmadağın korkunç düşüncelerim ve gizli isteklerimle Kasia'ya dönmeli, ters dönen bir kütüğün altında kalan solgun renkli solucan gibi, duygularımı ve tüm benliğimi görmesini sağlamalıydım. Ayrıca Kasia'yı da bütün duygu ve düşünceleriyle

BELONGS TO KAYNOS TEAM

görmeliydim ama bu canımı fena halde yakacaktı çünkü o da benden nefret ediyordu.

Güvende olduğum için, sevildiğim için benden nefret ediyordu. Annem beni yüksek ağaçlara tırmanmaya zorlamamıştı; bir sonraki kasabada bulunan, sıcak ve nemden yapış yapış fırına gitmek için her gün üç saatlik bir yolu yürümeye, efendim için yemek pişirmeyi öğrenmeye zorlamamıştı. Ağladığım zamanlarda annem bana sırtını dönmemiş ve cesur olmam gerektiğini söylememişti. Saçlarımı her gece üç yüz kere taramamış ve *seçilmemi* ister gibi beni güzelleştirmeye çalışmamıştı. Şehre gidecek, zengin olacak, kız ve erkek kardeşlerine, onu seven insanlara para yollayacak bir kız evlat ister gibi davranmamıştı. Ah, bunun yaratacağı, bozuk süt kadar buruk ve gizli öfkeyi hayal edememiştim.

Ve sonra... sonra seçilen kişi olduğum için de benden nefret etmişti. Sonuçta o seçilmemişti. Seçmelerden sonra, herkes fısıldaşırken ziyafet masasında öylece oturduğunu görmüştüm. Hiçbir zaman bu köyde, onu bağrına basmayacağını beklediği bir evde bırakılıp gideceğini hayal etmemişti. Bedelini ödemeye ve cesur olmaya hazırdı ama artık cesur olmasını gerektirecek bir durum, önünde parlak bir gelecek yoktu. Köyün delikanlıları tuhaf, rahatlamış bir tebessümle bakmışlardı ona. O, orada öylece birinin gelip onu seçmesini bekler gibi otururken, daha önce onunla konuşmaya cesaret edemeyen, ona dokunmaktan korkarmışçasına uzaktan bakmakla yetinen beş, altı genç, artık böyle bir engel olmadığını bilmenin rahatlığıyla ziyafette Kasia'yla konuşmuştu. Bense ipek ve kadife giysilerim, mücevherli topuzum ve ellerimde istediğimi yapacak kadar büyü ve güçle geliverdiğimde Kasia ondan bir şey çalmışım gibi, *O ben olmalıydım, ben olmalıydım* diye düşünmüştü.

Bu dayanılmaz bir şeydi, o da bu duygulardan kurtulmaya çalışıyordu ama bir şekilde üstesinden gelmeliydik. Önünü görmesi için ışığı sabit tutup boğuk bir sesle, "Kasia!" dedim. Biraz tereddütten sonra ellerini uzatıp yalpalayarak bana doğru yürüdü. O

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sırada Galiz Orman, pençe atıp sürgünlerini ayaklarına dolayarak ona saldırdı ve ben hiçbir şey yapamadım. O, yüzünde korkuyla düşüp sendelerken, yeniden kalkıp yine aynı şekilde düşerken elimden gelen tek şey orada öylece dikilip ışığı sabit tutmaktı.

"Kasia!" diye bağırdım. Şimdi yerdeki yaprakların ve siyah yosun tabakasının üstünde kanlı bir iz bırakarak emekliyor, daha büyük bir kararlılıkla yoluna devam ediyordu. Dallar sırtına kamçı gibi inerken köklere tutunup kendini öne itti ama hâlâ çok uzaktaydı.

Sonra bedenine, Galiz Orman'ın ele geçirdiği yüzüne baktım, bana gülümsedi. Kaçamıyordu. Galiz Orman ona izin vererek onun cesaretinden, benim umudumdan besleniyordu. Her an Kasia'yı geri çekebilirdi. Beni görecek kadar yaklaşmasına, hatta belki kendinin farkına varıp yüzünde temiz havayı hissetmesine yetecek kadar yaklaşmasına izin verecek, sonra sürgünler yeniden uzayıp onu saracak, bir yaprak tufanı kefen gibi üstüne serilecek ve Galiz Orman onu yeniden içine çekiverecekti. Gördüklerim karşısında isyan eder gibi inlediğimde az kalsın büyüyü kaçırıyordum ama Ejderha tuhaf ve uzak bir sesle, "Agniyeşka, arındırma büyüsü. *Ulozishtus*. Sen onu yap. Ben bunu hallederim," dedi.

Şişeyi yan tutup tek bir damla dökmeden boynundan akıtmaya çalışır gibi büyük bir dikkatle sihrimi *Çağırma* büyüsünden geri çektim. Işık sabit kalırken, "*Ulozishtus*," diye fısıldadım. Ejderha'nın, sözlerini hatırlayamadığım zor büyülerinden biriydi. Kelimenin dilimde yuvarlanmasına izin verip damarlarımı yakan kızgın ateşi ve dilimde bıraktığı iğrenç tadını hatırlayarak onu dikkatlice şekillendirdim. "*Ulozishtus*" dedim bir kez daha yavaşça, "*Ulozishtus*" ve her heceyi odun parçasına saplanan kıvılcım gibi, sihirle demir parçalar gibi ona doğru fırlattım. Galiz Orman'dan, Kasia'nın etrafını saran yeşillikten ince bir duman yükseldiğini gördüm. "*Ulozishtus*" diye fısıldadığımda Kasia'nın önünde ip gibi bir duman yükseldi. Üçüncü kez fısıldadığımdaysa kolunu saran sürgünlerin yanında küçük, sarı bir alev titredi.

BELONGS TO KANDOS TEAM

Sönmeye yüz tutan ocağa kat kat odun dizer gibi biraz daha büyü ekleyerek, *"Ulozishtus,"* dedim bir kez daha. Alev güçlenince tutuşan sürgünler kıvrılıp geri çekildi. *"Ulozishtus, Ulozishtus,"* dedim şarkı mırıldanır gibi. Ateşi besliyor, büyütüyor ve alevler yayıldıkça yanan dallardan birini alıp Galiz Orman'ın geri kalanını tutuşturuyordum.

Kasia, sıcaktan pembeleşen teniyle dumanlı sürgünlerden kurtulup sendeleyerek ayağa kalktı. Ama artık daha hızlı hareket ediyor, üstüne gelen ağaçların dalları oraya buraya düşerken dumandan, çatırdayan yaprakların arasından bana doğru geliyordu. Saçları yanıyordu, elbiseleri paramparçaydı ve teni kızarıp su toplarken gözünden yaşlar akıyordu. Prangalı bedeni önümde sarsılırken o da öfkeli çığlıklar atıyordu. Ağlıyordum, bir kez daha, *"Ulozishtus*!" diye bağırdım. Alevler büyürken, içimdeki gölgeleri temizlerken nasıl Ejderha'nın elinden öleceğimi düşündüysem, şimdi de Kasia burada, benim ellerimde yanarak canından olabilirdi.

Artık bir çözüm, herhangi bir şey bulmak için harcadığım bütün o uzun, korkunç aylar için minnettardım. Tüm başarısızlıklarım, bu mezarda bana kahkahalarla gülen Galiz Orman'la geçirdiğim her bir dakika için minnettardım. Bu büyüyü yapmam için bana güç vermişlerdi. Arkamda Ejderha güçlü ve kendinden emin bir sesle Çağrı'nın sonuna geliyordu. Kasia yaklaştıkça onu saran Galiz Orman yanmaya devam ediyordu. Ağaçlar iyice azalmıştı ve Kasia, kükreyip çatırdayarak tenini yalayan alevlerle bana yaklaştıkça artık kendi gözleriyle bana baktığını görebiliyordum. Kayanın üstüne eğilen bedeni kırılıp dökülüyordu. Parmakları kasılıp giderek açılırken kolundaki damarlar yemyeşil oldu.

Gözlerinden ve burnundan fışkıran bitki özleri, tatlı ama son derece korkunç bir kokuyla yanaklarından ince bir çizgi halinde akıyordu. Sessiz bir çığlık atar gibi açıldı ağzı ve sonra incecik beyaz kökçükler, geceden dikilip sabah büyüyüveren bir meşe ağacı gibi sürünerek tırnaklarının altından dışarı sü-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

züldüler. Korkunç bir hızla prangalara tırmanıp ağaç dalları gibi kalınlaşarak sertleştiler ve zincirler, kavurgan yazda kırılıveren buz parçaları gibi paramparça oldu.

Hiçbir şey yapmadım. Bir şey yapacak zaman yoktu; her şey bir anda olup bitivermişti. Bir an önce prangalar içinde olan Kasia, bir an sonra üstüme atılıyordu. Akıl almaz bir güçle beni yere bastırıyordu. Omuzlarından tutup çığlık atarak kendimden uzaklaştırdım. Yüzünden ağacın özü akıyor, elbisesinde lekeler bırakıyor ve yağmur gibi üstüme yağıyordu. Tenimde dolaşıyor, koruma büyümü aşabileceği bir yer arıyordu. Kasia hırlayarak dişlerini ortaya çıkardı. Sıcak, kızgın elleri tenimi dağlar gibi boğazıma sarıldı ve her yanı saran kökçükler tenimde sürünerek ilerlemeye başladı. Ejderha daha hızlı okuyor, son sözleri söyleyerek büyüyü bitirmeye çalışıyordu.

Elleri boğazımı hırsla sıkarken Galiz Orman'a ve Kasia'nın yarı öfke yarı acıyla çarpılan yüzüne bakarak bir kez daha, "*Ulozishtus,*" dedim. Bana baktı. Çağrı büyüsünün odanın her tarafını kaplayan ve kaçış yolu bırakmayan ışığında, gözyaşları yüzünden akan özlere karışırken bütün kıskançlıklarımız, küçük nefretlerimizle birbirimize baktık. O boğazımı sıkıp nefesimi keserken gözlerim kararıyor, ben de ağlıyordum.

Titreyip parmaklarını boğazımdan tek tek çekmeye çalışırken kendine ait ama boğuk sesiyle, "Niyeşka," dedi. Kendime gelip yüzüne baktığımda utancının yavaş yavaş azaldığını gördüm. Amansız bir sevgi ve cesaretle bakıyordu bana.

Yine hıçkıra hıçkıra ağladım. Ağacın özleri kurudukça ateş de Kasia'yı tüketiyordu. Küçük kökçükler ufalanarak küle döndü. Bir arınma büyüsü daha onu öldürebilirdi. Biliyordum, görüyordum. Yine konuşamadığı için gülümseyen Kasia, sözleri bir kez daha tekrarlamamı istercesine başını eğip yavaşça salladı. Yüzümün buruşup acınacak, korkunç bir hal aldığını hissederek, "*Ulozishtus,*" dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ondan kalan herhangi bir şeyi son kez de olsa görmek için Kasia'nın yüzüne baktım ama onun gözlerinden bana bakan Galiz Orman oldu: Kapkara bir öfke, duman, yangın ve söküp atılamayacak kadar derinlere yerleşen kökler. Kasia hâlâ ellerini boğazımdan uzak tutmaya çalışıyordu.

Ve sonra... Galiz Orman gitti.

Kasia üstüme düştü. Bir sevinç çığlığı atıp ona sarıldım, o da titreyerek bana sarıldı. Hâlâ ateş gibiydi, tüm vücudu titriyordu ve ben onu tutarken içli içli ağlayarak yere kustu. Elleri canımı acıtıyordu. Çok sıcak ve serttiler. Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki adeta kaburgalarım çatlıyordu. Ama oydu. Ejderha son bir gümbürtüyle kitabı kapattı. Oda ışık içinde kalmıştı, artık Galiz Orman'ın saklanabileceği bir yer yoktu. O Kasia'ydı, benim Kasia'mdı. Biz kazanmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

Biz Kasia'yı ağır ağır ve bitkin bir halde merdivenden çıkarırken Ejderha tuhaf ve sessizdi. Kasia'nın bilinci yarı kapalıydı, bütün bedeni sarsılıyor, ellerini savurup boşluğa pençe atıyordu. Artık Galiz Orman içinde olmasa da onu değiştirip dönüştürmüş, gevşek bedeni koca bir meşe ağacı gibi doğaüstü bir ağırlığa ulaşmıştı. "Gitti mi?" diye sordum can havliyle. "Galiz Orman gitti mi?"

Kasia'yı döne döne çıkan uzun merdivenlerden yukarı sürüklerken, "Evet," demekle yetindi Ejderha ama sıradışı gücüne rağmen, tomruk taşır gibi bitap düştüğümüz için her basamak yeni bir mücadeleydi. "Aksi olsa, *Çağrı* bize gösterirdi." Kasia'yı üst kattaki misafir odasına çıkarana kadar başka bir şey söylemedi, yatağın yanında durup kaşlarını çattıktan sonra da odadan çıkıp gitti.

Onu düşünmeye fazla vaktim olmadı. Kasia bir ay boyunca hasta ve ateşler içinde yattı. Güne yarı baygın başlıyor, hâlâ Galiz Orman'da olduğu kâbuslarda kayboluyor, Ejderha'yı bile üstünden atıp neredeyse odanın diğer ucuna fırlatabiliyordu. Onu önce iple, sonunda da zincirlerle ağır iskeletli bir yatağa bağlamak zorunda kaldık. Ayakucundaki halıya kıvırılıp uyudum,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

her bağırdığında ona su vermek için ayağa fırladım ve ağzına birkaç lokma yiyecek sokmaya çalıştım. Başlarda bir iki lokma ekmekten fazlasını yutamıyordu.

Önceleri saat başı uyandığında onu sakinleştirmem on dakika sürüyordu ve böylece ansızın uyanmalarıyla günüm gecem birbirine karışıyor, doğru dürüst uyuyamıyor, saatlerce sarhoş gibi geziniyordum ortalıkta. Ancak bir hafta sonra, yaşayacağından emin olunca vakit bulup Wensa'ya Kasia'nın kurtulduğunu, yavaş yavaş iyileştiğini haber vermek için birkaç satır karalayabildim. Notu göndermek için müsaadesini istediğimde Ejderha, "Bundan kimseye bahsetmez, değil mi?" diye sorunca mektubu açıp bir satıra "*Şimdilik kimseye söyleme*," diye ekleyip kâğıdı ona verdim. Sormam gerekirdi; onun da dikkatli olmam için beni daha sert uyarması gerekirdi. Ama ikimiz de paçavraya dönmüştük. Ne üzerinde çalıştığını bilmiyordum ama geceleri geç saatte mutfağa et suyuna çorba almaya inip geri dönerken, kütüphanesindeki ışığın yandığını, çizimler ve karalamalarla dolu kâğıt yığınının altında kalan masasını görüyordum. Bir öğleden sonra duman kokusunu takip edince, önündeki mumun aleviyle kararmaya başlayan, neredeyse boşalmış bir damıtma şişesinin altında uyukladığını gördüm. Ben onu uyandırınca öyle bir sıçradı ki hiç de ona yakışmayan bir sakarlıkla her şeyin devrilip yangın çıkarmasına sebep oldu. Yangını söndürmek için ikimiz iki koldan koştururken, itibarı sarsılan kedi gibi gerilmişti.

Kasia üç hafta sonra dört saatlik deliksiz bir uykudan uyanıp başını bana çevirdi ve "Niyeşka," dedi bitkin bir sesle ama o koyu kahverengi ve sıcacık gözleriyle tamamen kendisiydi. Yüzünü avuçlarıma alıp gözyaşları içinde gülümsediğimde o da pençeyi andıran elleriyle benimkileri sıkıp gülüşüme tebessümle karşılık vermeyi başardı.

O günden sonra da hızla iyileşmeye başladı. Yeni ve tuhaf gücüyle başlarda biraz sakar olsa da bir keresinde ayağa kalkmayı bile başardı. Bir gün ben mutfakta yine çorba yaparken tek başına

BELONGS TO KAYNOS TEAM

mutfağa inmek için ayaklanmış ama daha merdivenin başında mobilyalara takılınca aşağı kadar yuvarlanmıştı. Ben ocağın başından ok gibi fırlayıp yardıma gittiğimdeyse sahanlıkta, hiçbir yerine bir şey olmamış, tek bir çizik bile almamış halde ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Yürümeyi tekrar öğrenmesi için onu büyük salona götürdüm ve odada ağır ağır yürürken dengesini kaybetmesin diye destek oldum ama o her defasında kazara üstüme devrilmekten geri durmadı. Ejderha kilerden bir şeyler almak için aşağı iniyordu. Sert ve anlaşılmaz yüzüyle kapının eşiğinde durup, beceriksiz sendelemelerimizi izledi. Kasia'yı üst kata çıkarıp dikkatlice yatağına yatırdıktan sonra Ejderha'yla konuşmak için kütüphaneye indim. "Nesi var?" diye sordum.

"Bir şeyi yok," dedi Ejderha duygusuz bir sesle. "Gördüğüm kadarıyla lanetten kurtulmuş." Sesinden, pek hoşnut olmadığı anlaşılıyordu.

Anlamamıştım. Başka birinin kulede kalmasından rahatsız olduğunu düşünmüştüm. "Biraz daha iyi," dedim. "Burada fazla kalmaz."

Gözlerinde şimşek gibi parlayan bir öfkeyle bana baktı. "Burada fazla kalmaz mı?" dedi. "Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Ağzımı açmıştım ki vazgeçtim. "O..."

"*Evine* mi göndereceksin?" dedi Ejderha. "Bir çiftçiyle mi evlendireceksin? Tabii ağaçtan olma bir kadını eş olarak kabul edecek birini bulursa."

"Hâlâ kanlı canlı bir insan, ağaç değil!" diye itiraz ettim. Ama istemesem de haklı olduğunu biliyordum. Artık o köyde Kasia'nın da ancak benim kadar yeri vardı. Yavaşça oturup ellerimi masada birleştirdim. "O... çeyizini alacak," dedim beceriksizce bir çıkar yol arayarak. "Uzaklara gitmek zorunda kalacak... diğer kadınlar gibi şehre, üniversiteye..."

Bir şeyler söyleyecek gibi olsa da duraksayıp, "Ne?" diye sordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Seçilen diğer kızlar gibi, birlikte çalıştığın diğerler kızlar gibi," dedim hiç düşünmeden çünkü Kasia için çok endişeliydim. Ne yapacaktı? Cadı değildi; insanlar en azından cadının ne olduğunu bilirdi. Kasia ise korkunç derecede değişmişti ve bunu saklayabileceğini sanmıyordum.

Ejderha düşüncelerimi böldü. Dişlerini sıktığı, irkilmeme ve başımı kaldırıp ona bakmama sebep olan iğneleyici bir sesle, "Söylesene," dedi. "*Hepiniz* o kızlara zorla sahip olduğumu mu düşünüyordunuz?"

Sert ve gücenmiş bir ifadeyle öfkeli gözlerini üstüme diktiğinde ağzım açık, ona bakıyordum. "Evet?" dedim iyice afallayarak. "Evet, tabii ki öyle düşündük. Neden düşünmeyelim? Öyle bir niyetin yoksa neden... Neden hizmetçi tutmuyorsun da..." Bunları söylerken bile bana o mektubu bırakan kadının haklı olup olmadığını düşünüyordum. Ejderha'nın ona birazcık ve sadece onun şartlarına uyarak ona arkadaşlık edecek, canı istediğinde çekip gitmeyecek bir insan istediğini yazmıştı. "Maaşlı hizmetçiler işe yaramıyordu," dedi öfkeyle, sebebini söylemeden. Umursamaz bir el hareketi yaptı bana bakmadan çünkü bana bakıp yüzümü görse susardı. "Köylü yavuklusuyla evlenmek için zırıl zırıl ağlayan kızları ya da benden korkanları almıyorum..."

Ben hızla ayağa kalkınca sandalyem arkaya devriliverdi. İçimde ağır ağır, gecikmiş ve amansız bir öfke sel gibi kabardı. "Yani Kasia gibi kızları alıyorsun," diye bağırdım. "Buna dayanabilecek kadar cesur olanları, ağlayarak ailesini daha fazla üzmeyecek olanları ve bunun doğru olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Onlara tecavüz etmiyorsun, sadece on yıllığına kapatıyorsun ve kötü biri olduğunu düşünmemizden mi yakınıyorsun?"

Gözlerini dikip bana baktı ama bakışlarına karşılık verdim, nefes nefeseydim. İçimde bunları biriktirdiğimi bile bilmiyordum, böyle şeyler hissettiğimi fark etmemiştim. Efendimle, Ejderha'yla bu şekilde konuşacağımı hiç düşünmemiştim. Ondan nefret ediyordum ama onu suçlayabileceğimi, evime düşen yıldırıma kızar

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gibi onu azarlayabileceğimi hiç düşünmemiştim. O *herhangi biri* değildi, bir efendi ve büyücü, bambaşka bir boyutta yaşayan tuhaf bir yaratıktı. Yıldırımlar ve veba kadar farklıydı.

Ama o boyuttan inmiş, bana gerçekten kibar davranmıştı. Büyüsünün benimkiyle karışmasına, o nefes kesici yakınlığa izin vermiş ve bunları sadece Kasia'yı kurtarmak için yapmıştı. Ona bağırarak teşekkür etmem biraz garipti ama aslında teşekkürden fazlasıydı: İnsan olmasını istiyordum.

"Doğru değil," dedim yüksek sesle. "Doğru *değil*."

Ayağa kalktı, masanın iki ucundan birbirimize bakarken ikimiz de öfke doluyduk, ikimiz de, sanırım, aynı ölçüde şaşkındık. Sonra arkasını dönüp benden uzaklaşarak pencerenin pervazını tuttu, kızgın, kızıl çizgilerin kapladığı yüzüyle pencereden dışarıya baktı. Hızla odadan çıkıp üst kata koştum.

Günün geri kalanını, o uyurken incecik elini avcuma aldığım Kasia'nın yanı başına tüneyerek geçirdim. Hâlâ sıcak ve canlıydı ama Ejderha yanılmıyordu. Teni yumuşaktı ama derisinin altı, taş kadar olmasa da kenarları yuvarlatılmış, hareli, cilalı ve pürüzsüz bir kehribar gibi kaskatıydı. Bir ağacın boğumlarını andıran dalga dalga saçları loş mum ışığında koyu sarı tonlarda parlıyordu. Heykele benziyordu. İçten içe çok değişmediğini söylesem de yanıldığımı biliyordum. Gözlerimden taşan sevgiyle baktıkça yalnızca Kasia'yı görüyordum. Onu tanımayan biri ilk bakışta ondaki tuhaflığı görebilirdi. Her zaman çok güzel bir kızdı ama artık daha da güzeldi ve doğaüstü bir varlık gibi ışık saçıyordu.

Uyandı ve bana baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim. "Acıktın mı?"

Onun için ne yapacağımı bilmiyordum. Ejderha'nın, burada kalmasına izin verip vermeyeceğini merak ettim: Üst katta, benim odamda kalırdık. Madem yeni birini eğitmek istemiyordu, belki onu asla bırakıp gitmeyecek bir hizmetçi hoşuna giderdi. Düşüncesi bile insanın içini acıtıyordu ama aklıma başka bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmiyordu. Köyümüze onun gibi bir yabancı gelse, kesinlikle lanetlendiğini, Galiz Orman'ın yeni canavarlığını böyle gösterdiğini düşünürdük.

Ertesi sabah, ne olursa olsun Kasia'nın burada kalması için Ejderha'dan izin istemeye karar verdim. Kütüphaneye indim. Pencerenin yanında durmuş, elinde küçük bir ışık topuna benzeyen küçük bir mahlukla oynuyordu. Durdum. Ejderha'ya yanaştığımda, mahlukun durgun bir havuza benzeyen parlak ve narin yüzeyindeki yansımanın odanın değil yalnızca karanlık, sonsuz derinlikte hareket eden ağaçların yansıması olduğunu gördüm. Biz baktıkça görüntü yavaş yavaş değişti; sanırım parlak ışık topunun nerede olduğunu gösteriyordu. Yüzeye bir gölge yaklaşınca nefesimi tuttum; korkuluklara benzeyen bir şey yaklaşıyordu ama daha küçüktü ve çubuğu andıran bacaklarının yerinde yaprak benzeri damarlı ve gümüşi renkli geniş ağaç dalları vardı. Durdu ve garip, yüzsüz başını ışık topuna çevirdi. Bacaklarında fide, bitki ve kök parçaları vardı. Yabani otları ayıklayan bir bahçıvan gibi görünüyordu. Başını çevirip ağaçların bulunduğu tarafa yürüyerek gözden kayboldu.

"Bir şey yok," dedi Ejderha. "Gücünü toplamaya çalışmıyor, hazırlık yapmıyor..." Başını iki yana salladı. "Geri çekil," dedi omzunun üstünden. Dışarıda süzülen ışık topunu pencerenin önüne çağırdı. Sonra büyücü asası olduğunu düşündüğüm şeyi duvardan aldı ve ucunu şöminede tutuşturup ışık topunun tam ortasına sapladı. Havada süzülen ışık topu sarsıldı ve her yanını mavi bir alev sardı. Mahluk yanıp yok oldu. Pencereden içeri hafif ve tatlı bir koku geldi; çürümenin kokusu gibi.

"Onları göremiyorlar mı?" diye sordum büyülenmişçesine.

"İçlerinden birinin dönmemesi çok nadirdir. Sanırım onları ara sıra yakalayabiliyorlar," dedi Ejderha. "Ama ona dokunurlarsa gözcü patlar." Kaşları çatıktı, kısa cümleler kuruyordu. "Anlamıyorum," dedim. "Ne bekliyordun? Galiz Orman'ın saldırıya hazırlanmaması iyi bir şey değil mi?"

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Söylesene," dedi. "Kızın hayatta kalacağını aklın alıyor muydu?"

Tabii ki almıyordu. Mucize gibiydi, hem de uzun uzun üstünde çalışmak istediğim bir mucize. Düşünmemeye çalıştım. "Onu serbest mi bıraktı?" diye sordum fısıldayarak.

"Tam olarak değil," dedi. "Onu tutamadı: *Çağrı* ve arındırma büyüsü onu dışarı çıkmaya zorluyordu. Ama eminim öldürecek kadar uzun süre de tutabilirdi. Galiz Orman böyle durumlarda pek cömert değildir." Parmaklarıyla pencerenin pervazında kulağıma tanıdık gelen bir ritim tutturmuştu; Çağırma büyüsü yaparken kullandığımız ritimdi. Elleri ansızın durdu. Sert bir sesle, "İyileşti mi?" diye sordu.

"Daha iyi," dedim. "Bu sabah bütün merdiveni çıktı. Onu odama yerleştirdim..."

Elini umursamazca savurdu. "İyileşme sürecinin bir oyalama taktiği olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Madem iyileşti..." Başını iki yana salladı.

Bir süre sonra omuzlarını geriye atıp dikleştirdi. Elini pencerenin pervazından çekip bana döndü. "Galiz Orman'ın amacı ne olursa olsun, yeterince zaman kaybettik," dedi zalimce. "Kitaplarını al. Derslerine kaldığın yerden devam edeceğiz."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Bön bön bakma," dedi. "En azından burada ne yaptığımızı anladın mı?" Pencereden dışarıyı işaret etti. "O gözcü dışarı yolladığım tek gözcü değil. Bir tanesi kızı tutan özağacını buldu. Oldukça dikkat çekiciydi," diye ekledi soğuk bir sesle, "çünkü *ölüydü*. Kızın bedenindeki çürümeyi yaktığında ağacı da yaktın."

O zaman bile bu zalimliğinin nedenini anlayamamıştım ve o konuştukça kafam daha çok karıştı. "Korkuluklar onu söküp yerine yeni bir fidan diktiler ama mevsim ilkbahar değil kış olsaydı ve açıklık Galiz Orman'ın sınırına biraz daha yakın olsaydı... Hazırlıklı olsaydık baltalarımızı alıp içeri girer, açıklık boyunca ağaçları kesip yakarak Galiz Orman'ı geriletebilirdik."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Biz acaba..." diye atıldım heyecanla, cümle bile kuramadan.

"Bir kez daha yapmak mı?" dedi. "Evet. Bu da demektir ki Galiz Orman da karşılık vermek zorunda kalacak, hem de *en kısa zamanda*."

Sonunda Ejderha'nın endişesini anlamaya başlamıştım. Rosya konusunda da böyle endişeli olduğunu hatırladım; Galiz Orman'la da savaşıyorduk ve düşmanımız, artık her an ona çevireceğimiz bir silahımız olduğunu biliyordu. Ejderha Galiz Orman'ın saldırmasını bekliyordu hem de sadece intikam için değil kendini savunmak için de.

"Aynı etkilerin tekrar ortaya çıkmasını umuyorsak, yapmamız gereken çok fazla iş var," dedi kâğıt yığınıyla kaplı masayı işaret ederek. O kâğıtlara ilk kez dikkatimi verdiğimde, çalışmamızla ilgili notlar olduğunu fark ettim. Kabataslak bir çizim vardı: Biz, *Çağırma* büyüsünü yaptığımız lahitin uzağında iki siluet olarak çizilmiştik, Kasia ise tam karşımızda, daire içine alınmış ve KANAL diye işaretlenmiş, ondan çıkan bir çizgiyse düzgünce resmedilmiş özağacına uzanıyordu. Ejderha parmağıyla çizgiye hafifçe vurdu.

"En zor tarafı kanal olacak. Her seferinde bir kurbanın uygun şekilde özağacının içine hapsedilmesini bekleyemeyiz. Ancak yakalayacağımız bir korkuluk aynı işi görebilir; ya da hummaya daha az maruz kalan biri..."

"Yerje," dedim hemen. "Yerje'yle deneyebilir miyiz?"

Ejderha duraksadı, rahatsız olmuş gibi dudaklarını sıktı. "Olabilir."

"Ama önce," diye ekledi, "büyünün ana unsurlarını bir sisteme oturtmalıyız ve her birinin üstünde ayrı ayrı çalışman gerekecek. Sanırım çalışmamız beşinci seviye büyülere giriyor. Çağrı çerçeveyi oluştururken çürümenin kendisi kanal oluyor ve arındırma büyüsü darbeyi vuruyor... sana öğrettiğim hiçbir şeyi hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, dudağımı ısırdığımı görünce.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Haklıydı. Büyülerin seviyelerini ısrarla öğretmeye çalıştığı dersleri, genel olarak bazı büyülerin neden diğerlerinden daha zor olduğunu aklımda tutmaya zahmet etmemiştim. Gördüğüm kadarıyla hepsi aynı sonuca bağlanıyordu; yeni bir büyü oluşturmak için iki farklı büyüyü bir araya getirirsen, yeni büyü birleştirilen büyülerin her birinden daha zor oluyordu ama aslında kurallar pek işime gelmemişti. *Üç* büyüyü bir araya getirmek, her büyüyü tek tek yapmaktan daha zordu ama en azından yapmayı denediğimde, büyülerin *ikili* kombinasyonlarından daha zor olmadığını görmüştüm. Önemli olan ne yapmaya ve hangi sırayla yapmaya çalıştığındı ve bu kuralların, aşağıdaki lahit odasında yaptıklarımızla uzaktan yakından alakası yoktu.

Bu konuyu konuşmak istemiyordum, o da konuşmak istemiyordu. Ama Galiz Orman ona saldırırken düşe kalka bana gelmeye çalışan Kasia'yı; tamamen yutulmanın eşiğindeki sınır köyü Zatoçek'i düşündüm. "Bunların hiçbir önemi yok, sen de biliyorsun," dedim.

Elindeki kâğıtları sıkıp sayfaları buruşturunca bana bağıracak diye bekledim. Ama gözlerini kâğıtlardan ayırmadığı gibi tek kelime de etmedi. Biraz sonra gidip, uzun süren kış boyunca –Kasia'dan önce– birlikte yaptığımız illüzyon büyüsünün bulunduğu büyü kitabımı aldım.

İkimize de yeterince yer açmak için masadaki kâğıt yığınını kenara itip kitabı önüme koydum. Sonra Ejderha tek kelime etmeden kalkıp raftan ince, dokunduğu yerde hafif bir ışıltı yayan siyah kaplı bir kitap aldı. Muntazam bir el yazısıyla yazılmış, üstünde tek bir çiçek ve çiçeğin her parçasının büyünün hecelerinden birine bağlandığı iki sayfalık bir büyü açtı. "Pekâlâ. Haydi, başlayalım," dedi masanın üstünden bana elini uzatarak.

Bu kez kabul etmek, çaresizliğin sağladığı dikkat dağınıklığına sığınmadan bilinçli yapmak daha zordu. Elimi ne kadar kuvvetli sıktığını, parmaklarıma dolanan uzun ve zarif parmaklarını, bileklerime sürtünen sıcak ve nasırlı parmak uçlarını düşünmeden

BELONGS TO KAYNOS TEAM

duramadım. Teninin sıcaklığını, kalp atışlarını parmaklarımda hissedebiliyordum. Kitabıma bakıp sözleri anlamaya çalışırken yanaklarım kızarmıştı ama o kendi büyü sözlerini okurken sesi dalga dalga yükseldi. Mükemmel hatlara sahip, kokulu ve çok güzel ama mat, sapı dikenlerle kaplı yepyeni bir çiçek oluşturdu.

Bense fısıltıyla başladım. Tenimdeki büyüsünü hissetmemeye, çaresizce düşünmemeye çalışıyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey söylemedi: Bakışlarını başımın üstündeki bir noktaya sabitlemişti. Durdum ve silkinip kendime gelmeye çalıştım. Sonra gözlerimi yumup büyüsünün şeklini hissetmeye çalıştım; yarattığı illüzyon gibi dikenlerle kaplı, aksi ve korunaklıydı. Kendi büyümü mırıldanmaya başladım ama nedense gülleri değil suyu ve susuzluktan kavrulan toprağı düşündüğümü fark ettim. İllüzyonumu onunkinin üstünde yapmaktansa altında yapmayı tercih ettim. Ejderha'nın derin bir nefes aldığını duyunca, keskin ve heybetli illüzyonunun benim illüzyonumu da içine kattığını gördüm. Aramızdaki gülün kökleri yayılarak masayı kaplarken yeni dallar filizlenmeye başladı.

Büyüyü ilk yaptığımızdaki gibi ortaya bir çiçek ormanı çıkmadı çünkü Ejderha da ben de bütün sihrimizi kullanmıyor, gücümüzü incecik bir dere gibi akıtıyorduk. Ama gül ağacı bu kez çok daha sağlamdı. Artık illüzyon olup olmadığını bile anlamıyordum. İpi andıran uzun kökler birbirlerine dolanıyor, masanın çatlaklarına doluşuyor, ayaklarına sarılıyorlardı. Açan çiçekler artık yalnızca bir gülün görüntüsünden ibaret değildi; bir ormandaki gerçek güller gibiydi, henüz açmamış olanlar ise tomurcuklanıyor, taçyapraklarını sergilerken kernarları da kahverengiye dönüyordu. Çok tatlı, kesif bir koku odayı doldurdu ve biz büyüye devam ederken pencereden içeri giren bir arı kararlılıkla gidip çiçeklerden birine kondu. Çiçekten nektar almayı başaramayınca minicik ayaklarıyla taçyaprakları eşeleyerek başka bir çiçeğe, sonra bir başkasına konmaya devam ederken çiçeklerin yaprağı da arının ağırlığına gerçek bir çiçek gibi tepki veriyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Vızıldayan arıya üfleyip, "Buradan hiçbir şey alamayacaksın," dedim ama o denemekten vazgeçmedi.

Ejderha bakışlarını başımın üstündeki noktadan çekti ama hiçbir şey azminin önüne geçemiyordu; birbirine karışan büyülerimize bakarken yüzünde, en karmaşık büyüleri üzerinde çalışırken takındığı amansız ve kararlı ifade vardı. Anlamak için duyduğu büyük açlıkla gözleri ve yüzü büyünün ışığıyla parlıyordu. "Tek başına devam edebilecek misin?" diye sordu.

Ben, "Sanırım," deyince de elini elimden yavaşça çekti ve etrafa yayılan yabangülünü zapt etme işini bana bıraktı. Ejderha'nın büyüsünün katı çerçevesi olmayınca gül ağacı destek çıtasından mahrum kalan bir sürgün gibi devrilmeye yüz tutar gibi olduysa da büyüye tek başıma devam edebileceğimi anlamıştım; bir köşesini, iskeleti oluşturmaya yetecek kadarını yapabilir, zayıflığını ortadan kaldırmak için de gül ağacını kendi büyümle besleyebilirdim.

Ejderha eğilip başka bir büyüye gelene kadar kitabının birkaç sayfasını çevirdi. Bu seferki bir böcek illüzyonu yaratmak içindi ve tıpkı çiçek büyüsü gibi çizilmişti. Hızlıca okudu, büyülü sözler dilinde yuvarlandı ve yarım düzine arı belirince onları da gül ağacının üzerine saldı ve bu durum ilk arı ziyaretçimizin kafasının iyice karışmasına sebep oldu. Ejderha arıları yaptıkça onları bana itiyor, bense arıları yakalayıp gül çalısı illüzyonunun üstüne koyuyordum. Sonra da, "Şu anda yapmaya çalıştığım şey onlara izleme büyüsü eklemek. Gözcülerin büyüsü," dedi.

Büyüyü yapmaya devam ederek başımla onayladım: Galiz Orman'da fark edilmeden gezinmek için arıdan daha iyi bir şey var mıydı ki? Kitabın en arka sayfalarını, kendi el yazısıyla yazdığı büyülerden oluşan bölümü açtı. Çalışmaya başladı ama büyü tüm ağırlığıyla arıların ve benim üstüme yığılıyordu. Onları tutmakta zorlanıyordum ve sihir gücüm, yeniden toparlayamayacağım kadar hızlı tükeniyordu. Dikkatini dağıtmayan incecik bir ses

BELONGS TO KAYNOS TEAM

çıkarmayı başardığımda Ejderha başını kaldırıp bana baktı ve hemen imdadıma yetişti.

Hiç düşünmeden ellerimle ve büyümle ona sarıldığımda hem benim büyümün hem onun büyüsünün ağırlığı onun üstüne çöktü. Hızla soluklanırken sihirlerimiz iç içe geçip coşkun bir büyüye dönüştü. Gül ağacı yeniden büyümeye, kökleri masayı sarıp dalları pencereden dışarı sızmaya başladı. Gözleri garip bir pırıltıyla parlayan arılar hummalı bir vızıltıyla çiçeklerin arasında dolaşıp duruyordu. O arılardan birini elime alıp daha dikkatli baksam, daha önce dokundukları bütün güllerin yansımalarını gözlerinde görürdüm. Ama bir de arıları, gülleri veya casusluk gibi şeyleri düşünemezdim çünkü büyüden, bir nehir gibi akan etkisinden ve tutunduğum tek şey olan Ejderha'nın elinden başka hiçbir şey düşünemezdim ama o da benim kadar bitap düşmüştü.

Ne kadar büyük bir şaşkınlık yaşadığını görüyordum. Gerçekten kabaran bir nehirde sürükleniyormuş da kıyıya ulaşmaya çalışıyormuşum gibi içgüdüsel bir hareketle onu da kendimle birlikte büyünün daha zayıf olduğu bir yere çektim. Kendimizi oradan çekip çıkardık. Gül ağacı gitgide küçülerek tek bir güle döndü; sahici olmayan arılarımız da ya çiçekler kapanırken içlerine girdiler ya da havada ansızın yok oluverdiler. Son gül de kapanıp ortadan kaybolunca ikimiz de bitkin düşmüş halde yere oturduk; kenetlediğimiz ellerimizi ayırmadan. Ne olduğunu bilmiyordum: Sık sık bir büyüyü yapacak kadar güçlü olmamanın tehlikelerini anlatırdı ama fazla güçlü olmanın tehlikelerinden hiç bahsetmemişti. Cevap almak için ona döndüğümde başı arkaya, rafların bulunduğu tarafa devrilince, gözlerindeki korkudan ve şaşkınlıktan anladığım kadarıyla o da bu konuda en az benim kadar acemiydi.

"Pekâlâ," dedim hiç alakası yokken. "Galiba *işe yaradı*." Gözlerini dikip bana baktığında öfkeden kudurmak üzere olduğunu görünce elimde olmadan gülmeye hatta kahkaha atmaya başladım: Büyüden ve korkudan başım dönüyordu.

BELONGS TO KANDIS TEAM

"Seni çekilmez akıl hastası," diye hırladı ve yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü.

Öpücüğüne karşılık verirken ve kahkahalarım kısa kekelemeler gibi onun ağzına dökülürken ne olup bittiğinin farkında değildim. Büyülerimiz iç içe geçip darmadağın koca düğümler gibi dolanırken hâlâ birbirimize bağlıydık. Bu yakınlığı hiçbir şeyle kıyaslayamazdım. Acı bir utanç duyarken bir yandan da hiç tanımadığım birinin önünde çıplak kalmış gibi hissediyordum. Konuyu cinsellikle ilişkilendirememiştim çünkü benim için cinsellik, şarkılardan, annemin anlattığı ufak tefek şeylerden ve Prens Marek'le kulede, beni bez bebekten farklı görmediği o birkaç iğrenç andan ibaretti.

Oysa şimdi omuzlarını kavrayıp Ejderha'yı yere deviriyordum. Birlikte düşerken bacağı bacaklarımın arasına, eteğimin içine kayınca insanı sarsan bir titremeyle yeni, ürkek bir farkındalığa erişiyordum. Ejderha inledikçe sesi daha da boğuklaşıyor, saçlarımın arasında gezinen elleri buklelerimi omuzlarıma döküyordu. Hem şaşkın hem kendinden geçmiş gibi ellerimle, büyümle ona tutunmaya devam ettim. Yağsız ve sert vücudu, parmaklarımın altında buruşan, özenle işlenmiş kadife, ipek ve deri giysileri bir anda bambaşka bir anlam kazandı. Bacaklarımı iki yana açmış, kucağına oturmuştum ve ateş gibi yanan bedeni bedenimi yakarken elleri elbisemin üstünden, canımı yakarcasına kalçamı sıkıyordu.

Son derece saf arzularla dolup taşarak eğilip onu bir kez daha öptüm. Büyülerimiz yekvücut olmuştu. Eli eteğimi sıyırıp bacağımdan yukarı çıkarken hızlı ve marifetli parmakları bir kez daha bacaklarımın arasındaydı. Kışın soğuktan şok geçirmiş gibi hafifçe ve ürkekçe soluklandım. Kontrol edemediğim bir parıltı, nehrin üstüne vuran gün ışığı gibi elimden kayıp vücuduna yayılırken yeleğinin önündeki sonsuz düğmeler açıldı, yeleği üstünden kaydı ve içindeki gömleğin ipleri çözülüverdi.

O zamana kadar çıplak göğsünde duran ellerimle ne yaptığımı anlamamıştım. Ya da sadece istediğimi almama yetecek

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kadar ilerisini düşünmüş ve bunun kelimelere dökülmesine izin vermemiştim. Ama şimdi altımda ve çıplakken artık yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Pantolonunun ipleri bile çözülmüştü; bacaklarıma sürtündüklerini hissediyordum. Eteğimi sıyırıp...

Çaresizce yüzüm kızardı. Hem onu istiyordum hem de oradan kaçıp kurtulmak istiyordum ama en çok da hangisini daha çok istediğimi bilmek istiyordum. Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona öylece bakakaldım ve hiç görmediğim kadar dağılmış, karman çorman saçları, üstünden kayan elbiseleri, kızarmış yüzü ve aynı ölçüde şaşkın ve kuduracak gibi bana baktığını gördüm. Kendi kendine söylenir gibi, "Ne yapıyorum ben?" dedi ve bileklerimden tutup ikimizi de ayağa kaldırdı. Rahatlama ile pişmanlık arasında kalmış gibi geri geri sendeleyerek masaya tutundum. Arkasını dönüp hemen üstüne başına çekidüzen verirken sırtı dümdüzdü. Büyümün boşta kalan ipçikleri bana geri dönerken Ejderha da benden uzaklaşıyordu. Ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırdım. "İstemeden oldu..." diye ağzımdan kaçırınca hemen sustum. Neyi istemediğimi bilmiyordum.

"Evet, görüyorum," dedi omzunun üstünden. Açılan gömleğinin üstündeki yeleğin düğmelerini ilikliyordu. "Dışarı çık."

Kaçtım.

Kasia, yatağın üstüne oturmuş, dikiş sepetiyle cebelleşiyordu. Masada üç tane kırık iğne vardı ama Kasia ölümüne zorlanır gibi bir kumaş parçasına uzun ve yarım yamalak dikişler atmaya çalışıyordu.

Ben koşarak içeri girince başını kaldırıp bana baktı. Yarıştan gelmişim gibi yüzüm kıpkırmızı, üstüm başım perişan ve nefes nefeseydim. "Niyeşka!" dedi elindeki kumaşı düşürüp ayağa kalkarak. Bir adım atıp kararsızca ellerime uzandı çünkü kendi gücünden korkmayı öğrenmişti. "Sen... O sana..."

"Hayır!" diye bağırdım üzgün mü mutlu mu olduğunu bilemediğim bir ses tonuyla. Artık içimde yalnızca kendi sihrim vardı ve bir keder yumağı gibi kendimi yatağa bıraktım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On İkinci Bölüm

Durumu düşünecek zamanım olmadı. Aynı gece, gece yarısını biraz geçe, yanımda yatan Kasia aniden sarsılınca az kalsın yataktan düşüyordum. Ejderha, yüzünde kaskatı, anlaşılmaz bir ifadeyle, elinde tuttuğu ışıkla kapıda dikiliyordu; pijamalarının üstüne ropdöşambrını geçirmişti. "Askerler yolda," dedi. "Giyinin." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

İkimiz de telaşla kalkıp elbiselerimizi üstüme geçirdik ve merdivenden alelacele inip büyük salona geçtik. Ejderha giyinmiş, pencerenin önünde duruyordu. Atlı kalabalığını uzaktan görebiliyordum; birliğin önündeki iki, arkasındaki bir uzun direkli fenerin ışığı atların koşum takımlarına ve zırhlarına yansıyordu ve birlikten ayrı iki atlı da boştaki iki atı çekiyordu. Birliğin önünde, üstünde sihirli beyaz kürenin yuvarlak bir figürü olan iki flama taşıyorlardı: Beyaz zemin üzerine, ejderhaya benzeyen üç başlı, yeşil renkli bir canavar, Prens Marek'in arması ve onun arkasında da pençelerini açmış kızıl bir şahin.

"Neden geliyorlar?" Bizi duyamayacak kadar uzakta olmalarına rağmen fısıltıyla konuşuyordum.

Ejderha önce cevap vermedi, sonra, "Onun için," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karanlıkta Kasia'nın elini sımsıkı tuttum. "Neden?"

"Çünkü ben lanetlendim," dedi Kasia. Ejderha başıyla belli belirsiz onayladı. Kasia'yı öldürmeye geliyorlardı.

Gönderdiğim mektubu ancak o zaman hatırladım. Herhangi bir cevap gelmediği için ben bile mektup gönderdiğimi unutmuştum. Bir süre sonra öğrendiğime göre, Wensa kuleden ayrılıp evine döndüğünde fena halde sersemlemişti. Onu ziyarete giden bir kadınsa sözde kibarlık edip başucundaki mektubu açıp okumuş ve haberi her yere yaymış; birini Galiz Orman'dan çıkardığımızı herkese anlatmıştı. Haber Sarı Bataklıklar'a, oradan ozanlarla başkente kadar ulaşmış ve nihayet Prens Marek'i üstümüze salmıştı.

"Lanetten kurtulduğuna inanırlar mı?" diye sordum Ejderha'ya. "Sana inanmak zorundalar..."

"Hatırlarsan," dedi soğuk bir sesle, "bu konularda kötü bir şöhretim var." Pencereden dışarı baktı. "Ayrıca, Şahin'in bunca yolu bana inanmak için geldiğini sanmıyorum."

Kasia'ya döndüm. Yüzü sakin ve olağanüstü derecede sakindi. Derin bir nefes aldım ve ellerini tuttum. "Onlara izin vermeyeceğim," dedim ona. "Vermeyeceğim."

Ejderha sabırsızca homurdandı. "Onları ve yanlarında gelen birliği havaya mı uçuracaksın? Sonra ne olacak... Dağa çıkıp eşkıya mı olacaksın?"

"Mecbur kalırsam!" dedim ama Kasia'nın elime batan parmakları ona dönmeme neden oldu. Başını hafifçe iki yana salladı.

"Yapamazsın," dedi. "Yapamazsın, Niyeşka. Herkesin sana ihtiyacı var. Yalnızca benim değil."

"O zaman dağa yalnız çıkarsın," diye itiraz ettim. Kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyor, kasap bıçağının bileğitaşında çıkardığı sesi duyabiliyordum. "Ya da seni götürür sonra geri gelirim..." Atlar o kadar yaklaşmıştı ki nalların gümbürtüsü sesimi bastırıyordu.

Zaman akıp gitti. Biz gidemedik. Ejderha'nın büyük salonunun yarım cumbasında dururken Kasia'nın elini sımsıkı tuttum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha, sert ve parlayan yüzüyle, gözlerini uzaklara dikip koltuğuna oturdu. Yavaşlayıp duran at arabasının sesini, atların nal seslerini, burunlarından solumalarını, adamların sesini bastıran ağır kapıların gümbürtüsünü duyduk. Bir sessizlik olunca kapının çalınmasını beklerken kapının diğer tarafında sinsice kıpırdanıp şekillenmeye çalışarak kapıyı zorla açmaya uğraşan büyüyü fark ettim. Ejderha'nın büyüsünü zorlayıp dürtmeye, kapıları zorlayıp açmaya çalışırken onun etkisini kırmaya çalışan başka bir büyü akımıyla ansızın şiddetli bir patlama oldu. Ejderha'nın gözleri ve dudakları hafifçe kısılırken çatırdayıp kapıya giden belli belirsiz, mavi bir ışık belirdi o kadar.

Nihayet beklediğim kapı sesi geldi. Zırhlı birinin kapıya vuran sert yumruğu. Ejderha parmağını şıklatınca kapılar içeri doğru açılıverdi. Prens Marek, ancak kendi cüssesinin yarısı kadar olsa da ağırlığını hissettiren başka bir adamla eşikte duruyordu. Üstünde kuş kanadını andıran desenler bulunan beyaz bir pelerinin içindeki adamın siyah dipli saçları özellikle ağartılmış gibi yün beyazıydı. Bir omzundan sarkan pelerininin altındaki giysileri siyah ve gümüş renkliydi ve yüzüne büyük bir özenle *kederli* ve *endişeli* bir ifade yerleşmişti. Ay ve güneş kapının eşiğinde durmuş da arkalarından ışık vuruyormuş gibi bir resim oluştururlarken Prens Marek uzun eldivenlerini çıkarıp kuleye girdi.

"Pekâlâ," dedi, "neden geldiğimizi biliyorsun. Kızı görelim."

Ejderha tek kelime etmeden, Kasia'yla yarı gizlenir gibi durduğumuz köşeyi gösterdi. Marek hızla dönüp şüpheyle kıstığı gözlerini Kasia'ya dikti. Öfkeli gözlerle ona baktıysam da hiç oralı olmadı.

"Sarkan, ne yaptın sen?" diye sordu Şahin, Ejderha'nın koltuğuna yaklaşırken. Gerçek bir oyuncununki gibi çınlayan berrak ve tiz sesi, bütün odayı müteessir bir ithamla dolduruyordu. "Bu ücra yerlerde saklanırken aklını da mı yitirdin..."

Hâlâ koltuğunda oturan Ejderha başını da yumruk yaptığı eline yaslamıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Söylesene, Solya, gerçekten lanetlenmiş birini *salsaydım* salonumda neyle karşılaşırdın sence?"

Şahin duraksayınca Ejderha da kararlı bir şekilde koltuğundan kalktı. Salon bir anda muazzam bir hızla aniden kararmaya, her yeri gölgeler içinde bırakıp uzun mumları, parıldayan sihirli ışıkları yutmaya başladı. Ejderha platformdan inerken adımları art arda çalan devasa bir çanın korkunç ve derinlerden gelen gümbürtüsünü andırıyordu. Prens Marek ve Şahin isteksizce geri çekilirken Prens kılıcının kabzasını kavradı. "Galiz Orman beni ele geçirseydi," dedi Ejderha, "benim kulemde ne işiniz olurdu?"

Ellerini birleştirip başparmakları ve işaretparmaklarıyla üçgen oluşturan Şahin bir şeyler mırıldanıyordu. Elleriyle oluşturduğu üçgende şekillenmeye başlayan büyü, incecik ışık huzmeleriyle vızıldayarak titreşmeye başladı. Üçgenin içi tamamen ışıkla dolup sonunda kıvılcımlarla çakan beyaz bir hale gibi yükselip adamı korumaya aldı. Şahin ellerini iki yana açınca alevler çatırdayıp titreyerek, alev topunu fırlatmaya hazırlanır gibi ağmaya başladı. Şahin'in büyüsü şişedeki ateşkalbi iksiri gibi bütün havayı hırsla yutmak istiyordu.

Ejderha, sözler ağzından keskin bıçaklar gibi dökülerek, "*Triozna greszhni,*" dediğinde alevler, üstüne su dökülen mum gibi sönüverdi; tenimi ürperten bir soğuk, salonda hışımla uğuldayarak ortadan kayboldu.

İki adam da öylece durup Ejderha'ya baktı... Ejderha kollarını iki yana açtı. "Neyse ki," dedi alışılageldik keskin ses tonuyla, "sandığınız kadar aptal değilim. Bu yüzden çok şanslısınız." Gölgeler ayaklarının altından çekilip geri giderken Ejderha da koltuğuna döndü. Işıklar geri geldi. Şahin'in yüzünü görebiliyordum; pek minnettar bir hali yoktu. Yüzü hâlâ buz gibi, ağzıysa sımsıkıydı.

Belli ki Polnya'nın ikinci sınıf büyücüsü gibi görülmekten bıkmıştı. Tabii vadimizdeki ozanlar başka bir büyücüden pek bahsetmezdi ama ben bile onun hakkında bazı şeyler duymuştum; genelde Rosya savaşıyla ilgili şarkılarda adı geçerdi. Biz Ejderha

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hakkında, *kendi* büyücümüz hakkında hikâyeler dinlemekten hoşlanır, ulusun en büyük büyücüsü olduğunu tekrar tekrar dinlemekten bıkmaz, onunla gururlanıp övünürdük. Gerçi uzun zamandır onunla bu kadar yakın olduğum için o sözlerin anlamını ve ondan korkmayı unutmuştum. Oysa Şahin'in büyüsünü çabucak boğup dünyanın muazzam güçlerinden biri olduğunu, kralları ve diğer büyücüleri bile nasıl korkuttuğunu görmek, kaçınılmaz gerçeği bana bir kez daha hatırlattı.

Gördüğüm kadarıyla Prens Marek de Şahin gibi bu durumdan pek hoşnut değildi; eli hâlâ kılıcının kabzasındaydı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Ama Kasia'ya bir kez daha baktı. Kasia benden uzaklaşıp cumbadan çıkmaya yeltenince korkup beyhude bir çabayla kolunu tutmaya yeltendim ama o Prens Marek'e doğru yürümeye devam etti. Kasia eğilip altın saçlı başıyla reverans yaparken onu uyarmakta geç kalmıştım. Kasia doğrulup doğruca adamın yüzüne baktı; aylardır yapmayı hayal ettiğim gibi. Kekelemedi bile. "Efendim," dedi, "benden şüphelenmekte haklı olduğunuzu biliyorum. Tuhaf göründüğümü biliyorum. Ama bu doğru: Ben lanetten kurtuldum."

Sihirli sözler zihnimin derinliklerinde bir nakarat gibi çaresizce dönüp duruyordu. Olur da Kasia'ya kılıç çekmeye kalkar ya da Şahin, arkadaşıma saldırmaya yeltenirse...

Prens Marek ona baktı. Ağzını büzmüştü, yüzü sertti. "Galiz Orman'da mıydın yani?" diye sordu.

Kasia başını önüne eğdi. "Korkuluklar beni kaçırdı."

Prens omzunun üstünden, "Gel de şuna bir bak," dedi Şahin'e.

Şahin yanına giderken, "Majesteleri," diye söze başladı. "Herkesçe malumdur ki..."

"Kes," dedi Prens, bıçak gibi bir sesle. "Ben de bu adama pek düşkün sayılmam ve politik konuşmalar yapasın diye getirmedim seni. Kıza *bak*. Lanetli mi değil mi?"

Şahin kararsızlıkla kaşlarını çattı. "Galiz Orman'da bir gece kalan biri kesinlikle..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"*Hasta mı?*" diye sordu Prens, kelimelerin üstüne basa basa. Şahin yavaşça dönüp Kasia'ya baktı; ona ilk kez gerçekten bakıyordu ve şaşkınlıktan kaşları bir kez daha çatılıverdi. Umutlanmaktan korkar gibi ama elimde olmadan umutlanarak Ejderha'ya baktım. Şayet dinlemeye tenezzül ederlerse…

Ama Ejderha bana veya Kasia'ya bakmıyordu. Sadece Prens'e bakıyordu ve yüzü taş kadar sertti.

Şahin hemen Kasia'yı incelemeye koyuldu. Ejderha'nın dolabından bazı iksirler ve raflarından kitaplar istedi; Ejderha hiç itiraz etmeden, beni adamın istediklerini almaya gönderdi. Daha sonra mutfaktan çıkmamamı emredince, başta, Galiz Orman'dan döndüğümde üstümde kullandığı nefes kesici korkunç büyüleri görmemi istemediği için böyle bir emir verdiğini düşündüm. Şahin'in sihirli sözlerini, havada dolaşan büyünün çatırtılarını mutfaktan bile duyuyordum. Uzaklarda çalınan koca bir davul gibi gümbürdüyordu iliklerimde.

Ne var ki üçüncü sabah büyük bakır tencerelerden birinin yansımasında kendimi görünce ne kadar berbat bir halde olduğumu gördüm. Yukarıda bütün o gümbürtüler koparken ve Kasia için bu kadar endişelenirken temiz giysiler için sihirli sözcükler mırıldanmak aklıma gelmemişti. Elbisemdeki kiri lekeyi, biriken gözyaşlarımı fark etmemiştim, umurumda değildi ve Ejderha da hiçbir şey söylememişti. Pek çok kez mutfağa inmiş ve nereye gideceğimi, ne getireceğimi söylemişti. Yansımama bir kez daha baktım, aşağı indiğinde, "Beni ayak altından çekmeye mi çalışıyorsun," diye ağzımdan kaçırıverdim.

Duraksadı, son basamağı inmeden, "Elbette seni ayak altından çekmeye çalışıyorum, ahmak şey," dedi.

"Ama hatırlamıyor bile," dedim Prens Marek'i kastederek. Huzursuz bir soru gibi çıkmıştı ağzımdan.

"İlk fırsatta hatırlayacaktır," dedi Ejderha. "Bu onun için çok önemli. Ayak altında dolaşma, sıradan bir hizmetçi gibi davran

ve ne onun ne Solya'nın seni görebileceği herhangi bir yerde büyü falan yapma."

"Kasia iyi mi?"

"Bu şartlarda ne kadar iyi olunabilirse," dedi. "Sen bu konuda endişelenme. Arkadaşın iyi, kimse ona zarar veremez. Kimsenin ona zarar veremeyeceği kadar iyi durumda, ayrıca Solya o kadar aptal değildir. Neticede Prens'in ne istediğini biliyor ve koşullarda bir değişiklik olmazsa ona istediğini vermeyi tercih eder. Git, üç şişe köknar sütü getir."

Prensin ne istediğini bilmiyordum ve istediğini elde etme düşüncesi hiç hoşuma gitmiyordu; ne olursa olsun. Köknar sütünü almak için üst kattaki laboratuvara çıktım: Ejderha'nın köknar iğnelerinden damıttığı bir iksirdi ve onun elinde bir şekilde kokusuz süte benzer bir sıvıya dönüşüyorlardı hatta bir defasında bana da öğretmeye çalışmış ama benim tek yapabildiğim, köknar iğnelerinden berbat kokulu bir balçık ve su çıkarmak olmuştu. İksirin özelliği vücuttaki büyüyü atmasıydı: Bütün iyileştirme iksirlerine katılır, taş kesmiş bütün bedenleri iyileştirebilirdi. Şişeleri büyük salona götürdüm.

Kasia, tuzla ezilmiş şifalı bitkilerle çizilen iki katlı güzel bir dairenin ortasında duruyordu. Boynuna, öküzlerinkine benzeyen, üstünde parlak gümüş harflerin işlendiği siyah bir demir boyunduruk takmışlar, boyunduruktan sallanan zincirlerle de bileklerini bağlamışlardı. Sandalyesi bile yoktu ve o ağırlıklarla iki büklüm olması gerekirdi ama o dimdik duruyordu. Odaya girdiğimde *Ben iyiyim* der gibi hafifçe gülümsedi.

Şahin ondan daha bitkin görünüyor, Prens Marek ise saldalyede oturup onları izlemekle yetindiği halde esneyip yüzünü ovuşturuyordu. Şahin, üstü bir yığın şeyle dolu masayı gösterip, "Oraya bırak," dedi. Bana gösterdiği ilgi bu kadardı. Koltuğunda oturan Ejderha'ysa tereddüt ettiğimi görünce ters ters baktı. İsyan eder gibi şişeleri masaya bırakıp kapının yanına döndüm ve orada durup onlara baktım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Şahin şişelerin her birine üç farklı arındırma büyüsü damlattı. Sert ve açık bir çalışma yöntemi vardı. Ejderha'nın büyüleri sonsuz bir karmaşa gibiyken Şahin'inkiler keskin ve düz bir çizgi çekiyordu. Ama onun büyüsü de aynı işe yarıyordu: Benim gibi, ağaçların arasında dolaşmıyor, pek çok farklı yoldan birini seçiyordu sanki. Şişeleri demir bir maşayla halkanın içindeki Kasia'ya uzattı. Sanki çalıştıkça dikkat eşiği de yükseliyordu. İçtiği her iksirle Kasia'nın teni ışıldıyordu ve üç şişeyi de bitirdiğinde oda ışığa boğulmuştu. İçindeki karanlığa dair en ufak bir iz, en ufak çürüme belirtisi yoktu.

Prens sandalyesine adeta çökmüştü, dirseğinin yanında koca bir şarap kadehi vardı, rahat ve umursamaz görünse de şarabına dokunmadığını ve gözlerini Kasia'nın yüzünden ayırmadığını gördüm. Bu manzara karşısında ellerim adeta büyü yapmak için kaşındı. Ona bakmasını engellemek için bile Prens'e memnuniyetle tokat atabilirdim.

Şahin uzun bir süre Kasia'ya baktıktan sonra yeleğinin cebinden, alnını kaplayacak kadar geniş, üstüne gümüş harfler işlenmiş siyah kadife bir gözbağı çıkarıp kendi gözlerini bağladı. O sırada bir şeyler mırıldandı; derken harfler parıldarken alnının tam ortasında üçüncü bir göz deliği açılıverdi. Delikten iri, tuhaf biçimli yuvarlak bir göz bakarken irisin çevresinde kopkoyu görünen halka yüzünden kapkara görünen göz, gümüşi titrek alevler saçıyordu. Şahin çemberin başına gelip Kasia'ya baktı; onu tepeden tırnağa süzüp çevresinde üç tur döndü.

Nihayet geri çekildi. Önce göz sonra göz deliği kapandı. Titreyen kollarını kaldırıp gözbağını beceriksizce çözdü. Gözbağını çıkardı. Şahin'in alnına bakmadan duramadım. Ne bir üçüncü göz izi ne de başka bir iz vardı ama kendi gözleri kan çanağına dönmüştü. Bitkin halde sandalyesine çöktü.

"Evet?" dedi Prens, sert bir sesle.

Şahin önce cevap vermedi. "Hiçbir çürüme belirtisi göremedim" dedi sonunda gönülsüzce. "İçinde hiçbir lanet izi olmadığına söz veremesem de..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Prens onu dinlemiyordu. Ayağa kalkıp masadaki ağır anahtarı aldı. Odayı geçerek Kasia'ya yöneldi. Kasia'nın vücudundaki ışıltı azalsa da yok olmamıştı. Prens, Kasia'nın ağır boyunduruğunu açıp prangalarını çözmeye giderken çizmeleri tuz çemberini bozdu. Kasia'nın zincirlerini çıkarıp yere bıraktıktan sonra gözleriyle onu yerken nazik bir beyefendi gibi elini Kasia'ya uzattı. Kasia tereddüt etti; kazara prensin elini kırmaktan korktuğunu biliyordum oysa ben kırmasını ne çok *isterdim.* Elini dikkatlice Prens'in eline bıraktı.

Prens elini sımsıkı tutarak döndü ve Kasia'yı Ejderha'nın kürsüsünün önüne getirdi. "Ve şimdi, Ejderha," dedi yumuşak bir sesle, "bize bunun nasıl yapıldığını anlatacaksın," dedi Kasia'nın kolunu kaldırıp hafifçe sallayarak. "Sonra da Galiz Orman'a gireceğiz; Şahin, ben ve bizimle gelemeyecek kadar korkak değilsen, sen. Ve annemi *oradan çıkaracağız.*"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

"Sana kendini keseceğin bir kılıç vermeyeceğim," dedi Ejderha. "Çok istiyorsan, başkalarına daha az zarar vereceğin kendi kılıcınla yapmanı salık veririm."

Prens Marek'in omuzları gerildi, boynundaki damarlar gözle görülür şekilde şişti. Kasia'nın elini bırakıp kürsüye yöneldi. Ejderha'nın yüzü soğuk ve kararlıydı. Belli ki Şahin sandalyesinden fırlayıp kalkmasa Prens memnuniyetle Ejderha'nın üstüne atılacaktı. "Özür dilerim, Majesteleri ama buna gerek yok. Kyeva'da, General Niçkov'un kampını ele geçirdiğimizde kullandığım büyüyü hatırlarsanız... O büyü burada da işe yarayacaktır. Bu büyünün nasıl yapıldığını gösterecektir." Dudaklarını sıkıp Ejderha'ya gülümsedi. "Sarkan da *gözümden* bir şey kaçmayacağını kabul eder muhakkak."

Ejderha itiraz etmese de karşılığı sertti. "Kendini böyle bir deliliğin içine atacaksan zannettiğimden de büyük bir aptal olduğunu kabul edeceğim muhakkak."

"Ben olsam, Kraliçe'yi kurtarmak için girişilecek mantıklı çabalara *büyük aptallık* demezdim," dedi Şahin. "Sarkan, daha önce hepimiz bilgeliğin karşısında eğildik. Kraliçe'yi Galiz Orman'dan

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hemen sonra öldürelim diye çıkarmayı göze almak anlamsızdı. Ama işte buradayız," dedi Kasia'yı işaret ederek. "Önümüzde yepyeni bir olasılık duruyor. Bunu neden bunca zaman sakladın?"

Şahin buraya geldiğinde hiçbir olasılık bulunmadığı konusunda ısrarlıydı ve Kasia'yı öldürmediği için Ejderha'yı cezalandırmak istiyordu! Ben ağzım açık ona bakarken, o, düşüncelerinin böyle değişmesinden rahatsız görünmüyordu. "Kraliçe için en ufak bir umut varsa, bence bunu denememek vatana ihanettir," diye ekledi Şahin. "Bir şeyi bir kere yaptıysan, bir kez daha yapabilirsin."

Ejderha alaycı bir sesle, "Sen mi yapacaksın?" diye homurdandı.

Eh, ben bile Şahin'in ne kadar kararlı olduğunu görebiliyordum. Gözlerini kısıp gayet soğukkanlı bir tavırla Prens'e dönerek, "Müsaadenizle dinlenmeye çekileceğim, Majesteleri. Sabah büyüyü yapmadan gücümü toplamalıyım," dedi.

Prens Marek eliyle çıkabileceğini işaret etti ama o anda fark ettim ki ben tartışmayı izlemekle meşgulken Prens, Kasia'nın ellerini tutmuş, onunla konuşuyordu. Kasia'nın yüzünde hâlâ o doğaüstü dinginlik vardı ama durumdan rahatsız olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu.

Tam ben Kasia'yı kurtarmak için harekete geçmek üzereyken Prens ellerini bırakıp uzun ve hızlı adımlarla salondan çıkıp gitti, çizmelerinin topukları merdivende tok sesler çıkarıyordu. Kasia yanıma gelince ellerini tuttum. Ejderha çattığı kaşlarıyla merdivene bakarken parmaklarıyla koltuğun kenarında sinirli bir ritim tutturmuştu.

"Böyle bir şey yapabilir mi?" diye sordum. "Büyünün nasıl yapıldığını görebilir mi?"

Tık, tık, tık... Ritim tutmaya devam etti. "Mezarı bulmadan yapamaz," dedi nihayet Ejderha. Sonra isteksizce, "ki bulabilir. Sağlam bir görü yeteneği var. Ama içeri girmenin yolunu da bulması gerekiyor. En az birkaç haftasını alır. Bu sürede Kral'a bir mesaj ulaştırabilirsem belki bu saçmalığa kalkışmalarını engeller."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Eliyle çıkmamı işaret edince dikkatle önüme bakıp Kasia'yı da yanımda sürükleyerek merdivenden çıkarıp memnuniyetle oradan ayrıldım. İkinci katın sahanlığına gelince başımı uzatıp Prens veya Şahin'in oralarda olup olmadığına baktım ve ikisini de ortalıkta göremeyince Kasia'yı çekiştirip odama götürdüm. Odamın önüne gelince onu kenara çekip kapıyı ardına kadar açtım: İçeride kimse yoktu. Kasia'yı içeri alıp kapıyı arkadan sürgüleyip bir sandalyeyle destekledim. Ejderha büyü kullanmamam için beni uyarmasa kapıyı sihirle mühürlerdim ama Prens Marek'in odamı bir kez daha ziyaret etmesini istemesem de son gelişinde olanları hatırlamasını istiyordum. Şahin'in odamda yapacağım büyüyü fark edip etmeyeceğini bilmiyordum ama ben mutfaktan bile *onun* büyüsünü hissetmiştim, o yüzden şansımı zorlamadım.

Kasia'ya döndüm; bitkin halde yatağın üstüne oturmuştu. Sırtı düzdü –artık hep düzdü– ama ellerini kucağında birleştirmiş, başı öne düşmüştü. İçimde kabaran bir öfkeyle, "Sana ne dedi?" diye sorsam da Kasia başını iki yana sallamakla yetindi.

"Ona yardım etmemi istedi," dedi. "Yarın benimle yine konuşacakmış." Başını kaldırıp bana baktı. "Niyeşka, beni kurtardın... Kraliçe Hanna'yı da *kurtaramaz mısın*?"

Nefretin ağırlığı omuzlarıma çöküp her nefesimde karanlık gölgeler içime süzülürken sanki yine Galiz Orman'da, o ağaç dallarının atındaydım. Korkudan boğazım düğümlendi. Ama o sırada içimde fırtına gibi dönenen *fulmia'yı* hatırladım; Kasia'nın yüzünü, büyüyen başka bir ağacı, yirmi yıldır o ağacın kabuklarının altında bulanık suyun içindeki heykeli andıran başka bir yüzü düşündüm.

Ejderha kütüphanesinde hararetle bir şeyler yazıyordu ve aşağı inip aynı soruyu sorduğumda bile yumuşamadı. "Aptallıklarına yenilerini ekleme yeter," dedi. "Hâlâ tuzakları göremiyor musun? Galiz Orman'ın işi budur."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Sence Galiz Orman... Prens Marek'i ele mi geçirdi?" diye sordum, duruma açıklık getireceğini, neden böyle davrandığını açıklayacağını umarak...

"Henüz değil," dedi Ejderha. "Ama kendi ayağıyla gidecek ve yanında da bir büyücü götürecek: Köylü bir kız için harika bir takas ve sen de bu işe atlarsan çok daha iyi olur! Galiz Orman sana ve Solya'ya özağaçlarını dikti mi vadiyi bir haftada yutuverir. *Bu yüzden* kızı bıraktı."

Galiz Orman'ın korkunç direncini hatırladım. "Galiz Orman onu bırakmadı!" dedim. "Onu almama *izin vermiyordu*..."

"Kısmen," dedi. "Galiz Orman, bir kumandanın kalesini koruduğu gibi, özağacını korumak için elinden geleni ardına koymazdı. Ama ağacı bir kez kaybedince –köylü kız hayatta kalsa da kalmasa da ağacı zaten kaybetmişti– o zaman tabii ki kaybını kazanca çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktı."

Bu konuyu uzun uzadıya tartıştık. Yanıldığını düşünmüyordum; Sevgiyi silaha dönüştürmek tam da Galiz Orman'a yakışır bir çarpıklıktı. Ama yine de denemeye değerdi. Kraliçe'yi kurtarmak Rosya'yla savaşa son verebilirdi, iki ulus da toparlanırdı ve bir özağacı daha yok edersek Galiz Orman'ın gücünü uzun vadede kırabilirdik.

"Evet," dedi, "ve gökten bir düzine melek inip alevli kılıçlarıyla Galiz Orman'ı yerle bir etse, durum kesinlikle çok daha iyi olur."

Öfkeyle oflayıp büyük deftere uzandım. Gürültüyle masanın üstüne koyup son sayfalarını açtım ve narin elleriyle yazdığı özenli notların üstüne elimi koydum. "Bütün o yaptıklarına rağmen bu bir *zafer* değildi, öyle mi?" Ejderha'nın soğuk sessizliği yeterli bir cevaptı. "Bekleyemeyiz. Kusursuzca hazır olana kadar bunu kulede sır gibi saklayamayız. Madem Galiz Orman saldırmaya hazırlanıyor, o halde elimizi çabuk tutup önce biz saldırmalıyız."

"Kusursuzluk ile işi aceleye getirmek arasında büyük fark vardır," dedi. "Senin asıl derdin, zavallı kayıp kraliçe ile kederli

BELONGS TO KAYNOS TEAM

krala dair çok fazla halk şarkısı dinlemen ve bu hikâyenin kahramanı olmak istemen. Sence yirmi yıldır bir özağacının tükettiği birinden geriye ne kalmıştır?"

"Yirmi bir yıl sonra kalacağından daha fazlası!" dedim sert bir karşılıkla.

Hiç sözünü esirgemeden, "Kendi oğlunu yanına koyduklarında durumu anlayacak kadar mı?" diye sorunca, düşüncesi bile beni susturmaya yetti.

"Bu benim sorunum, senin değil," dedi Prens Marek. İkimiz de masadan sıçradık. Prens yalınayak, sessizce gelmiş, geceliğiyle kapıda dikiliyordu. Bana bakarken, belleğine yerleştirdiğimiz sahte anıların yıkılışını gördüm; beni hatırlamıştı, ben de önünde büyü yaptığımda yüzünün aldığı şekli hatırladım. "Sen *cadısın*," diyen sesini hatırladım. Meğer bunca zamandır ona yardım edecek birini arıyormuş.

"Sen yaptın, değil mi?" dedi parlayan gözleriyle. "Bu kurumuş yaşlı yılanın böyle güzel bir iş için bile kuyruğunu tehlikeye atmayacağını bilmeliydim. Köylü kızı *sen* kurtardın."

Çaresizce Ejderha'ya bakarak, "Biz..." diyecek oldum ama Marek burnundan soluyordu. Kütüphaneye girip yanıma geldi. Onu bayıltmak için ağır tepsiyle kafasına vurduğum zamandan kalma belli belirsiz yara izini görebiliyordum; içimde her an dışarı çıkıp kükremeye hazır bir büyü kaplanı vardı. Ama istemesem de korkudan göğsüm sıkışıyordu. O bana yaklaştıkça kesik kesik solumaya başladım; daha fazla yaklaşır veya bana dokunursa çığlık atacaktım. Yaga'nın en edepsiz büyüleri ateşböcekleri gibi aklımda uçuşup duruyor, dile gelmeyi bekliyordu.

Prens bir metre kadar mesafede durup yüzüme bakarak, "O kız hükümlü, biliyorsun," dedi. "Kral, büyücülerin laneti temizlediklerini iddia etmelerine pek sıcak bakmaz; pek çokları bunu iddia etse de çok geçmeden hummaya kapılıp gittiler. Kanunen infaz edilmesi gerekiyor ve Şahin onun lehine şahitlik etmeyecek."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kendime ihanet ettiğimi bilsem de elimde olmadan ürperdim. "Kraliçe'yi kurtarmama yardım edersen," diye ekledi yumuşak ve anlayışlı bir sesle, "o kızı da kurtarmış olacaksın. Kral, anneme kavuşunca ikisini de bağışlamak zorunda kalacak."

Bu rüşvet değil, düpedüz tehditti; teklifini kabul etmezsem Kasai'yı öldürecekti. Ondan daha da nefret etsem de tamamen nefret edemiyordum. İçten içe beni kemiren çaresizlikle üç korkunç ay geçirmiştim ama o bunu çocukluğundan beri, annesi ondan koparılıp alındığından beri yaşıyordu ve bu ölümden de beterdi çünkü onu bir daha asla göremeyebilirdi. Ona üzülmesem de onu anlıyordum.

"Ve dünya bir kez tersine döndü mü güneş de batıdan doğacak," diye atıldı Ejderha. "Kendini de onu da öldürtmekten başka bir şey geçmeyecek eline."

Prens ona dönüp yumruğunu masaya indirince masadaki şamdanlar ve kitaplar tangırdadı. Prens öfkeyle hırlayarak, "Sense Polnya kraliçesini çürümeye bırakıp işe yaramaz bir köylü kızını kurtarıyorsun, öyle mi?" dedi gıcırdayan dişleriyle. Derin bir nefes aldı. Dudaklarında kararsız bir tebessüm bir görünüp bir kayboluyordu. "Çok ileri gittin, Ejderha. Kardeşim bile bundan sonra kulağına fısıldadığın nasihatleri dikkate almayacaktır. Yıllarca Galiz Orman hakkında anlattığın bütün zırvalıkları yuttuk..."

"Benden şüphe ediyorsan adamlarını al da Galiz Orman'a kendin git," dedi Ejderha tıslar gibi.

"Gideceğim," dedi Prens Marek, "cadını da pek sevgili köylü kızını da götüreceğim."

"Hiç kimseyi zorla götürmeyeceksin," dedi Ejderha. "Çocukluğundan beri kendini masal kahramanı sanıyorsun..."

"Korkak bir tavuk olmaktan iyidir," dedi Prens sıktığı dişlerinin arasından. Aralarındaki öfke neredeyse vücut bulurken Ejderha'nın konuşmasına fırsat vermeden, "Ya Galiz Orman'a girmeden onu zayıflatabilirsek?" dedim araya girerek. Birbirlerine kilitlenen bakışları şaşkınlıkla bana döndü.

* * *

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kristina, arkamdaki parlak zırhlı adam ve büyücü kalabalığı ile kraliyet mühürlü atları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, donakaldı. "Yerje için geldik," dedim usulca. Yüzüme bile bakmadan başını sallayıp kapının önünden çekildi.

Örgüsü sallanan sandalyede kalmıştı, iri, sağlıklı, al yanaklı bebeği, bir elinde ucu kemirilmiş tahta bir çıngırakla şöminenin yanındaki beşikte uyuyordu. Tabii ki hemen ona bakmaya gittim. Kasia da peşimden gelip beşiğe baktı. Tam ben seslenecekken bebek, yüzünü şöminenin parlaklığından çevirip arkasını döndü. Kristina'yı daha fazla korkutmanın anlamı yoktu. Benimle köşeye çekildi, içeri giren Ejderha'yı omzumun üstünden kaçamak bakışlarla süzerken bebeğin adının Anatol olduğunu fısıldadı. Prens Marek ile ardından bembeyaz cüppesiyle Şahin köy evine girince de sesi tamamen kesildi. Ne bebeğe ne Kristina'ya bakmaya tenezzül ettiler. "Lanetli adam nerede?" diye sordu Prens.

Kristina, "Ahırda. Odayı kullanmamız gerekiyordu, istemeden... Ona zarar verme niyetim yoktu..." diye fısıldadı bana yarım yamalak.

O acılı yüzü neden her gece evinde görmek istemediğini açıklamasına gerek yoktu. "Sorun değil," dedim. "Kristina, Yerje'yi kurtarabiliriz... yapacağımız şey işe yarayabilir... ama bu yüzden ölebilir de."

Beşiğin kenarını sımsıkı tutmuştu, başını sallamakla yetindi. Belli ki Yerje'yi artık tamamen gözden çıkarmıştı; sanki kaybedilmiş bir savaştaydı ve Kristina artık son sözü duymayı bekliyordu.

Dışarı çıktık. Yedi küçük domuz yavrusu ve onların koca göbekli anneleri, evin yan tarafında, solgun renkli yeni çitlerle çevrilen yeni ağıldan merakla atlarımıza bakıyordu. Ağılın etrafından dolaşıp şimdiden fazlasıyla büyümüş gibi görünen ağaçların arasındaki dar patikayı takip ederek küçük, gri ahıra geldik. Ahır körpe fidanlarla dolu uzun otların arasındaydı ve saz damında kuşların yuva yapmak için açtığı eğri büğrü delikler vardı. Kapı sürgüsü paslanmıştı. Sanki uzun zamandır kimse uğramamıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Başmuhafız, "Kapıyı aç, Michal," deyince askerlerden biri öne çıkıp otların arasında ilerledi. Genç bir adamdı ve askerlerin çoğu gibi dümdüz, uzun kahverengi saçları vardı; örgülü sakalları ve bıyıklarıyla Ejderha'nın Polnya'nın kuruluş tarihini anlatan eski kitaplarındaki resimlere benziyorlardı. Diğer askerlerden daha irikıyım ve uzun boylu olan delikanlı, genç bir meşe ağacı kadar güçlüydü. Kapının sürgüsünü tek eliyle itip kapının iki kanadını da kolayca açınca ikindi güneşi içeri doluverdi.

Sesi boğazında düğümlenen asker elini kılıcına götürüp ayakları birbirine dolaşarak geri kaçtı. Yerje arkadaki duvara yaslanmıştı, güneş yüzündeki çarpık sırıtışı aydınlattı. Heykelin gözleri doğruca bize bakıyordu.

"Ne çirkin bir yüz," dedi Prens Marek saygısızca. "Pekâlâ, Yanoş," dedi başmuhafızına, atından inerken, "adamları ve atları meraya götürüp sığınacak bir yer bulun. Atlar bu kadar büyü ve uğultuda rahat edemezler zannımca."

Yanoş, "Emredersiniz, Majesteleri," dedi ve yaverine işaret etti.

Askerler de bu işin dışında kaldıkları için en az atlar kadar mutluydu. Birkaç tanesi gözucuyla ahıra kaçamak bakışlar atsa da bizim atlarımızı da alıp memnuniyetle gittiler. Michal, kızarıklığı geçen yüzüyle düşük omuzlarının üstünden birkaç kez dönüp baktı.

Hiçbiri Galiz Orman'ı gerçekten anlamıyordu. Vadiden değillerdi –daha önce söylediğim gibi Kral'ın ordusuna göndermek için Ejderha'nın kimseyi zorla askere almasına gerek yoktu– ve buralara yakın herhangi bir yerden de gelmemişlerdi. Kalkanlarında atlı bir şövalye arması vardı; demek ki hepsi Tarakai civarındaki kuzey bölgelerinden, Kraliçe Hanna'nın yurdundan gelmişlerdi. Büyüden anladıkları, savaş meydanındaki ölümcül bir yıldırımdan ibaretti. Neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı.

Yanoş atına atlayıp diğerlerinin peşinden gitmeye hazırlanırken, "Bekle," dedi Ejderha. "Oraya gidince iki çuval tuz al ve onu küçük keselere paylaştır; herkese birer tane. Sonra atların ağzını

BELONGS TO KAYNOS TEAM

burnunu bezle tamamen kapatın. Bulabildiğiniz ne kadar balta varsa alın." Prens'e baktı. "Kaybedecek zamanımız olmayacak. İşe yararsa, en iyi ihtimalle tek fırsatımız olur... Galiz Orman kendine gelene kadar en fazla bir, bilemedin iki gün."

Prens Marek emirleri onayladığını başıyla Yanoş'a işaret etti. "Herkes mümkün olduğunca dinlensin," dedi. "Buradaki işimiz biter bitmez doğruca Galiz Orman'a gireceğiz."

"Dua edin de Kraliçe çok içeride olmasın," diye ekledi Ejderha duygusuz bir sesle. Yanoş bir ona bir Prens'e baktı ama Marek gitmesini işaret eder gibi başmuhafızının atının sağrısına bir şaplak atıp arkasını döndü. Adamlarının peşinden giden Yanoş patikayı geçip gözden kayboldu.

Beşimiz ahırda baş başa kaldık. Gün ışığında toz zerrecikleri uçuşuyor, sıcak ve tatlı saman kokusu havayı dolduruyordu ama derinlerden gelen çürük yaprak kokuları da onlara karışıyordu. Yan duvardaki kurtların sığırları yemek için değil, hummayı bulaştırmak için girdikleri eğri büğrü deliği gördüm. Kollarımı vücuduma doladım. Geç oluyordu; sabahın ilk ışıklarından beri vadi boyunca Dvernik'e at sürmüştük ve sadece atların biraz dinlenmelerine yetecek kadar mola vermiştik. Kapıdan esen soğuk rüzgâr enseme üflüyordu. Güneşin turuncu ışıkları Yerje'nin yüzüne, fal taşı gibi açılmış kör gözlerine vuruyordu. Taş olmanın soğukluğunu, o hareketsizlik hissini hatırladım. Yerje'nin sabitlenmiş bakışlarından ötesini görüp görmediğini, yoksa Galiz Orman'ın onu tamamen karanlığa mı mahkûm ettiğini düşünmeden edemedim.

Ejderha, Şahin'e bakıp abartılı bir el hareketiyle Yerje'yi takdim ederek, "Biraz yardım edersin belki?" dedi.

Şahin müstehzi bir tebessümle hay hay der gibi eğildikten sonra ellerini açıp heykelin yanına gitti. Taş büyüsünü kaldıran sözler güzel ve temiz bir ahenkle dudaklarında çınladı, o konuşurken taş çözülmeye, Yerje'nin parmakları seğirmeye başladı. Sert pençelere dönmüş elleri yanına açılmıştı, bileklerinde sal-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

lanan paslı zincirler duvara çivilenmişti. O kıpırdandıkça metalin bağlantı noktaları da birbirine sürtünüyordu. Taş yavaşça Yerje'nin başından aşağı doğru çekilip gözleri ok gibi sağa sola dönerken Şahin gülümsemesini hiç bozmadan biraz geri çekildi. Taş çözülmeye devam ederken Yerje'nin ağzından tiz ve kısık bir kahkaha kaçtı. Sonra ciğerleri serbest kaldı ve sesi gitgide acı dolu, sağır edici bir çığlığa dönüşürken Şahin'in yüzündeki tebessüm de kayboldu.

Hantal adımlarla yanıma gelen Kasia'nın elini tuttum. O da taş kesilmiş gibi, yaşadıklarını hatırlayarak yanımda dimdik durdu. Yerje, taş göğsünde sıkışıp kalan bütün ulumaları salmak istercesine durmaksızın uluyup kahkaha attı. Soluğu kesilene dek uluduktan sonra başını kaldırdı. Çürük, kapkara dişleriyle sırıtarak bize baktı. Teni hâlâ alacalı yeşildi. Prens Marek kılıcını sımsıkı kavramış, gözlerini ona dikmişti. Şahin de ona yanaşmıştı.

"Merhaba, küçük prens," dedi Yerje mırıldanır gibi. "Anneciğini mi özlüyorsun? Çığlıklarını mı duymak istiyorsun? *Marek*!" Yerje kadın sesiyle tiz ve yüksek perdeden bir çığlık attı. "*Mareçek, kurtar beni!*"

Marek karnına yumruk yemiş gibi geri çekilerek kılıcına davrandı. "Durdurun şunu!" diye bağırdı öfkeyle. "*Susturun* şunu."

Şahin elini kaldırıp, "*Elrekaduht!*" dedi afallamış gibi bakarken. Kalın duvarlı bir odaya hapsedilmiş gibi, Yerje'nin ardına kadar açık ağzından çıkan kıkırtılar kesilse de, "*Mareçek, Mareçek,*" çığlığı uzaktan gelen iniltilere dönüştü.

Şahin bize döndü. "*Bu şeyi* arındırmayı düşünmüyorsunuz herhalde..."

"Ah, demek miden bulanmaya başladı?" dedi Ejderha, soğuk ve iğneleyici bir sesle.

"Şuna baksana!" dedi Şahin. Bir kez daha dönüp, "*Lehleyast palezh!*" dedi eliyle aynadaki buharı silermiş gibi. Ben irkildim, Kasia ise canımı acıtacak kadar sıkıyordu elimi; ikimiz de korku dolu gözlerle o tarafa bakıyorduk. Yerje'nin teni şeffaflaştı. Yeşi-

BELONGS TO KAHVEDİS TEAM

limsi, ince bir soğan kabuğuna dönüştü ve altında zifiri karanlıkta kıvranan, öfkeyle kabarıp genişleyen çürümeden başka bir şey yoktu. Kendi derimin altında gördüğüm gölgelere benziyorlardı ama o kadar semirmişlerdi ki adamın içindeki her şeyi tüketmişlerdi. Yüzünün altında bile kıvrılıyorlardı; Yerje'nin sararmış lekeli gözleri acayip ve kızgın bulutların arasından dışarıyı zar zor görebiliyordu.

"Ama yine de neşeyle Galiz Orman'a girmeye hazırdın," dedi Ejderha. Döndü. Prens Marek, sımsıkı kapadığı ağzıyla, gri bir ayna gibi Yerje'ye bakıyordu. Ejderha ona, "Beni iyi dinle. *Bu var ya?*" dedi başıyla Yerje'yi işaret ederek. "Bu daha hiçbir şey. Laneti taş büyüsü sayesinde üç gün sürmeden, üç kez kaldırıldı. Dördüncü kez temizlenseydi, onu sıradan bir arındırma büyüsüyle kurtarabilirdim. Kraliçe yirmi yıldır özağacının içinde. Onu bulup çıkarsak ve arındırsak bile –ki hiçbirinin garantisi yok– sonuçta yirmi yıl boyunca Galiz Orman'ın en kötü işkencelerine maruz kalmış olacak. Koşup boynunuza sarılmayacak. Sizi tanımayacak bile.

"Ama Galiz Orman'a karşı bir şansımız olduğu doğru," diye ekledi. "Şayet bu adamı temizlemeyi başarır da bir özağacını daha yakabilirsek, her şeyi tehlikeye atıp bu fırsatı Orman'a dalmakla heba edemeyiz. En yakın sınırdan başlayıp gündoğumundan günbatımına kadar Orman'ın içine doğru bir yol açmalı ve ormanın özünü yakıp geri çekilmeliyiz. Böylece vadinin elli kilometresini geri kazanır ve en az üç kuşak boyunca Galiz Orman'ı zayıflatmış oluruz."

"Ya annem de Galiz Orman'la birlikte yanarsa?" dedi Marek, Ejderha'ya dönerek.

Ejderha başıyla Yerje'yi işaret ederek, "*Sen* böyle yaşayabilir miydin?" diye sordu.

"O zaman Galiz Orman'da *yanarak ölmesin*!" dedi Marek. "*Hayır*." Demir bir kafes göğsünü sıkıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Hayır."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha dudaklarını iyice sıkmıştı. "Galiz Orman'ı bu şekilde zayıflatabilirsek, onu da bulma şansımız..."

"Hayır," dedi Marek elini bir kılıç gibi kullanıp Ejderha'nın sözünü keserek. "Annemi oradan çıkaracağız ve geri dönerken Galiz Orman'ı yerle bir etmek için elimizden geleni ardımıza koymayacağız. *Sonra*, Ejderha... onu hapseden özağacını bulup annemi hummadan kurtarırsan, yemin ederim ki babamın bütün adamlarını ve baltalarını emrine amade ederim. O zaman Galiz Orman'ın elli kilometresini yakmakla kalmaz, buradan Rosya'ya kadar ondan temelli kurtuluruz."

Konuşurken doğrulup omuzlarını geriye atarak daha keskin ve kararlı bir duruş sergiliyordu. Dudağımı ısırdım. Prens Marek'e hiç güvenmiyor, sadece canının istediğini yapacağını düşünüyordum ama ona hak vermemek elde değildi. Galiz Orman'ı elli kilometre bile geriletmeyi başarmak büyük bir zafer olurdu ama ben de tamamen *yanıp kül olmasını* istiyordum.

Tabii ki Galiz Orman'dan hep nefret etmiştim ama uzaktan. Hasattan önce bir dolu fırtınası olmuş, tarlalara çekirge sürüleri dadanmıştı; bunlardan çok daha korkunç, kâbusa benzeyen şeyler de yaşanmıştı ama yine de hepsi doğasına uygun şeylerdi. Ama artık bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Artık bana ve sevdiğim herkese zarar vermek için tüm gücü ve kötülüğüyle, kasten saldıran canlı bir varlıktı; köyümün üstünde kâbus gibi dolaşıyordu ve Porosna'ya yaptığı gibi köyümü de yutmaya hazırdı. Ejderha'nın beni suçladığı gibi büyük bir kahraman olma hayalleri kurmuyordum ama atıma atlayıp balta ve ateşle Galiz Orman'a dalmak istiyordum. Kraliçeyi onun pençesinden kurtarmak, iki yanını ordularla kuşatıp Galiz Orman'ı yerle bir etmek istiyordum.

Ejderha biraz sonra, sessizce başını salladı, tartışmayı uzatmadı. Bu kez Şahin itiraz ediyor ama Prens Marek kadar kendinden emin görünmüyordu. Beyaz cüppesinin bir ucuyla ağzını burnunu kapatmış, hâlâ Yerje'ye bakıyordu. Sanki bizim gördüğümüzden fazlasını görüyor ve hastalığı solumaktan korkuyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Şüphelerimi mazur görün; belki bu gibi konularda, ne yazık ki fazlasıyla tecrübesiz olduğum içindir," dedi. Ağzını kapattığı cüppenin altından bile sesindeki alaycılık fark ediliyordu. "Ama bana kalırsa bu, hastalığın gerçekten olağanüstü bir örneğidir. Yakmadan önce kafasının kesilmesi bile güvenli değil. Hiçbirine başlayamayacağımız muhteşem planlarınızdan birini seçmeden önce bu adamı *kurtarabileceğimizden* emin olmalıyız."

"Anlaşmıştık!" dedi Prens Marek topuklarının üstünde dönüp itiraz ederek.

"Sarkan'ın hummayı gerçekten temizleyecek bir tedavi bulduğunu düşünerek bunun da göze alabileceğimiz bir risk olduğunda anlaşmıştık," dedi Şahin. "Ama *bu*?.." Yerje'ye bir kez daha baktı. "Bunu yaptığını görmeden olmaz, yapsa bile iki kez düşünmem gerek. Tek bildiğimiz, kızın hummaya falan tutulmadığı ve Ejderha'nın kendi ününü pekiştirmek için böyle bir dedikodu yaydığı."

Ejderha alaycı bir tavırla gülmek dışında karşılık vermedi. Arkasını döndü, eski balyalardan bir avuç saman alıp parmaklarıyla onları bükerek bir şeyler mırıldanarak bir büyü yaptı. Prens Marek öfkeyle fısıldayarak Şahin'i kolundan tutup kenara çekti.

Susturma büyüsünün etkisindeki Yerje hâlâ kendi kendine şarkı söylüyordu ama zincirleriyle bir ileri bir geri sallanıyor, kolları iyice gerilene kadar koşup ileri atılıyor sonra da uzanıp boşluğu ısırıyordu. İyice şişmiş, ağzına sürünen kapkara bir sümüklüböceği andıran dilini çıkarmış, gözlerini devirerek bize bakıyordu.

Ejderha onu görmezden geldi. Elindeki samanlar kalınlaşıp genişliği ancak otuz santimi bulan küçük, eğreti ayaklı bir masaya dönüştü. Yanında getirdiği deri çantayı alıp açtı. *Çağrı* büyüsünü dikkatlice çantadan çıkardı. Batmaya hazırlanan güneş, kitabın kabartmalı altın harflerini alev gibi parlatırken Ejderha kitabı masaya bırakıp, "Pekâlâ," dedi bana dönerek. "Başlayalım."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Prens ile Şahin bize bakarken onların önünde Ejderha'nın elini tutup büyümün onun büyüsüyle karışmasına izin vermek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Midem kuru bir erik gibi büzüldü. Gözucuyla Ejderha'ya bakınca, yaptığımız şeyle hiç ilgilenmiyormuş gibi yüzünün tamamen ifadesiz olduğunu gördüm.

Gönülsüzce gidip yanında durdum. Şahin'in gözleri benim üstümdeydi ve o gözlerde sihirli, avcı gibi delici bakışlar olduğundan emindim. Onların önünde böyle kabak gibi ortada durmaktan, hatta beni çok iyi tanıyan Kasia'nın orada olmasından nefret ettim. Ona o geceden, Ejderha'yla birlikte çalışmayı denediğimizden bahsetmemiştim. Kelimelerle ifade edemiyordum, yaşananları o kadar fazla *düşünmek* istemiyordum. Ama Yerje, babamın bana yaptığı son oyuncak gibi, iki direğin arasında sıçrayıp takla atan küçük ve komik çöpadam gibi, bağlı olduğu zincirlerle dans ederken bunu yapmayı reddetmem mümkün değildi.

Yutkunarak elimi *Çağrı'nın* kapağının üstüne koydum. Kitabı açtım ve Ejderha'yla birlikte okumaya başladık.

Kaskatı kesilmiş gibi tuhaf bir şekilde yan yana durmuştuk ama tılsımlarımız biz olmadan da yolu biliyormuşçasına iç içe geçmeye başlamıştı bile. Omuzlarım rahatladı, başımı kaldırdım, gururla derin bir nefes alarak ciğerlerimi doldurdum. Elimde değildi. Bütün dünyanın bizi izlemesi bile umurumda değildi. *Çağrı* bizi içine alan bir nehir gibi üstümüzden akıp geçerken Ejderha'nın sesi dalgalı bir melodiyi andırıyor, bense o dalgaları çağlayanlar ve sıçrayıp duran balıklarla dolduruyordum; gündoğumunu andıran ışıl ışıl, olağanüstü bir aydınlık sarmıştı bizi.

Yerje'nin yüzünden bize bakan Galiz Orman, sessiz bir nefretle hırladı.

Arkamızdaki Prens Marek, "İşe yarıyor mu?" diye sordu Şahin'e. Cevabı duyamadım. Yerje de Kasia gibi Galiz Orman'da kaybolmuştu ama o pes etmişti: Bir ağacın dibine yığılmış otururken, kanayan ayağını öne uzatmıştı, çene kasları gevşemiş, boz bulanık gözlerle kucağındaki ellerine bakıyordu. Seslendim

BELONGS TO KAHVES TEAM

ama kıpırdamadı. "Yerje!" diye bağırdım. Tükenmişcesine başını kaldırdı, bitkin gözlerle bana baktı ve yine başını önüne eğdi.

"Görüyorum... bir kanal *var,*" dedi Şahin. Ona baktığımda gözbağını yine taktığını gördüm. O tuhaf kartal gözü yine alnından bakıyordu ve gözbebekleri iyice büyümüştü. "Lanet Galiz Orman'dan bu şekilde çıkıyor. Sarkan, arındırma ateşi büyüsünü şimdi yaparsam..."

"Hayır," dedim hemen itiraz ederek. "Yerje ölür." Şahin oralı olmamış gibi bana baktı. Tabii Yerje'nin yaşaması veya ölmesi umurunda değildi. Ama Kasia ahırdan çıkıp yol boyunca koştu ve biraz sonra kaygılı Kristina'yı kucağında bebeğiyle yanımıza getirdi. Kristina büyüyü ve kıvranan Yerje'yi görünce geri kaçsa da Kasia kulağına bir şeyler fısıldadı. Kristina bebeğine daha sıkı sarıldı ve yavaşça öne doğru geldi, biraz daha yaklaştı ve Yerje'nin yüzünü görecek kadar ilerleyince durdu. Kristina'nın yüzü değişti.

"Yerje!" diye seslendi. "Yerje!" diye bağırdı elini ona uzatarak. Kasia, yüzüne dokunmasın diye onu biraz geri çekti ama derinlerde bir yerde Yerje'nin başını kaldırdığını, sonra yavaşça ayağa kalktığını gördüm.

Çağrı'nın parıltısı artık onu esirgemiyordu. Bu kez bana doğrudan dokunamayacak kadar uzakta olduğunu hissettim ama Yerje de artık öfke doluydu ve bizden bir şey saklayamıyordu: Ölen tüm çocuklarının minicik mezarları, Kristina'nın sessizce acı çeken yüzü; açlıktan guruldayan karnı, karısının dilenmeye gittiğini bilerek görmezden geldiği yardım sepetleri. İneklerinin lanetlendiğini gördüğünde yaşadığı tarifsiz çaresizlik. Yoksulluktan kurtulma umudunun ellerinin arasından kayıp gidişi. İçten içe, hayvanların onu *öldürmesini* istemişti.

Kristina'nın yüzündeyse karanlık düşünceleri ve kendi çaresizliği okunuyordu. Annesi, yoksul bir adamla evlenmemesini tembihlemişti. Radomsko'daki kız kardeşi bir dokumacıyla evlen-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

mişti ve dört çocuğu vardı. Kız kardeşinin çocukları yaşamıştı. Onlar hiç açlık çekmemiş, hiç üşümemişlerdi.

Yerje'nin ağzı, sıktığı dişleri, titreyen çenesiyle utançla açıldı. Kristina hıçkırıp yine ona uzanınca bu kez bebek de uyanıp ağlamaya başladı. Korkunç bir sesti ama bir o kadar da muhteşemdi; gayet sıradan ve basit bir şekilde isteğini dile getiren bir sesti. Yerje bir adım attı.

Gerisi çorap söküğü gibi geldi. Ejderha haklıydı: Yerje'nin laneti ne kadar korkunç görünürse görünsün, Kasia'nınkinden daha zayıftı. Yerje onun gibi Galiz Orman'ın derinliklerinde değildi. Bir kere harekete geçtikten sonra hızla tökezleyerek yanımıza geliyordu, onu engellemek için önüne atılan dallar bile incecikti. Yerje elleriyle yüzünü koruyup koşarak aralarından geçti.

Sona gelirken Ejderha, "Sen devam et," deyip kendi sihrini benimkinden çekerken dişlerimi sıkıp tüm gücümle Çağrı'ya tutundum. "Şimdi," dedi Şahin'e, "ortaya çıkar çıkmaz." Ve Yerje yeniden kendi yüzünü kazanırken onlar yan yana durup ellerini kaldırarak aynı anda, "*Ulozishtus sovjenta!*" diye bağırdılar.

Yerje çığlık ata ata arındırma büyüsüne atılsa da geçmeyi başardı. Gözlerinden ve burnundan iğrenç kokulu birkaç damla akıp yere düşerken Yerje'nin prangalı bedeni de halsizce sallanıp duruyordu.

Kasia yere düşen damlaların üstüne biraz toprak attı, Ejderha da ben Çağrı'yı bitirirken Yerje'nin çenesini tutup başını kaldırdı. "Şimdi bak bakalım," dedi Şahin'e.

Şahin, Yerje'nin yüzünü ellerinin arasına alıp ok gibi hızlıca bir büyü yaptı. Büyü *Çağrı'nın* son muhteşem parıltısında Şahin'in ellerinden ok gibi fırladı. Şahin'in büyüsü zincirlerin arasında, Yerje'nin başının hemen üstünde bir pencere açınca hepimiz uzun ve yaşlı bir özağacı gördük. Kasia'yı hapseden ağacın iki katı büyüklüğündeydi. Dalları alevlerle çatırdayıp çılgınca sağa sola savruluyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah alacakaranlık sessizliğinde Dvernik'ten ayrılırken askerler kendi aralarında gamsızca gülüşüyordu. Hepsi silahlanmıştı; parlak zırhları, tüylü başlıkları, uzun yeşil pelerinleri ve atlarının eyerlerine bağlı armalı kalkanlarıyla pek şatafatlı görünüyorlardı. Onlar da bunu biliyordu; atlarını gururla karanlık patikada sürerken atlar bile başlarını dik tutuyordu. Tabii küçük bir köyden otuz şal çıkması biraz zor olduğundan adamların büyük kısmı, Ejderha'nın emriyle ağzılarını ve burunlarını kapatmak için kaşıntı yapan kalın kışlık atkılarıyla yüzlerini sımsıkı örtmüşlerdi. Gururlu pozlarını sürekli bozmak zorunda kalıyor, istemsizce gizli gizli kaşınıyorlardı.

Hayatım, babamın ağır yük beygirlerine binmekle geçmişti ve ne zaman geniş sırtlarında doğrulacak olsam yarı şaşkınlıkla bana bakar, koşmaya yanaşmaz ancak biraz daha hızlı gitmekle yetinirlerdi. Ama Prens Marek bizi, şövalyelerinin yanlarında getirdiği yedek atlara bindirmişti ve bu hayvanlar bambaşkaydı. Ben kazara dizginleri çekince at şaha kalktı ve ben panikle yelesine tutunurken arka ayaklarının üzerinde yürüdü. Bir süre

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sonra, yine anlamadığım bir sebeple, tekrar yere indi ve gururla kasıla kasıla yürüdü. En azından Zatoçek'ten geçerken.

Vadinin yolu belli bir noktada bitmiyordu. Muhtemelen eskiden çok daha uzun bir yoldu; Porosna'ya ve belki de Galiz Orman'ın uzun zaman önce yuttuğu isimsiz başka köylere kadar uzanıyordu. Ama biz Zatoçek köprüsündeki değirmenin gıcırtısını geride bırakırken yolun kenarındaki çalılar ve otlar yavaş yavaş azalmaya başladı, hatta iki kilometre kadar sonra artık bir bitki örtüsü olduğunu söylemek bile zordu. Askerler hâlâ şarkı söylüyor, kahkaha atıyorlardı ama galiba atlar bizden daha akıllıydı. Binicileri herhangi bir işaret vermediği halde adımları yavaşlamıştı. Üstlerinde sinekler uçuşuyormuş gibi kulaklarını dikmiş, başlarını sallayarak endişeyle kişniyorlardı. Ama etrafta sinek yoktu. İleride karanlık ağaçlardan oluşan bir duvar bekliyordu bizi.

Ejderha, "Durun," deyince atlar onu anlamış ve böyle bir molaya sevinmiş gibi aynı anda durdular. "İsterseniz bir şeyler yiyip için. Galiz Orman'a girdiğimizde ağzınıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyin." Atından yere atladı.

Bense son derece dikkatli bir şekilde attan indim. "Onu ben alırım," dedi yuvarlak yüzlü, iki kere kırılmış burnunun yüzünün güzelliğini bozduğu sarışın asker. Neşeyle ve atlardan anlayan biri gibi kısrağımı okşadı. Adamlar su içmeleri için atlarını dereye götürürken somun ekmekler ve içki şişeleri de elden ele dolaşıyordu.

Ejderha beni yanına çağırdı. "Korunma büyünü yap, mümkün olduğunca kalın olsun," dedi. "Sonra da yapabilirsen, askerleri koruma büyünün içine al. Ben de sana koruma büyüsü yapacağım."

"Gölgeleri bizden uzak tutmaya yetecek mi?" diye sordum şüpheyle. "Galiz Orman'dayken?"

"Hayır. Ama onları yavaşlatır," dedi. "Zatoçek'in hemen dışında bir ahır var. Olur da Galiz Orman'a gireriz diye arındırma iksirleri bırakmıştım oraya. Galiz Orman'dan çıkar çıkmaz oraya

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gidip iksirleri kullanacağız. Onar kez; temiz olduğundan emin olsan da."

Ekmeklerini yerken konuşup gülüşen genç askerlere baktım. "Herkese yeter mi?"

Tırpan savurur gibi soğuk ve sert bakışlarla onları süzdü. "Kaçının hayatta kalacağına bağlı."

Ürperdim. "Hâlâ bunun iyi fikir olmadığını düşünüyorsun. Yerje'den sonra bile." Galiz Orman'dan, önceki gün gördüğümüz özağacının yandığı yerden hâlâ ince bir duman yükseliyordu.

"Korkunç bir fikir," dedi Ejderha. "Ama Prens Marek'in seni ve Solya'yı oraya bensiz sürüklemesine göz yummak çok daha kötü olurdu. Ben en azından neyle karşılaşacağımızı biliyorum. Gel, fazla zamanımız yok."

Kasia büyü için çam iğneleri toplamama sessizce yardım ediyordu. Şahin, Prens Marek'in etrafında parlak tuğlalardan oluşan zarif bir duvar örüyordu, tuğlaların yüksekliği Marek'in başını geçince hep birlikte parıldayıp birdenbire üstüne çöküverdiler. Marek'e gözucuyla baksam, teninde koruyucu kalkanın hafif parıltısını görebilirdim. Şahin kendine de bir koruma büyüsü yaptı. Ne var ki askerlerden hiçbirine koruma kalkanı yapmadığını fark ettim.

Çömelip çam kozalaklarından ve dallardan oluşan yığını yaktım. İnsanın boğazını yakan acı duman çayırı doldururken Ejderha'ya baktım. "Artık seninkini yapacak mısın?" diye sordum. Ejderha'nın omuzlarıma çöken büyüsü, şöminenin önündeyken kalın bir palto giymek gibiydi. Beni kaşındırıp rahatsız ederken neden buna ihtiyacım olduğunu düşünmeden duramadım. Zemheri soğuklarına hazırlığımı tamamladığımı hayal ederek onunla birlikte büyünün sözlerini mırıldanmaya başladım: Sadece palto değil eldiven, yün kaşkol, kulakları iyice kapatan bir başlık, çizmelerimizi örten örgü bir pantolon ve hepsinin üstüne de panço... Soğuk havayı sızdırmamaları için hepsini bir güzel iç içe geçirdim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Başımı dumandan kaldırmadan ve yetişkin adamlarla, askerlerle konuştuğumu unutarak, "Herkes şallarını başlarına geçirsin," dedim ama daha garip olanı söylediğimi hemen yapmalarıydı. Koruma büyüsünü taşıyan dumanı ortalığa salıp askerlerin yünlü giysilerine iyice sinmesini sağladım.

Son çam kozalakları da küle döndü. Ateş söndü. Yaşaran gözlerimi ovuşturup öksürerek dumandan uzaklaşmak için dengesizce ayağa kalktım. Gözlerimi kırpıştırıp yeniden etrafı görebildiğimde bir an ürperdim: Ağzını burnunu peleriniyle iyice örten Şahin, meraklı ve kararlı gözlerle bana bakıyordu. Hızla arkamı döndüm ve su içip elimi yüzümü yıkamak için dereye gittim. Tenimi delip geçen gözleri hoşuma gitmemişti.

Kasia'yla bir somun ekmeği paylaştık: Kahvaltılarımızın vazgeçilmezi, Dvernik'teki fırıncıdan her gün aldığımız o tanıdık, gevrek, kahverengi ve biraz da ekşi mayalı ekmek. Askerler mataralarını kaldırıp ekmek kırıntılarını temizleyerek atlarına bindiler. Güneş ağaçların arkasında yükseliyordu.

Herkes atına bindikten sonra Prens Marek, "Pekâlâ, Şahin," dedi. Uzun zırh eldivenlerini çıkardı. Serçeparmağının ilk boğumunda, küçük mavi mücevherle kaplı zarif, altın bir kadın yüzüğü vardı. "Bize yolu göster."

"Başparmağınızı yüzüğün üstüne koyun," dedi Şahin. Atının üstünden uzanıp Prens Marek'in parmağına mücevherli bir iğne batırıp sıktı. Yüzüğün üstüne bir damla kan aktı. Şahin altını kana boyarken yer bulma büyüsünü mırıldandı.

Mavi taşlar koyu mora döndü. Marek'in elinin etrafında menekşe rengi bir ışık belirdi, eldivenini taktıktan sonra bile ışık parlamaya devam etti. Yumruğunu kaldırıp bir sağa bir sola gezdirdi. Elini Galiz Orman'a uzatınca ışık parladı. Prens Marek bize öncülük ederken atlarımız birbirinin ardı sıra küllerin üstünden geçip karanlık ağaçların arasına daldı.

Galiz Orman ilkbaharda kıştakinden farklıydı. Bir telaş ve uyanık olma hali vardı. Ağaçların büyük dallarının gölgeleri

BELONGS TO KAYNOS TEAM

üzerime düşer düşmez, bizi izleyen tüm o gözleri hissetmek tenimi ürpertti. Yosun ve orman bitkileriyle kaplı zeminde atların toynak sesleri boğulurken, dikenli dallarıyla bize uzanan çalıların yanından geçiyorduk. Sessiz ve karanlık kuşlar görünmez bir şekilde bir ağaçtan ötekine hızla uçarak etrafımızda dolaşıyordu. O anda, buraya ilkbaharda yalnız başıma gelseydim Kasia'ya asla ulaşamayacağımdan emin oldum; savaşmadan olmazdı.

Ama bugün, tamamı zırhlı ve silahlı otuz adamla atlarımıza binmiş geliyorduk. Askerlerin yanında uzun kılıçları, meşaleleri ve Ejderha'nın emrettiği gibi tuz çuvalları vardı. Önden gidenler çalıları kesip yolu genişleterek ilerlemeye devam ediyordu. Geride kalanlarsa geri çekilirken aynı yolu kullanabilmemiz için çalıları yakıp ardımızda bıraktığımız patikayı tuzluyordu.

Kahkahaları kesilmişti. Atların koşum takımlarının tıngırtısı ve toynaklarının çıplak topraktaki yumuşak sesi, arada bir mırıldanılan birkaç kelime dışında çıt çıkarmadan bir süre yola devam ettik. Atlar bile artık kişnemiyordu. Akı ortaya çıkacak kadar açtıkları gözleriyle devasa ağaçlara bakıyorlardı. Hepimiz kendimizi av gibi hissediyorduk.

Kasia atını yanımda sürüyordu ve başı atının ensesine düşmüştü. Uzanıp parmaklarını tuttum. "İyi misin?" diye sordum usulca.

Başını patikadan çevirip uzaktaki bir ağacı, yıllar önce yıldırım düşmüş yaşlı ve kararmış bir ağacı işaret etti. Ölü dallarından hâlâ yosunlar sarkıyor, reverans yapar gibi iyice eğilip eteklerini açan yaşlı bir kadını andırıyordu. "O ağacı hatırlıyorum," dedi. Elini çekip atının kulaklarının arasından doğruca ileriye baktı. "Geçtiğimiz kızıl kayayı, boz renkli böğürtlen çalılarını da... hepsini. Buradan hiç çıkmamışım gibi." O da fısıldıyordu. "Sanki buradan hiç ayrılmamışım. Senin bile gerçek olup olmadığından emin değilim, Niyeşka. Ya yine rüya görüyorsam?"

Çaresizce elini sıktım. Onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum.

"Yakınlarda bir şey var," dedi. "Önümüzde bir şey var."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Komutan onu duyunca arkasına baktı. "Tehlikeli bir şey mi?"

"Ölü bir şey," dedi Kasia bakışlarını eyerine indirip dizginlerini sımsıkı tutarak.

Işık etrafımızı aydınlatırken atların ayaklarının altındaki patika genişliyordu. Nalların sesi boşlukta çınlıyordu. Yere bakınca yarısına kadar yosuna gömülmüş kırık, yassı taşlar gördüm. Başımı kaldırınca korkuyla irkildim: Uzakta, ağaçların arasında hayaleti andıran gri bir yüz, geniş, dikdörtgen biçimli ağzının üstündeki koca bir oyuktan ibaret gözüyle doğruca bana bakıyordu. Harabeye dönmüş bir ahır.

"Yoldan çıkın," dedi Ejderha tiz ve sert bir sesle. "İster kuzeyden ister güneyden gidin ama etrafından dolaşın. Ama düz gitmeyin ve yola devam edin."

"Burası ne böyle?" diye sordu Prens Marek.

"Porosna," dedi Ejderha. "Ya da ondan geriye kalan."

Atlarımızı çevirip kuzeye sürdük. Çalıların ve kirişleri eğilmiş, saz damları çökmüş zavallı küçük evlerin yıkıntılarının arasından geçtik. Yere bakmamaya çalışıyordum. Toprak yosun ve kalın bir çim tabakasıyla kaplanmıştı, genç ve uzun ağaçlar göğe yükseliyor, dallarını yayıp güneş ışıklarını engelleyerek dalgalı, parça parça ışık huzmelerine dönüştürüyorlardı. Yosunların altında hâlâ yarı gömülü siluetler, oradan buradan çıkan kemikli eller, çimen tabakasından dışarı uzanıp beyaz parmaklarıyla, ışığı engelleyen buzdan bir halıyı andıran yeşil zemini yarmaya çalışıyordu. Eskiden köy meydanı olan yere bakarken, evlerin üstünü kaplayan parlak gümüş renkli örtüyü görüyor, bir özağacının yapraklarının fısıltısını duyabiliyordum.

"Durup onu yakamaz mıyız?" diye fısıldadım Ejderha'ya.

"Kesinlikle," dedi. "Ateşkalbini kullanıp geldiğimiz yoldan gerisingeri dönersek. Yapılacak en akıllıca şey bu olur."

Ejderha alçak sesle konuşmamıştı, birkaç asker gözucuyla baksa da Prens Marek hiç oralı olmadı. Atlar boyunlarını gerip

BELONGS TO KAHVES TEAM

titreyerek hızla ilerleyince ölümü ardımızda bırakıp yola devam ettik.

Biraz sonra atları dinlendirmek için kısa bir mola verdik. Hem korkudan hem koşmaktan hayvanların hepsi yorulmuştu. Patika, ilkbaharda eriyen karın oluşturduğu küçük bir dereyle su altında kalan ama artık kurumaya yüz tutmuş bir bataklığın etrafında genişliyordu. Küçük bir sızıntı, taş yatağının üstünde geniş ve berrak bir gölet oluşturuyordu. "Atların buradan su içmesine izin vermek güvenli mi?" diye sordu Prens Marek, omuz silken Ejderha'ya.

"Sen de içebilirsin," dedi. "Onları Galiz Orman'a sokmaktan kötü olamaz. Bu iş bitince nasılsa hepsini öldürmek zorunda kalacaksınız."

Yanoş atından inmiş, hayvanın burnunu okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Başını onlara çevirdi. "Bunlar eğitimli savaş atları! Ağırlıklarınca gümüş ederler."

"Arındırma iksiri de onların ağırlığınca altın eder," dedi Ejderha. "Onlara bu kadar düşkünsen Galiz Orman'a getirmeyecektin. Neyse, kendini fazla üzme. Muhtemelen böyle bir şansımız olmayacak."

Prens Marek sert gözlerle Ejderha'ya baksa da onunla tartışmadı. Yanoş'u avutmak için kenara çekip bir şeyler söyledi.

Kasia gölete bakmamış, çayırlığın sonuna, birkaç geyik ayak izinin devam ettiği noktaya gitmişti. Uzun süren baygın esareti sırasında burayı da görüp görmediğini merak ettim. Karanlık ağaçlara bakıyordu. Ejderha yanından geçerken ona bakıp bir şeyler söyleyince Kasia'nın da başını ona çevirdiğini gördüm.

Şahin bir anda arkamda belirip, "Sana ne borçlu olduğunu biliyor musun merak ettim," deyince irkilip başımı o tarafa çevirdim. Atım kana kana su içiyordu. Dizginlerini tutup sıcak gövdesine biraz daha sokuldum. Cevap vermedim.

Şahin, kapkara ve düzgün kaşlarından birini kaldırdı. "Krallıkta sayısız büyücü yok. Kanunen tebaa olmanın ötesinde haklara

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sahipsin. Sarayda bir yerin var ve bizzat kralın himayesindesin. Başından beri boş yere bu vadiye hapsolup köle muamelesi görmüşsün." Elleriyle elbisemi işaret etti. Başak toplamaya çıkar gibi giyinmiştim. Uzun çamur çizmeleri, çuvalı andıran bol iş pantolonumun üstüne kahverengi önlüğümü geçirmiştim. Onun üstündeyse hâlâ beyaz pelerini vardı ama Galiz Orman'ın laneti, herhangi bir çayırdayken giysilerinin bozulmaması için kullandığı tılsımdan daha güçlüydü. Pelerininin kenarlarındaki iplikler sökülmeye başlamıştı.

Kararsız bakışlarımı yanlış anladı. "Zannederim baban çiftçi, öyle mi?"

"Oduncu," dedim.

Fark etmez dercesine elini havada savurdu. "O halde saray hakkında pek bilgi sahibi değilsin. Bu yetenek bana bahşedildiğinde Kral, babama şövalyelik unvanı verdi. Eğitimimi tamamladığımdaysa onu baron yaptı. Sana da en az o kadar cömert davranacaktır." Bana yanaşınca atıma biraz daha yaslanıp hayvanın suda kabarcıklar çıkarmasına sebep oldum. "Bu bataklıkta yaşarken ne duymuş olursan ol, Sarkan Polnya'daki dikkate değer tek büyücü değil. Seni kullanacak ilginç bir yol bulduğu için kendini ona bağımlı hissetmen gerekmiyor. Birlikte çalışabileceğin pek çok büyücü var." Elini uzatıp kıvrılarak dönen bir alev yarattı. "Belki denemek istersin?"

"*Seninle* mi?" dedim hiç düşünmeden. Gözlerini kıstı. Pişman değildim. "Kasia'ya yaptıklarından sonra mı?"

Takındığı şaşkın ve incinmiş ifadeyi yeni bir pelerin gibi üstüne geçirdi. "Ona da sana da iyilik yaptım. Sence kimse Sarkan'ın onu tedavi ettiğine inanır mı? Efendine, en kibar tabiriyle ancak tuhaf biri denebilir; buraya çakılıp kalan, saraya ancak çağırılırsa gelen, ipe sapa gelmez felaket uyarıları yapan, fırtına kadar kasvetli biri. Sarayda hiç dostu yok, arkasında duranlarsa, arkadaşının derhal öldürülmesi için ısrar eden birkaç felaket tellalından ibaret. Prens Marek araya girmeseydi, Kral bir cellat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yollayacak ve kızın bu kadar uzun süre yaşamasına izin verdiği için Sarkan'ı saraya çağırıp bunların hesabını soracaktı."

O cellat aslında ta kendisiydi ama iyilik yaptığı iddiasını çürütmemek için bunu dile getiremiyordu. Bu kadar küstah bir söze nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, ancak anlaşılmaz bir tıslamayla karşılık verebilirdim. Ama beni o noktaya kadar zorlamadı. Yumuşak bir sesle, ne kadar mantıksız davrandığımı ima ederek, "Söylediklerimi biraz düşün. Kızgınlığın için seni suçlamıyorum ama sırf bu yüzden iyi bir tavsiyeyi değerlendirmekten kaçınma derim," demekle yetinip kibarca selam verdi. Kasia yanıma gelirken kibarca çekip gitti. Askerler yeniden atlarına biniyorlardı.

Kasia'nın yüzü biraz daha durulmuştu, kollarını ovuşturuyordu. Ejderha da gidip atına bindi. Gözucuyla ona bakarken hâlâ Kasia'ya ne söylediğini merak ediyordum. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Artık lanetli olmadığımı, bundan korkmamamı söyledi," dedi. Belli belirsiz bir tebessümle dudakları seğirdi. "Korktuğuma göre artık lanetli değilmişim." Sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi: "Ondan korktuğum... beni seçmesinden korktuğum için üzgün olduğunu söyledi. Bir daha hiç kimseyi almayacakmış."

Sırf bu yüzden ona bağırıp çağırmıştım. Bana kulak vereceğini hiç tahmin etmezdim. Kasia'ya bakakaldım ama oyalanacak zaman yoktu. Yanoş da atına binip adamlarına şöyle bir bakınca, "Michal nerede?" diye sordu.

Adamları ve atları saydık; her taraftan Michal'a seslendik. Ne cevap vardı ne de hangi yöne gittiğini gösteren herhangi bir iz veya kırık dal. Birkaç dakika önce atına su vermek için sıra beklediğini görmüşlerdi, o kadar. Yakalandıysa bile bunu sessizce halletmişlerdi.

"Yeter," dedi Ejderha sonunda. "O gitti."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yanoş itiraz eder gibi Prens'e baktı. Kısa bir sessizlikten sonra Prens Marek, "Devam ediyoruz. İkişer ikişer ayrılın ve birbirinize mukayet olun," dedi.

Yanoş atkısıyla ağzını burnunu kapatırken yüzü sert ve mutsuz olsa da öndeki iki askere başıyla işaret etti. Askerler çok geçmeden patikada ilerlemeye koyuldular. Atlarımızı Galiz Orman'ın içine sürdük.

Büyük dalların altındayken saatin kaç olduğunu, ne kadar süredir at sürdüğümüzü söylemek zordu. Galiz Orman, bütün ormanlardan daha sessizdi; böcek vızıltıları ya da ara sıra bir tavşanın kırdığı ince dalların çıtırtısı bile yoktu. Atlarımız bile neredeyse ses çıkarmıyor, nallarıyla sert zemin yerine yumuşak yosun, çimen ve körpe fidanlara basıyorlardı. Patika kaybolmaya başlamıştı. Öndeki adamlar bize yol açmak için her seferinde çalıları kesmek zorunda kalıyordu.

Ağaçların arasından belli belirsiz bir dere çağıltısı duyuluyordu. Patika yeniden genişledi. Durduk. Atın üzengilerine basıp ayağa kalkarak önümdeki askerlerin omuzlarının üstünden ağaçlığın arasından görünen boşluğa baktım. Bir kez daha Burgaç'ın kenarındaydık.

Galiz Orman'dan nehir yatağının yaklaşık otuz santim üzerinde, hafif eğimli bir kıyı şeridine çıktık. Ağaçlar ve çalılar nehre sarkıyor, söğütlerin yapraklı ve uzun dalları çamurun içinde birbirlerine dolanıp yarım yamalak görünen ağaç köklerinin arasından nehrin kenarındaki yoğun sazlıklara uzanıyordu. Burgaç, iki yandan suya uzanan bitki örtüsüne rağmen ortasından güneş ışıklarının geçebileceği kadar genişti. Güneş ışıkları nehrin üstüne yansıyor ama içine sızamıyordu, böylece günün büyük kısmının geçtiğini anlıyorduk. Uzun gelen bir an boyunca sessizce oturduk. Nehirle bu şekilde karşılaşmamızda, yolumuzu böyle kesmesinde bir yanlışlık vardı. Doğuya gidiyorduk; onu takip ediyor olmalıydık.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Prens Marek yumruğunu suya kaldırınca menekşe rengi ışık parlayıp bize nehrin diğer tarafını işaret etti ama su hızlı akıyordu ve derinliğini tahmin etmemiz mümkün değildi. Yanoş küçük bir dalı suya fırlattı. Dal hemen akıntıya kapılıp parlak bir dalgada gözden kayboldu. "Sığ bir nokta arayacağız," dedi Prens Marek.

Döndük ve nehir boyunca tek sıra halinde ilerlemeye devam ettik. Askerler nehrin kenarında atların ayaklarına dolaşan bitki örtüsünü kılıçla kesiyordu. Suyun kenarında herhangi bir hayvana ait izler yoktu ve Burgaç hiç daralmadan akmaya devam ediyordu. Burada, vadideki halinden daha farklıydı. Ağaçların altında hızla ve sessizce akıyor, biz Galiz Orman'ın gölgelerinden ne kadar etkileniyorsak o da kadar etkileniyordu. Nehrin diğer taraftaki Rosya'ya uzanamadığını biliyordum; Galiz Orman'ın derinliklerinde kayboluyor, karanlık bir yerde son buluyordu. Burada nehrin karanlık genişliğine bakınca buna inanmak imkânsızdı.

Arkamdaki adamlardan biri, ağır bir yükü üstünden atmış gibi iç geçirdi. Galiz Orman'ın kuytuluğunda bu iç çekiş sesi bile fazlaydı. Etrafa bakındım. Kaşkolu yüzünden kaymıştı: Atımı suya götüren kırık burunlu, arkadaş canlısı genç askerdi. Keskin ve parlak gümüş bıçağını çekti, önünde giden adamın kafasını tutup derin, kan kırmızısı bir yarıkla boğazını boydan boya kesti.

Zavallı asker gık diyemeden ölüverdi. Atının boynuna ve yapraklara kan sıçradı. Asker düşüp çalılara yuvarlanarak gözden kaybolurken atı kişneyerek şaha kalktı. Bıçaklı genç asker hâlâ gülümsüyordu. Atının üstünden suya atladı.

Her şey bir anda gözümüzün önünde olup biterken donakalmıştık. Önümdeki Prens Marek bağırıp hemen atından atlayarak nehre koştu. Suyun kenarında kayarken çizmeleri çamurda iz bırakıyordu. Uzanıp askerin elini tutmaya çalıştıysa da asker ona uzanmadı. Suda sürüklenen bir kütük gibi Prens'in yanından geçip giderken atkısı ve pelerini de onu takip ediyordu. Botları suyla dolduğu için ağırlığı onu suyun altına çekiyordu ve öylece

BELONGS TO KAYNOS TEAM

suya batmaya başladı. Güneşe bakan yuvarlak, solgun yüzünü son kez gördük. Kırık burnu ve başı suyun altında kaldı. Pelerini son kez yeşil bir dalga gibi kabardı. Genç asker ölmüştü.

Prens Marek ayağa kalktı. Derenin kenarında durdu ve genç asker tamamen gözden kaybolup gidene kadar bir ağacın ince gövdesine tutunup arkasından baktı. Sonra dönüp zar zor tırmandı. Yanoş atından atladı ve Marek'in atının dizginlerini tutup ona yarım etmek için elini uzattı. Başka bir asker de artık binicisi olmayan bir atın dizginlerini tutmuştu; hayvan titriyor ve burnundan soluyordu ancak hareketsiz durdu. Her şey yeniden sessizliğe bürünmüştü. Nehir, üstündeki kıpırtısız dallarla, yansıyan güneş ışığıyla akmaya devam etti. Kaçan atın bile sesini duymadık. Sanki hiçbir şey olmamıştı.

Ejderha atını derenin kenarına sürüp aşağıdaki Prens Marek'e baktı. "Geri kalanlar da akşam karanlığı çökünce gidecekler," dedi lafını hiç esirgemeden. "Tabii sen de o zaman kadar gitmezsen."

Marek ilk kez duygularını saklamayan bir yüz ifadesiyle başını kaldırıp baktı, tedirgindi; az önce gördükleri aklının sınırlarını zorlamıştı. Şahin yanlarında durmuş, görünmeyeni görmeye çalışır gibi gözlerini kırpmadan keskin ve delici bakışlarıyla adamların yüzüne bakıyordu. Marek ona baktı; Şahin onun bakışlarına karşılık vererek işareti almış gibi başıyla onayladı.

Prens atına bindi. Öndeki askerlere seslendi. "Bize yol açın." Askerler etrafımızdaki çalıları kesmeye koyulunca diğer adamlar da onlara katılıp hepizimin sığacağı kadar geniş bir yol açana kadar çalıları kesip yakmaya, yolu tuzlamaya devam ettiler. Atlarsa birbirlerine sokulup mümkün olduğunca yakın durmaya çalışıyorlardı.

Marek, "Pekâlâ," deyince askerlerin bakışları ona döndü. "Hepiniz neden burada olduğumuz biliyorsunuz. Her biriniz özenle seçildiniz. Sizler kuzeyin en iyi adamlarısınız. Rosya'nın büyücüsüyle savaşımızda yanımda yer aldınız, onların süvari hücumuna karşı birlikte kalkan olduk. İçinizde savaş yarası ol-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

mayan tek bir kişi bile yok. Yola çıkmadan önce bu uğursuz yere benimle gelmek isteyip istemediğinizi sorduğumda hepiniz gelmeyi kabul ettiniz.

"Evet, artık hepinizi sağ salim geri götüreceğime söz veremem ama size yemin ederim ki, benimle gelen herkese elimden gelen en büyük onuru bahşedeceğim, toprak ve şövalyelik vereceğim. Nehirde sığ bir yer bulup geçmeye çalışacağız ve atlarımızla birlikte yola devam edeceğiz. Belki ölüme belki daha beterine. Ama korkak tarla fareleri gibi değil, erkek gibi korkusuzca."

Marek'in olacakları tahmin edemediğini, Galiz Orman'ın gölgesine hazır olmadığını o zamana kadar anlamış olmalıydılar. Ancak sözlerinin onlara derin bir nefes aldırıp yüzlerini aydınlatarak askerlerin yüzündeki gölgeyi kaldırdığını görebiliyordum. Hiçbiri geri dönmek istemedi. Marek eyerinden av borusunu aldı. Tamamı pirinçten yapılmış, iyice cilalanmış, parlak, daire şeklinde bir şeydi. Ağzına götürüp bütün gücüyle üfleyince kalbimi yerinden oynatan bir gürültüyle müthiş bir savaş çağrısı duyuldu. Atlar ayaklarını sertçe yere vurarak kulaklarını ileri geri oynattılar, askerler kılıçlarını çekip savaş borusuyla birlikte kükredi. Marek atını nehre çevirince biz de tek sıra halinde peşinden gidip nehrin kenarından aşağı inerek soğuk ve karanlık sulara daldık.

Nehre daldığımızda su bacaklarıma hızla çarptı, atımın geniş göğsünde köpürdü. İlerlemeye devam ettik. Su önce dizimi sonra baldırlarımı geçti. Atım başını kaldırıp burnundan buharlar çıkararak ayaklarını yere basıp nehir yatağında ilerlemeye çalıştı.

Arkamdaki atlardan biri tökezleyip dengesini kaybetti. Yanındaki askerin atının üstüne devrildi. Nehir hepsini sürükleyip yuttu. Durmadık; durmak imkânsızdı. O sırada büyü yapmayı düşünsem de aklıma hiçbir şey gelmedi ve su bana kükrerken onlar da gözden kaybolup gitti.

Marek savaş borusunu bir kez daha öttürdü, atıyla birlikte nehrin diğer tarafından kıyıya çıktı ve atını ağaçların bulunduğu yöne sürdü. Hepimiz, üstümüzden sular damlayarak teker

BELONGS TO KAYNOS TEAM

teker nehirden çıkıp mola vermeden yola devam ettik. Çalıları ezip geçiyor, Marek'in yüzüğünün önümüzdeki mor parıltısını ve savaş borusunun sesini takip ediyorduk. Ağaçların üstüne kamçı gibi indik. Nehrin bu tarafında yerdeki bitki örtüsü daha seyrek, ağaçların gövdeleri daha kalın ve birbirlerinden çok daha uzaktılar. Artık tek sıra halinde ilerlemiyorduk. Biz ormandan uçar gibi kaçarken yandaki bazı atların ağaçların arasında zikzak çizerek dörtnala koştuklarını gördüm. Atımın dizgilerinden umudu kesmiştim, hayvanın başını dallardan korumak için parmaklarımı yelesine geçirip sımsıkı tuttum. Yakınımdaki Kasia'yı ve Şahin'in beyaz pelerininin ışıltısını görebiliyordum.

Altımdaki kısrak nefes nefese kalmış, titriyordu, dayanamayacağını biliyordum çünkü güçlü ve eğitimli savaş atları bile bu kadar soğuk bir nehirde yüzmekten bitap düşerdi. Hayvan biraz ısınıp güç kuvvet kazansın diye kulağına, "*Nen elshayon*," diye fısıldadım. "*Nen elshayon*." Atım güzel başını kaldırıp minnettarlıkla sallayınca gözlerimi kapayıp Kasia'nın atına kement atar gibi büyüyü bütün atlara yaymaya çalışarak, "*Nen elshayine*," dedim.

Hayali kementi hissediyor, ben diğer atları da yakalayıp bir araya getirdikçe onlar da daha rahat koşmaya başlıyorlardı. Ejderha omzunun üstünden şöyle bir bakıp başını çevirdi. Savaş borusuyla ilerlemeye devam ederken sonunda ağaçların arasında hareket eden bir şey gördüm. Korkuluklar, çok fazla korkuluk ve hepsi de çubuk bacakları aynı anda hareket ederek hızla üstümüze geliyorlardı. Bir tanesi elini uzatıp askerlerden birini atından çekti ama bu kadar hızlı olacağımızı beklemiyorlardı çünkü ardımızda kalmaya başladılar. Duvar gibi uzayan bir çam ağacı kümesinden geçip geniş bir açıklığa çıktığımızda, atlar çalılardan uzak durmaya çalışırken önümüzde dikilen devasa özağacını gördüm.

Gövdesi bir attan daha genişti ve uçsuz bucaksız dallarıyla göğe yükseliyordu. Büyük dalları küf yeşili yapraklar ve berbat kokan sarı meyvelerle doluydu ve kabuğunun altından, elleri bir cesedinki gibi göğsünde birleşmiş, yüzündeki bariz uyarı ifade-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

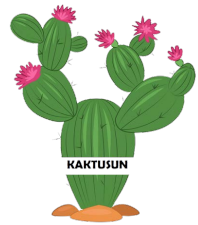
siyle, fazlaca yaşlanıp pörsümüş bir insan yüzü bize bakıyordu. Ayaklarına iki büyük kök sarılmıştı ve aralarındaki boşlukta yosun ve çürümüş yaprakların yiyip bitirdiği bir iskelet vardı. Küçük bir kök, iskeletin gözçukurundan dışarı çıkmış, kaburgalarının ve paslı zırhının arasından otlar uzamıştı. Kalkanından geriye kalanlar cesedinin yanında duruyordu ve üzerinde belli belirsiz görülen iki başlı bir siyah kartal arması vardı: Rosya kraliyet arması.

Burnundan soluyup kabaran atlarımızı dallardan uzaklaştırdık. Arkamda, kapağı hızla kapatılan fırın sesini andıran bir gürültü kopup bir ağırlık gibi sırtıma inince eyerimden savruldum. O hızla küt diye yere düşünce nefesim kesildi, dirseğim soyuldu, bacaklarım yara bere içinde kaldı.

Arkamı döndüm. Kasia üzerimdeydi: Beni atımdan düşüren oydu. Arkasına baktım. Atım havadaydı ve kafası yoktu. Peygamberdevesine benzeyen devasa bir yaratık, atımı ön ayaklarından tutmuş, havaya kaldırmıştı. Peygamberdevesi özağacına karıştı: Meyvelerle aynı renk ve şekilde kısık gözleri ve aynı küf rengi yapraklarla kaplı bir gövdesi vardı. İleri doğru atılıp bir ısırıkta atın kafasını koparmıştı. Arkamızdaki askerlerden birinin daha kafası kopmuş, cansız bedeni yerde yatıyor, bir diğeri bacaklarından olmuş, acıyla bağırıyor, başka bir yaratığın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ağaçlardan çıkan bir düzine kadar yaratık bize doğru geliyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On Beşinci Bölüm

Küf yeşili peygamberdevesi atımı yere atıp kafasını tükürdü. Kasia can havliyle çırpınarak beni oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. O an hepimiz korkudan donakalmıştık ama Prens Marek sessiz bir çığlık atarak savaş borusunu küf yeşili peygamberdevesinin kafasına fırlattı. Kılıcını çekti. "Sıraya! Büyücüleri arkamıza alın!" diye kükreyerek kılıcını savurup atını ileri sürerek yaratıkla aramıza girdi. Kılıç canavarın kalın kabuğuna çarpıp kayarken havuç soyarcasına uzun, yarı saydam bir parçasını kopardı.

Savaş atları, sıradan bir hayvanın aksine paniğe kapılmadan tiz bir sesle kişneyerek şaha kalkıp ileri atılarak gerçekten ağırlığınca gümüşe bedel olduklarını kanıtlıyorlardı. Nallarıyla yaratıkların kabuklarını dövüp delik açıyorlardı. Askerler atlarını iki yana sürerek beni, Kasia'yı, Ejderha'yı ve Şahin'i eğreti bir çemberin içine aldılar. Askerlerin hepsi dizginlerini dişleriyle tutup bir kısmı kalkanlarını kollarına geçirirken diğer yarısı da yarısı kılıçlarını çekmiş, bize kalkan olmuşlardı.

Peygamberdevesine benzeyen yaratıklar ağaçlardan çıkıp etrafımızı sarıyorlardı. Ağaçlar kıpırdanıp ışığı engelledikleri için yaratıkları görmek zorlaşıyordu ama artık görünmez de-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğillerdi. Korkuluklar gibi ağır ve kaskatı hareket etmiyor, dört ayak üstünde ileri atılıp ön ayaklarındaki sivri kıskaçlarıyla çok hızlı hareket ediyorlardı. Şahin, "*Suitah liekin, suitah lang!*" diye bağırarak kulede kullandığı beyaz, parlak alevleri çağırdı. En yakınındaki adamı yakalamaya çalışan peygamberdevesine fırlatıp ön ayaklarına kement gibi doladı. Direnen bir buzağıyı çeker gibi yaratığı sürükledi; Beyaz alevler kabuğu yalarken çıtırtılarla yanık yağ kokusunu andıran acı bir koku geldi. Dengesini kaybeden yaratık, korkunç çenesiyle boşluğu ısırdı. Şahin yaratığın kafasını savunma hattına çekince askerlerden biri kılıcını canavarın boynuna saplayıverdi

Ben pek umutlu değildim. Vadimizde sıradan baltalarımız, kılıçlarımız ve tırpanlarımızla korkulukların ancak kabuklarını kazıyabiliyorduk. Ama bu kılıç hayli derine saplanmıştı. Kabuklar havada uçuşurken diğer taraftaki adam kılıcının ucunu yaratığın başı ile boynunun birleştiği noktaya sapladı. Ağırlığını kılıcın kabzasına verip iyice derine soktu. Peygamberdevesinin kabuğu yengeç bacağı gibi gürültüyle çatırdadı, başı öne düştü ve çenesi hareketsiz kaldı. Yaratığın bedeninden sızan irin, buharı tüterek kılıcın bıçağına süzülürken bir an o buharda görünüp kaybolan altın harfler görür gibi oldum.

Peygamberdevesi öldüğü halde bedeni öne doğru sallanarak çemberi bozdu ve nedereyse Şahin'in atını deviriyordu. Açılan boşluktan yeni bir peygamberdevesi öne atılıp Şahin'e uzandıysa da dizginlerini sıkıca kavrayıp, şaha kalkmaya çalışan atını dizginleyen büyücü, alev kırbacını bu kez ikinci yaratığın suratına indiriverdi.

Kasia'yla yerdeyken bu çarpışmanın ancak bir kısmını görebiliyordum. Prens Marek ile Yanoş'un yüreklendirmek için askerlere bağırdıklarını ve kabuklara çarpan kılıç seslerini duydum. Bu keşmekeşte değil düşünmek, nefes bile alamıyordum. Korku içindeki atının üstünde mücadeleye devam eden Ejderha'ya baktım hışımla. Bir şeyler mırıldanıp ayaklarını üzengiden çektiğini gördüm. Dizginleri, göğsünden derin bir yara alan atının üstünde

BELONGS TO KAYNOS TEAM

debelenip duran bir askere atıp atından indi. "Ne yapayım?" diye bağırdım ona. Kara kara hangi büyüyü yapacağımı düşünüyordum. "*Murzhetor*?.."

"Hayır!" diye bağırdı o kakofonide. Kolumdan tutup yüzümü özağacına çevirdi. "Buraya Kraliçe için geldik. Beyhude bir savaşta kendimizi heba edersek hepsi boşa gider."

Ağaçtan uzak durmuştuk ama peygamberdeveleri bizi yavaş yavaş ağaca, zorla büyük dalların altına sürüyordu ve meyvelerinin kokusu genzimi yakıyordu. Ağacın gövdesi fena halde kalındı. En kuytu ormanlarda bile böyle büyüğünü görmemiştim; ağacın tuhaf görüntüsü, kandan şişmiş bir keneyi andırıyordu.

Fulmia büyüsünü yapacak kadar öfkelenmeyi başarsam bile bu kez bir gözdağı yetmeyecekti. Galiz Orman, artık özağacını yakıp kurbanı arındıracağımızı bildiğinden, Kraliçe'yi vermemek için büyüklüğüne bakmadan bir özağacını daha feda ederdi. Bu ağaçla nasıl başa çıkacağımızı kestiremiyordum; pürüzsüz yüzeyi sert bir metal gibi parlarken Ejderha mırıldanıp ellerini kullanarak büyü yapıyordu ama alev kamçısını ağaca savururken bile içgüdüsel olarak işe yaramayacağını, askerlerin büyülü kılıçlarının ağaca en ufak bir sıyrık veremeyeceğini biliyordum.

Ejderha denemeye devam etti; etrafımızı saran savaş iyice kızışırken düzenli bir çekilde kırma, açma, soğuk ve yıldırım büyüleri yapıyordu. Ağacın kalkanında zayıf bir nokta, bir çatlak bulmaya çalışıyordu. Ama ağaç her şeye dayandı ve meyvelerin kokusu daha da kesif bir hal aldı. Peygamberdevesi yaratıklarından ikisini daha öldürmüşlerdi ama dört askerimizi de kaybetmiştik. Bir şey ayağımın dibine yuvarlanıp Kasia boğuk bir çığlık atınca, masmavi gözleriyle kaşları çatık Yanoş'un kafasını gördüm. Korkudan sıçrayıp midem bulanarak dizlerimin üstüne çöktüm; otların üstüne kustum. Sanki elimdeymiş gibi, "Şimdi olmaz!" diye bağırdı Ejderha. Daha önce hiç böyle katliamı andıran bir çarpışma görmemiştim ki. Askerler mezbahadaki sığırlar gibi bir bir ölüyordu. Dört ayak üstünde hıçkıra hıçkıra ağladım,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gözyaşlarım yere düşerken en yakınımdaki kalın kökleri tutup şarkı söyler gibi, "*Kisara, kisara, vizh,*" diye mırıldandım.

Kökler bir anda geri çekildi. Durmaksızın *"Kisara,"* demeye devam ettim, ta ki köklerden damlalar sızana, o damlalar ardı ardına yuvarlanıp köklerin üstünde birikene kadar. Islaklık genişleyip ellerimin arasında yuvarlak bir gölcük oluşturdu. Dışarıda kalan ince kökçükler kuruyup büzüşmeye başladı. *"Tulejon vizh,"* dedim tatlı bir dille fısıldayarak. *"Kisara."* İçlerindeki su çekilip incecik sızıntılar gibi aktıkça kökler de tombul solucanlar gibi kıvranmaya başladılar. Ellerimin arasında artık yalnızca çamur vardı ve o çamur kalın köklere sıçrayıp yayılarak daha fazla kökü ele geçiriyordu.

Ejderha yanıma gelip çömeldi. Kulağıma gelen, uzun zaman önce duyduğum bir büyüyü ilahi gibi mırıldanmaya başladı: Yeşil Yıl'dan sonraki bahar, tarlalarımızı kurtarmak için geldiğinde duymuştum. Yanıp kül olan tarlalarımıza kendi kendine açılan kanallarla nehirden su getirmişti. Ama bu kez dar kanallar özağacından çıkıp yayılıyor, ben büyünün sözlerini söyledikçe köklerden suyu çekip kanallarla başka yönlere taşıyor ve köklerin etrafındaki toprak kuruyup çamur tabakası kuma dönüşüyordu.

O sırada Kasia ikimizin de kolundan tutup ayağa kaldırarak neredeyse sürükledi. Ağaçların arasında geride bıraktığımız korkuluklar pusuya yatıp bizi beklemiş gibi sürü halinde açıklığa varmışlardı. Küf yeşili peygamberdevesi bir uzvunu kaybettiği halde bir oraya bir buraya koşturup bulduğu her boşluktan sivri pençelerini uzatarak saldırmaya devam ediyordu. Yanoş'un gözünden bile sakındığı atların hemen hemen hepsi ya ölmüş ya da kaçmıştı. Prens Marek yan yana sıralanmış on altı adamıyla kalkan oluşturarak omuz omuza çarpışırken Şahin arkalarında alev kamçısını savurmaya devam ediyordu ama kapana kıstırılmış, ağacın gövdesine iyice yaklaşmıştık. Özağacının yaprakları rüzgârla hışırdayıp korkunç şeyler fısıldarken ağacın neredeyse altına gelmiştik. Derin bir nefes alınca meyvelerin o baygın kokusuyla az kalsın yine kusuyordum.

BELONGS TO KAHVES TEAM

Korkuluklardan biri sınır hattına sızmış, bizi görmek için başını uzatmıştı. Kasia düşen askerlerden birinin kılıcını yerden kapıp çılgınca savurdu. Korkuluğun böğrüne gelen kılıç onu ince bir dal gibi ikiye ayırdı. Korkuluk yere yığıldı.

Yanımdaki Ejderha meyvelerin kokusu yüzünden öksürüyordu. Ama köklerden daha fazla su çekip büyüye devam etmekten başka çaremiz yoktu. Ağaca bu kadar yaklaşınca kalın kökler başta direnseler de ikimizin büyüsü birleşince hem onlardan hem topraktan suyu çektik ve ağacın çevresindeki çamur kuma döndü. Gövdesinden yeşil damlalar sızdıkça ağacın kalın dalları dağılmaya başlıyordu. Yaprakları kuruyup yağmur gibi tepemize düşerken korkunç bir çığlık duydum. Küf yeşili peygamberdevesi savunma hattındaki askerlerden birini daha yakalamıştı ama bu kez onu öldürmedi. Kılıç tutan elini ısırıp onu korkulukların önüne attı.

Korkuluklar ağacın meyvelerinden koparıp askerin ağzına tıktılar. Asker boğulur gibi çığlıklar attıkça onlar da daha fazla yüklenip, kenarlarından meyvenin suyu akan ağzını zorla kapadılar. Korkulukların elindeki asker yay gibi gerildi. Onu baş aşağı çevirdiler. Peygamberdevesi keskin pençe darbesiyle askerin boğazını kesince fışkıran kanla ağacın kuruyan köklerini yağmur gibi suladı.

Kan kırmızısı ince çizgiler köklerine akıp gümüşi renkli gövdesinde gözden kaybolunca ağaç titrer gibi derin bir nefes aldı. Ben dehşetle çığlık çığlığa ağlayıp askerin yüzünden çekilen kana bakarken göğsüne bir bıçak saplanıverdi. Prens Marek atmıştı bıçağı.

Ama büyümüz büyük oranda boşa gittiği için korkuluklar aç gözlerle etrafımızı sarıp öylece beklerken adamlar da nefes nefese kalmış, birbirlerine sokulmuşlardı. Ejderha bir küfür savurup ağaca dönerek başka bir büyü kullandı; iksir şişelerini hazırlarken yaptığı büyüydü. Sözleri söyleyerek ayağımızın dibindeki kuru kuma uzanıp parlak cam iplikler ve halatlar gibi çekmeye başladı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Onları açıkta kalan köklerin ve dökülen yaprakların üstüne öbek öbek yığdı. Etrafımızda, bir duman tabakası oluşturan küçük küçük ateşler yanmaya başladı.

Korkudan ve kan yüzünden tir tir titriyordum. Kasia gözlerinden yaşlar akarak elinde kılıcıyla beni arkasına çekti. "Dikkat et!" diye bağırınca arkamı döndüğümde kırılan büyük bir dalın Ejderha'nın üstüne düşmek üzere olduğunu gördüm. Dal küt diye omzuna düşüp onu yere yıktı.

Ejderha içgüdüsel bir hareketle ağacın gövdesine tutununca elindeki cam ip yere düştü. Kurtulmaya çalıştıysa da ağaç onu zapt edip kabuklarıyla sarmaya başladı. "Hayır!" diye bağırdım ona atılarak.

Bir kolunu gözden çıkarmak pahasına diğerini kurtarmayı başarsa da gri kabuk dirseğine tırmandı, kökler topraktan fırlayıp ayaklarına dolanarak onu kendine çekti. Giysilerini parçalamaya başlamışlardı. İçinde kızıl menekşe renkli bir iksir çalkalanan bir şişe çıkarıp elime tutuşturdu. Birkaç damla ateşkalbiydi; Ejderha kolumdan tutup beni sarstı. "Şimdi, seni aptal! Beni ele geçirirse hepiniz ölürsünüz! Şunu yak ve *kaç!*"

Başımı şişeden kaldırıp ona baktım. Ağacı yakmamı istediğini anladım. Ağacı... ağaçla birlikte onu da yakmamı istiyordu. "Sence böyle yaşamak ister miyim?" diye sordu sert ve kararlı bir sesle; korkuyu geride bırakmış gibi. Kabuk bir bacağını tamamen yutmuş, omzuna tırmanıyordu.

Kasia solgun ve perişan yüzüyle, "Niyeşka, bu ölümden daha kötü; çok daha kötü," dedi.

Elimde sımsıkı tuttuğum parlak iksir şişesiyle öylece durdum, sonra elimi Ejderha'nın omzuna koyup, "*Ulozishtus,* arındırma büyüsü. Benimle birlikte söyle," dedim.

Gözlerini dikip bana baktı. Sonra başıyla onayladı. "Şişeyi ona ver," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Şişeyi Kasia'ya verdim, Ejderha'nın elini tuttum ve birlikte büyünün sözlerini söylemeye başladık. Ben ritmik çalınan bir davul gibi tempolu bir şekilde,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"*Ulozishtus, ulozishtus*," diye fısıldarken o da dikkatle şarkı söyler gibi bana katıldı. Ama arındırma büyüsünün akıp gitmesine izin vermedim; onu tuttum. Zihnimde, büyülerimizin birleşip güçlenerek devasa bir göl oluşturması için baraj kurdum.

Büyünün sıcaklığı dayanılmaz hale gelerek yakıcı pırıltısıyla içimi doldurdu. Nefes alamıyordum. Kaburgalarım ciğerlerimi eziyor, başım büyünün ritmiyle zonkluyordu. Göremiyordum. Arkamda bir yerlerde devam eden çarpışma uzak bir kargaşanın sesi gibi geliyor, çığlıklar, korkulukların tüyler ürperten çatırtıları, kılıçların yankılanan çınlamaları duyuluyordu. Yine de giderek yaklaşıyordu. Kasia sırtını bana yaslamış, bana kalkan olmuştu. Elindeki şişede ateşkalbi teselli eder gibi neşe ve açlıkla şakıyor, serbest kalıp hepimizi yakıp küle çevirmek istiyordu.

Ejderha'nın sesi kesilene kadar büyüyü elimden geldiğince uzattım ve gözlerimi açtım. Kabuk boğazından yanaklarına kadar tırmanmış, ağzını kaplamış ve artık gözlerini kapamaya başlıyordu. Ejderha elimi bir kez sıkınca tüm büyüyü olanca gücüyle serbest bırakarak onu yiyip bitiren ağaca aktardım.

Ejderha kaskatı kesildi, görmeyen gözleri fal taşı gibi açıldı. Eli sessiz bir ıstırapla elimi sıktı. Sonra ağzını örten kabuk, korkunç bir yılanın değiştirdiği deri gibi çürüyüp dağılıverince Ejderha can havliyle bağırmaya başladı. Tepemizde yaprakları cayır cayır yanan ağaç kararıp küle dönerken iki elimle Ejderha'nın elini tuttum ama bağırırken elimi o kadar sıkıyordu ki acıdan çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Yapraklar yanıp tepemize küllerini dökerken iğrenç kokulu meyveleri pişip eriyordu. Eriyen meyveler dallarından akarken bitkinin özleri de ağacın gövdesinden ve kabuğundan kızgın damlalarla yere süzülüyordu.

Köklerden o kadar su çekmiştik ki kurutulmuş kereste gibi kolayca yanıvermişlerdi. Kabuk gevşeyip geniş şeritler halinde dökülmeye başladı. Kasia, Ejderha'yı kolundan tutup hareketsiz bedenini kuruyup şişen ağaçtan kurtardı. Ben Ejderha'yı yoğunlaşan dumandan çekip çıkarmasına yardım ettikten sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kasia bir kez daha dumanın içine daldı. Loş karanlıkta ağacın kabuğundan kalın bir şerit çekip kopardığını, kılıcıyla onu kesip parçalayarak ağacın yan tarafını daha da açıkta bıraktığını gördüm. Ejderha'yı yere yatırdım ve sendeleyerek ona yardıma gittim. Ağaç dokunulamayacak kadar sıcaktı ama yine de ellerimi üstüne koyup biraz bocaladıktan sonra, akşam yemeği için bir tavşanı kovuğundan çıkarmaya çalışan Yaga gibi, *"İlmeyon!"* diye bağırdım. *Çık dışarı, çık dışarı.*

Kasia ağaca bir kez daha vurunca açılan yarıktan bomboş mavi gözlerle bakan bir insan yüzü gördüm. Kasia yarığın kenarındaki kabukları parçalayıp koparmaya başladı ve birdenbire Kraliçe, tüm bedeni geride bir kadın siluleti bırakarak, alev alan kurumuş kumaş parçalarıyla cansız bir şekilde o boşlukta beliriverdi. Öylece asılı kaldı çünkü başı kabuktan kurtulamamış, upuzun altın sarısı saçları onu yutan ağaca dolanmıştı. Kasia kılıcını dumanın içinden ağaca indirince Kraliçe kucağımıza düşüverdi.

Bir kütük kadar ağır ve hareketsizdi. Duman ve ateş etrafımızı sararken tepemizdeki dallar inleyerek parçalanıyordu; ağaç bir ateş sütununa dönmüştü. Ateşkalbi iksir şişesinde o kadar bağırıyordu ki neredeyse onu duyuyordum. Şişesinden çıkıp alevlere katılmak istiyordu.

Kasia beni, Kraliçe Hanna'yı ve Ejderha'yı aynı anda sürüklerken düşe kalka ilerledik. Ağacın dallarının altından açıklığa çıktık. Askerlerden geriye yalnızca Şahin ve Prens Marek kalmış, sırt sırta vermiş, Marek'in kılıcı Şahin'in beyaz aleviyle yanarken müthiş bir ustalıkla çarpışıyorlardı. Son dört korkuluk birbirlerine yaklaşıp hızla hücuma geçince Şahin ateş kırbacını savurup geri çekilmelerini sağladı, böylece Marek içlerinden birini gözüne kestirip alevlerin içinden üstüne atıldı. Zırhlı yumruğunu yaratığın boğazına, tekmesini gövdesine indirip bir ayağını korkuluğun ayağına kanca gibi geçirdi. Kılıcını boynu ile bedeninin birleştiği yere saplayıp çevirdi. Canlı bir ağaçtan küçük bir dal koparır gibi yaratığın uzun ve dar kafasını çatırdatarak ikiye ayırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaratığın yığılan cesedini bırakıp diğer korkuluklar ona yaklaşamadan, sönmeye yüz tutan çemberin içine geri çekildi. Dört korkuluk daha aynı şekilde yerde cansız yatıyordu; Marek bir taktik geliştirip yaratıkları o şekilde öldürmüştü. Ama sonlara doğru korkuluklar onu neredeyse yakalıyorlardı çünkü Prens yorgunluktan tökezlemeye başlamıştı. Miğferini bir kenara fırlatmıştı. Nefes nefese kalmıştı, başını eğip kan ter içindeki paltosuna sildi. Yanındaki Şahin'in de ondan farkı yoktu. Dudakları hiç durmasa da elindeki gümüş alevler zayıflamaya başlamıştı; beyaz pelerini çamur içinde kalmış, yaprakların değdiği yerlerden duman yükseliyordu. Üç korkuluk geri çekilip yeniden hücuma hazırlanınca Şahin hemen kendini topladı.

Kasia, "Niyeşka," deyince boş gözlerle bakmayı bıraktım ve ağzımı açıp sendeleyerek ilerledim. Dumanın doldurduğu ağzımdan ancak boğuk bir mırıltı çıkarabildim. Derin bir nefes alıp, "*Fulmedesh*," diye fısıldamayı başardım ya da büyümü şekillendirmeye yetecek kadarını söyleyip kendimi yere atarak ellerimi toprağa bastırdım. Zemin bulunduğum yerden çatlamaya başlayarak bir çizgi halinde uzayıp korkulukların altında ikiye ayrıldı. Onlar yarığa düşer düşmez Şahin alevleriyle yarığı çabucak kapattı.

Ben yalpalarken Marek dönüp hızla bana koştu. Ayakları çamurda kayınca bana çarpıp ayağımı yerden kesti. Küf yeşili peygamberdevesi yanan özağacının dumanlarının arasından ileri atılmıştı. Kolları alevlerle çatırdarken intikam peşindeydi. Sapsarı, insanlıktan uzak gözlerine baktım. Ölümcül pençelerini bir kez daha saldırmak için geri çekti. Marek yaratığın karnının altında, yerdeydi. Kılıcını kabuğunun ek yerine saplayıp kalan üç bacağından birini tüm gücüyle tekmeledi. Yaratık büyük bir gümbürtüyle kılıcın üstüne düşerken Marek onu itip son bir tekmeyle kılıcını yaratıktan çıkardı ve onu alevler içindeki özağacına fırlattı. Yaratık hareketsiz kaldı.

Marek gelip beni ayağa kaldırdı. Bacaklarım titriyor, bütün vücudum sarsılıyordu. Ayakta duramıyordum. Savaş hikâyelerine, muharebe şarkılarına hep şüpheyle bakardım. Köyde, ara sıra

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kavga eden çocukların sonu her zaman çamur, kanlı burunlar ve tırmalamalar, salya sümük ağlamalarla biterdi ve bunun şanlı bir tarafı olmazdı ama tüm bunlara kılıçları ve ölümleri eklemenin durumu nasıl zaferle sonuçlandıracağını anlamazdım. Savaşın korkunçluğunu hayal bile edemezdim.

Şahin çamurda iki büklüm yatan bir adamın üzerine eğilmişti. Kemerindeki şişeden bir iksir çıkarıp adamın ağzına damlatarak kalkmasına yardım etti. Birlikte, tek kolu kalan üçüncü bir adamın yanına gittiler. Sersemlemiş halde yerde yatıp gözlerini yukarı diken adamın yarasını yanan bir kütükle dağladı. Otuz adamdan geriye iki kişi kalmıştı.

Prens Marek'in mahvolmuş bir hali yoktu. Bir kez daha koluyla alnını sildi, yüzüne daha fazla is bulaştırdı. Artık düzenli soluk alıp verebiliyordu; beni alevlerin arasından açıklığın sonundaki serin bir yere hiç zorlanmadan taşırken göğsü inip kalkıyor, benim gibi nefessiz kalmıyordu. Benimle hiç konuşmadı. Beni tanıdığından bile emin değildim. Sanki gözlerine perde inmişti. Kasia, omuzlarında Ejderha'nın ağırlığıyla yanımıza geldi. Ejderha'nın cüssesine rağmen hiç zorlanmamış bir hali vardı.

Şahin diğer iki adamı da yanımıza getirirken Marek gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra nihayet ağaçtan yayılan yangını ve kararıp düşen dalları fark etti. Canımı yakacak kadar kolumu sıkınca ondan kurtulmaya çalıştım ama zırhlı eldiveninin kenarları elime batıyordu. Gözlerinde büyük bir öfke ve korkuyla dönüp beni sarstı. Acımasızca bakan dumanlı gözleriyle, "Ne yaptın sen?" diye hırlasa da bir an sonra taş kesildi.

Kraliçe, ağacın alevleriyle altın gibi parlayarak önümüzde hareketsiz duruyordu. Kasia'nın bıraktığı yerde, kolları iki yana sarkmış, heykel gibi ayakta dikilmişti. Kırpılmış saçları Marek'in ince ve zarif saçları gibi sapsarıydı. Bir bulut gibi başının üzerinde uçuşuyorlardı. Marek, aç bir kuşunki gibi aydınlanan yüzüyle annesine baktı. Beni bırakıp elini ona uzattı.

"Dokunma!" diye bağırdı Şahin, duman yüzünden çatallı çıkan sert bir sesle. "Zincirleri getir."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Marek durdu. Gözlerini ondan ayırmadı. Ben bir an dinlemeyeceğini düşünürken o dönüp savaş alanındaki cesetlerin arasından yalpalaya yalpalaya ölü atına ilerledi. Şahin'in Kasia'yı incelerken kullandığı zincirler atın eyerindeki bir beze sarılmıştı. Marek zincirleri sürükleyerek bize getirdi. Şahin prangayı kumaşla birlikte alıp kuduz bir köpeğe yaklaşır gibi Kraliçe'ye yanaştı.

Kraliçe kıpırdamadı, onu görmüyormuş gibi gözlerini bile kırpmadı. Yine de Şahin tereddütle kendine bir koruma büyüsü daha yaptı ve prangayı kadının boynuna geçirip hızla geri çekildi. Kraliçe yine kıpırdamadı. Şahin bir kez daha yaklaşıp elinde bezle prangaları ardı ardına Kraliçe'nin bileklerine geçirip sonra da bezi kadının omuzlarına örttü.

Arkamızda korkunç bir çatırtı duyuldu. Hepimiz tavşan gibi havaya sıçradık. Özağacının gövdesi ikiye ayrılmıştı ve devasa parçalarından biri devriliyordu. Müthiş bir gümbürtüyle açıklığın kenarındaki yüz yıllık meşe ağaçlarının üstüne düşerken ağacın ortasındaki turuncu kıvılcımlar bulut gibi kükredi. Bir anda alevler içinde kaldı. Ağaç kükreyerek yanarken dallar çatırdayarak hareketsiz kalıyordu.

Kraliçe'nin bedeni bir anda sarsılarak canlanıverdi; o ellerini öne uzatıp bizden uzaklaşmaya çalıştıkça zincirler de inler gibi şıngırdıyordu. Omzundaki bezin kayıp düştüğünü bile fark etmedi. Alçak sesle anlaşılmaz mırıltılar çıkararak, aşırı uzayıp kıvrılmış tırnaklarıyla yüzünü yokluyor, kendini tırmalıyordu.

Marek ileri atılıp annesinin prangalı bileklerinden tutunca Kraliçe onu insanüstü bir güçle savurdu. Sonra durup gözlerini ona dikti. Geriye doğru sendeleyen Marek dengesini sağlayıp doğruldu. Kan revan, kurum ve ter içinde kalmıştı ama savaşçılığından ve prensliğinden hiçbir şey kaybetmemişti; üstünde bir hidranın bulunduğu yeşil arması hâlâ göğsündeydi. Kraliçe önce armaya, sonra Prens'in yüzüne baktı. Konuşmadı ama gözlerini ondan ayırmıyordu.

Marek hızla soluyarak, "Anne," dedi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On Altıncı Bölüm

Kraliçe cevap vermedi. Marek yumruklarını sıkmış, gözlerini ona dikmişti ama Kraliçe cevap vermiyordu. Yanan özağacının, cesetlerin ve Galiz Orman yaratıklarının kokusuyla sersemlemiş gibi susuyorduk. Sonunda Şahin kendini toplayıp öne çıktı. Ellerini tereddütle Kraliçe'nin yüzüne doğru kaldırdı ama Kraliçe geri çekilmedi. Yüzünü ellerinin arasına alıp başını kendine çevirdi. Dikkatle ona baktı. Gözbebekleri genişleyip daralarak şekilden şekile girdi; gözlerinin rengi yeşilden sarıya, sonra siyaha döndü. Boğuk bir sesle, "Hiçbir şey yok. Lanete dair en ufak bir iz bulamıyorum," dedi ellerini indirirken.

Ama onun dışında da hiçbir şey olmadı. Bize bakmadı bile, baktıysa da durum daha kötü demekti çünkü fal taşı gibi açtığı gözleri bizi görmüyordu. Hâlâ kan ter içinde olan Marek ağır ağır soluklanarak, "Anne," dedi bir kez daha. "Anne, ben Marek. Seni eve götürmeye geldim."

Kraliçe'nin yüzünde mimik bile oynamadı. İlk andaki korkusu geçmişti. Artık sadece bomboş gözlerle bakıyordu. "Önce Galiz Orman'dan çıkmalıyız..." dedim ama devamını getiremedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendimi garip ve hasta hissediyordum. İnsan, yirmi yıl boyunca mahpus kaldığı Galiz Orman'dan çıkabilir miydi?

Ama Marek geri adım atmadı. Kılıcını kınına sokarken, "Ne taraftan?" diye sordu.

Elbisemin koluyla yüzümdeki külü sildim. Su toplamış, çatlamış, kan bulaşmış ellerime baktım. *"Loytalal,"* diye fısıldadım kanıma. "Beni eve götür."

Onları Galiz Orman'dan çıkarmak için elimden geldiğince rehberlik yaptım. Başka bir korkuluk veya peygamberdevesiyle karşılaşırsak ne yaparız bilmiyordum. O sabah Galiz Orman'a giren görkemli birlikten geriye biz kalmıştık. Tek bir kuşu bile ürkütmeden ağaçların arasında gizli gizli meyve toplayıp gece çökmeden köyüne dönmeye çalışan bir grup olduğumuzu hayal ettim. Ağaçların altında dikkatle bir yol bulmaya çalıştım. Yeni bir yol açma şansımız olmadığından geyik izlerini ve seyrek çalıları takip etmekle yetiniyorduk.

Gece çökmeden yarım saat önce Galiz Orman'dan çıkmayı başardık. Ağaçların altından düşe kalka dışarı çıkarak büyümün ışığını izlemeye devam ettim; *ev, ev* sözcüğü bir şarkının nakaratı gibi zihnimde dönüp duruyordu. Parlak çizgi bir güneye bir batıya dönüyor, kıvrılarak Dvernik'e doğru ilerliyordu. Ayaklarım o ışığın peşinden beni kıraç topraklardan götürdü, sonunda ilerleyemeyeceğim kadar sık otlarla kaplı bir duvara geldik. Başımı yavaşça kaldırıp otların üstünden ileriye bakınca önümüzde duvar gibi yükselen, batan güneşin ışıklarıyla puslu bir kahverengiye dönmüş ağaçlıklı bayırları gördüm.

Kuzey dağları. Rosya dağ geçidinden pek de uzak olmayan bir yere çıkmıştık. Kraliçe ile Prens Vasily buradan Rosya'ya kaçarken yakalandılarsa buradan çıkmamız mantıklıydı. Ama bu da Zatoçek'ten kilometrelerce uzakta olduğumuz anlamına geliyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Prens Marek, sırtında büyük bir ağırlık varmış gibi omuzları düşmüş, başı önde, peşim sıra Galiz Orman'dan çıktı. Bitap düşen iki asker de hemen onun arkasından geliyordu. Zırhlarını bir süre arkalarından sürüklemiş ve sonunda kılıç kemerleriyle birlikte Galiz Orman'da bir yerde bırakmışlardı. Yalnızca Marek'in zırhı hâlâ üstünde, kılıcı elindeydi ama açıklığa çıkınca dizlerinin üstüne çöküp kıpırdamadan öylece kaldı. Askerler de uyurgezer gibi iki yanına geçip kendilerini yere bıraktılar.

Kasia yer açmak için ayaklarıyla otları ezip Ejderha'yı yanıma yatırdı. Ejderha hâlâ kıpırdamıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. Sağ tarafı yanmış ve tamamen su toplamış, kıpkırmızı ve ölümcül şekilde parlıyordu; elbiseleri parçalanmış, derisi yanmıştı. Hiç bu kadar korkunç yanıklar görmemiştim.

Şahin yalpalaya yalpalaya gelip yanına çöktü. Bir elinde Kraliçe'nin prangasının zincirini tutuyordu. Zinciri çekip Kraliçe'yi de durdurunca, Kraliçe, Galiz Orman'ı çevreleyen kavruk, kıraç şeridin ortasında yapayalnız, kıpırdamadan durdu. Yüzünde Kasia'nınkiyle aynı insanüstü dinginlik vardı ama onunkisi daha kötüydü çünkü onun gözleri hiçbir şeyi görmüyordu. Bir kuklanın gözlerini dikip size bakması gibiydi. Zinciri çekince, ipe bağlı bir kukla gibi kaskatı yürüyordu. Sanki artık kıvrılıp bükülmeyen uzuvlarını nasıl kullanacağını tamamen unutmuştu.

"Galiz Orman'dan uzaklaşmalıyız," dedi Kasia. Hiçbirimiz ne cevap verdik ne kıpırdadık; sesi çok uzaklardan geliyordu sanki. Dikkatle omzumdan tutup beni sarstı. "Niyeşka," dedi. Cevap vermedim. Gökyüzü alacakaranlığa dönüyor ve baharın ilk sivrisinekleri etrafımızda uçuşup kulağımın dibinde vızıldıyordu. Sağ koluma konan iri sineği kovmaya bile mecalim yoktu.

Ayağa kalkıp tereddütle bize baktı. Bizi orada, o halde bırakıp gitmek istemezdi ama başka seçeneği yoktu. Dudağını ısırarak önümde çömelip bana baktı. "Ben Kamik'e gidiyorum," dedi. "Zatoçek'ten daha yakın. Koşa koşa gideceğim. Dayan, Niyeşka. Birini bulur bulmaz geri geleceğim."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ona boş boş bakmakla yetindim. Başta tereddüt etse de uzanıp eteğimin cebinden Yaga'nın defterini çıkardı. Elime tutuşturdu. Defteri parmaklarımla kavradım ama kımıldamadım. Arkasını döndü, otları yolup yolunu bulmaya çalışarak batıdaki son ışığı takip etti.

Bir tarla faresi gibi hiçbir şey düşünmeden otların arasında oturdum. Uzun otların arasında kendine yol açan Kasia'nın sesi gitgide duyulmaz oldu. Parmaklarımı Yaga'nın defterinin dikişlerinde gezdiriyor, derinin yumuşak kenarlarını hissediyor, boş gözlerle ona bakıyordum. Ejderha yanımda hareketsiz yatıyordu. Yanıkları kötüleşiyor, vücudunun her yerinde yarı saydam su kabarcıkları beliriyordu. Defteri yavaşça açıp sayfaları çevirdim. Basit büyülerinden birinin az ve öz tarifinde, *yanıklara iyi gelir, sabahki örümcek ağı ve biraz sütle daha da iyi gelir* diye yazmıştı.

Ne örümcek ağım ne sütüm vardı ama bir süre miskin miskin düşündükten sonra etrafta kırdığımız otları sıktığımda sümüksü, yeşil renkli, sütümsü bir sıvı damlatmayı başardım. İşaretparmağım ve başparmağımla damlaları ezip, "*Iruch, iruch*," diye mırıldandım. Bebeğe ninni söyler gibi aynı sözleri tekrarlayarak en kötü durumdaki kabarcıklara sürmeye başladım. Kabarcıklar önce seğirse de şişmeyi bırakıp yavaşça söndüler. Kızgın kırmızılık dağılıyordu.

Büyü yapmak beni daha iyi hissettirmese de bir yarayı suyla yıkar gibi daha temiz hissettirmişti. Şarkı söyler gibi büyünün sözlerini tekrar tekrar okumaya devam ettim. Şahin sonunda başını kaldırıp tıslarcasına, "Kes şu *gürültüyü*," diye bağırdı.

Uzanıp bileğini tuttum. "Groşno'nun yanık büyüsü," dedim. Ejderha'nın ısrarla beni daha iyi bir şifacı yapmaya çalıştığı zamanlarda öğrettiği büyülerden biriydi.

Şahin sustu, sonra boğuk bir sesle, "*Oyideh viruch*," diye başlayan sözleri söylemeye başlayınca tahta yerine samandan yapılmış telli tekerlekleri andıran büyüsünü hissederek, "Iruch, iruch," diye mırıldanmaya devam edip büyümü büyüsüne kat-

BELONGS TO KAHOOT TEAM

tım. Şahin sustu. O tekrar başlayana kadar büyüyü tek başıma ayakta tutmayı başardım.

Onunla büyü yapmak Ejderha'yla büyü yapmaya benzemiyordu. Onunla büyü yapmak, sevmediğim yaşlı ve pek inatçı bir katırı, o vahşi ve sert dişleriyle beni ısırmadan yola getirmeye çalışmak gibiydi. Büyüyü sürüklerken bile kendimi Şahin'den sakınmaya çalışıyordum. Ama ipin ucunu tekrar tuttuğunda, büyümüz de olgunlaşmaya başladı. Ejderha'nın yanıkları, kolunun ortasından aşağı inen korkunç yarası ve en kötü yanıkları hariç, hızla yok oluyor, derisi yenileniyordu.

Şahin'in sesi güçlendikçe zihnim de giderek netleşiyordu. Büyünün gücü yeni bir dalgayla kabardıkça bedenimizden akıp geçiyor, Şahin gözlerini kırpıştırarak başını sallıyordu. Büyümün daha fazlası için elini çevirerek bileğimi tuttu. Ben elimde olmadan irkilince büyünün ucunu kaçırdık. Ama Ejderha ellerinin üstüne çökmüş öğürüyor, nefes alıp vermeye çalışıyordu. Ciğerlerindeki ıslak ve kapkara isleri öksürerek çıkardı. Biraz rahatladıktan sonra bitkin bir halde ayaklarının üstüne yığıldı, ağzını silip başını kaldırdı. Kraliçe hâlâ parlak bir sütun gibi yandaki açıklıkta dikiliyordu.

Ejderha ayalarını gözlerine bastırdı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en aptalca şeydi," dedi kulak tırmalayan ve güçlükle duyulan tarazlı sesiyle. Elleri iki yanına düştü. Koluma uzanınca kalkmasına yardım ettim. Giderek soğuyan bir ot denizinin ortasında yalnız başımızaydık. "Zatoçek'e gitmeliyiz," dedi hepimizi ayağa kaldırmaya çalışarak. "Orada bıraktığımız erzaka ulaşmalıyız."

Büyüyle tüm gücüm tükendiği için ona bön bön bakmakla yetindim. Şahin çoktan yığılıp kalmıştı. Askerler bambaşka şeyler görüyormuş gözlerini aynı noktaya dikmiş, titreyip seğirmeye başlamışlardı. Marek ise tamamen hareketsiz, sessiz bir kaya gibi aralarında uzanmaya devam ediyordu. "Kasia yardım getirmeye gitti," dedim sonunda.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ejderha, Prens'e, askerlere, Kraliçe'ye sonra bana ve Şahin'e, daha doğrusu bizden geriye kalan posalara baktı. Yüzünü sildi. "Tamam," dedi. "Onları sırtüstü yatırmama yardım et. Ay doğmak üzere."

Prens Marek ve askerleri güçlükle otların üstüne yatırdık; üçü de boş gözlerle göğe bakıyordu. Biz etraftaki otları yere yatırınca ay ışığı yüzlerine vurdu. Ejderha beni Şahin'le arasına aldı. Tam bir arındırma büyüsü yapacak kadar güçlü değildik. Ejderha ile Şahin o sabah yaptıkları koruma büyüsünü birkaç kez daha mırıldanmakla yetinirken ben de kendi küçük arındırma büyümü yaptım. *Puhas, puhas, kai puhas.* Yüzlerine biraz renk gelmiş gibiydi.

Bir saat geçmeden Kasia, bir oduncu arabası ve sert ifadesiyle geri geldi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. Arabayı nereden bulduğunu sormadım. Bu haliyle Galiz Orman tarafından geldiğinde insanların ne düşündüğünü biliyordum.

Ona yardım etmeye çalıştık ama işin büyük kısmını tek başına halletmek zorunda kaldı. Prens Marek ile iki askeri kaldırıp arabaya yerleştirdikten sonra üçümüzü yerden kaldırdı. Ayaklarımız arkadan sarkarak arabaya oturduk. Kasia, Kraliçe'nin yanına gidip onunla ağaçların arasına girerek bakışlarını kendine çekmeye çalıştı. Kraliçe aynı boş gözlerle ona baktı. Kasia, "Artık orada değilsin," dedi Kraliçe'ye. "Özgürsün. Özgürüz."

Kraliçe ona da cevap vermedi.

Bir hafta Zatoçek'te, köyün sonundaki ahırda kalıp saman balyalarının üstünde yattık. Arabada uyuyakaldığım andan üç gün sonra sıcak ve rahatlatıcı saman kokuları arasında uyandığım ve Kasia'nın başucumda nemli bir bezle yüzümü sildiği ana kadar olup biten hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ağzımda Ejderha'nın bal kadar tatlı arındırma iksirinin tadı vardı. O sabahın ilerleyen saatlerinde saman yatağımdan doğrulabilecek kadar gücümü top-

BELONGS TO KAHVES TEAM

ladığımda Ejderha bana bir kez daha arındırma büyüsü yaptıktan sonra benden de aynı büyüyü ona yapmamı istedi.

Daha sonra, ikimiz de bitkin halde dışarıdaki bankta otururken, "Kraliçe?" diye sordum.

Başıyla gösterdiği yöne baktım. Açıklığın diğer tarafındaki gölgelerde saklanmış, bir söğüt ağacının altındaki kütüğün üstünde sessizce oturuyordu. Boynunda hâlâ büyülü boyunduruk vardı ama birileri ona beyaz bir elbise vermişti. Oraya bırakıldığından beri hiç kıpırdamamış gibi üstünde ne leke ne çamur vardı, etek uçları bile tertemizdi. Güzel yüzü henüz yazılmamış bir kitabın sayfaları gibi bomboştu.

"Eh, artık özgür," dedi Ejderha. "Otuz adamın hayatına değdi mi?"

Bu kadar sert konuşunca kollarımı vücuduma doladım. Katliamı andıran o kâbusvari savaşı hatırlamak istemiyordum. "O iki asker?" diye sordum fısıldayarak.

"Yaşayacaklar," dedi. "Sevgili küçük prensimiz de yaşayacak; hak etmediği kadar şanslı. Galiz Orman onları fazla ele geçiremedi." Ayağa kalktı. "Gel, onları aşama aşama arındırıyordum. Yeni tur zamanı geldi."

Prens Marek kafamı karıştıran ve beni kıskandıran bir hızla iki gün sonra kendine geldi. Sabah yatağından kalkmış ve akşam yemeğinde bütün bir tavuğu midesine indirecek ve egzersiz yapacak kadar güç toplamıştı. Ben zorla yuttuğum birkaç lokma ekmeğin tadını bile zor alıyordum. Bir ağaç dalına tutunup kendini aşağı yukarı çektiğini görmek bile defalarca yıkanmış bir paçavra gibi hissetmeme yetmişti. İsimlerini sonradan öğrendiğim iki asker, Tomas ve Oleg de uyanmışlardı. Geride bıraktığımız askerlerin ismini bilmediğim için kendimden utanmıştım.

Marek, Kraliçe'ye biraz yemek götürdü. Kraliçe uzatılan tabağa boş gözlerle baktı, ağzına konan birkaç lokma eti de çiğnemedi. Marek daha sonra bir kâse lapa götürdü. Kraliçe itiraz etmedi ama yardımcı da olmadı. Marek'in bir bebeğe yemek yemeyi

BELONGS TO KAYNOS TEAM

öğretir gibi lapayı kaşıkla ağzına vermesi gerekti. Prens ısrarla denemeye devam etti ama bir saat sonra Kraliçe'ye ancak altı lokma yedirmeyi başardığında hışımla ayağa kalkıp kâse ile kaşığı bir kayaya fırlattı. Lapa ve kâsenin parçaları havada uçuştu. Marek öfkeyle çekip giderken Kraliçe gözünü bile kırpmadı.

Ahırın kapısında durmuş, perişan bir halde, olanları izliyordum. Onu dışarı çıkardığımız için pişman değildim. En azından artık Galiz Orman'ın eziyetlerine maruz kalmıyor, kendini son zerresine kadar tüketmiyordu. Ama bu korkunç yarı ölü hali, ölümden beterdi. Arındırma büyüsünden sonraki birkaç gün Kasia gibi hasta veya aklını kaybetmiş görünmüyordu. Sanki herhangi bir şey hissetmesine veya düşünmesine yetecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Ertesi sabah kuyudan çektiğim bir kova suyla nefes nefese ahıra giderken, Marek arkamdan yetişip kolumu tuttu. Korkudan sıçrayıp kolumu kurtarmaya çalışırken suyu üstümüze döktüm. Suya da ondan kurtulmaya çalışmama da aldırmadı ama öfkeyle, "Yeter! Onlar asker; iyileşecekler. Ejderha midelerini iksirle doldurmasa çoktan iyileşirlerdi. Neden *onun* için bir şey yapmıyorsun?" diye bağırdı.

"Sence yapılacak bir şey var mı?" diye sordu Ejderha ahırdan çıkarak.

Marek ona döndü. "İyileşmek zorunda! İksirlerini boşa harcayıp duruyorsun ama ona bir damla bile vermedin..."

"Arındırmamız gereken bir şey olsaydı arındırırdık," dedi Ejderha. "Olmayan bir şeyi tedavi edemezsin. Özağacıyla yanmadığına şükret. Tabii buna merhamet yerine şans diyorsan o başka."

"Senin göstermediğin bir *merhamet*, tabii tavsiyelerin bu kadarsa," dedi Marek.

Ejderha'nın gözleri bir düzine keskin cevap gibi görünen bir ışıkla parladıysa da dudaklarını sımsıkı kapadı. Marek'in dişleri birbirine çarparken kolumu sıkan elinden gerginliğini hissedi-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yordum; etrafı ölüm ve tehlikelerle doluyken kaya kadar sağlam duran adam şimdi ürkek bir tay gibi titriyordu.

"İçinde lanetten geriye bir şey kalmadı," dedi Ejderha. "Artık iyileşmek için yalnızca zamana ihtiyacı var. Adamlarını arındırıp insan içine çıkmalarını sağlayınca kuleye döneceğiz. O zaman ne yapabileceğimize bakarım. O zamana kadar otur ve ona bildiği, hatırlayabileceği şeyleri anlat."

"Anlatmak mı?" dedi Marek. Kolumu itip uzaklaşırken ayağıma daha fazla su döküldü.

Kovayı elimden alıp ahıra dönen Ejderha'nın peşinden gittim. "Onun için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordum.

"Boş bir sayfaya ne yapılabilir ki?" dedi. "Ona biraz zaman verirsen belki o sayfaya yeni bir şeyler yazar. Eski haline getirmek..." Başını iki yana salladı.

Marek günün geri kalanında Kraliçe'nin yanında oturdu. Ahırdan çıkarken birkaç kez sert ve asık suratını gördüm ama en azından bir anda ortaya çıkan mucizevi bir tedavi olmadığını anlamıştı. O akşam kalktı ve köyün muhtarıyla konuşmak için Zatoçek'e gitti. Ertesi gün Tomas ve Oleg kendi başlarına kuyuya gidip dönecek kadar iyileşmişlerdi. Marek omuzlarından sertçe tutup, "Yarın sabah diğerleri için köy meydanında ateş yakacağız," dedi.

Birkaç adam Zatoçek'ten bize at getirdi. Bizden korkuyorlardı ama onları suçlayamazdım. Ejderha Galiz Orman'dan çıktığımızı, bizden uzak durmaları gerektiğini ve lanetli olup olmadığımızı anlamak için hangi emarelere bakacaklarını anlatan bir mesaj göndermişti. Ama yine de hepimizi ahırda yakmak için ellerinde meşalelerle gelmeleri beni şaşırtmazdı. Tabii Galiz Orman bizi ele geçirseydi, bir hafta boyunca bitap bir şekilde ahırda oturmaktan çok daha kötü şeyler yapardık.

Marek, Tomas ile Oleg'i bizzat atlarına bindirdikten sonra Kraliçe'yi on yaşlarında, kahverengi, güçlü bir kısrağa bindirdi. Kraliçe atın üstünde kaskatı otururken Marek'in, ayaklarını tek

BELONGS TO KAYNOS TEAM

tek üzengilere yerleştirmesi gerekti. Sonra durup yerden ona baktı. Dizginler Kraliçe'nin prangalı ellerinde, Marek'in bıraktığı şekilde boşta sallanıyordu. "Anne," dedi bir kez daha. Kraliçe ona bakmadı. Biraz sonra Marek'in çenesi kasıldı. Bir ip alıp bir ucunu Kraliçe'nin atına, diğer ucunu kendi eyerine bağlayıp arkasından çekti.

Köy meydanına kadar arkasından at sürdük ve oraya vardığımızda kocaman bir meydan ateşinin yakılmak üzere bizi beklediğini, işlerine ara veren bütün bir köyün diğer tarafta toplandığını gördük. Ellerinde meşaleleri vardı. Zatoçek'ten kimseyi iyi tanımıyordum ama ara sıra bahar pazarımıza gelirlerdi. Kalabalıkta bir avuç tanıdık yüz, başka bir zamana ait yüzler, tam karşılarındaki büyücüler ve Prens'in yanında duran bana bakıyordu.

Marek bir meşale aldı. Odun yığınının yanında durdu. Armasını havaya kaldırdı, kaybettiğimiz tüm askerlerin ve en sonunda Yanoş'un ismini söyledi. Tomas ve Oleg'i yanına çağırdı. Üçü birlikte öne çıkıp meşaleleriyle odun yığınını tutuşturdular. Duman gözlerimi ve yeni iyileşmeye başlayan boğazımı yakıyordu. Korkunç bir sıcak vardı. Ejderha yanan ateşe haşin bir ifadeyle bakıp arkasını döndü. Ölüme götürdüğü adamlarını onurlandıran Prens'i pek sevmediğini biliyordum. Ama bütün o isimleri duymak içimde bir şeyleri yumuşatmıştı.

Meydandaki ateş uzun süre yandı. Köylüler yiyecek, bira, ellerinde ne varsa getirip bize de verdiler. Kasia'yla bir köşeye sinip üstümdeki sefaleti, dumanı ve arındırma iksirinin ağzımda bıraktığı tadı yıkar gibi bol bol bira içtim, ta ki birbirimize sokulup sessizce ağlayana kadar. Benim ona sarılmam gerekti çünkü o beni fazla sıkmaktan korkuyordu.

Birayla hafiflemiş ama bir o kadar da sersemlemiştim; başım zonkluyor, burnumu elbisemin koluna siliyordum. Marek meydanın diğer tarafında köyün muhtarı ve iri gözlü genç bir arabacıyla konuşuyordu. Yeni boyanmış, yeşil renkli güzel bir

BELONGS TO KAHVES TEAM

yük arabasının yanında durmuşlardı. Dört atın yeleleri ve kuyrukları örülmüş, yeşil kurdelelerle bağlanmıştı. Kraliçe'yi yük arabasında samanların üstüne serdikleri minderlerle yaptıkları yatağa yatırmış, üstüne yün bir pelerin örtmüşlerdi. Büyülü boyunduruğun altın zincirleri, üzerlerine vuran güneşle parlıyordu.

Gözüme vuran güneş yüzünden birkaç kez gözlerimi kırpıştırırken neye baktığımı anladım ama o sırada Ejderha meydanın diğer tarafına geçmiş, onlara hesap soruyordu. "Sen ne yapıyorsun?" Ayağa fırlayıp yanlarına gittim.

Ben oraya gider gitmez Prens Marek döndü. "Kraliçe'yi eve götürmek için bir şeyler ayarlıyorum," dedi keyifle.

"Saçmalama. Önce iyileşmesi..."

"Ki başkentte daha çabuk iyileşir," dedi Prens Marek. "Onu kulene kilitleyip ancak canın istediğinde serbest bırakmana izin vermeyeceğim, Ejderha. Bizimle ne kadar isteksiz geldiğini unuttum sanma."

"Sen de pek çok şeyi unutmuş görünüyorsun," dedi Ejderha altta kalmadan. "Başarırsak Rosya'ya kadar bütün Galiz Orman'ı yakacaktın güya."

"Hiçbir şeyi unutmadım," dedi Marek. "Şu anda sana yardım edecek kadar adamım yok. Saraya gelip babamdan adam istemekten daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sarayda ancak o boş kuklanın etrafında dönüp kahraman olduğunu söylersin," dedi Ejderha. "Adamlar için *haber yolla*! Şimdi çekip gidemeyiz. Sence şimdi vadiyi böyle savunmasız bırakıp gidersek Galiz Orman yaptıklarımıza karşılık vermeyecek mi?"

Marek'in eli hemen klıcının kabzasına giderken yüzündeki sabit tebessüm bir an titrer gibi oldu. Şahin çabucak aralarına girip Marek'in kolunu yavaşça tutarak, "Majesteleri, Sarkan'ın tavrı kabul edilemez ama söylediklerinde haklı."

O an, Galiz Orman'ın kötülüğünü iliklerine kadar yaşayan Şahin'in durumu artık anladığını düşündüm. Şaşkınlık ve umutla Ejderha'ya baktım ama Şahin dönüp saygıyla onu selamlarken

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yüzü daha sertti. "Sarkan da tüm yeteneklerine rağmen, Söğüt'ün şifacılık konusunda ne kadar iyi olduğunu kabul edecektir çünkü Kraliçe'yi iyileştirecek biri varsa o da ancak Söğüt'tür. Üstelik Sarkan'ın asli görevi Galiz Orman'a geçit vermemektir. Bu durumda vadiden ayrılamaz."

Prens dişlerini sıkarak, "Pekâlâ," deyince aslında bunun çalışılmış bir cevap olduğunu anladım. İçimde kabaran bir öfkeyle, aslında bu konuşmayı daha önce prova ettiklerini fark ettim.

Şahin, "Ve Sarkan, sen de Prens Marek'in Kraliçe Hanna'yı ve köylü kızını burada tutmana izin veremeyeceğini anlamalısın," diye ekledi yanımda duran Kasia'yı işaret ederek. "Tabii ikisi de derhal başkente götürülüp humma için yargılanmalı."

Ejderha daha sonra bana, "Akıllıca bir manevra, üstelik etkili," dedi. "Haklı, Kral'ın izni olmadan vadiden çıkamam ve doğruyu söylemek gerekirse, kanunen ikisi de yargılanmalı."

"Ama bunun illa şimdi olmasına gerek yok!" diye atıldım. Gözlerim hızla, arabada uyuşuk ve hareketsizce oturan Kraliçe'ye döndü. Köylüler üç kez başkente gidip gelmemize yetecek kadar erzak ve battaniye yığıyolardı yanına. "Onu... onu ve Kasia'yı şimdi kuleye götürsek ne olur ki? Kral durumu anlayacaktır..."

Ejderha kaşlarını çattı. "Kral makul bir adamdır. Kimse görmeden, kurtarıldığını bile bilmeden Kraliçe'yi nekahet dönemi için gözlerden uzak bir yere götürsem bile en ufak bir itirazı olmazdı. Ama şimdi?" Eliyle köylüleri işaret etti. Hepsi arabanın çevresinde geniş bir daire oluşturmuş, güvenli bir mesafeden Kraliçe'ye bakıp fısır fısır konuşuyorlardı. "Hayır. Görgü tanıkları varken kraliyet kanunlarını açıkça çiğnememe şiddetle karşı çıkar."

Sonra bana bakıp, "Zaten ben de gidemem. Kral izin verse bile Galiz Orman izin vermez," dedi.

Gözlerimi dikip ona baktım. "Kasia'yı öylece götürmelerine izin veremem," dedim yalvarır gibi. Buraya ait olduğumu, bana ihtiyaçları olduğunu biliyordum ama Kasia'yı kanunen ölümle

BELONGS TO KAYNOS TEAM

cezalandırabilecekleri bir mahkeme için başkente sürüklemelerine izin vermek... üstelik Prens Marek'e zerre kadar güvenmiyor, işine geldiği gibi davranacağını biliyordum.

"Biliyorum," dedi Ejderha. "Ama böylesi daha iyi. Çok fazla asker olmadan Galiz Orman'a yeni bir darbe indiremeyiz. O askerleri de Kral'dan senin isteyeceksin. Marek ne söylerse söylesin, Kraliçe dışında hiçbir şey umurunda değil ve Solya kötü biri olmasa da çoğunluğun zararına neden olacak kadar zeki olmayı seviyor."

Nihayet, "Solya mı?" diye sordum ismi dilimde daireler çizerek yüksekten uçan bir kuşun gölgesi gibi garip bir tat bırakırken. Adını söyler söylemez o delici bakışlarını hissettim.

"Büyü dilinde *şahin* demek," dedi Ejderha. "Büyücülere katıldığında sana da bir isim verecekler. Bunu duruşma sonuna kadar ertelemelerine izin verme, aksi takdirde şahitlik hakkın olmaz. Beni iyi dinle; burada yaptıklarının kendine özgü bir gücü ve ağırlığı var. Solya'nın tüm başarıyı kendine mal etmesine izin verme ve bunları kullanmaktan utanma."

Peş peşe sıraladığı talimatları nasıl yerine getireceğimi bilmiyordum. Mesela Kral'ı bize asker vermeye nasıl *ikna edecektim*? Oysa Marek atlarına binmeleri için Tomas ve Oleg'e sesleniyordu ve Ejderha'nın bana kendi başıma bir yolunu bulacağımı söylemesine gerek yoktu. Yutkunup başımla onayladım. "Teşekkür ederim... Sarkan," dedim.

İsmi ağzımda ateş ve kanat, kıvrım kıvrım duman, zekâ ve kudretin tadını bırakmıştı; pullarının kulak tırmalayan sesini duydum. Bana baktı ve sert bir sesle, "Sakın seni kazana atmalarına izin verme ve zor gelse de saygın bir görüntü sergilemeye çalış," dedi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On Yedinci Bölüm

Tavsiyesine uymakta pek başarılı olamadım. Başkente sekiz günlük mesafedeydik ve atım yol boyunca başını sallayıp durarak adım adım ilerleyip sonra aniden telaşla öne atıldığı için sırtım ve omuzlarım dizginleri tutmaktan taş gibi olmuştu. Küçük kafilemizin ve demir tekerlekli yük arabasının arkasından gittiğim için önümde hep koca bir toz bulutu oluyordu. Atım yürüyüşüne düzenli olarak hapşırık molaları eklemişti. Daha Olşanka'yı geçemeden üstüm başım toza bulanmış, terime karışan toz tırnaklarımın altında kalın, kahverengi bir tabaka oluşturmuştu.

Ejderha baş başa geçirdiğimiz son birkaç dakikada Kral'a benim için bir mektup yazmıştı. Köylülerden ödünç aldığı ince mürekkeple basit bir kâğıda cadı olduğumu ve ondan asker istediğini karalayıvermişti. Ama mektubu katlamış, başparmağını bıçakla kesip kâğıdın kenarına biraz kan damlatmış ve o kan lekesine, mektubun kenarlarından duman çıkaran siyah ve kalın harflerle *Sarkan* yazmıştı. Mektubu eteğimin cebinden çıkarıp harflere dokunduğumda duman ve çırpılan kanatların fısıltısını duyuyordum. Hem rahatlıyor hem hayal kırıklığı yaşıyordum

BELONGS TO KAYNOS TEAM

çünkü her geçen gün, Galiz Orman'ı durdurmak için bulunmam gereken yerden uzaklaşıyordum.

Şansımı son kez deneyerek, "Neden ısrarla Kasia'yı da almak istiyorsun?" diye sordum Marek'e, ilk gece dağların eteklerinde, Burgaç'a katılmak için aceleyle çağlayan bir derenin sığ bir yerine yakın mola verdiğimizde. Güneyde, batan güneşin son ışıklarıyla Ejderha'nın turuncuya dönen kulesini görebiliyordum. "O kadar istiyorsan Kraliçe'yi al git, bizi bırak. Orman'ı gördün, onun ne olduğunu..."

"Babam beni buraya Sarkan'ın lanetli köylü kızının icabına bakayım diye gönderdi," dedi. Suyla başını, boynunu yıkadı. "Ya onu ya da kellesini istiyor. Hangisini götürmemi tercih edersin?"

"Ama Kraliçe'yi görünce Kasia'nın durumunu anlayacaktır," dedim.

Marek ıslak saçlarını sallayıp başını kaldırdı. Gece çökerken Kraliçe hâlâ arabada kımıldamadan oturuyor ve boş gözlerle önüne bakıyordu. Kasia onun yanındaydı. İkisi de değişmişti. Garip bir şekilde dimdik duruyorlardı ve gün boyu yolculuk etmemize rağmen hiç yorulmamışlardı; ikisi de cilalı ahşap gibi parlıyordu. Ama Kasia şaşkın ve endişeli bakışlarıyla ağzını açmış, arkaya, Olşanka'ya ve vadiye bakıyordu.

İkimiz de onlara bakarken Marek ayağa kalktı. Duygusuz bir sesle, "Kraliçe'nin kaderi onun kaderi olacak," deyip uzaklaştı. O hırsla suya vurdum, sonra avuçlarımı doldurup yüzümü yıkadım. Parmaklarımdan çamurlu su damlıyordu.

"Senin için ne büyük talihsizlik," dedi Şahin hiç ses çıkarmadan arkamdan yaklaşıp elimdeyi suyu sıçratmama sebep olurken. "Prens'le Kralia'ya gitmek, bir cadı ve kahraman olarak tanınmak. Ne büyük talihsizlik!"

Yüzümü eteğime sildim. "Sen niye oraya gitmemi istiyorsun peki? Sarayda bir sürü büyücü var. Onlar da Kraliçe'nin hummalı olmadığını anlayacaktır..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Solya, zavallı köylü kızı der gibi başını sallayıp acıyarak bana bakıyordu. "Sence bu kadar basit mi? Kanun çok net: Lanetli olanlar ateşe atılır."

"Peki, Kral onu affetmez mi?" diye sordum.

Solya dalgın gözlerle, artık gölgelerde kaybolan bir gölgeye benzeyen Kraliçe'ye baktı ama cevap vermedi. Yine bana bakıp, "İyi uyu, Agniyeşka. Önümüzde hâlâ uzun bir yol var," dedi ve ateşin başındaki Marek'in yanına gitti.

Ondan sonra hiç iyi uyuyamadım, ne o gece ne sonraki gecelerde.

Havadisler bizden önce gidiyordu. Biz köylerden veya kasabalardan geçtikçe insanlar işi gücü bırakıp yol kenarına diziliyor, fazla yaklaşmadan ve çocuklarını arkalarına saklayarak fal taşı gibi açtıkları gözleriyle bize bakıyordu. Ve Kral'ın muhteşem şehrine girmeden önceki son dörtyol ağzında toplanan bir kalabalık bizi bekliyordu.

Zaman kavramını tamamen yitirmiştim. Kollarım, sırtım ve bacaklarım ağrıyordu ama başım hepsinden kötüydü. Bir yanım vadide kalmış gibi insanlığımdan çıkmış, bildiğim her şeyden bu kadar uzaktayken kendimi toplamaya çalışıyordum. Biteviye dağlar bile gözden kaybolmuştu. Tabii ülkenin her yerinin dağlık olmadığını biliyordum ama uzaktan da olsa dağları da ay gibi görürüm sanıyordum. Ama ne zaman arkama baksam giderek küçülüyorlardı ve nihayet son tepeler de gözden kaybolmuştu. Verimli ve kesintisiz dümdüz buğday tarlaları her yere uzanıyordu. Dünya şekil değiştirmişti sanki. Orman bile yoktu.

Son bir tepeye tırmanıp zirvesinden baktığımızda geniş bir alana yayılan başkent Kralia'yı gördük. Sarı duvarlı, turuncu kahverengi damlı evler, geniş ve parıltılı Vandalus'un kıyılarına yabani çiçekler gibi yayılmış, Kral'ın kırmızı tuğlalı kalesi Zamek Orla, taş bir çıkıntı gibi ortalarında yükseliyordu. Hayal edemeyeceğim kadar büyüktü: Ejderha'nın kulesi, kaledeki en

BELONGS TO KİTAPÇI TEAM

küçük kuleden bile daha küçüktü ve göğe yükselen bir düzine kule vardı.

Şahin manzaraya ne tepki vereceğimi görmek için bana baktı ama o kadar büyük ve garipti ki gözlerimi dikip kaleye bakamadım. Sanki gerçek olmayan bir şeye, kitaptaki bir resme bakıyordum ve o kadar yorgundum ki kalçama mütemadiyen çarpan eyer, kollarıma yayılan titreme ve tenimi kaplayan toz tabakasıyla posası çıkmış meyve gibiydim.

Dörtyolun altında, yüksek bir platformun çevresinde rütbelerine göre sıralanan bir bölük asker bizi bekliyordu. Platformun üstünde altı rahip ve keşişleri, her yanı altın işlemeli mor kaftanıyla hayatımda gördüğüm en muhteşem rahip cüppesini giymiş bir adamın iki yanına dizilmişlerdi. Adamın uzun ve sert yüzü, başındaki iki külahlı şapka yüzünden daha da uzun görünüyordu.

Marek durup aşağıdaki manzaraya baktı. Böylece ağır aksak ilerleyen atımın ona ve Şahin'e yetişmesi için zaman kazandım. "Pekâlâ, babam yaşlı bunaklarını toplamış," dedi Marek. "Onun üzerinde kutsal emanetleri kullanacak. Sorun olur mu?"

"Sanmıyorum," dedi Şahin. "Haklısınız, sevgili başrahibimiz biraz can sıkıcı ama kurallara bağlılığı bizim lehimize. Kimsenin sahte bir emanet kullanmasına izin vermeyecektir ve gerçek kutsal emanetler asla olmayan bir şeyi göstermezler."

İnançsızlıkları beni utandırmıştı –başrahibe *can sıkıcı bunak* demek!– ama sebebini sorma fırsatını kaçırdım. Lanet yoksa yoksa neden birileri varmış gibi göstermek *istesindi ki*? Marek atıyla ilerlemeye başladı. Kraliçe'nin arabası tıngırdayarak onun peşinden tepeyi inerken, yüzleri hevesli ve merakla parlayan kalabalık sahilden çekilen bir dalga gibi geri çekilerek arabadan uzaklaştı. Pek çoğunun kendilerini şeytandan korumak için ucuz ve küçük tılsımlar taktığını ve biz geçerken bunları kullandıklarını gördüm.

Kraliçe yerinden kıpırdamadan ve iki tarafa da bakmadan oturuyor, arabayla birlikte ileri geri sallanıyordu. Kasia ona yakla-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

şıp hızla bana bakınca aynı şaşkınlıkla bakışına karşılık verdim. İkimiz de ilk kez böyle bir kalabalık görüyorduk. İnsanlar atımın demir nallı koca toynaklarına rağmen bacağıma sürtünecek kadar yaklaşmışlardı.

Platforma yaklaştığımızda askerler iki yana açılıp geçmemizi bekledikten sonra mızraklarını bize doğrultup etrafımızı sardılar. Platformun ortasında uzun bir kazık ve dibinde kuru odun ve saman yığınları olduğunu korkuyla fark ettim. O korkuyla uzanıp Şahin'in pelerininin kolunu tuttum.

"Ürkek bir tavşan gibi davranmayı kes. Dik otur *ve gülümse*," diye tısladı. "Şu anda istediğimiz son şey, bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmeleri için onlara bahane vermektir."

Marek başından sadece yarım metre uzaktaki sivri uçlu mızrakları fark etmemiş gibi davranıyordu. Yolda gelirken bir kasabadan satın aldığı yeni siyah pelerinini savurarak atından inip Kraliçe'nin arabasına gitti. Kasia, Kraliçe'yi indirmesine yardım ettikten sonra Marek'in sabırsız işaretiyle arabadan indi.

Daha önce hiç bilmezdim ama böylesine büyük bir kalabalığın tıpkı akarsu gibi düzenli bir gürültüsü varmış; tek tek duyulamayan ama hep birlikte mırıltıyı andıran bir gürültü. Ama şimdi tamamen sessizlik çökmüştü. Marek, boynunda altın boyunduruğuyla Kraliçe'yi platformun merdivenlerinden çıkarıp uzun şapkalı rahibin önüne götürdü.

"Saygıdeğer Başrahip," dedi tok ve anlaşılır bir sesle. "Ben ve yol arkadaşlarım büyük tehlikelere atılarak Polnya Kraliçesini Galiz Orman'ın korkunç pençesinden kurtardık. Şimdi sizden tüm kutsal emanetlerinizi ve makamınızın muhteşem gücünü kullanarak onu tamamen incelemenizi istiyorum: Etrafa bulaşabilecek ve başka masum insanları etkileyebilecek bir hastalığı olmadığından emin olunuz."

Tabii başrahibin burada bulunma sebebi de buydu ama Marek'in tüm bunları kendi fikri gibi göstermesinden hoşlanmamıştı. Başrahip dişlerini sıktı. "Öyle yapacağımdan emin olabilirsiniz,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Majesteleri," dedi soğuk bir sesle. Arkasını dönüp birine işaret etti. Keşişlerden biri yanına geldi. Kısa boylu, kahverengi basit bir elbise giymiş, kahverengi saçı başının etrafında hale gibi kesilmiş, huzursuz görünen bir adamdı. Kırpıştırdığı kocaman gözlerine altın çerçeveli bir gözlük takmıştı. Elinde uzun, ahşap bir kutu vardı. Kutuyu açtı, başrahip içinden altın ve gümüşten yapılmış, balık ağını andıran ışıl ışıl bir ağ çıkardı. Kalabalıktan, rüzgârla hışırdayan ilkbahar yapraklarının sesini andıran, onayladıklarını gösteren bir mırıltı yükseldi.

Başrahip ağı havaya kaldırıp tok bir sesle uzun bir dua okudu. Sonra dönüp ağı Kraliçe'nin başına attı. Ağ nazikçe başına yerleşti, kenarları açıldı ve ayaklarına kadar indi. Daha sonra beni şaşırtan bir hareketle rahip öne çıktı ve elini ağın üstüne koyup, "*Yilastus kosmet, yilastus kosmet vestuo palta,*" diyerek oradan devam etti. Ağın üstüne ağan büyü onu iyice aydınlattı.

Büyü Kraliçe'nin vücudunu sarıp her tarafını ışığa boğdu. Kraliçe dimdik durduğu platformda pırıl pırıl parlıyordu. *Çağrı'nın* ışığı gibi değildi. O ışık soğuk, muhteşem parlaklıkta, sert ve acı vericiydi. Bu ışıksa, karakışta evine geç dönenlere yolu göstermek için pencereye bırakılan bir lambanın yumuşak ışığı gibiydi; sevgi dolu ve sıcacıktı. Kalabalık nefesini tutmuştu. Rahipler bile parlayan Kraliçe'yi görmek için bir adım geri çekildiler.

Keşiş elini ağın üzerinde tutarak büyüsüne devam etti. Atımı tekmeleyip zorla Şahin'in atının yanına sürdüm ve eyerimden uzanıp, "Kim bu?" diye fısıldadım.

"Kibar Baykuş'umuzdan mı bahsediyorsun?" dedi. "Peder Ballo. Anlayacağın gibi başrahibimizi eğlendirenlerden biri. Bu kadar mütevazı ve uysal bir büyücüye rastlayamazsın." Küçümseyen bir sesle konuşuyordu ama keşiş bana pek de uysal görünmemişti. Endişeli ve tedirgin görünüyordu.

"Ya ağ?" diye sordum.

"Aziz Yadwiga'nın duvağını mutlaka duymuşsundur," dedi Şahin. O kadar hazırlıksızdım ki bön bön bakakaldım. Polnya'daki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

en kutsal emanetti. Duvağın yalnızca krallar taç giydiğinde, hiçbir kötücül etki altında olmadıklarını ispatlamak için ortaya çıkarıldığını duymuştum.

Kalabalık artık daha fazla yaklaşmak için askerlerle itişip kakışıyordu ama askerler bile o kadar etkilenmişlerdi ki uçlarını havaya doğrulttukları mızraklarıyla kalabalığın onları daha yakına itmesine izin veriyorlardı. Rahipler Kraliçe'yi santim santim inceliyor, ayak parmaklarına bakmak için yere eğiliyor, el parmaklarını incelemek için kollarını kaldırıyor ve büyük bir dikkatle saçlarına bakıyorlardı. Ama hepimiz ışıkla dolup taştığını görebiliyorduk; içinde gölge yoktu. Rahipler ardı ardına ayağa kalktılar ve başrahibe bakıp başlarını iki yana salladılar. Işığın mucizesi yüzüne vururken başrahibin de sert bakışları yumuşamıştı.

İncelemeleri sona erince Peder Ballo nazikçe duvağı kaldırdı. Rahipler diğer kutsal emanetleri getirdiler ama onları biliyordum: Aziz Kasimir'in, üstünde hâlâ öldürdüğü ejderhanın dişi olan zırhı; Aziz Firan'ın, altın ve sırça bir kutuda muhafaza edilen, yanmaktan kararmış kol kemiği; Aziz Yatzek'in kiliseden kurtardığı altın kupa. Marek, Kraliçe'nin elini tek tek emanetlerin üstüne kaldırdıkça başrahip de dua ediyordu.

Yaptıkları her şeyi Kasia'da da denediler ama kalabalık onunla ilgilenmedi; Kraliçe'yi görmek için suspus olmuşlardı ama rahipler Kasia'yı incelerken onlar da gürültüyle konuşmaya başlamışlardı. Bu kadar çok kutsal emanet ve bizzat başrahibin huzurunda olmalarına rağmen bu denli kural tanımaz bir kalabalık görmemiştim. "Kralia halkından fazla şey beklememek gerek," dedi Solya, yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce. Hatta kalabalığın arasında dolaşan ve taze çörek satan satıcılar vardı ve atımın üstünde oturduğum yerden baktığımda yolun aşağısında bira tezgâhlarını kuran birkaç tüccar bile gördüm.

Sanki bayram ya da festival hazırlığı yapıyorlardı. Sonunda rahipler Aziz Yatzek'in kupasını şarapla doldurduklarında Peder

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ballo kadehin üstüne bir şeyler mırıldanınca şaraptan hafif bir duman yükselip kayboldu. Kadehi dudağına götürdüklerinde Kraliçe bütün şarabı içti ama kendinden geçip yere falan düşmedi. Yüzündeki ifade hiç değişmedi ama çok da önemli değildi. Kalabalıktan biri elindeki bira kadehini kaldırıp, "Şükürler olsun! Kraliçe kurtuldu!" diye bağırınca insanlar bütün korkularını unutup çılgın gibi alkışlayarak bize iyice yaklaşmaya çalışırken o kadar gürültü yapıyorlardı ki başrahibin Marek'e Kraliçe'yi şehre sokmasına izin veren gönülsüz sesini bile ancak duyabildim.

Kalabalığın heyecanı askerlerin mızraklarından beterdi. Marek arabayı platforma yaklaştırıp Kraliçe ile Kasia'yı bindirmek için kalabalığı itip kakmak zorunda kaldı. Kendi atını bıraktı, arabaya atlayıp dizginleri eline aldı ve atların etrafını saran kalabalığı uzaklaştırmak için oduncunun kamçısını bol bol kullandı. Solya ile ben atların hemen peşinden gitmek zorunda kaldık çünkü kalabalık yine etrafımızı sarmıştı.

Şehre girmek için önümüzdeki son on kilometre boyunca peşimizi bırakmadılar. Yanımızdan, arkamızdan koşturdular ve yorulup yavaşlayanların yerlerini yenileri aldı. Vandalus Köprüsü'ne vardığımızda yetişkin erkek ve kadınlar gündelik işlerini bırakıp peşimize takıldılar, kalenin kapılarına ulaştığımızda her yandan bizi sıkıştıran on bin farklı sesin neşeli çığlıkları yüzünden ancak ilerleyebiliyorduk. Haber çoktan yayılmıştı; Kraliçe kurtarılmıştı ve lanetli değildi. Prens Marek sonunda Kraliçe'yi kurtarmıştı.

Sanki hepimiz bir şarkının içindeydik, öyle bir hava vardı. Kraliçe'nin altın başı sallanan arabayla birlikte ileri geri hareket ettikçe ben kendimi o şarkının içinde sanıyordum; uğruna onca adam öldüğü halde zaferimiz aslında çok küçük olsa da. Çocuklar atımın yanında koşarken kahkahalarla bana gülüyorlardı; muhtemelen hoşlarına gittiğimden değil, darmadağın saçım ve yırtık eteğimle grubun içinde bir lekeye benzediğimden. Neyse

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ki umurumda değildi. Ben de onlara bakıp, gerilen kollarımı, hissiz bacaklarımı unutup kahkahalarına eşlik ettim.

Marek coşkuyla en önde gidiyordu. Belli ki o da kendini bu şarkının bir parçası gibi hissediyordu. O sırada hiç kimse geri dönemeyen askerleri düşünmüyordu. Oleg'in bir kolu hâlâ sımsıkı bağlıydı ama diğeriyle kalabalığa el sallayıp gördüğü her güzel kıza öpücük yolladı. Kale kapılarından geçtikten sonra bile kalabalık sakinleşmedi. Kral'ın askerleri kışlalarından, asilzadeler evlerinden çıkıp yolumuza çiçek attılar. Askerler kılıçlarıyla kalkanlarına vurarak gümbür gümbür bir sesle bizi karşıladılar.

Olup bitenlere kayıtsız kalan tek kişi Kraliçe'ydi. Prangalarını çıkarmışlardı ama hâlâ heykel gibi oturuyordu.

Kalenin iç avlusuna açılan son kemerli geçitten geçmek için tek sıra halinde ilerlememiz gerekti. Yerden üç kat yüksekliğinde uzanan kemerleri balkonlardan sarkarak bize gülümseyen sayısız insan yüzüyle kale baş döndürücü büyüklükteydi. Başım dönerek dört bir yandaki işlemeli rengârenk flamalara, etrafımızı saran sütunlara ve kulelere baktım. Avlunun bir yanındaki merdivenlerin tepesinde bizzat Kral'ın kendisi duruyordu. Üstünde, boyun kısmından altın ve incilerin arasında göz kırpan muhteşem bir mücevherle tutturulan masmavi bir pelerin vardı.

Surların dışından kalabalığın sevinç çığlıkları geliyordu. İçerideyse saray ahalisi, gösterinin başlamasını bekler gibi sessizdi. Prens Marek, Kraliçe'yi arabadan indirip merdivenden çıkararak Kral'a götürdü. Saraylılar dalga dalga kenara çekilirken nefesimi tutmuştum.

"Majesteleri," dedi Marek. "Kraliçenizi size geri getirdim." Güneş muhteşem ışıklarıyla parlarken Marek zırhı, yeşil pelerini ve beyaz kıyafetiyle savaşçı azizlere benziyor, yanındaki Kraliçe ise bembeyaz elbisesi, kısacık sarı saçları ve parlak teniyle uzun ve kaskatı bir heykeli andırıyordu.

Kral onlara bakınca kaşları çatıldı. Sevinçli değil endişeli görünüyordu. Hepimiz sessizce bekliyorduk. Tam konuşmak için

BELONGS TO KAYNOS TEAM

soluklanmıştı ki Kraliçe ancak o zaman kıpırdandı. Kral'ın yüzüne bakmak için başını yavaşça kaldırdı. Kral ona baktı. Kraliçe gözlerini kırpıştırıp hafifçe iç geçirdikten sonra yere yığıldı. Prens Marek onu kolundan tutup çekmese merdivenden düşecekti.

Kral soluklanıp sırtındaki yükten kurtulmuş gibi rahatlayarak omuzlarını dikleştirdi. Sesi avluda yankılandı: "Onu Gri Daire'ye götürün ve Söğüt'e haber yollayın." Hizmetliler hemen işe koyulup bir dalganın üstünde hareket eder gibi Kraliçe'yi bizden uzaklaştırıp kaleye götürdüler.

Ve böylece oyun sona erdi. Saray avlusundaki ses ile dışarıdaki sesler birbirine karışıyor, üç katlı avluda bulunan herkes birbiriyle konuşuyordu. İçimdeki dik başlı ve aydınlık his, kapağı açılıp ters çevrilmiş bir şişeden akar gibi akıp gitti. Buraya zaferi kutlamaya gelmediğimi geç hatırladım. Kasia beyaz mahkûm elbisesiyle arabada tek başına bir suçlu gibi oturuyordu. Sarkan yüzlerce fersah uzakta, Galiz Orman'ı tek başına Zatoçek'ten uzak tutmaya çalışıyordu. Bense bunların hangisini nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Ayaklarımı üzengilerden çıkarıp bacağımı atın üstünden savurarak pek zarif denemeyecek bir hareketle atımdan indim. Ağırlığımı üzerlerine verdiğimde bacaklarım titredi. Bir seyis atımı almaya geldi. İstemeye istemeye götürmesine izin verdim. İyi bir at değildi ama bu gariplikler okyanusunda tanıdık bir kayaydı. Prens Marek ve Şahin, Kral'la birlikte kaleye giriyorlardı. Tomas ve Oleg, üniformalı diğer askerlerin arasında gözden kaybolmuşlardı.

Kasia arabanın arkasından aşağı iniyordu. Küçük bir grup asker onu bekliyordu. Hizmetkârları ve saraylıları itip aralarından geçerek askerlerle aralarına girdim.

"Ona ne yapacaksınız?" diye sordum korkudan tizleşen sesimle. Tozlu, eski püskü köylü giysilerimle vahşi kedi sürüsüne kafa tutan serçe kadar tuhaf görünmüş olmalıydım ki içimdeki büyüyü görmeden kükreyerek üstüme geldiler.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ama ne kadar önemsiz görünsem de hâlâ Kraliçe'yi kurtarma zaferinin bir parçasıydım ve onlar da zaten şiddet yanlısı değildi. Muhafızların başı, uçları kıvrılıp sertleştirilmiş, şimdiye kadar gördüğüm en devasa bıyıklara sahipti ve "Siz hizmetçisi misiniz? Üzülmeyin, onu bizzat Kraliçe'yle birlikte Gri Kule'ye götüreceğiz ve Söğüt onlarla ilgilenecek. Her şey doğru şekilde ve kanunlara uygun halledilecek," dedi.

Doğrusu pek rahatlamamıştım; kanunlara kalsa Kasia ile Kraliçe derhal infaz edilmeliydi. Ama Kasia, "Her şey yolunda, Niyeşka," dedi. Değildi ama yapacak bir şey yoktu. Askerler, dördü önde, dördü arkada olmak üzere onu aralarına alıp uygun adım saraya yürüdüler.

Bir an arkalarından boş boş baktım ama nereye götürdüklerini görmezsem onu bu devasa sarayda bir daha bulamayacağımı fark ettim. Yerimden sıçrayıp ok gibi fırlayarak peşlerine takıldım. Ben peşlerinden içeri girmek isterken kapıdaki bir nöbetçi, "Buraya gel, hemen," diye seslenince, kimsenin göremeyeceği kadar minik bir sinek gibi, "*Param param*," diye fısıldadım ve muhafız gözlerini kırpıştırırken yanından geçip gittim.

Büyümün sözlerini mırıldanarak, yanından geçtiğim herkese küçücük ve önemsiz biri olduğumu fısıldayarak sallanan bir kuyruk gibi askerlerin peşinden gittim. Zor olmadı. Kendimi minimin-nacık ve değersiz hissediyordum. Koridor uzadıkça uzuyordu. Her tarafta demir sürgülü ağır ahşap kapılar vardı. Hizmetkârlar ve saraylılar duvarları halılarla süslü, oyma mobilyalarla dolu, içlerinde evimin kapısından daha büyük taş şömineler bulunan devasa odalara girip çıkıyorlardı. Tavanda ve koridorda büyülü parlak lambalar sallanıyor, sıra sıra uzun ve beyaz mumlar erimeksizin yanmaya devam ediyordu.

Nihayet koridor yine nöbetçilerce korunan küçük, demir bir kapıda son buldu. Nöbetçiler Kasia'nın yanındaki askerleri başlarıyla selamlayıp geçmelerine izin verirken döne döne çıkan daracık merdivene yöneldiğimde bakışları üstümden kayıp

BELONGS TO KAYNOS TEAM

geçti. Yorgun bacaklarım her basamakta beni yukarı çıkarmak için cebelleşirken hiç durmadan çıktık ve nihayet yuvarlak ve küçücük bir sahanlığa vardık. Loş ve dumanlı bir yerdi. Hiç penceresi yoktu ve duvardaki eğreti bir nişte yalnızca bir gaz lambası vardı. Büyük ve yuvarlak kapı tokmağı aç bir küçük ifrit şeklinde olan ve tokmak halkasının ifritin ağzından sarktığı gri, metal bir demir kapıyı aydınlatıyordu. Uzun boylu muhafızların arkasındaki duvarın köşesine sindiğim halde demir kapıdan esen serinlik tenimi yalıyordu.

Muhafızların başı kapıyı çalınca kapı içeri doğru açıldı. "Diğer kızı getirdik, hanımefendi," dedi.

"Tamam," dedi sert bir kadın sesi. Muhafızlar iki yana açılıp Kasia'ya yol verdiler. Kapının eşiğinde, başında altın bir saç süsü olan, saçları örgülü, üstünde boyun ve bilekleri zarif mücevherlerle süslü, kuyruğu yerde sürünen ama dirseğinden bileğine kadar inen dantellerle kolları gayet rahat olan mavi, ipek bir elbise giymiş uzun boylu, ince bir kadın duruyordu. Kenara çekilip elleriyle sabırsızca işaret ederek Kasia'yı içeri buyur etti. Kısacık bir an arkasına baktığımda halılarla kaplı, kocaman ve gayet konforlu bir oda ve bir sandalyede dimdik oturan Kraliçe'yi gördüm. Bomboş gözlerle pencereden Vandalus'un parıltılı suyuna bakıyordu.

"Peki, bu ne?" dedi kadın bana bakarak. Muhafızlar aynı anda dönüp bana bakınca donakaldım.

Başmuhafız yüzü kızararak, "Ben..." diye kekelerken, beni fark etmedikleri için başlarının belaya gireceğini açıkça ifade ederek bakışlarını hemen grubun sonundaki iki askere çevirdi. "O.."

"Ben Agniyeşka," dedim. "Kasia ve Kraliçe'yle birlikte geldim."

Kadın, konuşacak kadar yüzsüz olmama hayret ederek şüpheli gözlerle üstümdeki bütün sökük ipliklere, arkadakileri bile görüyormuş gibi çamur lekelerine baktı. Muhafızlara döndü. "Bu da mı lanetliymiş?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır, hanımefendi," dedi asker.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"O halde neden onu bana getiriyorsunuz? Yeterince işim var zaten." Eteğini arkasından savurarak odaya girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Buz gibi bir esinti daha beni yalayıp geçerken habis ağızlı iblisle karşı karşıya kaldım. Gizlenme büyümün son kalıntıları da eriyip gitti. Kapının büyüyü emdiğini fark ettim. Demek ki o yüzden hummalı mahkûmları buraya getiriyorlardı.

Askerler etrafımı sararken, "Sen buraya nasıl girdin?" diye sordu başmuhafız.

Yeniden gizlenmek istesem de aç ağız bana bakarken bunu yapamazdım. "Ben cadıyım," dedim. Daha da şüpheli gözlerle baktılar. Eteğimin cebindeki mektubu çıkardım. Kâğıt kirlenmiş, küflenmiş gibi görünüyordu ama mührün üzerine ateşle yazılan harflerden duman çıkmaya devam ediyordu. "Ejderha bu mektubu Kral'a gönderdi."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Beni merdivenden indirdiler ve daha iyi bir yer bulamadıkları için kullanılmayan küçük bir çalışma odasına aldılar. Komutanları bana ne yapacaklarını öğrenmek için elinde mektubumla giderken, askerler de kapıda nöbete durdular. Bacaklarımda derman kalmamıştı ama odada duvara yaslanmış kırmızı, narin kadife minderli, beyaz çerçeveli birkaç zarif sandalyeden başka bir şey yoktu. Yan yana sıralanmış dört sandalye olmasa, her birini taht sanabilirdim.

Bir süre duvara yaslandım, sonra şöminenin başına oturmayı denedim ama belli ki uzun zamandır yakılmamıştı. Küller kuru, taşlar soğuktu. Yine duvara gittim. Sonra tekrar şöminenin başına döndüm. Sonunda sandalyelerin boşu boşuna buraya konulmadığına karar verip eteğimle bacaklarımı iyice örterek bir tanesinin ucuna iliştim.

Ben oturur oturmaz kapı açıldı ve yepyeni siyah elbisesi, hoşnutsuzca büzdüğü dudaklarıyla Danka yaşlarında bir hizmetçi içeri girdi. Suçlulukla ayağa fırladım. Sandalyenin minderinden uzayan dört kırmızı ip, eteğimdeki kabarık bir lekeye takılıp beni takip ederken beyaz boyalı ince bir kıymıksa elbisemin koluna

BELONGS TO KAYNOS TEAM

takılıp yerinden çıktı. Dudakları daha da büzülen kadın sert bir sesle, "Bu taraftan lütfen," demekle yetindi.

Gidişimi gördüklerine pek üzülmeyen askerlerin yanından geçip başka bir merdivenden –kalede şimdiden altı, yedi farklı merdiven görmüştüm– yukarı çıktık ve beni ikinci kattaki küçük ve karanlık bir hücreye götürdü. Katedralin taş duvarına bakan daracık bir penceresi vardı. Açık bir ağzı andıran, alaycı ve aç bir ifritle göz göze geldim. Kadın, daha ben bundan sonra ne yapacağımı sormayı akıl edemeden çekip gitti.

Karyolaya oturdum. Uyumuş olmalıydım çünkü hatırladığım ilk şey boylu boyunca yerde yattığımdı ama bilerek yapmamıştım çünkü uzandığımı bile hatırlamıyordum. Doğrulmaya çalıştım. Her yerim ağrıyordu, çok bitkindim ama kaybedecek hiç zamanım olmadığını bilecek kadar kendimdeydim ama ne yapacağıma dair en ufak fikrim yoktu ve avluya inip oraya buraya ateş büyüleri savurmadan beni fark etmelerini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Böyle bir şey yapsam bile Kasia'nın mahkemesinde konuşmak için Kral'ı ikna edebileceğimi sanmıyordum.

Ejderhanın mektubunu verdiğime bin pişmandım çünkü tek aracım, tek uğurlu tılsımım oydu. Mektubun yerine ulaştığından nasıl emin olacaktım? Gidip mektubumu bulmaya karar verdim. Başmuhafızın yüzünü, en azından bıyığını hatırlıyordum. Koca Kralia'da herkeste aynı bıyıktan olamazdı ya. Ayağa kalkıp cesaretle kapıyı açtım ve koridora adım atar atmaz Şahin'le burun buruna geldim. Elini kapımın tokmağına götürüyordu. Hızla kenara çekilerek ikimizi de kurtardı ve bana hiç inandırıcı gelmeyen küçük, kibar bir gülücük yerleştirdi yüzüne.

"Umarım dinlenmişsindir," dedi kolunu bana uzatırken.

Koluna girmedim. "Ne istiyorsun?"

Düzgün bir şekilde eğildi ve elini uzatıp beni buyur ederek koridoru işaret etti. "Çarovnikov'a kadar sana eşlik etmek isityorum. Kral liste için imtihan edilmeni buyurdu."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

O kadar rahatlamıştım ki ona inanamamıştım bile. Numara yaptığını düşünerek gözucuyla ona baktım. Öylece durup kolunu uzatmaya devam etti. "Hemen," diye ekledi, "ama belki önce üstünü değiştirmek istersin."

O alaycı imasını alıp ne yapması gerektiğini söylemeyi çok isterdim ama başımı eğip kendime baktım. Hemen dizimin altında biten günlük eteğim mahvolmuş, Zatoçek'teki bir kızdan yalvar yakar aldığım eski püskü, açık kahverengi pamuklu gömleğim çamur, ter ve kirle kırış buruş olmuştu. Hizmetçiye bile benzemiyordum çünkü onlar benden çok daha güzel giyiniyordu. Solya ise siyah binici kıyafetlerini değiştirmiş, uzun cüppesinin üstüne gümüş işlemeli uzun, kolsuz, yeşil bir palto giymiş, beyaz saçları zarifçe omuzlarına dökülüyordu. İki kilometre uzaktan bile görenler büyücü olduğunu anlardı. Ve büyücü gibi *görünmezsem* tanıklık etmeme izin vermezlerdi.

"Saygın bir görüntü sergilemeye çalış," demişti Sarkan.

Vanastalem büyüsü memnuniyetsiz ve somurtkan ruh halime uygun giysiler yarattı: Sonu yok gibi görünen fırfırları, alev turuncusu kurdeleleriyle rahatsız, kıpkırmızı kadife bir elbise. Ayaklarımı bile göremediğim kocaman bir etekle merdivenden inmeye çalışırken tutunacak bir kol çok işime yarardı ama merdivenlerin başında Solya'nın tekrarladığı teklifini sertçe reddedip daracık terliklerimle basamakları hissetmeye çalışarak yavaş yavaş aşağı indim.

Ellerini arkasında bağlayıp hızıma ayak uydurdu. Önemsiz bir şeymiş gibi, "Tabii imtihanlar genellikle zorlu geçer. Herhalde Sarkan seni hazırlamıştır," dedi. Soran gözlerle kibarca bana baktı; cevap vermedim ama altdudağımı da ısırmadan edemedim. "Pekâlâ," dedi, "çok zorlanırsan... konseydekilere birlikte bir gösteri yapabiliriz. Eminim ondan sonra ikna olurlar."

Cevap vermeden gözlerimi dikip ona bakmakla yetindim. Birlikte yapacağımız her şeyin övgüsünü kendine alacağından emindim. Israr etmedi, soğuk bakışlarımı görmemiş gibi gülüm-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

semeye devam etti; avına saldırmak için havada daireler çizerek fırsat kollayan kuşlara benziyordu. Şüpheci gözlerle bana bakan uzun boylu iki genç muhafızın beklediği koridordan geçip Büyücüler Salonu'na, Çarovnikov'a girdik.

Devasa salona girince istemsizce yavaşladım. Tavan, mavi bir gökyüzüne resmedilen bulutlar, azizler ve meleklerle cennete açılan bir kapı gibiydi. İkindi güneşi devasa pencerelerden içeri süzülüyordu. Kendimden geçmiş gibi tavana bakarken az kalsın masaya çarpıyordum, o yüzden el yordamıyla masanın kenarına tutunup ilerlemeye çalıştım. Bütün duvarlar kitapla doluydu ve odanın bir cephesi boyunca dar bir balkon uzanıyor, kitapların sıralandığı ikinci katı daha da yüksek gösteriyordu. Bir uçtan bir uca tekerli merdivenler iniyordu tavandan. Mermer kaplı ağır meşe masalar salon boyunca sıralanmışlardı.

"Bu zaten hepimizin bildiği şeyi ertelemek için küçük bir gösteri," diyordu göremediğim bir kadın. Sesi bir kadın için fazlasıyla toktu ve tatlı, sıcak bir ses olmasına rağmen sözlerinde öfke vardı. "Hayır, sakın yine kutsal emanetler konusunda mızırdanmaya başlama, Ballo. Her büyü alt edilebilir... evet, Yadwiga'nın kutsal duvağına yapılan büyü bile ve evet, bunu söylediğim için beni ayıplar gibi bakmayı kes. Solya kendini tamamen politik oyunlara kaptırdığı için böyle bir işe kalkıştı zaten."

Köşeyi dönerken, "Haydi ama, Aloşa. Başarı elbette tüm riskleri mazur gösterecektir," dedi Şahin nazikçe. Köşeyi dönünce bir cumbada, güneş ışığının içeriyi doldurduğu pencerenin önündeki büyük, yuvarlak bir masada toplanan üç büyücü gördük. Sarayın koridorlarındaki loş ışık yüzünden burada gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Aloşa dediği kadın benden bile uzun, omuzları babamınkinden bile geniş, siyah saçları sımsıkı örülmüş koyu tenli bir kadındı. Erkek giysileri giymişti; kıpkırmızı pamuklu pantolonunun paçalarını uzun deri çizmelerinin içine sokmuş, deri bir palto giymişti. Altın ve gümüş işlemeli, karmaşık desenli paltosu

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ve çizmeleri güzeldi ama yine de uzun zamandır kullanıldıkları belli oluyordu. Gülünç elbisemin içinde gıpta ederek ona baktım.

"Başarı," dedi kadın. "Kazığa bağlayıp yakılması gereken bir zamanda, boş bir kabuğu alıp saraya getirmeye başarı mı diyorsun?"

Ellerimi sıktım ama Şahin gülümseyerek, "Şimdilik bu tartışmayı bir kenara bıraksak iyi olur. Ne de olsa buraya Kraliçe'yi yargılamaya gelmedik, değil mi? Tatlım, sana Aloşa'yı, Kılıç'ı takdim etmeme izin ver."

Kadın kuşkucu gözlerle, gülümsemeden bana baktı. İki adamdan biri Kraliçe'yi inceleyen Peder Ballo'ydu. Yüzünde tek bir kırışıklık bile yoktu ve saçları hâlâ koyu kahverengiydi ama nedense yaşlı görünüyordu. Gözlüğü yuvarlak yüzündeki yuvarlak burnunun üstündeydi ve süpheci gözlerle beni tepeden tırnağa süzdü. "Çırak bu mu?"

Uzun boylu ve zayıf olan adamsa altın işlemeli zarif, şarap kırmızısı yeleği ve yüzündeki sıkkın ifadeyle onun tam zıttıydı sanki; sivri sakalının ucu özenle burulmuştu. Sandalyede oturmuş, ayaklarını masaya uzatmıştı. Yanında kısa, kalın altın külçeler ve parlak kırmızı mücevherlerle dolu siyah bir kafide kese vardı. Dudaklarını hafifçe kımıldatarak elindeki iki külçeye büyülü sözler fısıldıyordu. Altın külçelerin kenarlarını birbirine sürtüyor, külçeler elinde inceliyor, ince bir şeride dönüşüyordu. "Bu da Ragostok, Şahanelerimiz," dedi Solya.

Ragostok kısacık bir an beni süzüp dikkate değer olmadığıma karar vermiş gibi hiçbir şey söylemedi, başını kaldırıp doğru dürüst bakmadı. Gerçi onun ilgisizliğini Aloşa'nın şüpheyle büzdüğü dudağına tercih ederdim. "Sarkan seni tam olarak nerede buldu?" diye sordu Aloşa.

Belli ki kurtarma hikâyemizin bir kısmını duymuşlardı ama Marek ile Şahin işlerine geldiği kadarını anlattıkları için aslında hiçbir şey bilmiyorlardı. Şahin'in dikkatli ve parlak gözlerinden kaçınmaya çalışarak, Sarkan'la nasıl tanıştığımızı anlatmaya koyul-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dum. Dvernik ve ailem hakkında mümkün olduğunca az konuşmak istiyordum; zaten Kasia'yı bana karşı kullanıp duruyorlardı.

Kasia'nın gizli korkusunu ödünç alarak aslında ailemin beni Ejderha'ya önerdiğini ima ettim. Küçümseyeceklerini bildiğim için babamın oduncu olduğunu özellikle belirttim ama kimsenin ismini vermedim. *Danka* ve *Yerje* yerine *köyün muhtarı* ve *çobanlardan biri* dedim ve onu kurtarma hikâyemi tereddütle anlatmadan önce Kasia'nın sadece en iyi arkadaşım değil, ayrıca tek arkadaşım olduğunu söyledim.

"Ve sen kibarca rica edince Galiz Orman onu sana öylece geri verdi, öyle mi?" dedi Ragostok, başını işinden kaldırmadan. Küçük kırmızı mücevherleri ardı ardına altın külçeye bastırıyordu.

"Ejderha... Sarkan..." dedim isminin dilimde yarattığı fırtınaya şükreder gibi, "Galiz Orman'ın aslında tuzak kurmak için onu bana verdiğini düşünüyordu."

"Demek ki aklını hepten kaçırmamış," dedi Aloşa. "Neden onu hemen öldürmedi? Yasaları herkesten iyi bilir."

"Bana... denememe izin verdi," dedim. "Onu arındırmayı denememe izin verdi. İşe yaradı..."

"Ya da sen öyle sanıyorsun," dedi kadın. Başını iki yana salladı. "Böylece merhamet felakete sebep oluyor. Pekâlâ, Sarkan'ın böyle bir şey yaptığını duymak beni şaşırttı ama çok iyi adamlar yarı yaşlarında bir kız yüzünden aklını yitirdi."

Ne diyeceğimi bilemedim. İtiraz etmek, *Öyle değil, hayır, öyle değil* demek istedim ama sözler boğazıma dizildi. "Benim de onun yüzünden aklımı yitirdiğimi düşünmüyorsun herhalde?" dedi Şahin alaycı bir sesle. "Üstelik Prens Marek de işin içindeyken?"

Aloşa küçümseyen gözlerle ona baktı. "Marek daha sekiz yaşındayken, annesini Galiz Orman'dan geri getirmek için babasının orduyu ve Polnya'daki bütün büyücüleri göndermesi için bir ay boyunca ağladı," dedi. "Ama artık çocuk değil. Daha akıllıca davranmalıydı, tabii sen de. Bu seferiniz kaç adamımıza

BELONGS TO KAYNOS TEAM

mal oldu? Her biri birbirinden iyi asker olan otuz tecrübeli adamla gittiniz, üstelik kılıçları benim ocağımdan çıkmıştı..."

"Ama kraliçenizi geri getirdik," dedi Şahin, sesinde beliren sert tınıyla. "Tabii sizin için bir önemi varsa?"

Ragostok yapmakla uğraştığı altın tacından başını kaldırmadan boğuk ve gürültülü bir sesle iç geçirdi. "Şimdi ne önemi var ki? Kral, kızın sınanmasını istiyor... O yüzden bir an önce imtihan edin de bu işi bitirelim." Ses tonundan, bu işin uzun sürmesini istemediği anlaşılıyordu.

Peder Ballo boğazını temizledi. Uzanıp bir kalem aldı, mürekkebe batırdı. Eğilip küçük gözlüğünün üstünden dikkatle bana baktı. "İmtihan için fazla genç görünüyorsun. Söylesene, canım, ne kadar zamandır ustanla birlikle çalışıyorsun?"

"Hasattan beri," dedim adamın müstereddit gözlerine bakarak.

Sarkan büyücülerin listeye başvurmadan önce yedi yıl düzenli eğitim aldıklarından bahsetmemişti. Sonraki üç saat boyunca bana verdikleri büyüleri yarım yamalak yapmaya çalışırken bir hayli yorgun düştüm; öyle ki Peder Ballo ya Sarkan'ın aptal gibi bana âşık olduğuna ya da beni imtihana yollayarak onlara eşek şakası yaptığına hükmedecekti.

Şahin hiç yardımcı olmuyordu. Yan tarafta oturmuş, belli belirsiz bir ilgiyle diğerlerinin düşünüp taşınmasını izliyordu ve hangi büyüleri yaparken beni gördüğünü sorduklarında, "Hakkıyla tanıklık yapabileceğimi sanmıyorum... bir büyücü ile çırağın yaptıklarını birbirinden ayırt etmek hep zor olmuştur ve tabii Sarkan o sürede hep yanındaydı. Kendi değerlendirmelerinizi yapmanızı tercih ederim," demekle yetindi. Sonra da koridordaki imasını hatırlatmak istercesine gözucuyla bana baktı.

Dişlerimi sıktım ve Peder Ballo'yu etkilemeye çalıştım. İçlerinde bana anlayış gösterme ihtimali en yüksek olan oydu ama o bile bıkmaya başlamıştı. "Efendim, size söyledim, ben bu tür büyülerde iyi değilim."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Bunlar *belli bir türde* büyüler değil," dedi; sinirliydi ve dudakları büzülmüştü. "İyileştirme büyülerinden yazıtlara kadar seni her şeyde, her bir elementte ve eğilimde sınadık. Bu büyüleri kapsamayan bir kategori yok."

"Ama bunlar size uygun büyüler... Yaga'nın büyüleri gibi değil," dedim atlamayacakları bir örnek olduğunu düşünerek.

Peder Ballo daha da şüpheci gözlerle bana baktı. "Yaga mı? Sarkan sana ne saçmalıklar öğretti böyle? Yaga söylenceden başka bir şey değil." Gözlerimi ona diktim. "Yaptıkları aslında bir avuç gerçek büyücünün işlerinden parça parça şeyler ve bunlara birtakım eklemeler yapmış, yıllar içinde de abartılarak efsaneye dönüştürülmüş."

Gözlerim açık bakakaldım, çaresizdim: Bana kibar davranan tek kişi oydu ve Yaga'nın gerçek olmadığını söylüyordu.

"Pekâlâ, zaman kaybından başka bir şey değil," dedi Ragostok ama bu konuda şikâyet etmeye hakkı yoktu. Bir kez bile işine ara vermemişti. Üzerinde çalıştığı mücevherli taç uzun ve dairesel bir şekil almış, ortasına konacak mücevher için oyulmuştu ve içindeki büyü usulca vızıldayıp duruyordu. "Birkaç ufak tılsım yapmaya çalışmak listeye alınmak için yeterli değil... ne şimdi ne de asla. Aloşa, Sarkan konusunda başından beri haklıydı." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Mazeret değil ama ağız tadının ölçüsü yoktur."

İncinmiş, öfkelenmiş, korkmuş ve sonra daha da öfkelenmiştim: Bildiğim tek şey mahkemenin sabah başlayacağıydı. Vücudumu sımsıkı saran balina kemiği korsenin içinde nefes almaya çalışarak ayağa kalkıp sandalyemi kenara ittim ve ayağımı eteğimin altından çıkarıp topuğumu yere vurarak, "*Fulmia,*" dedim. Topuğum yere sürterken tiz bir ses çıkarıyordu ve içimde yankılanan patlamayla bir büyü dalgası geliverdi. İçinde olduğumuz kale uyuyan bir dev gibi sarsılırken tepemizdeki lambalardan sarkan mücevherler birbirine çarptı, raflardaki kitaplar gürültüyle yere düştü.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ragostok sandalyesini devirip ayağa fırlarken elindeki taç masaya savruldu. Peder Ballo muhakkak bir açıklaması olduğunu düşünerek salonun her köşesine dikkatle baktıktan sonra gözlerini kırpıştırarak hayret dolu bakışlarını bana çevirdi. Ellerim iki yanımda, nefes nefese öylece durdum. Hâlâ tepeden tırnağa titriyordum. "*Bu büyü* beni listeye almanıza yeter mi? Yoksa daha fazlasını görmek ister misiniz?" diye sordum.

Onlar gözlerini dikip sessizce bana bakarken avluda yankılanan ayak seslerini duydum. Muhafızlar, elleri kılıçlarının kabzasında etrafı kolaçan ederken Kral'ın şehrinde, Kral'ın sarayını salladığımı ve ülkenin en büyük büyücülerini azarladığımı fark ettim.

Ama beni listeye aldılar. Kral deprem için açıklama istediğinde benim hatam olduğu söylendi; artık cadı olmadığımı söylemeleri pek mümkün değildi. Ama durumdan memnun değillerdi. Ragostok bana kinlenecek kadar bu durumdan rahatsız olmuştu; ki bence çok saçmaydı çünkü *beni* aşağılayan *oydu*. Güçlerimi bilerek gizlediğimi düşünen Aloşa'nın benimle ilgili kuşkuları iyice arttı, onun uzmanlık alanına girmediğimi itiraf etmek zorunda kalan Peder Ballo ise durumdan hiç hoşnut değildi. Kaba davranmadı ama Sarkan'ın her şeyi açıklama ve kabullenmeye direnç gösterme eğilimi onda da vardı. Peder Ballo bir şeyi kitaplarında bulamıyorsa, öyle bir şeyin mümkün olmadığını ama aradığını üç kitapta bulması da o şeyin gerçekliğini tartışılmaz kılıyordu. Yalnızca Şahin, mide bulandırıcı bir hayranlıkla bana gülümsedi ama onun gülümsemesi olmadan da pekâlâ idare edebilirdim.

Ertesi sabahki ad verme seremonisinde, kütüphanede yine onları görmek zorunda kaldım. Dördü de etrafımda olduğu halde kendimi Ejderha'nın kulesindeki ilk günlerimden daha yalnız, her şeyden koparılmış hissediyordum. Hiçbiri dostum olmayan, hatta iyiliğimi bile istemeyen insanların arasında olmak, yalnız kalmaktan bile kötüydü. Üstüme yıldırım düşse rahatlarlardı; en azından rahatsız olmazlardı. Ama umursamayacaktım çünkü

BELONGS TO KAYNOS TEAM

önemli olan tek şey, Kasia'yı savunmak için konuşma hakkımın olmasıydı. Buradakilerin onu zerre kadar düşünmediklerini biliyordum. Onlar için önemsiz biriydi.

Ad vermenin kendisi bile seremoniden çok imtihana benziyordu. Beni bir çalışma masasına oturttular. Bir kâse su, içlerinde kırmızı, sarı ve mavi renkli tozlar bulundan üç kâse, bir mum ve kenarında yaldızlı yazılar bulunan demir bir çan verdiler. Peder Ballo, ad verme büyüsünün yazılı olduğu bir parşömeni önüme koydu: Upuzun dokuz kelimeden oluşan karmakarışık büyü sözleri, her hecenin tek tek nasıl telaffuz edileceğini ve nasıl vurgulanması gerektiğini açıklayan detaylı talimatlar.

Sözleri kendi kendime mırıldanıp heceleri hissetmeye çalıştıysam da dilimde herhangi bir etkilerini hissedemedim ya da ağzımdan çıkmak istemediler. Ragostok sabırsızca, "Eee?" dedi.

Büyüyü yarım yamalak ve beceriksizce okumaya çalışarak tozları su kâselerine serpmeye başladım. Büyünün gücü isteksizce ve ağır ağır kendini hissettirmeye başladı. Sudan kahverengiye çalan bir balçık oluşturdum ama rengârenk tozlar eteğime döküldükçe sonunda dayanamadım ve daha iyi bir şey yapmak için talimatlara uymaktan vazgeçtim. Tozu yaktım ve gözlerimi kısıp dumanının arasından el yordamıyla çana uzandım.

Sonra büyüyü serbest bıraktım ve çan elimde çınladı; küçücük bir çandan beklenmeyecek kadar derin ve uzaktan gelen bir sesle, katedraldeki büyük kilise çanı insanları sabah ayinine çağırmış gibi odayı dolduruverdi. Çanı masaya bıraktım ve parlak metali parmaklarımın altında uğuldarken heyecanla bekledim ama ne parşömenin üstünde herhangi bir isim belirdi ne alevlerin içinde ne de başka bir yerde

Büyücülerin canı sıkılmıştı ama bu kez sebebi ben değildim. Peder Ballo rahatsız olmuş gibi, "Şaka mı bu?" diye sordu Aloşa'ya.

Kaşları çatılan kadın uzanıp aldığı çanı ters çevirdi; içinde çan dili bile yoktu. Onlar çana, ben onlara baktım. "İsim nereden gelecek?" diye sordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Çanın söylemesi gerekiyordu," diye kestirip attı Aloşa. Çanı masaya bırakınca bir kez daha o derin çınlaması duyuldu. Aloşa sinirle çana baktı.

Ondan sonra kimse ne yapacağını bilemedi. Peder Ballo olağandışılıkla ilgili bir şeyler gevelerken masadakiler sessizce ayağa kalktılar ama Şahin –benimle ilgili her şeyden keyif alır gibi bir hali vardı–, "Belki cadımız kendi ismini kendi seçmeli," dedi alçak sesle.

"Bence *bizim* bir isim seçmemiz daha doğru olur," dedi Ragostok.

İsmimi onun seçmesine kesinlikle izin veremezdim çünkü mutlaka ya *Domuzcuk* ya da *Solucan* gibi bir şey seçerdi. Bütün bunlar saçmalıktı. Çanın zarif dansına ayak uydurmuş olabilirdim ama etekleri koridordaki tozu kiri süpüren süslü elbisemi ne kadar giymek istiyorsam, kendi adımı arkasında büyüyü çağrıştıran bir isimle değiştirmeyi de o kadar istiyordum. Derin bir nefes alıp, "Bence pekâlâ kendi adımla devam edebilirim," dedim.

Böylece saraya, Dvernikli Agniyeşka olarak takdim edildim.

Takdim sürerken neredeyse pişman olmuştum. Ragostok, muhtemelen kaba olmaya çalışarak, seremoninin küçük bir şey olması gerektiğini, zamanında yapılmadığında Kral'ın bu tür şeylere pek vakti olmadığını söylemişti. Anladığım kadarıyla büyücülerin adları da şövalyelerinki gibi ilkbaharda ve sonbaharda listeye yazılıyordu. Şayet doğru söylüyorsa, bir canavarın dili gibi uzanan kırmızı halının başında, pırıltılı giysileriyle iki yana dizilmiş, fısır fısır konuşan soylu kalabalığıyla büyük taht odasında dikilirken buna ancak minnettarlığımı sunabilirdim.

Sanki bambaşka biri olmuştum; geniş etekli elbisemin içindeki sakar halimi gizlemek için bile olsa yepyeni bir isim sahibi olmak hoşuma bile giderdi. Bitmek bilmez gibi görünen koridor boyunca yürüdüm ve tahtın önüne gelip Kral'ın önünde diz çökene kadar dişlerimi sıktım. Hâlâ onu ilk gördüğümdeki kadar bitkindi. Siyah altın tacı bir hayli ağır olmalıydı ki alnına inmişti ama onunkisi

BELONGS TO KAYNOS TEAM

fiziksel yorgunluğa benzemiyordu. Ağarmış kahverengi sakalının ardında kalan yüzündeki çizgiler, tıpkı Kristina'nınkiler gibi, ertesi gün için endişelenmekten doğru dürüst dinlenemeyen birinin yüzündeki kırışıklıklara benziyordu.

Ellerimi ellerinin arasına alınca ben de bağlılık yeminini yarım yamalak okumaya koyuldum, bana uzun uzun karşılık verip ellerimi bıraktı ve başıyla, gidebileceğimi işaret etti.

Tahtın yanındaki hizmetkârlardan biri huzurdan çekilmem için kaş göz işaretleri yapmaya başladı ama biraz geç de olsa, Kral'dan bir şey istemek için bunun ilk ve belki de tek fırsatım olduğunu fark ettim.

"Majesteleri, müsaade buyurursanız," dedim beni duyacak kadar tahta yakın olanların sinirlenmelerini ve burunlarından solumalarını görmezden gelmeye çalışarak, "Sarkan'ın mektubunu okuyup okumadığınız bilmiyorum..."

Tahtın yanındaki uzun boylu ve kuvvetli muhafızlarından biri kolumdan tuttu, yüzündeki sabit gülümsemeyle eğilip Kral'ı selamladıktan sonra beni sürükleyerek oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Yaga'nın toprak büyüsünü mırıldanıp ayaklarımı yere bastırarak muhafızı görmezden geldim. "Artık Galiz Orman'ı yok etmek için bir şansımız var ama Sarkan'ın hiç askeri yok," dedim. "Ve evet, hemen gideceğim!" diye tısladım muhafıza da. Kolumdan tutmuş, beni platformdan adeta sürüklüyordu. "Ancak size açıklamam gereken..."

"Tamam, Bartoş, kendini paralama," dedi Kral. "Yeni cadımıza bir dakikamızı ayırabiliriz." Şimdi bana ilk kez gerçekten bakıyordu ve sesinde eğlendiğini belli eden küçücük bir tını bile vardı. "Mektubu okuduk. Birkaç satır daha yazabilirdi. Özellikle de senin hakkında." Dudağımı ısırdım. "Kralından isteğin nedir?"

Dudaklarım gerçekten istediğimi söylemek için titredi. *Kasia'yı serbest bırakın!* diye bağırmak istedim. Ama yapamadım. Yapamayacağımı biliyordum. Bu bencillikti; bunu Polnya için değil kendim için, kalbimin rahatlaması için istiyordum. Kendi

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kraliçesini bile bırakmayıp yargılanmasını bekleyen bir kraldan böyle bir şey isteyemezdim.

Bakışlarımı yüzünden, kaftanındaki kürkün aynısından kenar süsleri olan altın işlemeli çizmesinin burnuna indirdim. "Galiz Orman'la savaşacak adamlar," diye fısıldadım. "Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi olur, Majesteleri."

"O kadar asker gönderemem," dedi. Ben derin bir nefes alırken elini kaldırdı. "Ancak neler yapılabileceğine bakacağız. Lord Spytko, bu konuyla ilgilenin. Belki bir bölük gönderilebilir." Tahtın yanındaki bir adam eğilip Kral'ı onayladı.

İçim rahatlayarak sendeleye sendeleye uzaklaştım –yanından geçerken muhafız bana ters ters bakıyordu– ve platformun arkasındaki kapıdan çıktım. Kapı, hayli sert görünen yaşlı bir saray kâtibinin hiç de onaylamayan bir ifadeyle bana baktığı daha küçük bir odaya açıldı. Adam gayet sert bir sesle ismimi hecelememi istedi. Belli ki içerideki küçük gösterimi duymuştu.

Adımı deri kaplı devasa bir defterin ilk satırına yazdı. O asabi tavrını umursamayacak kadar sevinçli ve minnettar bir halde eğilip ismimi doğru yazıp yazmadığına baktım. Kral hiç de mantıksız birine benzemiyordu. Muhakkak mahkemede Kasia'yı bağışlardı. Hatta askerlerle birlikte atlarımıza atlayıp Zatoçek'teki Sarkan'a katılacağımızı ve Galiz Orman'a karşı birlikte savaşacağımızı bile düşündüm.

Adımı yazmayı bitirdiğinde, "Mahkeme ne zaman başlayacak?" diye sordum kâtibe.

Bütün dikkatini verdiği mektuptan başını kaldırıp kuşkucu gözlerle bana ters ters baktı. "Söyleyemem," dedi ama bariz bir imada bulunur gibi, bakışları odanın kapısına yöneldi.

"Ama orada... o zaman birazdan başlar mı?" diye sordum bir kez daha.

Bakışlarını yine defterine indirmişti. Bu kez, hâlâ orada olduğuma inanamıyormuş gibi yavaşça kaldırdı başını. "Kral ne zaman isterse," dedi korkunç bir kesinlik ve açıklıkla, "o zaman başlar."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Üç gün sonra mahkeme hâlâ başlamamıştı ve etrafımdaki herkesten nefret ediyordum.

Sarkan burada güçlü olunduğunu söylemişti ve sanırım sarayı bilen biri için de güçlü olmak mümkündü. Adımın Kral'ın defterine yazılmasının sihirli bir yanı olduğunu görebiliyordum. Kâtiple konuştuktan sonra küçücük odama dönmüş ve bundan sonra ne yapacağımı bilememiştim ama ben yatağımda yarım saat bile oturamadan kapım tam beş kez çalınmış, hizmetçiler beni akşam yemeklerine veya partilere çağıran çeşitli davetiyeler getirmişti. İlkinin yanlışlıkla geldiğini düşünmüştüm. Ama hepsinin yanılamayacağını fark ettikten sonra bile o davetiyelerle ne yapacağımı veya neden geldiklerini bilmiyordum.

Bir davetiye daha getiren hizmetçinin ardından odamın kapısını kapayamadan Solya gölgelerin arasında belirdi ve içeri girdi. "Görüyorum ki pek revaçtasın," dedi.

"Bu yapmak zorunda olduğumuz bir şey mi?" diye sordum tedbiri elden bırakmadan. Kralın büyücülerinin böyle bir görevi olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. "Bu insanların büyüye falan mı ihtiyacı var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, önünde sonunda oraya varır," dedi Solya. "Ama şu anda tek istedikleri, sarayın gelmiş geçmiş en genç cadısıyla birlikte görünme ayrıcalığı. Atanmanla ilgili şimdiden bir sürü söylenti dolaşıyor ortalıkta." Elimdeki kartları aldı, karıştırdı ve içlerinden birini uzattı. "İçlerinde en yararlı olanı uzak ara Kontes Boguslava'dır: Kont, Kral'ın kulağıdır ve Kraliçe hakkında mutlaka fikri alınacaktır. Seni onun matinesine götürürüm."

"Hayır, götürmeyeceksin!" dedim. "Yani gidip onları ziyaret etmemi mi istiyorlar? Beni tanımıyorlar bile."

"Yeterince tanıyorlar," dedi sabırlı bir sesle. "Cadı olduğunu biliyorlar. Canım, ilk davetinde sana eşlik etmemi kabul edersen senin için çok daha iyi olur. Saray... kurallarına aşina değilsen biraz zor olabilir. Sonuçta ikimiz de aynı şeyi istiyoruz... Kraliçe ile Kasia'nın bağışlanmasını."

"Kasia'yı kurtarmak için kılını bile kıpırdatmadın," dedim, "ayrıca istediklerini elde etmek için kullandığın yöntemler hoşuma gitmiyor."

Söylediklerim tavrını değiştirmesini sağlamadı. Beni kibarca selamlayıp odamın köşesindeki gölgelere çekildi. "Umarım yakında benim hakkımda daha iyi şeyler düşünmeyi öğrenirsin." Gözden kaybolurken bile sesi karanlığın içinde süzülür gibiydi. "Unutma, zor durumda kalırsan, arkadaşın olmaya hazırım." Kontes Boguslava'dan gelen davetiyeyi arkasından fırlattım. Odanın artık boş olan köşesine düşüverdi.

Ona hiç güvenmesem de söylediklerinde doğruluk payı olduğunu düşünmeden edemedim. Saraydaki hayatı ne kadar az bildiğimi fark etmiştim. Solya'yı dinlersem adımı bile bilmeyen bir kadının partisinde boy göstermem onu mutlu edecek, o da kocasıyla konuşacaktı. Böylece kocası Kral'a Kraliçe'nin infaz edilmemesi gerektiğini mi söyleyecekti? Peki, Kral onu dinler miydi? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama adamın biri ismimi bir deftere yazdı diye bir sürü yabancının bana davetiye

BELONGS TO KAHVES TEAM

yollaması da mantıklı değildi. Ama davetiyeler burada olduğuna göre, demek ki bir şeyleri gözden kaçırmıştım.

Keşke Sarkan yanımda olsaydı da hem tavsiyesini alıp hem ona yakınabilseydim. Hatta Yaga'nın kitabını açıp ona ulaşmamı sağlayacak bir büyü aradım ama işe yarar hiçbir şey bulamadım. En yakın görüneni *kialmas* adındaki büyüydü ve altına *Bir sonraki köyden duyulmak için* diyen bir not yazılmıştı ama bir haftalık yolu aşabilecek kadar yüksek sesle bağırmam kimsenin hoşuna gitmezdi, üstelik bütün Kralia'yı sağır edecek kadar bağırsam bile dağlar sesime geçit vermezdi.

Nihayet en yakın tarihli yemek davetiyesini seçtim ve ona gittim. Zaten acıkmıştım. Eteğimin cebinde sakladığım son ekmek parçası o kadar bayatlamıştı ki onu yutamazdım bile, ayrıca büyüyle de karnımı doyuramazdım. Kalede bir yerlerde mutfak olmalıydı ama yanlış koridorda biraz fazla yürüsem bile hizmetçiler dönüp bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Bir anda mutfağa dalıversem yüzlerinin alacağı hali düşünemiyordum. Ama hizmetçilerden tıpkı bana benzeyen birini durdurup, süslü püslü giyinmiş de hanımefendi gibi davranan biri gibi değil, gerçekten hanımefendi gibi davranarak bana hizmet etmesini söyledim.

Merdivenlerden inip çıktım, koridorlardan geçtim ve sonunda avluya ulaşıp kendime çekidüzen verdikten sonra kapıdaki nöbetçilerden birinin yanına gidip davetiyemi göstererek yolu sordum. O da hizmetçilerdeki aynı tuhaf bakışla beni süzdükten sonra davetiyedeki adrese baktı ve "Dış kapıdan sonraki üçüncü sarı bina. Bu yoldan devam ederseniz katedrali geçtikten sonra görürsünüz. Bir sandalye ister misiniz, hanımefendi?" Son kelimeyi vurgularken sesi tedirgindi.

Soruya şaşırmış gibi, "Hayır," deyip oradan ayrıldım.

Uzun bir yürüyüş olmadı; soylular –ya da en zenginler– başkent surlarının içindeki evlerde yaşıyorlardı. Sarı evin önüne geldiğimde kapıdaki nöbetçiler de durup bana baktılar ama kapıları açtılar. Eşikte durdum; gözlerimi dikip bakma sırası bana

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gelmişti. Gelirken yolumun üstünde en az iki adamın taşıdığı tuhaf, upuzun sandıklar görmüş ama ne olduklarını anlamamıştım. Şimdi o sandıklardan biri hemen arkamdan evin basamaklarına taşınıyordu. Bir uşak sandığın yan tarafındaki kapıyı açınca içinde *sandalye* olduğunu gördüm. Sandıktan genç bir kız indi.

Uşaklardan biri evin merdivenlerinden çıkmasına yardım etmek için genç kıza elini uzattı ama hemen sonra yerine geçti. Genç kız ilk basamakta durup bana baktı. Tereddütlü bir sesle, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Ayağı sakatmış gibi görünmüyordu ama eteğinin altında ne olduğunu göremediğim için kendini bu kadar tuhaf bir sandığa hapsetmesi yüzünden aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Kız bana öylece bakarken iki sandık daha geldi. O sandıklardan da başka misafirler indi. Bir yerden bir yere gitmek için o sandıkları kullanıyorlardı. "*Siz* hiç yürümez misiniz?" diye sordum hayretler içinde.

"Peki *sen* çamurdan nasıl sakınıyorsun kendini?" diye sordu.

İkimiz de aşağı baktık. Elbisemin araba tekerinden geniş, gri dantelli mor eteğinin en az bir karışı çamurla kaplıydı.

"Sakınamıyorum," dedim somurtarak.

Lidzvarlı Leydi Aliksya'yla böyle tanıştım. İçeri girer girmez antrede bitireven ev sahibemiz bizi karşılayıp Leydi Aliksya'yı baştan savma selamladıktan sonra kollarımdan tutup beni yanaklarımdan öptü. "Sevgili Leydi Agniyeşka," dedi, "gelebilmen ne kadar güzel ve ne kadar harikulade bir elbise. Kesinlikle yeni bir moda başlatacaksın." Işık saçan yüzüne dehşetle baktım. Adı tamamen aklımdan çıkmıştı. Ama çok da önemli değildi galiba. Ben kibarca minnettarlığımı dile getirmeye çalışırken o, parfüm kokulu kolunu benimkine dolayıp beni misafirlerinin toplandığı oturma odasına sürükledi.

Ben, haklı çıktığı için Solya'dan nefret ederken kadın, geçit törenindeymişiz gibi beni herkese tek tek takdim etti. Herkes benimle tanıştığı için çok memnundu ve son derece kibar davran-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

maya özen gösteriyorlardı; en azından ilk başta. Büyü yapmamı istemediler. İstedikleri tek şey, Kraliçe'yi nasıl kurtardığımıza dair dedikoduları duymaktı. Görgü kurallarına doğrudan sorular soramayacak kadar sıkı sıkıya bağlıydılar ama her biri benzer cümleler kuruyor, "Onu bir kimeranın koruduğunu duymuştum..." diye başlayarak cümleyi bitirmiyor, devamını benim getirmemi bekliyorlardı.

Bir şeyler söyleyebilirdim. Sorularından zekice sıyrılıp bir sürü mucizevi şey anlatabilirdim: Benden etkilenmeye, beni kahraman gibi görmeye o kadar hazırlardı ki. Ama her yanımı saran o korkunç katliamı, toprağı çamura bulayan kanı hatırlamak istemiyordum. Sorularına cevap vermeyip kimi zaman basit bir "Hayır"la kimi zaman gaf yaparak her sohbetin garip bir sessizliğe bürünmesine sebep oldum. Sonunda hayal kırıklığına uğrayan ev sahibem beni bir ağacın –evin içinde, saksıda yetişen bir portakal ağacı– bırakıp diğer misafirlerinin gönlünü almaya gitti.

Burada Kasia'ya iyiliğim dokunacaksa bile tam tersini yaptığımı açıkça görebiliyordum. Leydi Aliksya hemen yanımda belirdiğinde isteksizliğimi içime atıp Solya'dan yardım istemeyi düşünüyordum. "Yeni cadı olduğunu fark etmemiştim," dedi kolumu çekip kurnazca bana yaslanırken. "Tabii ki tahtırevana ihtiyacın olmaz. Söylesene, devasa bir yarasaya mı dönüşüp yolculuk ediyorsun yoksa? Yaga Ana gibi..."

Yaga hakkında konuşmak, Galiz Orman dışındaki herhangi bir konudan bahsetmek hoşuma gitmişti ve Solya dışında bana yardım edecek birini bulduğum için çok daha mutluydum. Akşam yemeğimizi bitirdikten sonra Leydi Aliksya'nın ertesi günkü kahvaltı, ardından iskambil oynama ve sonra da akşam yemeği davetini kabul ettim. Sonraki iki günüm onunla geçti.

Arkadaş olduğumuzu sanmıyordum. Yeni arkadaşlar edinecek havamda değildim. Partilere gidip gelirken her defasında avludan, kraliyet muhafızlarının kışlasının önünden geçiyor, lanetlilerin cesedini yakmadan önce acımasızca kellelerini uçurdukları o korkunç,

BELONGS TO KAHVEDS TEAM

kapkara, yanık kütüğü görüyordum. Aloşa'nın demirci ocağı da yakınlardaydı ve sık sık, alevleri kükremekle kalmıyor, turuncu kıvılcımların arasında, elinde çekiciyle siluetini görüyordum.

En azından bir kere Kasia'yı ziyaret etmesi için onu ikna etmeye çalışırken, "Lanetli birine gösterebileceğin tek merhamet iyi bilenmiş bir kılıçtır," demişti. Ben tıklım tıklım odalarda oturmuş, kabukları kesilmiş kızarmış ekmek üzerine servis edilen balık yumurtası yerken, şekerle tatlandırılan çaylar içerken ve tanımadığım insanlarla konuşmaya çalışırken Aloşa'nın da muhtemelen cellatın baltasını bileylediğini aklımdan çıkaramıyordum.

Ama Leydi Aliksya'nın gerçekten kibar biri olduğunu ve sakar bir köylü kızını kanatlarının altına aldığını düşünüyordum. Benden en fazla bir iki yaş büyük olmasına rağmen, bütün gününü iskambil partilerinde geçiren yaşlı ve hayli zengin bir baronla evliydi. Herkesi tanıyordu. Ona minnettardım ve minnettarlığımı göstermeye kararlıydım ama ona daha iyi arkadaşlık edemediğim veya sarayın kurallarını anlamadığım için de suçluluk duyuyordum. Leydi Aliksya elbisemin abartılı dantellerini yüksek sesle ve coşkuyla övdüğünde veya zavallı ayak parmaklarına veya odadaki şaşkın bakışlara rağmen genç bir soyluyu benimle dans etmesi için ikna ettiğinde ne demem gerektiğini bilmiyordum.

Üçüncü güne kadar benimle alay ettiğini anlamamıştım. Bir baronesin evinde düzenlenen müzikli partiye gitmeye karar vermiştik. Zaten bütün partilerde müzik olduğundan neden buna özellikle müzikli parti dendiğini anlamamış, ona sorduğumdaysa Aliksya kahkaha atmakla yetinmişti. Ama öğle yemeğinden sonra tam bir görev duygusuyla, elbisemin orman yeşili kuyruğunu ve onunla uyumlu ama ağır olduğu için bir o yana bir bu yana kayarak bir türlü yerinde durmayan uzun, kıvrımlı şapkamı korumak için elimden geleni yaparak yürüye yürüye oraya gittim. Tam odaya girerken ayağım elbisenin kuyruğuna takılınca şapka kulağımın arkasına kayıverdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Aliksya beni görünce abartılı bir hızla odayı boydan boya koşup gelerek elimden tuttu. "Tatlım," dedi nefes bile almadan, "bu ne şahane, ne *orijinal* bir açı... daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Elimde olmadan, "Sen... beni aşağılamaya mı çalışıyorsun?" dedim. Bu düşünceyle, o ana kadar yaptığı ve söylediği her şeyi bir araya getirince içimde kötü bir his belirdi. Başta inanamadım; neden böyle bir şey yapmış olabileceğine anlam veremedim. Kimse onu benimle arkadaşlık etmeye veya konuşmaya zorlamamıştı. Böyle bir kötülük yapmak için neden bunca zahmete katlandığını anlamıyordum.

Sonra şüpheye yer kalmadı çünkü yüzünde açıkça, *evet, seni aşağılıyorum* diyen bir ifadeyle gözlerini iyice açtı ve şaşırmış gibi bana baktı. O da aptal olduğumu düşünür gibi, "Bak sen, Niyeşka," dedi.

Ellerimi ellerinden hışımla çekip gözlerimi ona diktim. "Agniyeşka," dedim sert ve titreyen bir sesle. "Ayrıca tarzımı çok beğendiğine göre, *katboru*." Onun kıvrımlı başlığı da ensesine düşünce sahte oldukları pek belli olan zarif örgüleri yüzünün iki yanına dökülüverdi. Küçük bir çığlık atıp örgülerini tutarak koşa koşa çıkıp gitti.

Ama en kötüsü bu da değildi. Daha da kötüsü, dans ettiği erkeklerin ve yakın arkadaşlarım dediği kadınların odayı dolduran kahkahalarıydı. Şapkamı düzelttim ve müsrifçe sıralanmış serin içeceklerin arkasına koşup yüzümü gizlemeye çalıştım. Orada bile, işlemelerinin bir kadının en az bir yılını aldığı süslü kaftanıyla genç bir adam yanıma sokulup sözlerinin beni mutlu etmesi gerekiyormuş gibi Aliksya'nın artık en az bir yıl sarayda boy gösteremeyeceğini fısıldadı.

Adamdan kurtulmak için sessizce hizmetçi koridoruna süzüldüm ve Yaga'nın büyü defterini cebimden çıkarıp umutsuzca *hızlı bir çıkış* büyüsü aramaya koyuldum çünkü içeri girip ön

BELONGS TO KAHVES TEAM

kapıdan çıkmaktansa duvardan geçmeyi yeğlerdim. O fesat tebriklerine daha fazla katlanamazdım.

Sarı tuğlalı duvardan geçtiğimde zindandan kaçmış gibi nefes nefeseydim. Meydanın ortasında aslan ağızlı küçük bir çeşme çağıldıyor, ikindi güneşi çeşmenin havuzuna yansıyarak göz kamaştırıyor ve tepemdeki kuş sürüsü usulca şakıyıp duruyordu. Bir bakışla bunun Ragostok'un işi olduğunu anlamıştım. Solya çeşmenin kenarına tünemiş, parmaklarını sudaki yansımada gezdiriyordu.

"Kendi kendine kurtulduğunu görmek güzel," dedi. "Bile bile başını derde soksan da." Bir an bile evin içine girmediği halde Aliksya'nın da benim de nasıl küçük düştüğümüzü en ince detayına kadar bildiğinden şüphem yoktu ve o üzgün bakışlarına rağmen kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için ne kadar mutlu olduğunu biliyordum.

Neyse ki Aliksya büyü yapmamı ya da sırlarımı paylaşmamı istememişti ama başka bir şeyin peşinde olduğunu hiç anlamamıştım. Anlasam bile kötülük yapacağı birini aradığı aklımın ucundan geçmezdi. Dvernik'te birbirimize aptalca kötülükler yapmazdık. Tabii ki zaman zaman tartışmalar olurdu, bazı insanları daha az severdik hatta ara sıra insanlar birbirlerine çok kızarsa kavga da çıkardı. Ama hasat zamanı geldiğinde komşular harmana yardıma gelirdi ve Galiz Orman'ın gölgesi üstümüze düştüğünde, karanlığın daha da büyümemesi için ne yapılacağını iyi bilirdik. Ve ne olursa olsun, hiçbirimiz cadılara kötü davranmazdık. "Soylu bir kadının daha duyarlı olacağını düşünürdüm," dedim.

Solya omuz silkti. "Belki büyücü olduğuna inanmamıştır."

İtiraz etmek, gözünün önünde büyü yaptığımı söylemek için ağzımı açtım ama vazgeçtim. Beni, gümüş parıltılı kıvılcımlar ve her tarafa uçuşan kuşlarla yıldırım gibi odalara dalan Ragostok gibi görmemişti; zarif cüppesiyle gölgelerde beliriveren ve yine gölgelerde kaybolup giden, parlak ve keskin gözleriyle kalede olup biten her şeyden haberdar olan Solya gibi görmemişti. Ben

BELONGS TO KAYNOS TEAM

odamda zorla balo kıyafetlerinin içine girip inatla bütün partilere yayan giden, içinde nefes bile alamadığım daracık korselerle gösteriş için büyü yapmayan biriydim.

"O zaman listeye adımı nasıl yazdırdığımı düşünmüş olabilir ki?" diye sordum.

"Herhalde o da en başta diğer büyücülerin düşündüğünü düşündü."

"Ne yani, Sarkan bana âşık olduğu için beni listeye aldığınızı mı?" dedim alaycı bir sesle.

Şahin son derece ciddi bir sesle, "Daha büyük olasılıkla Marek," deyince hayretten ağzım açık kaldı. "Gerçekten, Agniyeşka, bunu şimdiye kadar anlamış olmanı beklerdim."

"Bunların hiçbirini anlamak istemiyorum!" dedim. "Oradaki insanlar... Aliksya'nın benimle dalga geçmesi hoşlarına gidiyordu ama benim onu rezil etmem de hoşlarına gitti."

"Tabii ki," dedi. "Yemini yutacak ilk kişiyi tuzağına düşürüp alay etmek için kafasız köylü taklidi yaptığını öğrenmekten büyük mutluluk duydular. Bu seni de oyunun bir parçası yapıyor."

"Ben ona tuzak kurmadım!" dedim. Kimsenin, en azından aklı başında hiç kimsenin böyle bir şey düşünmediğini de eklemek istedim ama bazılarının *böyle düşünebileceği* şeklinde sinir bozucu bir hisse kapıldım.

"Hayır, öyle yaptığını düşünmüyorum," dedi Solya, anlayışlı bir sesle. "Ama insanların öyle düşünmelerine izin vermek isteyebilirsin. Zaten sen ne dersen de öyle düşünecekler." Ayağa kalktı. "Durum düzeltilemeyecek gibi değil. Bu akşamki yemekte insanların sana daha dostane davrandığını göreceksin. Sana eşlik etmem izin verecek misin?"

Cevap olarak arkamı döndüm, elbisemin aptal kuyruğunu peşimden sürükleyerek ondan ve gergin kahkahalarından uzaklaştım. Sakin iç avludan yıldırım gibi dışarı çıkıp kendimi kalenin gürültülü avlusuna attım. Kalenin dış kapılarından iç kapılarına uzanan yol boyunca sıralanmış variller ve saman balyaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüklenmeyi bekliyordu. Düşünmek için bir saman balyasının üstüne oturdum. Solya'nın bu konuda da haklı olduğuna dair içimde berbat bir his vardı. Bu da artık benimle konuşacak her saray mensubunun böyle hain oyunlardan hoşlandığı anlamına geliyordu çünkü dürüst insanların benimle işi olmazdı.

Ama konuşup danışabileceğim kimse yoktu. Hizmetçiler, askerler ya da alelacele görev yerlerine giden subaylar bana bulaşmak istemiyordu. Yanımdan geçerken kuşkucu gözlerle bana baktıklarını görebiliyordum; dantelli, zarif saten elbisesi ile arkasından sürüklediği toz ve otla kaplı kuyruğuyla saman balyalarına tüneyen bir hanımefendi. Bakımlı bir bahçedeki başıboş yaprak gibiydim. Buraya ait değildim.

Daha da kötüsü ne Kasia'ya ne Sarkan'a ne de arkamda bıraktığım hiç kimseye faydam dokunuyordu. Şahitlik etmeye hazırdım ama dava yoktu; asker almak için yalvarmıştım ama kimse yollanmamıştı. Üç gün içinde hayatım boyunca gitmediğim kadar partiye gitmiş, muhtemelen hayatı boyunca gerçek bir arkadaşı olmamış aptal bir kızın itibarını yerle bir etmekten başka işe yaramamıştım.

İçimde kabaran öfke ve bıkkınlık dalgasıyla dilim dolaşarak *vanastalem* dedim ve art arda geçen iki araba sayesinde elbisemi güzel, sade, altında çizmelerimi görebileceğim uzunlukta bir etek ve iki kocaman cebi olan hırkadan ibaret bir oduncu kızının giysisine dönüştürdüm. İlk kez rahat nefes aldım ve birdenbire görünmez oldum çünkü artık kimse bana bakmıyor, kim olduğum veya ne yaptığımla ilgilenmiyordu.

Ama görünmez olmanın da kendine özgü tehlikeleri vardı: Yolun kenarında durup rahatça nefes almanın tadını çıkarırken, yanımdan dört uşak ve her tarafı şişkin, kocaman bir araba hızla geçerek neredeyse beni eziyordu. Arabanın önünden kaçmak için bir çamur birikintisine sıçramak zorunda kalınca çizmelerim ve eteğim yine cıvık cıvık çamur içinde kaldı. Ama umurumda

BELONGS TO KAYNOS TEAM

değildi. Bir haftadır ilk kez kim olduğumu biliyor, cilalı mermer yerine gerçek toprağa basıyordum.

Rahat eteğimin içinde uzun adımlarla yürüyerek, hiç zorluk yaşamadan arabaların kullandığı yolu takip ederek yeniden tepeyi geçip avludan içeri girdim. Şişman araba, beyaz paltolu, göğsünde makamını belirten kırmızı kuşağıyla bir büyükelçiyi indirmek için durmuştu. Veliaht Prens, yanında bir sürü saray mensubu ve daha önce hiç görmediğim öküz başlı, sarı-kırmızı bir bayrak ve Polnya bayrağı taşıyan merasim kıtasıyla onu karşılamaya çıkmıştı. Resmi devlet yemeğine gelmiş olmalıydı. Bu akşam Aliksya'yla oraya gidecektik. Bütün muhafızlar, en azından kısmen, seremoniyi izliyordu ve onlara dikkate değer biri olmadığımı fısıldadığımda bakışları üstümden kayıp gitti.

Günde üç kez sıkıcı odamdan çeşitli partilere gidip gelmem en azından bir konuda işe yaramıştı; artık sarayda yolumu kolayca bulabiliyordum. Koridorlarda bir sürü hizmetçi vardı ama onlar da partiye alelacele masa örtüleri ve gümüş taşıyor, akşamki yemek için koşturuyorlardı. Hiçbirinin çamurlu elbiseler içindeki bulaşıkçı kıza ayıracak zamanı yoktu. Etraflarından dolaştım, aralarından geçtim ve uzun, karanlık koridoru geçip Gri Kule'ye indim.

Kulenin dibinde nöbet tutan dört muhafız sıkılmış, vakit geç olduğu için esniyordu. "Mutfak merdivenini kaçırmışsın, canım," dedi bir tanesi, iyi niyetle. "Koridorun ilerisinde."

Daha sonra kullanmak için bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım ve son üç gündür herkesin bana baktığı gibi cahillikleri karşında şaşkınlıkla gözlerimi dikip onlara bakmak için elimden geleni yaptım. "Kim olduğumu bilmiyor musunuz?" dedim. "Ben Agniyeşka'yım, cadı. Kasia'yı görmeye geldim." Daha da önemlisi Kraliçe'ye göz atmaya. Kral'ın, iyileşmesi için Kraliçe'ye daha fazla zaman vermek istemesi dışında mahkemenin bu kadar ertelenmesi için bir neden göremiyordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Muhafızlar tereddütle birbirlerine baktılar. Onlar ne yapacaklarına karar veremeden, *"Alamak, alamak,"* diye mırıldanıp doğruca kilitli kapıdan geçtim.

Sanırım soylu olmadıkları için bir cadıyla tartışmak istemiyorlardı. En azından peşimden gelmediler. Döne döne dar merdivenlerden çıktım ve sonunda aç küçük ifritin gözünü üstümde hissettiğim sahanlığa geldim. Kapının topuzunu tuttuğumda tadımın iyi mi kötü mü olduğunu anlamaya çalışan bir aslan elimi yaladığını gbi hissettim. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde topuzu tutup kapıya vurdum.

Söğüt'le tartışacağım birçok konu ve içimde net bir kararlılık vardı. Mecbur kalırsam onu zorla geçmeye ve yoluma devam etmeye hazırdım çünkü benimle boğuşmak için fazlasıyla hanım hanımcık olduğunu düşünüyordum. Ama kapıya bile gelmedi ve kulağımı kapıya dayadığımda içeriden boğuk bir ses duydum. Telaşla geri çekilip düşünmeye çalıştım. Muhafızları çağırsam kapıyı kırabilirler miydi? İhtimal vermedim. Kapı da sürgüsü de demirdi. Üstünde anahtar deliği de görünmüyordu.

Küçük ifrite baktığımda habis bakışlarıyla karşılık verdi. Boş ağzından açlık yayıyordu. Peki ya ağzını doldurursam? Basit bir büyüyle biraz ışık yarattım. Küçük ifrit anında büyüyü emmeye başladı ama elimde küçük bir mum alevi oluşana kadar büyüyü beslemeye devam ettim. Küçük ifritin açlığı olağanüstüydü, neredeyse verdiğim bütün büyüyü yutuyordu ama büyümü dar, gümüş bir dereye dönüştürmeyi başardım, içimdeki küçük bir havuzda biriktirdim ve sonra serbest bıraktım. *"Alamak,"* ve bir anda umutsuzca sıçrayıp kapıdan geçtim. Bütün gücüm tükenmişti. Odada yerde yuvarlanıp içim boşalmış gibi sırtüstü yattım.

Bana yaklaşan ayak sesleri duydum ve Kasia yanımdaydı. "Niyeşka, iyi misin?"

Sesler yandaki odadan geliyordu. Marek yumruklarını sıkmış, odanın ortasında duruyor, öfkeden kaskatı ve bembeyaz kesilmiş

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Söğüt'e bağırıyordu. İkisi de kapıdan içeri yuvarlanmamla pek ilgilenmemişti; birbirlerine olan öfkeleriyle fazlasıyla meşguldüler.

"Haline baksana!" Marek eliyle Kraliçe'yi işaret ediyordu. Hâlâ aynı pencerenin önünde oturuyordu. Bitkin ve hareketsizdi. Sesleri duysa bile kılını kıpırdatmıyordu. "Ağzından tek kelime çıkmadan üç gün geçti ve sen kendine hâlâ şifacı mı diyorsun? Ne işe yararsın sen?"

"Belli ki hiçbir işe yaramıyorum," dedi Söğüt buz gibi bir sesle. "Yapılması gereken her şeyi, yapılacak en iyi şekilde yaptım." Derken, nihayet beni fark etti. Döndü ve yattığım yerde bana baktı. "Anladığım kadarıyla krallığın mucizeler yaratan kızı *bu*. Belki koynundan çıkmasına izin verirsen daha iyi şeyler yapar. O zamana kadar Kraliçe'yle sen ilgilenirsin. Burada durup tüm çabalarıma rağmen azarlanmaya katlanamayacağım."

Yanımdan hızla geçerken hastalık kapmaktan korkarmış gibi eteğini bile topladı. Bir el hareketiyle kapının sürgüsü kendiliğinden kalktı. Dışarı çıktı ve demir kapı, kayaya inen bir balta gibi gümbürdeyerek arkasından kapandı.

Marek bana döndü. Öfkesi hâlâ geçmemişti. "Ve sen! En önemli tanık olman gerekirken ortalıkta bir mutfak şırfıntısı gibi gezip duruyorsun. Sence ağzından çıkan tek bir söze inanırlar mı? Seni listeye aldırmamdan bu yana üç gün geçti..."

"Beni listeye *sen* mi aldırdın?" dedim sinirle, Kasia'nın koluna tutunup ayağa kalkarken.

"...ve senin tek yaptığın bütün sarayı işe yaramaz bir ahmak olduğuna inandırmak! Şimdi de bu mu? Solya nerede? Sana nasıl devam edeceğini öğretiyor olmalıydı!"

"Ben *devam etmek* istemiyorum," dedim. "Bu insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil. İstediklerini düşünsünler!"

"Düşünemezler!" Kolumdan tutup beni sürükleyerek Kaisa'nın ellerinden kurtardı. Ben onu devirmek için büyümü toplamaya çalışırken o beni pencerenin önüne çekiştirip avluyu gösterdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Şaşkınlıkla aşağı baktım. Tehlikeli bir şey göremiyordum. Kırmızı kuşaklı büyükelçi, Veliaht Prens Sigmund'la birlikte saraya giriyordu.

"Kardeşimin yanındaki adam Mondria elçisi," dedi Marek, kısık ve vahşi bir sesle. "Prensleri geçen sene öldü; Prenses altı ay içinde yasını tamamlayacak. Şimdi anlıyor musun?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla.

"O kadın Polnya Kraliçesi olmak istiyor," diye bağırdı Marek.

"Ama Kraliçe ölmedi ki," dedi Kasia ve ancak o zaman durumu anladık.

Buz gibi gözlerle ve korkuyla Marek'e baktım. "Ama Kral..." diye kekeledim. "Âşık..." Sustum.

"Mahkemeyi sürekli ertelemesinin nedeni zaman kazanmak, anlıyor musun?" dedi Marek. "Kurtarılış hikâyesi unutulup gittiğinde soyluların başka tarafa bakmasını sağlayarak onu sessizce infaz edecek. Artık bana yardım edecek misin yoksa her yeri kar kaplayıp insanların izlemek için evlerinden bile çıkamayacağı kadar soğuduğunda Kraliçeyi –ve sevgili arkadaşını– yakmasını bekleyerek sarayda sersem sersem dolaşmaya devam mı edeceksin?"

Onu böyle koruyabilirmişim gibi Kasia'nın kaskatı ellerini sımsıkı tuttum. Düşüncesi bile riyakârca ve zalimce geliyordu: Sanki Kral kellesini uçurup başkasıyla evlenebilsin diye Kraliçeyi Galiz Orman'dan kurtarmıştık. Sırf Polnya'ya bir prenslik daha katıp tacına bir mücevher daha eklesin diye. "Ama ona âşıktı," dedim ısrarla ve aptalca aynı itirazı dile getirerek. Yine de o hikâye, sevgili kraliçenin kaybolduğu hikâye, Marek'in bana anlattığı hikâyeden daha mantıklı geliyordu.

"Sence aptal yerine konmayı affeder mi?" dedi Marek. "Güzel karısı bahçede ona güzel şarkılar söyleyen Rosyalı bir delikanlıyla kaçtı. Ben bu yüzden adam öldürecek yaşa gelene kadar bana hep böyle anlatıldı. Ben küçücükken bile, Kral'la konuşurken onun adını anmamamı tembihlerlerdi."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Doldurulmayı bekleyen boş bir kâğıt gibi sandalyesinde oturan Kraliçe Hanna'ya bakıyordu. Marek'in yüzüne baktığımda, annesi hakkında fısıldaşıp her şeyi en başından beri biliyormuş gibi başlarını sallayan zehirli saraylılardan kaçınmak için annesinin kaçtığı bahçede saklanan halini görebiliyordum.

"Oyunu onların kurallarıyla oynayarak Kasia'yı ve anneni kurtarabileceğimizi mi sanıyorsun?"

Marek gözlerini Kraliçe'den ayırıp bana baktı. Sanırım ilk günden beri ilk kez bana gerçekten kulak veriyordu. Göğsü üç kez kabardı, indi. "Hayır," dedi sonunda bana hak vererek. "Onlar akbaba sürüsü, Kral da aslan. Başlarını sallayacak, çok yazık olduğunu söyleyecek ve aslanın onlara atacağı kemikleri toplayacaklar. Babamın onu bağışlamasını sağlayabilir misin?" diye sordu, *Kral'ı* büyüleyip iradesini ele geçirmemi ve Galiz Orman kadar korkunç olmamı söylemiyormuş gibi rahatlıkla.

"Hayır!" dedim öfkeyle. Kasia'ya baktım. Bir eli Kraliçe'nin dik ve altın renkli sandalyesinin arkasında, pencerenin önünde durmuş, bana bakarak başını sallıyordu. Benden bunu isteyemezdi. Hatta onunla kaçıp halkımızı Galiz Orman'ın insafına terk etmemizi isteyemezdi. Kral, Kraliçe'yi öldüreceği gibi onu da öldürse bile. Yutkundum. "Hayır," dedim tekrar. "Bunu yapmayacağım."

"O zaman *ne yapacaksın*?" diye hırladı Marek. Yine tepesi atmıştı, cevap vermemi beklemeden çıkıp gitti. İyi de olmuştu çünkü ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirminci Bölüm

Charovnikov'daki muhafızlar kıyafetlerime rağmen beni tanıdılar. Büyük ahşap kapıları açıp sonra arkamdan kapattılar. Tepemde yıldızlar ve dönen meleklerle sırtımı kapıya yasladım; uçsuz bucaksız kitaplar iki duvar boyunca sıralanıyor, cumbada gözden kaybolup diğer duvar boyunca geri geliyordu. Cüppeli genç erkekler ve kadınlar oraya buraya dağılmış, önlerindeki imbiklerin veya kitapların üstüne eğilmiş harıl harıl çalışıyordu. İşleriyle o kadar meşgullerdi ki beni fark etmediler bile.

Charovnikov, Ejderha'nın kütüphanesinin aksine soğuk ve kişiliksiz havasıyla pek sevdiğim bir yer değildi ama en azından anladığım bir yerdi. Kasia'yı nasıl kurtaracağımı hâlâ bilmiyordum ama burada bir yolunu bulma şansım balo salonlarından daha fazlaydı.

En yakınımdaki merdiveni alıp gıcırdata gıcırdata ilk rafın önüne çektim, sonra eteğimi toplayıp merdivenin üstüne çıktım ve rafları karıştırmaya başladım. Böyle araştırmalara alışıktım. İşe yarar bir şey bulmak için ormana gitmemiş, bulunabilecek ne varsa onu bulmaya gitmiş, bana fikir verecek bir şey arıyordum. Bir öbek mantar bulursam ertesi gün mantar çorbamız olacak,

BELONGS TO KANDIS TEAM

taş bulursam evimize giden yoldaki çukuru kapatacaktık. Burada Yaga'nın kitabı gibi benimle konuşan birkaç kitap olmalıydı hatta belki bu altın varaklı süslü kitapların arasında bir yerde Yaga'nın başka bir kitabı olurdu.

Elimden geldiğince hızlı çalıştım. En tozlu, en az kullanılmış kitaplara baktım. Kapaklarında elimi gezdirdim, sırtlarından isimlerini okudum ama ne yaparsam yapayım ağır ve can sıkıcı biçimde ilerliyordu. Tavandan yere kadar otuz raflı, her birinde bulunan on iki geniş kitap dolabını kontrol ettikten sonra orada bir şey bulup bulamayacağımı merak etmeye başladım çünkü elimin altındaki kitapların hepsinde kuru, sahte bir his vardı ve beni aramaya davet eden bir şey yoktu.

Ben çalışırken saat geç olmuştu. Bir avuç öğrenci gitmiş, kütüphanedeki sihirli lambalar uykuya dalmış gibi ancak kor kadar ışık verir olmuştu. Raflardan yalnızca bir tanesi hâlâ ateşböceği gibi parlıyor, sırtım ve eklemlerim yorgunluktan yakınıyordu. Ayaklarımı bir basamağına dolamış, merdivenin tepesine tünemiştim çünkü ancak o şekilde en uzaktaki kitaplara erişebiliyordum. Mümkün olduğunca hızlı ve alelacele kontrol etmeme rağmen bir duvarın ancak dörtte birini bitirebilmiş, kitapların onda birine bile doğru dürüst bakamamıştım. Sarkan burada olsa homurdanıp dururdu.

"Ne arıyorsun?"

Merdivenden kayıp Peder Ballo'nun üstüne düşmek üzereyken son anda basamaklara tutundum ama bileğimi çarptığım için acıyla bağırdım. Raflardan biri odaya açılır gibi hafifçe yan duruyordu; Peder Ballo belli ki oradaki gizli kapıdan girmişti. Muhtemelen kucağındaki dört kalın kitabı raftaki yerlerine koyacaktı ama başını kaldırıp kuşkucu gözleriyle bana baktı.

Hâlâ şaşkınlıktan yamuk yumuk dururken hiç düşünmeden, "Sarkan'ı arıyorum," dedim.

Ballo eşeleyip durduğum raflara boş gözlerle baktı: Yoksa Ejderha'yı burada, bir kitabın sayfalarının arasında mı bulacağımı

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sanıyordum? Ama ona söylerken de fark ettiğim gibi, tam olarak bunu yapıyordum. Sarkan'ı istiyordum. Önündeki kitap yığınından başını kaldırmasını ve ortalığı dağıttığım için beni azarlamasını istiyordum. Galiz Orman saldırıya geçtiyse, ne yaptığını bilmek istiyordum. Kasia'yı bırakması için Kral'ı nasıl ikna edeceğimi söylemesini istiyordum.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim. "Onu görmek istiyorum." Yaga'nın kitabında böyle bir büyü olmadığını biliyordum, Sarkan da bana böyle bir büyü göstermemişti. "Peder, krallığın başka bir yerindeki biriyle konuşmak isteseydiniz, siz hangi büyüyü kullanırdınız?" Ama Ballo bana bakıp başını iki yana sallıyordu.

"Uzaktakilerle konuşmak ancak masallarda olur ve bu düşünce becerikli müzisyenlerin uydurmasıdır," dedi ders verir gibi. "Venezia'da aynı cıva havuzunda yapılmış aynalara bir tür birleştirme büyüsü yapmanın yolunu buldular. Kralın ve başkomutanın böyle birer aynaları var. Ancak o aynalar bile yalnızca birbirleriyle konuşabiliyor. Kralın büyükbabası aynaları beş şişe ateşkalbi karşılığında almıştı," diye ekledi. Fiyatını duyunca tiz bir sesle istemsizce ciyakladım. O bedelle bir krallık bile alınırdı. "Büyü, duyuları geliştirebilir; görme ve işitme yetisini artırabilir, bir sesi yükseltebilir veya daha sonra kullanmak üzere bir kabuğa hapsedebilir. Ama bir anda senin yüzünü krallığın bir ucuna gönderemez ya da birinin sesini sana ulaştıramaz."

Maalesef mantıklı gelse de hoşnutsuzca onu dinledim. Büyü yeterli olsa Sarkan neden bir ulak yollasın ya da mektup yazsın ki? Çok mantıklıydı. Işınlanma büyüsünü de aynı şekilde yalnızca vadide, kendi topraklarındayken yapabiliyordu; doğrudan başkente sıçrayıp geri dönemiyordu.

Peder Ballo işe yaramadığını düşünse de, "Burada Yaga'nın kitabı gibi başka büyü kitapları var mı?" diye sordum.

"Evladım, bu kütüphane Polnya'daki büyü eğitiminin kalbidir," dedi. "Kitaplar bu raflara bir koleksiyoncunun hevesi ya da kitap satıcısının hileleriyle seçilmediler. Pahalı olduklarından

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ya da soyluların gözünü boyamak için altınla kaplandıkları için burada değiller. Kütüphaneye eklenen her cilt, krallığın hizmetindeki en az iki büyücü tarafından incelendi. Kitapların faydalı oldukları onaylandı, en az üç büyünün işe yarayıp yaramadığı test edildi ve ondan sonra dahi buraya girebilmeleri için gerçek bir güce sahip olmaları gerekiyordu. Hizmet hayatımın neredeyse tamamını, işe yaramayanları, eskilerin tuhaflıklarını ve gülünçlüklerini elemekle geçirdim. Burada onun gibi bir şey bulamazsın."

Merdivenden ona baktım; hayatının neredeyse tamamı! İşime yarayan bir şey gördüğü anda üstüne atlardı. Merdivenin iki kenarından tutup ayıplayan bakışlarına aldırmadan yere kaydım. Herhalde ağaca tırmanan birini görse ona da gözlerini dikip böyle bakardı. "Onları yaktınız mı?" dedim umutsuzca.

Onu yakmaktan bahsetmişim gibi hızla geri çekildi. "Bir kitabın *değerli* olması için *büyülü* olması gerekmez," dedi. "İşin aslı, o kitapların üstünde daha detaylı çalışmak için üniversitenin koleksiyonuna eklemek istiyordum ama Aloşa burada, kilit altında tutulmaları için ısrar etti; ki bunun mantıklı bir tedbir olmadığını iddia edemem çünkü o tür kitaplar avam tabakasının en kötü unsurlarını kendilerine çekebilir ve yanlış ellere geçerlerse, şifalı otlar kullanan bir mahalle şifacısının ellerinde bile tehlikeli olabilir. Ama ben üniversite arşivcilerinin çok iyi bir eğitim aldıklarına, doğru talimatlar verildiğinde ve bir şeyleri gözden kaçırmamaları için gerekli tedbirler alındığında düşük seviyeli büyüleri muhafaza etmeleri konusunda onlara güvenilebileceğime inanıyorum..."

"Neredeler?" dedim sözünü keserek.

Bana gösterdiği küçük oda üst üste yığılmış eski, yırtık pırtık kitaplarla doluydu ve havalandırmak için ufacık bir penceresi bile yoktu. Kapıyı açık bırakmak zorunda kaldım. Baktıktan sonra tekrar dizmek zorunda olmadığım bu kitap yığınlarını karıştırmak hoşuma gitmişti ama kitapların çoğu en az raftakiler

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kadar işe yaramazdı. Büyünün tarihini anlatan sıkıcı kitapları ve sıradan tılsımları fazlasıyla detaylı anlatan ciltleri kenara ittim; en az yarısı büyüleri olması gerekenden iki kat uzun ve beş kat daha karmaşık anlatıyordu. Geri kalanlarsa benim için son derece makul ve geçerli büyü kitaplarıydı ancak Peder Ballo'nun daha katı standartları vardı.

Yığınlarda tuhaf şeyler de vardı. Büyü kitabına benzeyen son derece garip bir ciltte esrarengiz kelimeler ve resimler, Ejderha'nın kitaplarındakilere benzeyen çizimler ve hiçbir anlam ifade etmeyen yazılar vardı. O şeyi çözmek için on dakikamı harcadım ama sonra bunun delilik olduğunu anladım. Bu kitabı kendini büyücü sanan, büyücü olmaya heveslenen bir deli yazmıştı. Hiçbiri gerçek büyü değildi. Hepsi uydurmaydı. Bu kitap insanı hüzünlendiriyordu. Kitabı karanlık bir köşeye attım.

Nihayet elim incecik siyah bir kitabın üstündeyken bir şey hissettim. Dışarıdan bakınca annemin bayramlarda kullandığı yemek tarifleri kitabına benziyordu ama görür görmez bana sıcak ve dostane geldi. Kâğıdı ucuzdu; sararmış ve dağılıyordu ama içinde küçük, kolay yapılan bir sürü büyü vardı ve hepsi de düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. İstemsizce gülümseyerek sayfalarını karıştırıp ön kapağın içine baktım. Aynı düzgün el yazısıyla, *Maria Olşankina, 1267* yazıyordu.

Hem şaşırmış hem de hiç şaşırmamış gibi oturup kitaba baktım. Bu cadı üç yüz yıl önce benim vadimde yaşamıştı. Vadi kurulduktan hemen sonra: Olşanka'nın en eski binası olan taş kilisenin duvarına *1214* tarihi kazınmıştı. Yaga nerede doğmuştu? Ansızın bunu merak ettim. Yaga Rosyalıydı. Polnya diğer tarafına kurulmadan önce o da vadide, Galiz Orman'ın diğer tarafında mı yaşıyordu?

Bu kitap bana yardımcı olmayacaktı. Ellerimdeki sıcacık varlığı, insanın bir arkadaşıyla şöminenin başında oturması ama o arkadaşın sorunları halledemeyeceğini bilmesi gibi bir şeydi. Pek çok büyük kasabada halk cadıları yaşar, kimi hastalıkları

BELONGS TO KAYNOS TEAM

iyileştirir ve bozulan ekinlerle ilgilenirlerdi. Sanırım Maria da onlardan biriydi. Kırmızı önlüğüyle bahçesinde, ayak altında koşturup duran çocuklar ve tavuklarla, evdeki hasta çocuğu için endişelenen bir babaya öksürük şurubu getirmek için içeri giren ve babanın kabına ilacı doldururken kasabada şapkasız dolaşmaması konusunda nutuk atan neşeli bir kadın olarak hayal ettim onu. Hayatının bütün sıradanlıklarını silip süpüren bir büyü nehri değil, dingin bir havuzu andıran büyüsüyle nahif bir yanı vardı. İç geçirerek kitabı cebime koydum. Burada, bir köşede unutulup gitmesini istemedim nedense.

Odaya yığılmış binlerce kitabın arasında ona benzeyen iki kitap daha bulup sayfalarını karıştırdım. İçlerinde birkaç faydalı büyü ve ufak tefek, faydalı tavsiyeler vardı. Kitapların nerede yazıldıkları belirtilmemişti ama onların da benim vadimden geldiğini biliyordum. Bir tanesi, bulutları toplayıp yağmur yağdıran bir büyü yapmayı başaran bir çiftçinin elinden çıkmıştı. O sayfaya bulutlarla yüklü göğün altında bir tarla ve çok uzaklarda bana hiç de yabancı gelmeyen gri dağları çizmişti.

Sayfanın altında bir uyarı notu vardı: *Bulutlar kararır kararmaz dikkatli ol; çok fazla bulut çağırırsan yıldırım da gelir.* Kısacık ve basit *kalmoz* sözcüğüne dokunduğumda artık gökten yıldırımlar, çatallaşmış şimşekler çağırabileceğimi biliyordum. Ürpererek kitabı kenara koydum. Solya'nın *öyle* bir büyü için nasıl da bana yardım etmek isteyeceğini tahmin edebiliyordum.

Aradığım şey hiçbirinde yoktu. Etrafımda bir boşluk açıp bir elim yığını karıştırırken diğer elimle sayfaları çevirerek başka bir kitabı okumaya devam ettim. Bakmadan aramaya devam ederken elim kabartmalı deri bir cilde değdi. Sarsılarak hemen elimi çekip doğruldum.

Bir zamanlar, kışın hasattan kalanları toplarken –iki yaşında ya var ya yoktum– bir ağaçta, köklerin ve ıslak yaprakların arasında garip, beyaz bir kese görmüştüm. Keseyi birkaç kez bir çubukla dürtmüş, sonra babamın yanına koşmuştum. Buldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğum şeyi göstermek için babamı oraya götürmüştüm. Yangının yayılmaması için en yakındaki ağaçları kesmiş, sonra da keseyi ve onunla birlikte ağacı yakmıştı. Külleri bir sopayla karıştırdığımızda daha önce karşılaştığımız yaratıklara hiç benzemeyen, yamuk yumuk büyüyen bir şeyin iskeletini bulmuştuk. "Buradan uzak duracaksın, Niyeşka. Beni anladın mı?" demişti babam.

"Artık sorun yok." O anda böyle deyivermiştim. Bir şekilde biliyordum.

"Olsun, yine de uzak dur," demişti babam ve bu konuda bir daha asla konuşmamıştık. Hatta anneme bile anlatmamıştık. Ağaçların altında kötü büyüler bulmamın ne anlama geldiğini düşünmek istememiştik.

O hatıra capcanlı bir şekilde gözümün önüne geldi: Çürüyen yaprakların nemli kokusu, havadaki soğuk ve beyaz nefesim, dallardan ve kabarmış kabuklardan sarkan buzların görüntüsü, ormanın derin sessizliği. Başka bir şey aramak için gitmiştim ama o sabah rahatsız edici bir his beni o açıklığa çekmişti. Şimdi de aynı şeyi hissediyordum. Ama Çarovnikov'daydım; Kral'ın sarayının kalbinde. Galiz Orman burada olamazdı ki.

Parmaklarımı eteğime sildim, kendimi topladım ve kitabı elime aldım. Kapağının boyası ve üstündeki *iki başlı yılan* kabartması özenli bir el işçiliğiyle yapılmış, hem önde hem arkada başı olan yılanın pulları tek tek maviye boyanmış, gözlerine kırmızı mücevherler eklenmiş, yemyeşil bir ormanla çevrelenmiş, kitabın kapağında ise *Yaratıklar Ansiklopedisi* kelimeleri dalındaki meyveler gibi resmedilmişti.

Sayfaları köşesinden tek parmağımla çevirdim. Canavarlar ve kimeralarla dolu bir yaratık ansiklopedisiydi. Hepsi gerçek şeyler değildi. Yalnızca sözlere ve resimlere bakarak yavaş yavaş birkaç sayfa çevirdim ama sayfaları çevirdikçe içimde tuhaf ve ürkütücü bir his beliriyor, canavarlar gerçek oluyor, onlara inanmaya başlıyordum ve onlara inanmaya devam edersem... kitabı hışımla kapatıp ayağa fırlayarak uzaklaştım. İçerisi, yaprak

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kımıldamayan sıcak yaz günlerindeki gibi daha da ağır, boğucu ve nemli bir hal almıştı.

Kitabın bıraktığı yağlı histen kurtulmak için şüpheyle gözlerimi kitaba dikerek ellerimi eteğime sildim. Sanki gözümü kitaptan ayırırsam eğri büğrü bir yaratığa dönüşüp pençeleriyle üstüme atılacaktı. Kitabı yakmak için içgüdüsel olarak ateş büyüsü yapmaya hazırlanırken aslında ne kadar aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu fark ettim: İçerisi eski ve kuru kitaplarla doluydu ve hava o kadar kuruydu ki nefes aldıkça ağzıma toz tadı geliyordu, üstelik dışarıda devasa bir kütüphane vardı. Ama o kitabın bir an bile orada bulunmaması gerektiğini biliyordum ve ona bir daha dokunabileceğimi sanmıyordum...

Sonra kapı açılıverdi. "Dikkatli olmak istemeni anlıyorum, Aloşa" diyordu Peder Ballo aksi bir sesle, "ama ne zararı var ki..."

Ben, "Durun!" diye bağırınca Peder ve Aloşa daracık eşikte durup bana baktılar. Önünde korkunç bir yaratık duran aslan terbiyecisi kadar tuhaf görünüyor olabilirdim ama benim önümde, yerde öylece duran tek bir kitap vardı.

Şaşkın gözlerle bana bakan Ballo'nun bakışları yerdeki kitaba takıldı. "Bu nasıl ol..."

Ama Aloşa onu kibarca kenara itip hançerini çıkararak hemen o tarafa yöneldi. Yere çömelip kolunu uzatarak hançerin ucuyla kitabı dürttü. Hançer kitaba değer değmez gümüş rengine keserken kitaba değdiği yerde yeşil renkli lanet dumanının arasından bir ışık parladı. Hançerini geri çekti. "Bunu nereden buldun?"

"Burada, kitap yığınlarının içinden çıktı," dedim. "Beni ele geçirmeye çalıştı. Tıpkı... Galiz Orman gibi."

Ballao, "Ama nasıl ol..." diye söze başlasa da Aloşa hızla içeriden çıkıp gözden kayboldu. Çok geçmeden ağır, metal zırh eldiveniyle geri geldi. Kitabı iki parmağıyla ucundan tutup başını çevirdi. Kütüphanenin ana bölümüne kadar onu takip ederken tepemizdeki ışıklar tek tek yanıyordu ve Aloşa büyük, taş bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

masadaki kitapları yere itip elindeki kitabı masaya bıraktı. "Bu iğrenç şey nasıl olur da gözünden kaçar?" diye sordu, akasından dikkatle ve çatık kaşlara kitaba bakan Peder Ballo'ya.

"İçinde ne olduğuna bakmamış olabilirim," dedi Ballo, "Gerek de yoktu çünkü şöyle bir göz atınca bile ciddiye alınacak bir büyü kitabı olmadığı anlaşılıyordu ve kütüphanemizde yeri yoktu. Kitabın büyülü olduğuna dair en ufak bir emare olmadığı halde rafa koymamızı isteyen zavallı Georg'a bu konuda kızdığımı bile hatırlıyorum."

"Georg mu?" dedi Aloşa acımasız bir sesle. "O kaybolmadan önce mi geldi bu kitap?" Ballo kararsızlıkla başını salladı.

"Devam etseydim," dedim, "bu kitap... o şeylerden birini mi *yapardı*?"

"*Seni* dönüştürürdü zannımca," dedi Aloşa insanı ürküten bir sesle. "Beş yıl önce, bir hidra kanalizasyondan tırmanıp kaleye saldırdığında çıraklarımızdan biri kaybolmuştu; yaratığın onu yediğini düşünmüştük. Zavallı Georg'un başını tören odasının duvarından indirsek iyi olur."

"Peki, buraya nasıl gelmiş?"diye sordum kitaba bakarak. *İki başlı yılan*, benekli, yemyeşil yaprakların arasından kırmızı gözleriyle bize bakıyordu.

"Ah..." dedi Ballo tereddüt ederek ama sonra, her biri neredeyse kendi boyundaki kayıt defterlerinin bulunduğu rafa gitti ve küçük bir büyü mırıldanıp parmaklarını üzerlerinde gezdirince rafın diğer köşesinde bir sayfa parladı. Ağır kayıt defterini oflayarak kaldırıp masaya getirdi ve alttan destekleyerek, parlayan satırın bulunduğu aydınlık sayfayı açtı. "Özenli işçiliğiyle kaynağı bilinmeyen Yaratık Ansiklopedisi," diye okudu. "Ros.. Rosya krallığından hediye..." Sustu. Mürekkep bulaşmış işaretparmağının altındaki tarihe bakıyordu. "Yirmi yıl önce ve aynı anda hediye edilen yarım düzine kitaptan biri," dedi sonunda. "Prens Vasily ve elçisi getirmiş olmalı."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kabartmalı kötücül kitap masanın ortasında duruyordu. Etrafında öylece durduk. Yirmi yıl önce Rosya Prensi Vasily çıkıp Kralia'ya gelivermiş, üç hafta sonra da Kraliçe Hanna'yla gecenin karanlığına karışıp Rosya'ya kaçmaya kalkışmıştı. Yakalanmamaya çalışırken Galiz Orman'a fazla yaklaşmışlardı. Hikâye böyleydi. Ama belki de çok daha önce ele geçirilmişlerdi. Belki de zavallı bir kâtip ya da mücellit Galiz Orman'ın fazla yakınlarında dolaşmış ve dalların altındayken, düşen yapraklar kâğıda karışmış, meşe mazılarından ve sudan mürekkep akmış, kitaptaki her kelimeye Galiz Orman humması bulaşmış ve böylece kralın sarayına kadar sızan bir tuzağa sebep olmuştu.

"Burada yakamaz mıyız?" diye sordum.

"Ne?" dedi Ballo itiraz eder gibi hemen doğrularak. Muhtemelen herhangi bir kitabın yakılmasına içgüdüsel olarak karşıydı ve bu çok iyi bir şeydi ama *bu* kitap söz konusu olunca değil.

"Ballo," dedi Aloşa. Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla o da benimle aynı fikirdeydi.

"Kitabı güvenli bir şekilde inceleyebilmek için arındırma büyüsü yapmaya çalışacağım," dedi Ballo. "Şayet başaramazsam, o zaman kitabı ortadan kaldırmak için daha sert önlemler alabiliriz."

"Arındırılsa da arındırılmasa da bu muhafaza edilecek bir şey değil," dedi Aloşa sert bir sesle. "Demirci ocağına götürelim. Beyaz ateş yakacağım ve kitap küle dönene kadar fırını açmayacağız." "Ne olursa olsun, bu kitabı öylece yakamayız," dedi Ballo. "Kraliçe'nin davası için kanıt niteliğinde ve Kral'ın bunu bilmesi gerekiyor."

Lanetin kanıtı olduğunu çok geç fark ettim. Kraliçe bu kitaba dokunduysa, onu Galiz Orman'a sürükleyen şey bu kitapsa, dallar onu yutmadan çok önce lanetlenmiş demekti. Bu kitap mahkemeye delil olarak sunulursa... Dehşetle Aloşa ve Ballo'ya baktım. Bana yardım etmeye gelmemişlerdi. İşe yarar bir şey bulmamı engellemeye gelmişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aloşa aynı şekilde iç geçirdi. "Aksini düşünmek istesen de ben senin düşmanın değilim."

"İnfaz edilmelerini *istiyorsun*!" dedim. "Kraliçe ve Kasia..."

"Ben," dedi Aloşa, "krallığın güvende olmasını istiyorum. Sen ve Marek: İkiniz de kendi acınızın derdindesiniz. Çok güçlü olamayacak kadar gençsin; asıl sorun da bu. İnsanları bırakmayı bilmiyorsun. Bir asrı devirdiğinde daha mantıklı biri olacaksın."

İthamlarına itiraz etmek üzereydim ama beni susturmuştu. Gözlerimi korkuyla açıp ona baktım. Belki aptallığımdan, o zamana kadar bir an bile Sarkan gibi, onun gibi yüz yıl, iki yüz yıl *yaşayacağımı* düşünmemiştim. Sahi, cadılar ne zaman ölürdü? Yaşlanmayacaktım. Etrafımdaki herkes durmadan tırmanıp kökünden uzaklaşan bir sarmaşık gibi solup giderken ben hiç değişmeyecek, *yaşamaya devam edecektim.*

"Ben daha mantıklı olmak istemiyorum!" diye bağırdım odanın sessizliğini bozarak. "Hele de mantıklı olmak, kimseyi *sevemeyeceğim* anlamına geliyorsa. İnsandan başka tutunacak ne var ki?" Belki bu hayatın birazını başkalarına vermenin bir yolu vardır diye düşündüm çılgınca; belki aileme, Kasia'ya bu hayatın bir kısmını verebilirdim... Tabii alırlarsa. Bedeli kendi dünyanın, kendi *hayatının* dışında kalmaksa kim böyle bir şey isterdi ki?

"Sevgili çocuğum, çok gerginsin," dedi Ballo usulca, beni sakinleştirmeye çalışarak. Ona ve tozlu kitapların arasında hiçbir şeyi sevmeden geçirdiği günlerin izi olan ince kazayaklarına baktım; ona ve kitaplar kadar insanları da kolayca ateşe vermekten bahseden Aloşa'ya baktım. Kulesinde oturup kızları vadiden koparan ve sıradan bir insan gibi düşünüp hissetmeyi unutmuş olan Sarkan'la ilk karşılaşmamızı ve o zamanlardaki soğukluğunu hatırladım.

"Bir ulus da insanlardan oluşur," dedi Aloşa. "Hem de sevdiğin bir avuç insandan çok daha fazlasından. Ve Galiz Orman hepsini tehdit ediyor."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Bütün hayatım Galiz Orman'dan on beş kilometre uzakta geçti," dedim. "Galiz Orman'ı bana anlatma. Galiz Orman'ı durdurmak istemeseydim, Kasia'yı kukla gibi oradan oraya sürüklemenize izin vermez, onu alıp buradan kaçardım."

Ballo huzursuzca bir şeyler homurdansa da Aloşa kaşlarını çatıp bana bakmakla yetindi. "Ve sen hâlâ bunların farkında değilmiş gibi lanetlilerin yaşamasından bahsedebiliyorsun," dedi. "Galiz Orman ancak ona yaklaşacak kadar aptal olanları yakalamak için pusuya yatan bir iblis yuvası değil ve birini oradan çekip çıkardığında onun sebep olacağı hasar da ortadan kalkmıyor. Kötülüğe de son vermen gerekir. Galiz Orman'la karşı karşıya gelen ilk ulus biz değiliz."

Mezardaki kralı hatırlayınca, "Kulenin insanlarından bahsediyorsun," dedim usulca.

"Mezarı gördün, değil mi?" dedi Aloşa. "Onu yaratan büyüyü, bizim artık bilmediğimiz büyüyü... O mezar, daha dikkatli olman için yeterliydi. O insanlar zayıf veya hazırlıksız değildi. Ama Galiz Orman kulelerini yıktı. Kurtlar ve korkuluklar onları avladı ve ağaçlar tüm vadiyi yuttu. Güçsüz bir iki büyücüleri yanlarına birkaç kitap ve hikâyelerini alıp kuzeye kaçtılar. Peki ya geri kalanlar?" Eliyle kitabı işaret etti. "Kendi türünü avlayan karabasanlara ve canavarlara dönüştüler. Galiz Orman o insanları bu hale getirdi. Orada canavarlardan daha kötü bir şey var: Canavarları yaratan bir şey."

"Onu senden daha iyi biliyorum!" dedim. Ellerim hâlâ titriyor, o şeytani kitap hâlâ masada duruyordu. Kasia'nın, Yerje'nin yüzünden bana bakan o ağır, o şeytani varlığı, kalın dallarının altında mahsur kalma hissini aklımdan çıkaramıyordum.

"Gerçekten mi?" dedi Aloşa. "Söylesene, vadideki herkesi krallığın başka bir yerine sürüp vadiyi öylece Galiz Orman'a bırakacağımı ve böylece hepsinin kurtulacağını söylesem buna razı olur muydun?" Dikkatle ona baktım. "Peki, neden hâlâ oradan çekip gitmiyorsunuz?" diye ekledi. "Neden orada, o gölgenin

BELONGS TO KAYNOS TEAM

altında yaşamaya devam ediyorsunuz? Polnya'da kötülüğün ele geçirmediği pek çok yer var."

Cevap vermeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Bu düşünce bize yabancıydı. Kasia oradan gitmeyi hayal ederdi çünkü başka çaresi yoktu ama ben aklımdan bile geçirmemiştim. Dvernik'i, evimin çevresindeki yemyeşil ormanları, güneşin altında ışıl ışıl parlayan Burgaç'ı çok seviyordum. Bizi koruyan bir duvar gibi etrafımızı çepeçevre saran sıradağları seviyordum. Köyümüzde, vadimizde derin bir huzur vardı; yalnızca Ejderha dizginleri çok sıkmadığı için değil, orası bizim yuvamız olduğu için.

"Eciş bücüş bir yaratığın gece vakti ağaçların arasından çıkıp gelerek çocuklarını çalabileceği bir yuva," dedi Aloşa. "Daha Galiz Orman tamamen ayağa kalkmadan önce bile o vadi lanetliydi, hatta Sarı Bataklıklar'da anlatılan hikâyelerde dağ geçidinin diğer tarafında, biz dağları aşıp vadiye yerleşerek ağaçları kesmeye başlamadan önce bile korkulukların görüldüğü söylenirdi. Ama insanlar yine de vadiye gelip yerleşmeye, orada yaşamaya devam ettiler."

"Yani *hepimiz* lanetli miyiz?" diye sordum hayretle. Ona kalsa bizi de ormanla yakıp kül ederdi.

"Lanetli değil," dedi. "*Büyülenmiş.* Söylesene, nehir nereye akıyor?"

"Burgaç mı?"

"Evet," dedi. "Nehirler denizlere, göllere ya da bataklıklara akar; ormanlara değil. Peki, bu nereye gidiyor? Her yıl bin tane dağın karıyla besleniyor. Öylece toprağa karışıp kurumuyor. Bir şeyi körü körüne istemek yerine biraz da *düşün*!" diye ekledi iğneleyici bir sesle. "Sevgili vadinin derinliklerinde ölümlülerin büyüsünün ötesinde insanları kendine çeken, onlara kök salan bir güç var... Sadece insanları da etkilemiyor. Galiz Orman'da yaşayan şey her neyse lanetini yayarak gelip oraya yerleşti ve bardaktan içer gibi o güçle besleniyor. Kulenin insanlarını öldürüp bin yıllık uykusuna daldı çünkü kimse onu rahatsız edecek kadar

BELONGS TO KAYNOS TEAM

aptal değildi. Sonra da biz, *bu kez* kazanabileceğimizi zannederek ordularımızla, büyülerimizle ve baltalarımızla çıkageldik."

Aloşa başını iki yana salladı. "Oraya gitmemiz büyük hataydı," dedi. "Israrla orada kalıp ağaçları keserek Galiz Orman'ı yeniden uyandırmamız daha da büyük bir hataydı. Şimdi bunun sonunun nereye varacağını kim bilebilir? Sarkan Galiz Orman'ı geride tutmak için oraya gittiğinde sevinmiştim ama şimdi aptal gibi davranıyor."

"Sarkan aptal değil," dedim çabucak, "ben de aptal değilim." Sinirlenmiş, dahası korkmuştum; söyledikleri fazlasıyla mantıklıydı. Açlık çeker gibi, içim boşalmış gibi özlüyordum evimi. Vadiden çıkıp dağları aştığımızdan beri her gün evimi özlüyordum. Kökler, evet. Kalbimde, herhangi bir lanetin işleyebileceğinden daha derinlere kök salan şeyler vardı. Maria Olşankina'yı, Yaga'yı, kimsenin anlamadığı tuhaf büyüler paylaştığımız kız kardeşlerimi düşünürken Ejderha'nın neden köyümüzden her defasında bir kız aldığını anladım. Neden bir kızı alıp on yıl sonra bıraktığını anladım.

Çünkü biz oralıydık. Kızlarının alınacağını bile bile oradan ayrılmayı göze alamayacak kadar vadiye derin kökler salan ailelerin kızlarıydık, vadide büyümüştük ve Galiz Orman'ın beslendiği güç neyse onun suyundan içmiştik. O anda odamdaki o tuhaf resmi; Burgaç'ın gümüş kollara ayrıldığı, içgüdüsel olarak üstünü kapatmak istediğim resmi hatırladım. Biz bir kanaldık. Ejderha da vadinin gücüne ulaşmak için bizi kullanıyor, köklerimiz kuruyup o kanal kapanana kadar kulede tutuyordu. İşte ondan sonra kız, kendini vadiye bağlı hissetmiyordu. Gidebilecek hale geliyor ve her aklı başında insan gibi Galiz Orman'dan uzaklara gidiyordu.

Şimdi Sarkan'la konuşmayı, ona bağırıp çağırmayı her şeyden çok istiyordum. O ince omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. Onun yerine Aloşa'ya bağırdım: "Belki de vadiye gelmemeliydik," dedim, "ama artık çok geç. Biz istesek bile Galiz Orman bizi bırakmaz. O bizden kurtulmak değil, bizi yutmak istiyor.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Bir daha hiç kimse gelemesin diye her şeyi bir çırpıda yutmak istiyor. Ondan kaçmamız değil onu *durdurmamız* gerekiyor."

"Sen istiyorsun diye Galiz Orman durmaz," dedi.

"Fırsatımız varken neden denemiyoruz?" dedim. "*Çağrı* ve arındırma büyüleriyle üç özağacını yaktık, daha fazlasını yakabiliriz. Kral yeterince asker verirse ben ve Sarkan Galiz Orman'ı yakıp kül..."

"Sen az önce ne dedin, çocuk?" diyerek sözümü kesti şaşkına dönen Ballo. "Sen *Luthe'nin Çağrısı*'ndan mı bahsediyorsun? Elli yıldır o büyüyü yapan olmadı..."

"Pekâlâ," dedi Aloşa, kalın kaşlarının altından dikkatle bana bakarak. "En başından başla ve o ağaçları nasıl yok ettiğinizi anlat. Solya'nın her şeyi olduğu gibi anlatmasını beklemekle baştan hata ettik."

Tereddüt etsem de *Çağrı'yı* ilk yapışımızı, ondan Kasia'ya uzanan muhteşem ışığı, Galiz Orman'ın onu nasıl bağlayıp bırakmak istemediğini anlattım; Kasia'nın boğazıma sarılan parmaklarını teker teker açtığı ve onu kurtarmak için öldürmem gerektiğini anladığım korkunç anları anlattım. Yerje'yi, Çağrı'nın ikisinin de içeride kaybolduğu o tuhaf alanı nasıl gösterdiğini anlattım.

Ballo, hiç teklemeden anlattıklarım karşısında gerilmiş, Aloşa'nın her defasında onu susturmak zorunda kaldığı, "Ama bunu hiç duymamıştım..." ya da, "Çağrı hiç bildirilmedi..." gibi şeyler geveleyerek direnmek ile istemeye istemeye inanmak arasında gidip geliyordu.

"Pekâlâ," dedi Aloşa, ben anlatmayı bitirdiğimde. "En azından *bir şey* yaptığınız için senin de Sarkan'ın da hakkını vermeliyim. O kadar da aptal değilmişsiniz." Hâlâ elinde tuttuğu hançerinin ucuyla tık tık masaya vuruyor, küçük bir çanın çınlayışını andıran bir ses çıkarıyordu. "Bu yine de Kraliçe'nin kurtarılmaya değer olduğunu göstermez. Yirmi yıl boyunca o gölgelerin altında gezinen birinden geriye ne kalmasını bekliyordunuz?"

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Bir şey beklemiyorduk," dedim. "Sarkan beklemiyordu. Ama ben mecburdum..."

"Çünkü Marek, aksi takdirde arkadaşını öldüreceğini söyledi," dedi Aloşa cümlemi tamamlayarak. "Kahrolasıca."

Marek'e herhangi bir şey borçlu değildim ama, "Benim annem olsaydı, ben de denerdim," dedim dürüstçe.

"O zaman prens gibi değil, çocuk gibi davranmış olurdun," dedi Aloşa. "O da Solya da." Ballo'ya döndü. "Sarkan'ın Orman'dan çıkardığı kızın peşinden gideceklerini söylediklerinde böyle olacağını bilmeliydik." Sert gözlerle bana baktı. "Galiz Orman'ın sonunda pençelerini Sarkan'a da geçirdiğini düşünüyordum. Tek isteğim kızın bir an önce öldürülmesi, onu iyice muayene edelim diye Sarkan'ın buraya getirilmesiydi. Hepimiz için bundan daha iyi bir çözüm düşünemiyorum hâlâ."

"Kasia lanetli değil!" dedim. "Kraliçe de değil."

"Bu hâlâ Orman'a hizmet etmek için dönüştürülemeyecekleri anlamına gelmiyor."

"Onların suçu bile olmayan korkunç bir *ihtimal* yüzünden onları öldüremezsiniz," dedim.

Ballo, "Ona hak vermediğimi söyleyemem, Aloşa. Üstelik kutsal emanetler bile lanetten iz olmadığını kanıtlamışken..."

Aloşa ikimizin de sesini bastıran kaba ve zorba bir sesle, "Galiz Orman'ın krallığı ele geçirmesini engelleyecekse elbette öldürebiriliz," dedi. "Ama buna can attığım anlamına gelmiyor, hem ayrıca," dedi bana bakarak, "aptalca bir şey yapasın diye seni *kışkırtmaya* hiç niyetim yok. Sarkan'ın seni de neden en az kendi kadar şımarttığını anlamaya başlıyorum."

Hançerinin ucuyla masayı tıklatmaya devam edip o anda karar vermiş gibi, "Gidna," dedi.

Çok şaşırmıştım. Gidna'yı az çok duymuştum. Biliyordum ama belli belirsiz uzaklardaki bir yer olarak. Balina yağı ve yeşil yün giysilerin getirildiği kuzeyde, okyanus kıyısında büyük bir liman şehriydi hatta veliaht prensin karısı Gidnalıydı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Galiz Orman'dan yeterince uzakta ve okyanus lanet düşmanıdır," dedi Aloşa. "Kral ikisini de oraya gönderirse o başka. Kontun bir cadısı var, Ak Toygar. On yıl boyunca cadının gözetiminde kalırlarsa –ya da biz o kahrolası çürük ormanı yakıp kül edersek– ben de bu kadar endişelenmem."

Ballo hemen başıyla onayladı. Ama... on yıl! Bağırmak, itiraz etmek istedim. Kasia'yı bir kez daha elimden alamazlardı. Ancak yüz yaşındaki biri on yılı böyle bir çırpıda silip atabilirdi! Ama duraksadım. Aloşa da aptal değildi ve endişelendiği için onu yadırgamıyordum. Masanın üstündeki lanetli yaratık ansiklopedisine baktım. Galiz Orman durmaksızın bize tuzaklar kurmuştu. Ejderha'yı yakalamak için Sarı Bataklıklar'a bir kimera, Dvernik'e beyaz kurtlar yollamıştı. Beni kandırıp içine çekmek için Kasia'yı almış, onu kurtaracak bir yol bulduğumda da lanetini bana ve Ejderha'ya bulaştırmak için de yine Kasia'yı kullanmaya çalışmıştı. Bu planı da işe yaramayınca bizi yeniden ele geçirmek için Kasia'nın yaşamasına izin vermişti. Kurduğu tuzaktan savaşarak kurtulmuştuk ama ya başka bir tuzak, zaferimizi mağlubiyete çevirmenin başka bir yolu varsa?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Eğer kabul eder ve Aloşa'yla hareket edersem... Kral onu dinler miydi? Sarkan'a mektup yazsam, o da kabul ettiğini bildirir miydi? Aloşa bir kaşını kaldırıp benden cevap beklerken dudağımı ısırdım. Çarovnikov'un kapıları açılınca bakışları o tarafa kaydı. Şahin, kar beyazı cüppesinin yaydığı ışıkla kapının karanlık eşiğinde bembeyaz bir siluet gibi parlıyordu. Üçümüzü bir arada gören gözleri kısıldı, sahte tebessümlerinden biri yüzüne yayıldı. "Görüyorum ki hepiniz burada pek meşgulsünüz," dedi alay eder gibi. "Ancak bazı gelişmeler olduğunu belirtmeliyim. Belki aşağı inip mahkemeye katılmak istersiniz..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Çarovnikov sığınağının dışında partinin gürültüsü koridorları doldurmuştu. Müzik susmuştu ama Şahin bizi resmi balo salonuna götürürken davetlilerin sesi uzaktan dalga dalga geliyor ve giderek yükseliyordu. Uşak bize hemen aşağıdaki devasa dans pistine inen merdivenin kapısını açtı. Beyaz ceketli büyükelçi yüksek platformda, Kral'ın tahtının yanındaki bir koltukta oturmuş, yukarıdan piste bakıyordu. Prens Sigmund ve karısı Kral'ın diğer tarafındaydılar. Tahtının aslan pençesi kollarını sımsıkı kavrayan Kral ise öfkeden kıpkırmızı görünüyordu.

Marek önündeki pisti daire olacak şekilde boşaltmış, şaşkın ve tutkulu gözlerle ona bakan altı sıra dansçı kadın, kabarık etekleriyle bir halkanın etrafına dağılan çiçekler gibi ondan uzaklaşıyordu. Dairenin ortasında, üstündeki beyaz mahkûm elbisesi ve yüzündeki bomboş ifadeyle Kraliçe duruyor, Kasia ise onun kolunu tutuyordu. Kasia etrafına bakıp beni görünce rahatladı ama yanına gidemiyordum. Kalabalık merdivenleri doldurmuş, onları izlemek için localardan sarkmıştı.

Kraliyet kâtibi, Marek'in önünde neredeyse diz çökmüş, ağır ve kalın kanun kitabını önünde kalkan gibi tutmuş, ürkek bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sesle konuşuyordu. Sinmekte haksız değildi. Marek kahramanlık şarkılarından fırlayan bir siluet gibi iki adım ötesinde duruyordu: Parlak cilalı çelik zırhını giymiş, tek vuruşta bir sığırı bile kesebilecek kılıcını elinde, miğferini kolunun altında tutuyordu. Kâtibin önünde şiddetle parlayan bir intikam yargıcını andırıyordu.

"Dava konusu... dava konusu lanet olduğunda," diye kekeledi kâtip, "düello ile yargılanma hakkı... hakkının kullanılamayacağı... Boguslav yasasında açıkça... belirtilmiştir..." Boğuk bir sesle geri çekildi. Marek kılıcını savurunca adamın yüzünün birkaç santim önünden geçti.

Marek kılıcını savurup dönerek odada ilerlemeye devam ederken soluğunu tutan kalabalık, alandan uzaklaştı. "Polnya Kraliçesi kendi fedaisini seçme hakkına sahiptir!" diye bağırdı. "İsteyen büyücü öne çıkıp onda lanetten herhangi bir iz olup olmadığına bakabilir! Sen, Şahin," dedi. Dönüp kılıcıyla merdiveni işaret ederek tüm sarayın gözlerini bize çevirmelerine sebep oldu. "Ona derhal bir büyü yap! Bütün saray görsün onda lanet olup olmadığını..." Bütün saray bir anda yükselip alçalan bir iç geçirişi andıran bir ses çıkardı. Arşidükler ve hizmetkârlar bile tek ses olmuştu.

Sanırım Kral da o yüzden onları hemen susturmadı. Merdivendeki kalabalık bize yol açınca Şahin öne çıkarak, tırabzanları süpüren kollarıyla aşağı süzüldü, yere indi ve Kral'ı zarifçe selamladı. Bunun için hazırlandığı çok belliydi: İçinde ağır bir şey olan geniş bir kesesi vardı ve parmaklarını şıklatarak tavandaki dört sihirli lambanın Kraliçe'nin çevresine inmesini sağladı. Sonra keseyi açtı ve alçak sesle bir şeyler mırıldanarak içindeki mavi tozu Kraliçe'nin başına serpti.

Hangi büyüyü mırıldandığını duyamıyordum ama parmaklarının arasından çıkan sıcak, beyaz ışık kumların arasından süzülüyordu. Erimiş cam kokusuyla birlikte ince dumanlar yükseldi. Sonunda kum taneleri tamamen çözünüp onun yerine havada soluk mavi bir titreşme ve dalgalanma belirdi ve böylece dört

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bir yanlarındaki aynaların arasından Kraliçe ile Kasia'yı görür gibi oldum. Sihirli lambaların ışığı havadaki dalgalanmayı delip geçiyor, geçerken içini aydınlatıyordu. Kasia'nın Kraliçe'nin omzundaki elinin kemiklerini, kafatasının belli belirsiz dış hatlarını ve dişlerini görebiliyordum.

Marek eğilip Kraliçe'nin elini tuttu ve onu insanların görebileceği bir dairenin içine götürdü. Soylular başpiskoposun deneyini, Yadwiga'nın duvağını görmemişlerdi. Büyük bir coşkuyla beyaz elbisesinin içindeki Kraliçe'ye bakıyorlardı. Damarları teninin altında incecik çizgiler gibi uzuyor, içi pırıl pırıl parlıyordu; gözleri lamba gibiydi ve aralık dudaklarından parlak bir ışık huzmesi süzülüyordu. Ne bir gölge ne de karanlığa ait en ufak bir iz vardı. Işığı yavaş yavaş sönerken saray ahalisi de mırıldanmaya başlamıştı.

Parçalara ayrılan cam, ahenkle yere düşerken mavi bir sise dönüştü. Marek, kendisi de doğrulukla parlar gibi kalabalığın artan sesini bastırarak, "Bir kez daha gözden geçirilsin," diye bağırdı. "İstediğiniz tanığı çağırın: Söğüt öne çıksın, başpiskopos da..."

O an kalabalık tamamen Marek'in yanındaydı. Ben bile Kral bunu reddedip Kraliçe'nin infaz edilmesini emrederse binlerce cinayet söylentisinin başlayacağını görebiliyordum. Kral da görmüştü. Kalabalığa bakıp başıyla sertçe onayladı ve tahtına yaslandı. Marek büyü bile kullanmadan babasının üstünde baskı kurmayı başarmıştı. Kral istese de istemese de mahkeme gayet etkili başlamıştı.

Bu, Kral'ı üçüncü görüşümdü. Yüzünde kibar veya merhametli olmadığını gösteren derin çizgileri ve çatık kaşlarıyla kesinlikle nemrut olduğunu söyleyebilirdim. Daha önce tek kelimeyle tarif etmem istense *endişeli* derdim. Şimdiyse kasırga kadar *öfkeliydi* ve neticede kararı verecek kişi oydu.

Koşup mahkemeyi bölmek ve Marek'e geri çekilmesini söylemek istedim ama çok geçti. Gümüş renkli cüppesinin içinde dimdik duran Söğüt tanıklık yapmak için öne çıkmıştı. Doğ-

BELONGS TO KAHVES TEAM

ruca Kral'ı muhatap alarak soğuk bir sesle, "Herhangi bir lanet izi bulamadım ama olmadığına yemin edemem," dedi Marek'in kasılmış çenesini, kılıcının kabzasına giden zırh eldivenli elini görmezden gelerek. "Kraliçe kendinde değil. Tek kelime etmediği gibi, çevresindekileri tanıdığına dair en ufak bir belirti yok. Ölümlü bedeninden ve kemiklerinden geriye hiçbir şey kalmamış. İnsan bedeni lanet olmadan da taşa ya da metale dönebilir ama bu değişiklik kesinlikle hummanın eseri."

"Peki, madem bedeni hummayla *değişmiş*," dedi Şahin, sözünü keserek, "o zaman büyüm bunu göstermez miydi?"

Söğüt başını çevirip ona bakmadı bile; belli ki sözünü kesmesinden hoşlanmamıştı. Kral eliyle çekilebileceğini işaret edince Söğüt başıyla selamlayarak geri çekildi.

Başpiskopos da aynı şekilde kaçamak cevaplar verdi. Katedraldeki tüm kutsal emanetleri kullanarak Kraliçe'yi incelediğini ama hummaya dair herhangi bir işarete rastlamadığını söylemekle yetindi. Muhtemelen ikisi de sonradan haksız çıkmaktan korkmuşlardı.

Yalnızca Marek'in getirdiği birkaç tanık ile hekim, Kraliçe'nin lehinde konuştu. Hiçbiri Kasia hakkında tek kelime etmedi. Kasia'nın hayatının ağızlarından çıkacak tek bir söze bağlı olduğu akıllarına bile gelmedi. Ve Kraliçe onun yanında sessiz ve kıpırtısız durmaya devam ediyordu. Büyünün parıltısı gitmiş, Kraliçe ifadesiz ve bomboş yüzüyle tüm sarayın gözü önündeydi.

Yanımda duran Aloşa'ya ve onun yanındaki Ballo'ya baktım. Sıraları gelince öne çıkıp Çarovnikov'da tuz ve demir çemberinde tüm koruma büyülerini yaptığımız ve başına nöbetçi diktiğimiz o korkunç yaratık ansiklopedisini anlatacaklarını biliyordum. Aloşa risk alamayacağımızı söyleyecek, Kral'a bu durumun ülke için çok büyük bir risk olduğunu anlatacaktı. Sonra Kral isterse ayağa kalkacak, lanet karşısında kesin kanunlar olduğunu dile getirip kederli bir ifadeyle Kraliçe'yi ve yanındaki Kasia'yı infaza

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gönderecekti. Ona bakınca bunu yapabileceğini görebiliyordum. Yapardı da.

Koca cüssesini desteklemek istercesine kabartmalı büyük tahtına gömülmüş, gülümsemeyen ağzını eliyle kapamıştı. Vereceği kararın ağırlığı bir kar tanesiyle başlayıp çığ gibi büyüyerek omuzlarına biniyordu sanki. Geri kalan tanıklar da konuşacaktı ama o hiçbirini dinlemeyecekti. Kararını vermişti. Acımasız ve sıkıntılı yüzünde Kasia'nın ölümünü görünce, odada çaresizce Şahin'e bakındım. Hemen yanındaki Marek, kılıcını tutan eli kadar gergindi.

Solya bana bakıp, *Elimden geleni yaptım*, dercesine ellerini zarifçe iki yana açtı. Eğilip Marek'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve hekim ifadesini bitirip kürsüden inerken Prens, "Dvernikli Agniyeşka'nın Kraliçe'nin nasıl kurtarıldığına dair tanıklık etmesine izin verin," dedi.

Benim istediğim de buydu zaten. Bu yüzden buraya gelmiş, listeye adımı yazdırmak için mücadele etmiştim. Kaşlarını çatan Kral dahil, herkes bana bakıyordu. Ama hâlâ ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kraliçe'nin lanetli olmadığını söylesem Kral ya da saray ahalisi için durum değişir miydi? Hiçbiri Kasia için söylediklerimle ilgilenmeyecekti.

Solya'dan rica edersem belki benimle *Çağrı* büyüsü yapardı. Bunu yaptığımı, beyaz ışığın tüm saraya gerçekleri gösterdiğini hayal ettim. Ama Kraliçe zaten Yadwiga'nın duvağıyla test edilmişti. Saraydakiler onu bir de Şahin'in büyüsüyle görmüşlerdi. Kral, karısının lanetli olmadığını görmüştü. Ama buradaki hiçbir şeyin gerçeklerle ilgisi yoktu. Mahkeme de Kral da gerçeğin peşinde değildi. Ben onlara hangi gerçeği sunarsam sunayım, onu da diğerleri gibi görmezden geleceklerdi. Hiçbir şey onların düşüncesini değiştirmeyecekti.

Ama onlara bambaşka bir şey verebilirdim. Gerçekten istediklerini verebilirdim. O anda aslında neyi istediklerini anladım. Bilmek istiyorlardı. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorlardı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kraliçe'yi kurtarmanın bir parçası olmak istiyorlardı, kahramanlık şarkılarıyla anılmak istiyorlardı. Gerçek böyle bir şey değildi ama Kasia'nın hayatını bağışlamalarını sağlayabilirdi.

Gözlerimi kapayıp illüzyon büyüsünü hatırlamaya çalıştım: *Gerçek ordulardan daha kolay* demişti Sarkan ve büyüyü fısıldamaya başladığım anda haklı olduğunu anladım. Devasa canavar ağacı büyütmek tek bir çiçek yaratmaktan daha zor değildi ve ağaç mermer zeminden kolayca yükseliverdi. Kasia derin bir nefes aldı; bir kadın çığlık attı. Devrilen bir sandalyenin gümbürtüsü geldi. Gürültüyü dışarda bıraktım. İçimi sıkan korkuyla sözlerin dilimde bir şarkı gibi dolaşmasına izin vererek büyüyü beslemeye devam ettim. Özağacı, gümüşi dallarını tüm salona yayarak büyümeye devam etti. Tavan tümüyle gümüş renkli yapraklarla kaplanırken meyvelerinin iğrenç kokusu odayı doldurdu. Midem bir kez daha bulanırken Yanoş'un kafası çimenlerin üstünden ayağımın dibine yuvarlanarak gelip, iyice yayılan köklere çarptı.

Saray ahalisi çığlık atarak duvarların dibine kaçışsa da yavaş yavaş gözden kayboldular. Bizi çevreleyen duvarlar da uzaktan gelen çın çın seslerle ağaçlara karışıp yok olmuşlardı. Tehlikeyi hisseden Marek hemen kılıcına davranıp, üstüne gelen küf yeşili peygamberdevesine saldırıyordu. Yaratığın pençeleri Marek'in omzuna inince muhteşem çelik zırhını delip geçti. Ayağının dibinde ölü bedenler vardı.

Ansızın çatırdayan bir alevle gözlerimin önünde bir duman belirdi. Ağacın gövdesine döndüğümde tabii ki Sarkan da orada, gümüş kabukların altındaydı ve elinde ateşkalbi kıpkırmızı parlarken, "Şimdi, Agniyeşka," diyordu. Yaşadığım korkuyu ve üzüntüyü hatırlayarak içgüdüsel bir hareketle ona elimi uzattım... bir an, kısacık bir an illüzyon illüzyon olmaktan çıkmış, gerçek olmuştu ve Sarkan gözleriyle, "*Ne yapıyorsun sen, aptal?*" diyordu ama gerçekten oydu... Sonra aramızdaki arındırma ateşi kaynamaya başlayınca Sarkan kayboldu; artık yalnızca yanan bir illüzyondan ibaretti.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ağacın kabukları kıvrılıp fazlaca olgunlaşmış bir domatesin kabukları gibi soyulurken elimi gövdesine koydum. Kasia hemen yanımdaydı, gerçekten; ağaç onun güçlü ellerinin altında ikiye ayrılıyordu. Kasia ağacı ikiye ayırınca Kraliçe sarsılarak ağaçtan çıktı ve elleri yardım ister gibi bize uzanırken birdenbire canlanan yüzü korkuyla dolmuştu. Onu tutup dışarı çektik. Şahin yüksek sesle bir ateş büyüsü yapıyordu... derken fark ettim; *gerçekten* ateş büyüsü okuyordu ve biz artık Galiz Orman'da değil, saraydaydık...

Ne yaptığımı hatırlayınca illüzyon da parmaklarımın arasından akıp gitti. Ağaç yanıp küle dönerken köklerindeki alevler gövdesini sararak Galiz Orman'ı da alıp gitti. Ölüler toprağa gömülüp beyaz mermer üzerlerini örtmeden önce hepsinin yüzleri son bir kez göründü. Gözümde yaşlarla baktım hepsine. Onları, hiçbirinin yüzünü unutmayacak kadar iyi hatırladığımı bilmiyordum. Son yaprağın da gölgesi kaybolunca tekrar saraya, şaşkınlıktan ayağa fırlamış Kral'ın huzuruna dönüverdik.

Şahin nefes nefese, ellerinde çatırdayan alevlerle olduğu yerde dönerek etrafına bakınırken Marek hızla arkasını dönüp artık orada olmayan bir düşmanı arıyordu. Bir kez daha kılıcı lekesiz, zırhı parlak ve hasarsızdı. Gözleri fal taşı gibi açık olan Kraliçe tir tir titreyerek salonun ortasında dikiliyordu. Saraylılar bizden ve merkezden mümkün olduğunca uzaklaşıp birbirlerinin üstüne yığılarak duvarlara çekilmişlerdi. Bense ellerimi bulanan midemin üstüne bastırmış, dizlerimin üstünde sarsılıp duruyordum. Bir daha asla Galiz Orman'a dönmek istememiştim.

Kendini ilk toplayan Marek oldu. Göğsü inip kalkarak tahtın önüne gitti. "İşte, işte onu böyle bir şeyden kurtardık!" diye bağırdı babasına. "Onu böyle bir kötülükten kurtardık, onu kurtarmak için ödediğimiz bedel bu! Eğer... eğer bunu yaparsan bu kötülüğe hizmet edeceksin... Buna müsaade etmeyeceğim! Ben..."

"Yeter!" diye kükredi Kral, sakalının altında bembeyaz kesilen yüzüyle.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Marek'in yüzü kızarmış, vahşetle, savaşın hiddetiyle parlıyordu. Hâlâ kılıcını tutuyordu. Bir adım atıp tahta yaklaştı. Kral'ın gözleri açıldı; yanaklarına öfkenin kızıl rengi yayılırken platformun yanındaki altı muhafızına işaret verdi.

Kraliçe Hanna o anda, "Hayır!" diye bağırdı.

Marek hızla dönüp ona baktı. Kraliçe ayaklarını büyük bir çabayla sürüyerek öne doğru sendeledi. Marek ona bakıyordu. Kraliçe bir adım daha atıp Marek'in koluna tutundu. "Hayır," dedi bir kez daha. Marek kolunu kaldırmak isteyince izin vermedi. Marek direndi ama Kraliçe gözlerini dikip ona bakınca Marek'in yüzü küçücük bir çocuğun yüzüne dönüştü. "Beni kurtardın," dedi Kraliçe. "Mareçek. Sen beni kurtardın."

Marek'in kolu düşse de Kraliçe hâlâ tutunmaya devam ederek yavaşça Kral'a döndü. Kral ona bakıyordu. Kısacık saçlarına rağmen solgun yüzü çok güzeldi. "Ölmek istedim," dedi. "Ölmeyi o kadar çok istedim ki." Ayaklarını sürüyerek bir adım daha atıp Marek'i de yanında sürükleyerek platformun geniş merdiveninin önünde diz çöktü. Marek başını eğip gözlerini yere dikti. Ama annesi yukarı bakmaya devam etti. "Onu bağışla," dedi Kral'a. "Kanunu biliyorum. Ölmeye hazırım." Marek elinden kurtulmaya çalışınca annesi kolunu daha da sıktı. "Ben Polnya Kraliçesiyim!" dedi yüksek sesle. "Ülkem için ölmeye hazırım. Ama bir hain olarak değil.

"Ben hain değilim, Kasimir," dedi diğer kolunu ileri uzatarak. "Beni o aldı. O aldı beni!"

Odada başlayan fısıltılar sel sularıyla coşan nehir gibi kabarıp yükseldi. Ne olup bittiğini anlamadan yorgun başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Aloşa'nın kaşları çatılmıştı. Kraliçe'nin sesi titriyordu ama içerideki gürültüyü bastıracak kadar toktu. "Lanetlendiğim için beni idam edin," dedi. "Ama göklerdeki Tanrı şahidimdir ki ben kocamı ve çocuklarımı terk etmedim! Hain Vasily askerleriyle beni avludan kaçırıp Galiz Orman'a götürdü ve o ağaca kendi elleriyle bağladı."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

"Seni uyarmıştım," dedi Aloşa, düzenli darbelerle çınlayan çekicinden başını kaldırmadan. Demirci ocağının bir köşesinde, kıvılcımların düştüğü kavruk dairenin hemen kenarında dizlerime sarılmış, hiç konuşmadan oturuyordum. Ne diyebilirdim ki? Beni *uyarmıştı.*

Hiç kimse, böylesine çılgınca bir şey yapmak için Prens Vasily'nin de lanetlenmiş olabileceğini, Galiz Orman'da öldüğünü, cesedinin bir özağacının köklerini beslediğini umursamıyordu. Kimse bunun yaratıklar ansiklopedisinin suçu olmasıyla ilgilenmiyordu. Prens Vasily Kraliçe'yi kaçırmış ve Galiz Orman'a vermişti. Sanki hepsi daha dün olmuş gibi herkes o kadar öfkeliydi ki Galiz Orman yerine Rosya'ya taarruza geçmek ister gibi bir halleri vardı.

Marek'le konuşmaya çalışmıştım ama ne yazık ki zaman kaybı olmuştu. Kraliçe'nin affedilmesinin üzerinden daha iki saat geçmeden kışlanın avlusuna dönmüş, atları eğitiyor, hangilerini ön saflarda kullanacağını belirlemeye çalışıyordu. Bir eli atın dizginlerinde, diğerinde kırbacıyla, "Sen bizimle geliyorsun," demişti sorgusuz sualsiz, etrafında daire çizerek hızla dönen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzun doru atına vurarak. "Solya onun büyü gücünü iki katına çıkarabileceğini söylüyor, belki daha da fazlasına."

"Hayır!" demiştim. "Rosyalıları öldürmene yardım etmeyeceğim. Savaşmamız gereken düşman Galiz Orman, onlar değil."

"Öyle de yapacağız," demişti Marek, sakin bir sesle. "Ridva'nın doğu kıyısını aldıktan sonra Yaral Dağları'nın onların elindeki tarafından güneye yöneleceğiz ve Galiz Orman'ı iki yandan kuşatacağız. Güzel, bunu alın," demişti atın dizginlerini seyisine atarak. Elindeki kamçının sallanan ucunu usta bir bilek hareketiyle yakalayıp bana dönmüştü. "Dinle, Niyeşka..." Hiç konuşmadan ona baktım. Hangi cüretle bana kısa adımla hitap edebiliyordu? Ama o, elini omzuma atıp konuşmaya devam etmişti: "Ordunun yarısını güneye, senin vadine götürürsek, arkamızı döndüğümüz anda Ridva Nehri'ni geçip Kralia'yı talan ederler. Muhtemelen en başından Galiz Orman'la işbirliği yapmalarının sebebi de buydu. Aynen böyle yapmamızı istediler. Galiz Orman'ın ordusu yok. Biz Rosya'yla işimizi bitirene kadar orada durmaya da devam edecek."

"Hiç kimse Galiz Orman'la işbirliği yapmadı!" demiştim.

Omuz silkmişti. "Yapmadılarsa bile onu bize karşı kullandılar," demişti. "Onu kendi elleriyle o sonsuz cehenneme verdikten sonra o köpek Vasily'nin ölümü sence anneme huzur verir mi? Önceden lanetlenmiş olup olmaması önemli değil. Güneye gidersek Rosya bu boşluğu kendi lehine kullanmakta tereddüt etmez. Kendimizi sağlama almadan Galiz Orman'a sırtımızı dönemeyiz. Bu kadar kör olma."

Hem ellerinden hem bana yüklenmesinden kurtulup, "Kör olan *ben* değilim," dedim Kasia'ya, ikimiz de telaşla Aloşa'nın demir ocağına giderken.

Ama Aloşa, "Seni uyarmıştım," demekle yetinmişti, acımasız ama öfkeli olmayan yüzüyle. "Galiz Orman'ın gücü yalnızca kör nefrete sahip bir yaratığın gücü değil; hem düşünebiliyor hem plan yapabiliyor hem de kendi amaçlarına göre hareket edebiliyor. İnsanların içini görüyor ve daha da kötüsü onları zehirleyebi-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

liyor." Kılıcı örsünden alıp soğuk suya daldırdı; bir canavarın nefesiymiş gibi sudan kabarcıklar ve duman yükseldi. "Oradan kurtulan birinde en ufak bir lanet izine rastlamıyorsan, başka bir şeylerin döndüğünü anlaman gerekir."

Yanımda oturan Kasia başını kaldırdı. "Bende... İçimde başka şeyler mi oluyor?" diye sordu umutsuz bir sesle.

Aloşa durup ona baktı. Hiçbir şey söylemeden nefesimi tuttum ve nihayet Aloşa omuz silkti. "Bu yeterince kötü değil mi? Sen kurtuldun, sonra Kraliçe kurtuldu ve şimdi tüm Polnya ile Rosya yeniden ateşe atılmaya hazırlanıyor. Cepheye sürebilecekleri kadar adamımız yok," diye ekledi. "Olsaydı, zaten şimdiye kadar orada olurlardı. Kral, krallığın bütün kaynaklarını sonuna kadar kullanıyor ve bizimle başa çıkabilmek için Rosya da aynısını yapmak zorunda kalacak. Kazansak da kaybetsek de bu yıl hepimiz için kötü bir hasat olacak."

"Galiz Orman'ın da baştan beri istediği şey bu zaten, değil mi?" dedi Kasia.

"İstediği şeylerden biri," dedi Aloşa. "Fırsatını bulsa, Agniyeşka ile Sarkan'ı seve seve yutardı, vadinin geri kalanını da bir gecede mideye indirirdi. Ama ağaç, kadın gibi değildir. Tek bir tohumu yoktur. Mümkün olduğunca çok tohumu her tarafa saçıp büyümelerini bekler. O kitap da bir tohumdu, Kraliçe de. İkiniz de derhal buradan uzaklaştırılmalıydınız." Yine ocağın başına döndü. "Artık bunu düzeltmek için çok geç."

"Belki de çekip evimize gitmeliyiz," dedim Kasia'ya, düşününce bile içimde kabaran özlemi, o istemsiz çekimi bastırmaya çalışarak. "Burada yapabileceğimiz bir şey yok. Evimize dönüp Galiz Orman'ı yakmalarına yardım ederiz. Vadiden en az yüz adam toplayabiliriz..." derken kendi sözlerime inanmayı çok isterdim.

"Yüz adam," dedi Aloşa burnundan soluyup başını kaldırmadan konuşarak. "Sen, Sarkan ve yüz adam Galiz Orman'a biraz zarar verebilirsiniz. Bundan kuşkum yok. Ama elde edeceğiniz her karış toprak için bir bedel ödeyeceksiniz. Ve bu sırada Galiz

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Orman, Ridva kıyılarındaki yirmi bin adamın birbirini boğazlamasına sebep olacak."

"Galiz Orman bunu zaten yapacak!" dedim. "*Sen* bir şey yapamaz mısın?"

"Yapıyorum zaten," dedi Aloşa, kılıcını yeniden ateşe daldırırken. Orada oturduğumuzdan beri bunu tam dört kez yapmıştı ve buna bir türlü anlam verememiştim. Daha önce nasıl kılıç yapıldığını görmemiştim ama demirciyi sık sık çalışırken görmüştüm. Çocukken, demirci tırpanlarımızı ocakta kılıç döver gibi döverken izlemeye bayılırdık. Elimize sopalar alır, demirci ocağının önünde savaşçılık oynardık. O yüzden bir kılıcı tekrar tekrar dövmek gerekmediğini biliyordum ama Aloşa kılıcı bir kez daha ateşten çıkarıp örsün üstüne koyarken çeliğe büyülü sözler mırıldandığını fark ettim çünkü dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Kendi içinde bitmeyen tuhaf bir büyüydü ve Aloşa kılıcın üzerinde salınan büyüyü yakalıyor, sonra onu bırakıp kılıcı yeniden soğuk suya daldırıyordu.

Kılıcın siyah bıçağı dışarı çıktıkça üstünden sular damlayarak parlıyordu. Aç görünen acayip bir şeye benziyordu. Dikkatlice baktığımda kurumuş ve çatlamış toprakta çok derinlere kadar uzanan ve keskin kayalara karışan bir yarık gördüm. Marek'in askerlerinin taşıdığı diğer sihirli kılıçlara benzemiyordu; bu şey hayat içmek istiyordu.

"Bu kılıcı yüzyıldır dövüyorum," dedi Aloşa, kılıcı elinde tutarak. Gözlerimi nihayet o şeyden ayırmaktan memnun, ona baktım. "Kuzgun ölüp Sarkan kuleye gittikten sonra başladım. Artık içinde demirden çok büyü işçiliği var. Kılıç eski şeklini hatırlıyor ama bir darbeden fazlasını kaldıramaz. Bizim de o tek darbeye ihtiyacımız var."

Kılıcı tekrar ocağa koyunca, aralarından süzülen uzun gölge diliyle alev banyosunda yatışını izledik. "Galiz Orman'daki güç," dedi Kasia usulca, gözünü ateşten ayırmadan, "öldürülebilecek bir şey mi?"

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Bu kılıç her şeyi öldürebilir," diyen Aloşa'ya inandım. "Boğazına indirebildiğimiz sürece," diye ekledi. "Ve bunu yapmak için yüz adamdan fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Kraliçe'den isteyebiliriz," dedi Kasia hemen. Şaşkınlıkla ona baktım. "Yalnızca ona bağlı olan lordlar var... Biz hücredeyken ona hürmetlerini sunmak isteyen en az bir düzine lord geldi ama Söğüt hiçbirine izin vermedi. Rosya'ya yollamak yerine bize verebileceği bir sürü askeri vardır."

Ve en azından o, Galiz Orman'ın temelli ortadan kaldırılmasını isterdi; Marek, Kral ya da başkaları beni dinlemeyebilirdi ama belki o dinlerdi.

Böylece Kasia ve ben konsey odasının önünde dolanmaya başladık çünkü Kraliçe konsey üyesi olarak yeniden oradaydı. Muhafızlar artık kim olduğumu bildiklerine göre beni içeri alırlardı. Hem gergin hem meraklı bakışlarla, her an yeni büyüler yapıp bulaşıcı çıbanlar yaratabilirmişim gibi gözucuyla bana baktılar. Ama içeri girmek istemiyordum. Başkomutan ve generallerinin arasında, on bin adamı en iyi nasıl öldürebilecekleri ve ekinler tarlalarda çürürken nasıl şan ve şöhret hasat edecekleri hakkındaki tartışmaların ortasında kalmak istemiyordum. Kendimi yeni bir silah gibi ellerine bırakmayacaktım.

O yüzden içeri girmek yerine dışarda bekledik ve konsey dağılıp lordlar ve askerler salondan çıkarken biz bir duvarın arkasına saklandık. Kraliçe'nin, yürümesine yardım eden hizmetkârlarlıyla en son çıkacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı: Kalabalığın tam ortasındaydı. Başında Ragostok'un yaptığı taç vardı. Altın tacı ışıkla parlarken sapsarı saçlarındaki kırmızı yakutlar da ışıldayıp duruyordu. Kırmızı kadife elbisesiyle, saray ahalisi bir flamingonun çevresini saran serçeler misali etrafını sarmışlardı. En son çıkan Kral oldu. O da Peder Ballo ve iki danışmanıyla konseyde konuşulanları alçak sesle tartışıyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kasia bana baktı. Kraliçe'ye ulaşmak için kalabalığı yarıp geçmemiz gerekiyordu. Uygunsuz bir hareketti ama bunu yapabilirdik; Kasia bize yolu açabilirdi. Ama Kraliçe çok farklı görünüyordu. Hem sessizliğinden hem vücudunun katılığından hiçbir şey kalmamıştı. Etrafını saran lordların anlattıklarını başıyla onaylıyor ve gülümsüyordu; yeniden onlardan biri olmuş, en az diğerleri kadar sahnede zarifçe hareket eden aktörlerden birine dönüşmüştü. Kıpırdamadım. Bir an başını çevirip bulunduğumuz tarafa baksa da onunla göz göze gelmemeye çalışarak Kasia'yı kolundan çekiştirip yine duvarın dibine sürükledim. Tepesinde uçan baykuşun nefesini ta deliğinden duyan farenin içgüdüsü gibi bir hisle kendimi tutmuştum.

Saraylı kalabalığının arkasından giden muhafızlar bana son kez baktılar; salon tamamen boşaldı. Titriyordum. "Niyeşka," dedi Kasia. "Ne oldu?"

"Bir hata yaptım," dedim. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bir şeyi yanlış yapmıştım; içime batan korkunç kesinliğini hissedebiliyordum. Derin bir kuyuya düşen bozuk bir parayı izlemek gibiydi. "Bir hata yaptım."

Kasia koridorlardan, dar basamaklardan geçip sonunda neredeyse koşarak küçük odama gelene kadar beni takip etti. Ben saklanan bir çocuk gibi kapıyı arkamdan kapayıp sırtımı yaslarken o da merakla bana bakıyordu. "Sorun Kraliçe mi?" dedi.

Odamın ortasında durup ona, şömineden tenine ve saçlarına yansıyan altın renkli ışığa bakarken bir an Kasia'nın yüzüne bürünen bir yabancı gördüm; o an, o karanlık düşünceleri de içeri almıştım sanki. Ondan uzaklaşıp masaya gittim. Yakınımda olmaları için yatak odama birkaç çam dalı getirdim. Bir avuç çam iğnesini şöminede yakıp dumanını, keskin ve acı kokusunu içime çekerek arındırma büyüsünü mırıldandım. Tuhaflık kayboldu. Kasia yatağın üstünde oturmuş kederli kederli bana bakıyordu. Perişan bir halde ona baktım: Gözlerimdeki şüpheyi görmüştü.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Ben de senden farklı düşünmüyorum," dedi. "Niyeşka, beni... hatta Kraliçe'yi de beni de *mecburen*... " Sesi titredi.

"Hayır!" dedim. "Hayır." Ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Nefes nefese ve büyük bir korkuyla şöminenin önüne oturdum ve bir an ateşe dönüp ellerimi birleştirerek eski alıştırma illüzyonumu, dikenli gül çalımı yapmaya başlayınca çalının sürgünleri şöminenin iki yanına sarılarak ağır ağır tırmanmaya başladı. Yavaşça şarkı söyler gibi mırıldanarak kokusunu verdim, bir avuç vızıldayan arı yarattım ve uğurböceklerinin saklanabilmesi için güllerin kenarını kıvırdım ve sonra da tam karşımda Sarkan'ın illüzyonunu yaptım. Elleri ellerimin altında; ince, zarif parmakları, kalem tutmaktan çıkmış nasırları, teninin yaydığı sıcaklığıyla şöminenin şekline bürünüp yeniden kütüphanesindeymişiz gibi yanıma oturdu.

Kısa illüzyon büyümü sesimi alçaltıp yükselterek şakıyor, ince, gümüş bir iplikle büyümü besliyordum. Ama bir gün önce özağacındaki gibi değildi. Sarkan'ın çatık yüzüne, beni azarlayan kara gözlerine bakıyordum ama aslında o değildi. O anda ihtiyacım olan şeyin sadece bir illüzyon ya da onun görüntüsü ya da bir koku veya ses olmadığını anladım. Taht odasında özağacının *canlanmasını* sağlayan şey bu değildi. Kalbimden, korkularımdan, anılarımdan, içimde bulanan korkudan beslenmişti.

Gül çalısı avuçlarımdaydı. Taçyaprakların diğer tarafındaki Sarkan'a baktım, ellerinin ellerimi sarmasına, parmaklarının tenime sürtünmesine, ellerimi avuçlarına almasına izin verdim. Ağzının sıcaklığını, bedenlerimizin arasında ezilen ipeği ve dantelleri, üstüme uzanışını hatırladım. Öfkemi, öğrendiğim her şeyi, onun sırlarını ve sakladıklarını hatırladım. Gülü bıraktım ve ceketinin kenarlarından tutup onu sarsmak, ona bağırmak, onu öpmek...

Derken gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Arkasında bir yerlerde alevler parlıyordu. Yüzüne is bulaşmıştı. Yanaklarına is bulaşmıştı, saçında kül parçacıkları vardı ve gözleri kızarmıştı; şöminede çatırdayan ateş aslında uzakta çatırdayan ağaçlardan

BELONGS TO KAYNOS TEAM

geliyordu. "Pekâlâ?" dedi boğuk ve sinirli sesiyle ama oydu. "Her ne yapıyorsan fazla zamanım yok. Dikkatimi dağıtma."

Ellerim kumaşa kenetlendi. Dikişleri sökülmeye başlarken ellerime sıcak küller düşüyor, burun deliklerime ve ağzıma kül dolduğunu hissediyordum. "Ne oluyor?"

"Galiz Orman, Zatoçek'i almaya çalışıyor," dedi. "Her gün onu yakarak geriletiyoruz ama şimdiden iki kilometrelik bir alanı kaybettik. Vladimir Sarı Bataklıklar'dan yollayabileceği tüm askerleri yolladı ama yeterli değil. Kral asker yollayacak mı?"

"Hayır," dedim. "Rosya'yla savaşa giriyorlar. Kraliçe, Rosyalı Vasily'nin onu Galiz Orman'a verdiğini söyledi."

O, sert bir sesle, "Kraliçe konuştu mu?" deyince aynı kaygının içimden yükseldiğini hissettim.

"Ama Şahin, içindeki her şeyin görülebileceği bir büyü yaptı," dedim, onunla olduğu kadar kendimle de tartışarak. "Onu Yadwiga'nın duvağıyla da test ettiler. İçinde hiçbir şey yoktu. Bir iz bile yoktu. Kimse en ufak bir gölge göremedi..."

"Orman'ın kullandığı tek yol humma değil. Normal işkence de insanı aynı şekilde kırabilir. Onu bilerek bırakmış, iradesini kırıp hizmetine almış ama her türlü büyüden koruyacak bir yöntemle tertemiz göndermiş olabilir. Ya da içine, yakınlarına bir şey ekmiş olabilir. Bir meyve, bir tohum..."

Susup başını çevirdi; belli ki benim göremediğim bir şeye bakıyordu. Sert bir sesle, "Bırak!" deyip büyüsünü çekti. Sırtüstü düşüp acıyla yere çarptım. Şömineden yükselen gül ağacı küle dönüp yok olurken Sarkan da onunla birlikte gözden kayboldu.

Kasia beni tutmak için atılsa da ben ayağa kalkmaya başlamıştım bile. *Bir meyve, bir tohum*. Sözleri korkumu iyice alevlendirmişti. "Yaratık ansiklopedisi," dedim. "Ballo onu arındırmaya çalışıyordu..." Hâlâ başım dönüyordu ama dönüp koşarak odadan çıktım. Çok telaşlanmıştım. Ballo Kral'a kitaptan bahsedecekti. İlk dengesiz adımlarımda bana destek olan Kasia da benimle koşuyordu. Hizmetkârların kullandığı ilk dar merdivene ulaştı-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ğımızda çığlıkları duyduk. *Çok geç, çok geç,* diyordu taş zemine vuran ayaklarım. Çığlıkların nereden geldiğini anlayamıyordum: Uzaktan ve garip bir şekilde kalenin koridorlarında yankılanarak geliyordu. Arkalarındaki duvara yaslanarak ellerindeki örtüleri geren iki hizmetçiyi geçerek Çarovnikov'a koştum. Kasia ve ben tüm hızımızla ikinci merdivendenin sahanlığına inmek üzereyken aşağıda beyaz bir alev çatırdayıp duvarlara sivri kenarlı gölgeler fırlatmaya başladı.

Kör edici aydınlık kaybolunca Solya'nın merdivenin önünden uçarak geçtiğini ve ağzı burnu kan içinde duvara çarptığını gördüm. Telaşla aşağı indiğimizde o da kendinden geçmiş halde, kıpırdamadan yerde yatıyordu ama gözleri açıktı ve ağzından burnundan kan fışkırırken göğsünde gölge kamçı izleri vardı.

Çarovnikov'a açılan koridordan sürünerek gelen şey neredeyse yerden tavana kadar bütün boşluğu kaplıyordu. Bir canavardan ziyade farklı farklı parçalardan oluşan korkunç bir şeydi: Canavarı andıran köpek kafası, alnının ortasında devasa bir göz ve eğri büğrü keskin bıçaklara benzeyen dişler. Kabarık vücudunun altından her biri aslan pençesini andıran ve yılansı pullarla kaplı, kaslı altı bacak çıkıyordu. Kükreyerek hızla üstümüze atılırken yerimden kıpırdamaya bile fırsatım olmadı. Kasia beni yakalayıp merdivenden yukarı çekiştirince yaratık kendi etrafında dönüp başını merdivene doğru uzatarak ağzından saçılan yeşil köpüklerle havayı ısırıp uluyarak saldırmaya başladı. "*Polzhyt!*" diye bağırdım ve bir alev dalgası kükreyip yüzünü kavurunca yaratık başını kaçırarak acı acı inledi.

İki kısa ok havada süzülüp yaratığın yan tarafına saplanınca canavar hırlayarak döndü. Arkasındaki Marek arbaletini kenara bırakırken yanındaki çelimsiz genç emir eri onun için duvardaki mızrağı alıp sımsıkı tutarak şaşkın gözlerle yaratığa baktı; öyle ki Marek elindeki mızrağı alırken bile bırakmayı unutmuştu. Marek, "Git muhafızları çağır!" diye bağırınca ödü koparak koşmaya başladı. Marek mızrağı yaratığın kafasına sapladı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Arkasındaki odanın kapısı çat diye açılınca, içerideki siyah beyaz döşeme taşlarının kana bulandığını, üstü başı paramparça olmuş üç soylunun yerde cansız yattığını gördüm. Yüzü bembeyaz kesilmiş yaşlı bir adam masanın altından etrafa bakıyordu: Saray kâtibi. Yaratık kalenin derinliklerinden çıkıp gelerek içerideki adamları yakalamak için önüne çıkanı ezip kapıları parçalamış gibi koridorun gerisinde iki saray muhafızı cansız yatıyordu.

Ya da yalnızca bir adamı: Kafasına saplanan mızrağa hırladı ama sonra başını Marek'ten çevirip uzaklaşarak açık ağzı ve koca kafasıyla Solya'ya döndü. Solya dünyaya tutunmak ister gibi parmaklarını taş zeminde hafifçe kıpırdatıyor, boş ve sersemlemiş gözlerle hâlâ tavana bakıyordu. Yaratık üzerine atılmadan önce Kasia devasa bir adımla merdivenden atlayıp yanımdan geçerek duvara çarpsa da dengesini yeniden sağladı. Duvardan bir mızrak daha alıp yaratığın yüzüne sapladı. Köpeğe benzeyen canavar mızrağın sapını ısırdıktan sonra acıyla hırladı: Marek de mızrağını yaratığın böğrüne saplamıştı. Çizme sesleri ve bağırışlar duyuluyor, daha fazla asker koşarak geliyordu ve katedralin çanları bir anda çalmaya başladı. Uşak herkesi harekete geçirmişti.

O anda her şeyi görmeme rağmen ancak sonradan gerçek olduğunu anlayabildim çünkü o anda hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. O sırada yalnızca yaratığın o sıcak, iğrenç kokulu nefesi merdivenden geliyor, kalbim deli gibi çarpıyordu ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Yaratık uluyarak Kasia ile Solya'ya dönünce ayağa kalktım. Çanlar durmaksızın çalmaya devam ediyordu. Merdivenin üstündeki yüksek bir pencereden görünen küçük gökyüzü diliminde bulutlu bir yaz gününün grimsi pusu görünürken çanların sesi tepemde çınlayıp duruyordu.

Elimi uzatıp, "*Kalmoz!*" diye bağırdım. Dışarıdaki bulutlar sıkışıp iç içe geçerek süngerimsi, karanlık bir düğüme dönüştü ve bir anda başlayan sağanakla elime yağmur damlaları düşerken pencereden iniveren bir yıldırım, tıslayan parlak bir yılan gibi avcuma doluverdi. Onu sımsıkı tuttum ama beyaz ışığı yüzünden

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hiçbir şey göremiyor, etrafımı saran tiz uğultu yüzünden nefes alamıyordum. Yıldırımı aşağıdaki canavara fırlattım. Her yanımı bir gök gürültüsü sarınca arkaya savruldum ve acıyla yere yığılıp duman ile keskin kokunun ortasında kaldım.

Tir tir titriyor, gözlerimden yaşlar akarak yerde boylu boyunca yatıyordum. Acıyla yanan ellerimden sabah sisine benzeyen bir pus çıkıyordu. Hiçbir şey duyamıyordum. Nihayet etrafı görebildiğimde, üzerime eğilmiş, dudakları sessizce kıpırdayan korku içindeki iki hizmetçiyi gördüm. Onlar yerine elleri konuşuyor, nazikçe kalkmama yardım ediyorlardı. Sendeleyerek ayağa kalktım. Merdivenin dibindeki Marek ve üç muhafız yaratığın başında dikilmiş, mızraklarıyla dikkatlice onu dürtüyorlardı. Yerde hareketsiz yatan yaratığın yan tarafında kapkara bir yanık izi vardı. Marek, "Emin olmak için gözüne bir mızrak sokun," deyince askerlerden biri mızrağını yaratığın hemen hemen süt rengine dönen yusyuvarlak gözüne saplayıp iyice batırdı. Yaratık hiç kıpırdamadı.

Bir elimle duvara tutunup topallayarak merdivenden indim ve titreyerek canavarın başının üstünde kalan basamağa çöktüm. Kasia, Solya'nın ayağa kalkmasına yardım ederken Solya da elinin tersiyle ağzındaki kanı siliyor, güçlükle nefes alarak yaratığa bakıyordu.

"Bu kahrolası şey de ne böyle?" diye sordu Marek. Ölüyken daha da doğaüstü görünüyordu. Birbirine uymayan çarpık çurpuk eklemleri, çılgın bir terzinin birbirine yamadığı bez parçaları gibi bedeninin orasından burasından sarkıyordu.

Yukarıdan, köpeğinkini andıran ağzına, yere yayılmış bacaklarına, kalın sürüngen gövdesine bakarken bir gün önce okumamak için gözucuyla bakmaya çalıştığım resmi hatırladım. "Tsoglav," dedim. Hızla ayağa kalkınca düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım. "Bu bir tsoglav."

"Ne?" dedi Solya başını kaldırıp bana bakarak. "Tsoglav nedir..."

BELONGS TO KAKNUS TEAM

"Yaratıklar ansiklopedisinden!" dedim. "Peder Ballo'yu bulmalıyız..." Durdum ve yaratığa, ondan geriye kalan zarla kaplı tek göze bakınca bulmamız gerekenin o olmadığını anladım. "Kitabı bulmalıyız," diye fısıldadım.

Sallanıyordum ve midem bulanıyordu. Sendeleyince az kalsın yerdeki ölü yaratığın üstüne düşüyordum. Marek kolumdan tutup beni kaldırınca, mızraklarıyla tetikte bekleyen askerlerle birlikte Charovnikov'a gittik. Paramparça olmuş, kanla kaplı büyük ahşap kapılar devrilmiş, girişi kapatmışlardı. Marek beni yavaşça sallanan bir merdiven gibi duvara yasladıktan sonra askerlerden birine başıyla işaret edince onlar da her beraber parçalanmış ağır ahşap kapıyı kaldırıp yolu açtılar.

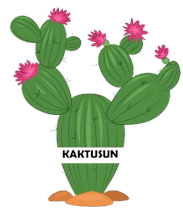
Kütüphane, kırık lambalar, paramparça olup ters dönmüş masalarla enkaza dönmüştü ve içeride yalnızca loş bir ışık yanıyordu. Raflar boşalmış, kitaplar yere yığılmış ve kitaplıklar üstlerine devrilmişti. Odanın ortasındaki taş masa ortadan ikiye ayrılmış, içten çökmüştü. Yaratık ansiklopedisi taş ve moloz yığınının üstünde açık duruyor, hiç bozulmamış sayfalarına, sağlam kalan tek lambanın ışığı vuruyordu. Çevresinde, parçalanıp kenara atılmış, çoğunlukla gölgelerde kaybolmuş üç ceset yatıyordu ve Marek onları görünce durup derin bir sessizliğe büründü.

Sonra ileri atılıp, "Söğüt'ü çağırın! Yardım çağırın..." diye bağırarak dizlerinin üstünde kayıp en uzaktaki cesede yaklaştı. Adamı çevirip üstüne düşen ışıkla yüzünü görünce durdu. Kral'ın yüzüydü.

Kral ölmüştü.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Fer tarafta bağırıp çağıran insanlar vardı: Askerler, hizmetkârlar, nazırlar, hekimler... hepsi Kral'ın etrafını sarmış ve mümkün olduğunca ona yaklaşmaya çalışıyorlardı. Marek üç muhafızdan babasının başında beklemelerini isteyip ortadan kaybolmuştu. Bir kitaplığa yaslanmış, gözlerim kapanmaya başlarken dalgaların içinde sürüklenen bir tahta parçası gibi odanın bir köşesine itilmiştim. Kasia kalabalığı yarıp yanıma geldi. "Niyeşka, ne yapayım?" diye sordu beni bir tabureye oturturken.

Ne yapacağını bilen birinin gelmesini isteyerek, "Git Aloşa'yı getir," dedim içgüdüsel olarak.

Şanslı bir içgüdüymüş. Ballo'nun yardımcılarından biri hayatta kalmıştı: Kaçıp kütüphanedeki büyük şöminenin taş bacasından kendini yukarı çekmişti. Askerlerden biri şöminedeki pençe izlerini ve her yere saçılan külleri fark edince delikanlıyı orada korkudan tir tir titrerken buldular. Oğlanı oradan çıkarıp içecek bir şeyler verdiler ama o ayağa kalkıp beni göstererek, "Oydu! O buldu!" diye bağırmaya başladı.

Başım dönüyor, midem bulanıyordu ve hâlâ tir tir titriyordum. Hepsi birden bana bağırmaya başladı. Onlara kitabı, bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kadar zaman kütüphanede nasıl gizlendiğini anlatmaya çalıştım ama onlar açıklama yapacak birinden ziyade suçlayacak birini istiyorlardı. Burnuma çam iğnelerinin kokusu geldi. İki muhafız kollarımdan tutunca beni zindana sürükleyeceklerini ya da daha kötü bir şey yapacaklarını düşündüm ama birisi, "O bir cadı! Gücünü toplamasına izin verirsek..." diye bağırmaya başladı.

Aloşa onları durdurdu: Odaya girip üç kez el çırptı; her el çırpışı bir bölük askerin uygun adım yürüyüş sesini andırıyordu. Herkes onu dinlemek için sustu. "Kızı şu sandalyeye oturtun ve aptal gibi davranmayı kesin," dedi. "Önce Yakub'u yakalayın. Burada olup biten her şeyden o sorumlu. Lanetlenmiş olabileceği hiçbirinizin kafasına dank etmedi mi?"

Aloşa'nın otoritesi vardı. Herkes onu tanıyordu, özellikle de onu görünce general gelmiş gibi hazır ola geçen askerler. Beni bırakıp itirazlarına aldırmadan zavallı Yakub'u tuttular. Askerler onu Aloşa'nın önüne sürüklerken itirazlarına devam ediyor, "Ama o yaptı! Peder Ballo kitabı onun bulduğunu söyledi..." deyip duruyordu.

"Kes sesini," dedi Aloşa, hançerini çıkarırken. Muhafızlardan birine, "Bileğini tutun," deyince oğlanın kolunu masaya uzatıp avcu yukarı bakacak şekilde bileğinden tuttular. Aloşa bir büyü mırıldanarak oğlanın dirseğine bir kesik atıp hançeri kanayan yaraya yaklaştırdı. Adam kıvranarak muhafızlardan kurtulmaya çalışırken yaradan kanla birlikte ince, siyah bir duman sızıp hançerin parlak bıçağına aktı. Aloşa, duman bitene kadar makaraya ip sarar gibi hançeri yavaş yavaş çevirdi. Kaldırdığı hançere gözlerini kısarak bakarken, "*Hulvad elolveta,*" diyerek üç kez üfledi. Her nefesle hançer biraz daha parladı, ısındı ve duman, sülfür kokusuyla yanıp kayboldu.

İşi bittiğinde kütüphane boşalmaya, çırağı tutan beti benzi atmış ve hayli mutsuz görünen üç muhafız dışında odada kalan herkes duvarlara gerilemeye başladı. "Tamam, ona sargı bezi getirin. Bağırmayı kes, Yakub," dedi. "Kız kitabı bulduğunda

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ben de oradaydım, ahmak herif. O kitap yıllardır çürük bir elma gibi sinsi sinsi gizleniyormuş kütüphanemizde. Ballo onu arındıracaktı. Ne oldu?"

Yakub bilmiyordu: Erzak almaya yollanmıştı. O gittiğinde Kral burada değilmiş ama tuz ve şifalı otlarla döndüğünde Kral ile muhafızları ifadesiz yüzlerle kürsünün yanında duruyormuş ve Ballo kitabı yüksek sesle okudukça değişiyormuş; cüppesinin altından pençeli ayaklar uzamış, yan taraflarından cüppesini yırtarak ikişer ayak daha çıkmış ve yüzü bir köpeğinki gibi uzamaya başlamış ve sesi boğulur gibi boğazında düğümlenene kadar okumaya devam etmiş...

Yakub konuşurken sesi gitgide yükseliyordu, ta ki sonunda susana kadar. Elleri titriyordu.

Aloşa çırağın bardağına biraz daha nalevka[3] koydu. "Düşündüğümüzden daha güçlü," dedi. "Onu hemen yakmalıyız."

Taburemden ayağa kalkmaya çalıştım ancak Aloşa başını iki yana salladı. "Yorgunluktan ölüyorsun. Git şöminenin önüne otur ve gözünü benden ayırma. O beni ele geçirmedikçe de hiçbir şey yapma."

Kitap hâlâ taş masanın parçalarının arasında, masum ve parlak görüntüsüyle yerde duruyordu. Aloşa muhafızlardan birinin zırh eldivenini alıp kitabı yerden kaldırdı. Şömineye götürüp ateş büyüsü yaptı: "*Polzhyt, polzhyt mollin, polzhyt talo*," dedikten sonra uzun bir büyü okudu ve şöminedeki sönmüş küller, Aloşa'nın demirci ocağındaki ateş gibi bir anda harlayıverdi. Alevler sayfaları yalayıp birbirine yapıştırsa da kitap kendi kendine açıldı ve sayfaları rüzgârda dalgalanan bayraklar gibi savrulmaya, resimlerdeki canavarlar arkalarındaki alevlerle parlayarak dikkat çekmek için oradan oraya uçuşmaya başladı.

Aloşa muhafızlara, "Geri çekilin!" dedi sert bir sesle, gözlerini resimlerden ayıramadan dalgın dalgın bakarak kitaba yaklaşmaya

3 Bir Polonya likörü. (ed.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışan birkaç muhafıza. Alevlerin parlaklığını hançerinin parlak yüzeyiyle muhafızların gözüne yansıtınca adamlar solgun ve korkulu yüzlerle irkilerek geri çekildiler.

Adamlar geri çekilene kadar gözlerini onlardan ayırmayan Aloşa arkasını dönüp ateşi kucaklamak ister gibi kollarını açarak büyüsünü tekrar tekrar okumaya devam etti. Kitap hâlâ tıslıyor, ıslak ve yeşil bir kütük gibi yanmamak için alevlerle cebelleşiyor, ilkbahar yapraklarının taze kokusu odayı dolduruyordu ve Aloşa'nın boynunda şişen damarları, yüzünün gerildiğini görebiliyordum. Gözlerini şöminenin rafına dikse de bakışları alevlerde parlayan sayfalara kayıp duruyordu. Her defasında parmağını hançerinin sivri kenarına bastırdı. Kan damlıyordu. Başını kaldırdı.

Sesi giderek çatallaşıyordu. Halıya birkaç turuncu kıvılcım sıçrayıp için için yandılar. Taburemde bitkin halde oturmuş, kıvılcımlara bakarken, şöminedeki kıvılcımları ve uzun hikâyelerini anlatan eski bir şarkıyı mırıldanmaya başladım. *Bir zamanlar altın bir prenses vardı ve sıradan birini sevdi; Kral onlara muhteşem bir düğün yaptı ve hikâye böyle bitti. Bir zamanlar yaşlı Yaga Ana vardı. Evi tereyağındandı. O evde pek çok mucize vardı... tıs! Ve kıvılcımlar sönüverdi.* Hikâyelerini de alıp gittiler. Yumuşak bir sesle şarkıyı söyleyip sonra, "*kikra, kikra*" dedim. Sonra bir kez daha söyledim. Uçuşan kıvılcımlar, düştükleri her yeri karartarak kitabın sayfalarına yağmur gibi yağmaya başladı. Parıltılı bir yağmur gibi yağıp biriktikçe kitaptan ince dumanlar yükseldi.

Aloşa yavaşlayıp durdu. Nihayet kitap yanmaya başlamıştı. Kitabın sayfaları, ölmek üzere bir araya sıkışan küçük hayvanlar gibi kenarlardan içe kıvrılıyor, alevlerden özağacının tatlı, yanık kokusu yayılıyordu. Alevler, bayat ekmek yemeye zorlanan biri gibi sayfaları ağır ağır yutarken Kasia nazikçe kolumdan tutup beni ateşten uzaklaştırdı.

Nazırlardan biri, "Bu yaratık ansiklopedisi senin eline nasıl geçti?" diyerek bana bağırırken arkasındaki yarım düzine kadar nazır

BELONGS TO KAYNOS TEAM

da onu tekrarlıyordu. Konsey odası, ödleri kopmuş halde bana, Aloşa'ya ve birbirlerine, "Kral neden oradaydı?" diye bağıran, cevabı olmayan sorular soran soylularla dolmuştu. Yarısı Kral'a tuzak kurduğumdan şüphelendikleri için beni zindana atmaktan bahsederken diğer yarısı ellerinde hiçbir kanıt olmadan, korkudan tir tir titreyen Yakub'un Kral'ı odaya sürükleyen bir Rosya ajanı olduğuna ve Peder Ballo'yu kandırıp kitabı okuttuğuna hükmetmişti. Jakub ağlayarak itiraz etse de benim kendimi savunacak gücüm kalmamıştı. İstemsizce esnediğimde daha da kızdılar.

Saygısızlık etmek istememiştim ama elimde değildi. Rahat nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Ellerim yıldırım yüzünden hâlâ yanıyor, burnuma yanık kâğıtların kokusu geliyordu. Hâlâ yaşananların gerçekliğini kavrayamamıştım. Kral ölmüştü, Peder Ballo ölmüştü. Daha bir saat önce tek parça halinde ve gayet sağlıklı bir şekide savaş konseyinden çıkmışlardı. O an, olduğu gibi canlandı gözümde: Peder Ballo'nun endişeyle kırışan alnı, Kral'ın mavi çizmeleri.

Aloşa kütüphanede Kral'ın bedenine arındırma büyüsü yaptıktan sonra rahipler onu çabucak bir kumaşa sarıp gece ayini için katedrale götürdüler. Çizmeleri kundağın ucundan sarkıyordu.

Devlet ricali bana bağırmaya devam ediyordu. Kendimi daha da *suçlu* hissetmeme sebep oluyorlardı. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Keşke biraz daha çabuk davransaydım, keşke kitabı ilk bulduğumda kendim yaksaydım. Yanan ellerimle yüzümü kapadım.

Ama gelip yanımda duran Marek elindeki kanlı mızraktan aldığı güçle bağırıp onları susturdu. Mızrağını önlerindeki konsey masasına vurdu. "O yaratık Solya'yı ve yanındaki bir düzine adamı öldürmek üzereyken bu kız onu öldürdü," dedi. "Böyle bir saçmalığa zamanımız yok. Üç gün içinde Ridva'ya saldıracağız!"

Nazırlardan biri, "Kral emir vermeden hiçbir yere saldırmıyoruz," diye bağırma cüreti gösterdi. Neyse ki masanın diğer tarafında, Marek'in uzanamayacağı bir mesafedeydi ama Marek

BELONGS TO KAYNOS TEAM

haklı bir hiddetle uzanıp zırhlı yumruğunu masaya indirince irkildi.

Elini Marek'in elinin önüne koyup ona bakmasını sağlayan Aloşa, "Haksız değil," dedi sert bir sesle. "Şimdi hiç savaşın sırası değil."

Masanın çevresindeki soyluların yarısı öfkeyle söylenip birbirlerine saldırarak Rosya'yı, beni ve hatta zavallı Peder Ballo'yu suçluyordu. Masanın başındaki taht boş kalmıştı. Veliaht Prens Sigmund, tahtın sağına oturmuştu. Ellerini kenetlemiş, yumruk gibi sıkıyordu. Bağırışmalar devam ederken hiç konuşmadan bu kargaşayı izliyordu. Kraliçe ise sol tarafına oturmuştu. Parlak siyah saten elbisesinden yükselen başında Ragostok'un tacı vardı yine. Bir mektup okuduğunu fark ettim. Hemen arkasında, boş posta çantası ve ifadesiz bir yüzüyle bir ulak duruyordu. Belli ki yeni gelmişti.

Kraliçe ayağa kalktı. "Lordlarım." Başlar ona döndü. Kırmızı mührünü kırdığı katlanmış küçük kâğıdı havaya kaldırdı. "Ridva'ya yaklaşan bir Rosya ordusu görülmüş. Sabaha orada olacaklar."

Kimseden çıt çıkmadı.

"Yasımızı ve öfkemizi bir kenara bırakmalıyız," dedi. Tam bir kraliçe portresi çizen gururlu, meydan okuyan, başını dimdik tutan, sesi taş salonda çınlayan kadına baktım. "Polnya bu saatten sonra zayıflık gösteremez." Veliaht Prens'e döndü. O da tıpkı benim gibi; ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi aralık dudakları, ürkek ve boş bakışlarıyla Kraliçe'ye bakıyordu. "Sigmund, yalnızca dört birlik göndermişler ve şehrin önünde toplanan askerleri bir araya getirip hemen yola çıkarsan sayıca üstünlüğün olur."

Marek, "Ama ben..." deyip ayağa kalkarak itiraz edecek oldu ama Kraliçe Hanna eliyle onu susturdu.

"Prens Marek burada kalıp kraliyet muhafızlarıyla başkentin güvenliğini sağlayacak ve orduya katılmak için gelen askerleri toplayacak," dedi oradakilere dönerek. "Konseyin ve umarım

BELONGS TO KAYNOS TEAM

benim tavsiyelerimiz ona yol gösterecektir. Herhalde yapılacak başka bir şey yoktur?"

Veliaht Prens ayağa kalktı. "Kraliçe'nin söylediğini yapacağız," dedi. Marek'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olsa da oflayıp yüzünü ekşiterek, "Öyle olsun," dedi.

Her şeye bir çırpıda karar verilmişti. Nazırlar düzenin yeniden sağlanmasından memnun olmuş gibi derhal dört bir yana koşuşturmaya başladılar. Ne itiraza ne başka bir öneriye fırsat vermişlerdi; onları durdurma fırsatı bile olmamıştı.

Ayağa kalktım. "Hayır, bekleyin," dedim ama beni dinleyen yoktu. Sesimi yükseltip onları durdurmak için, içimde kalan son büyüye uzandım. "*Durun*," dediğimde her yer karardı.

Saçlarım omuzlarıma dökülmüş, boğazım yanarken odamda uyanıp hemen doğruldum. Kasia yatağımın ayakucunda oturmuş, Söğüt elinde bir iksir şişesi, yüzünde beni azarlayan bir ifadeyle doğruluyordu. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum; şaşkın şaşkın pencereye baktım. Güneş gitmişti.

"Konsey salonunda yere düştün," dedi Kasia. "Seni uyandıramadım."

"Yorgunluktan bitap düştün," dedi Söğüt. "Hayır, sakın kalkma. Kıpırdamaman daha iyi olur ve en az bir hafta büyü yapma. Büyü, doldurulması gereken bir kupadır; sonsuz bir nehir değil."

"Ama Kraliçe," diye kekeledim. "Galiz Orman..."

"Beni dinlemeyip son gücünü de tüketip ölürsen umurumda bile olmaz," dedi kibirli bir sesle. Kasia'nın, gelip bana bakması için Söğüt'ü nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama kadın kapıdan çıkarken birbirlerine soğuk bakışlarından anladığım kadarıyla pek kibar davranmamıştı.

Gözlerimi yumup yastıkların üstüne uzandım. Söğüt'ün verdiği iksir içimde çalkalanıyor, midemi yakıyordu. Sanki bol acı biberli bir şey yemiştim.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Aloşa Söğüt'ü çağırıp sana baktırmamı istedi," dedi Kasia endişeyle üstüme eğilerek. "Veliaht Prens'i gitmekten vazgeçireceğini söyledi."

Gücümü toplayıp Kasia'nın elini tutarak doğruldum. Karın kaslarım ağrıyordu. Ama büyü yapsam da yapmasam da yatağımda kalamazdım. Kalenin havasında bir ağırlık, berbat bir baskı vardı. Galiz Orman bir şekilde hâlâ buradaydı. Bizimle işi bitmemişti. "Onu bulmalıyız."

Veliaht Prens'in odasını koruyan muhafızlar üst düzey alarmdaydı ve bizi içeri alacak gibi değillerdi ama ben kapının önünde, "Aloşa!" diye seslenince Aloşa başını kapıdan uzatıp onlarla konuştu ve böylece iki yana açılıp bize yol verdiler. Veliaht Prens henüz tüm zırhını giymemişti ama üstünde baldır zırhları ve zincirli göğüs zırhıyla, bir elini oğlunun omzuna koymuştu. Karısı, Prenses Malgorjata, kucağında küçük kızlarıyla kocasının yanında duruyordu. Oğlanın elinde, onun tutabileceği kadar küçük kabzalı gerçek bir kılıç vardı. Henüz yedi yaşında bile değildi. Bu kadar küçük bir çocuğun ya kendi parmağını ya başkasınınkini keseceğine bahse girerdim ama bir asker kadar ustaca tutuyordu. Yüzünde endişeli bir ifadeyle kılıcı babasına uzattı. "Uslu duracağım," dedi.

"Burada kalıp Marişa'ya göz kulak olacaksın," dedi Prens, çocuğun başını okşayarak. Başını kaldırıp Prenses'in ağırbaşlı yüzüne baktı. Karısının elini öptü. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Cenaze biter bitmez çocukları Gidna'ya götürmeyi düşünüyorum," dedi Prenses. "Deniz havası onlara iyi gelir, hem ailem vaftiz töreninden beri Marişa'yı görmedi." Sözlerinden bu fikrin az önce aklına geldiğini düşünebilirdiniz ama ses tonu önceden prova ettiğini gösteriyordu.

"Ben Gidna'ya gitmek istemiyorum," dedi oğlan. "Baba..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeter, Staşek," dedi Prens. "Sen bilirsin," dedi Prenses'e ve Aloşa'ya döndü. "Kılıcımı kutsayacak mısın?"

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Aloşa sert bir sesle. "Neden böyle bir şeye bulaşıyorsun? Dün konuştuklarımızdan sonra..."

"Dün babam hayattaydı," dedi Prens Sigmund. "Bugün ölü. Marek'i gönderip Rosya ordusunu yenmesine izin verirsem soylular taht için oylama yaptığında sence ne olur?"

"O zaman bir general yollayın," dedi Aloşa ama aslında tartışmıyor, yalnızca kendisinin de inanacağı bir cevap ararken zaman kazanmaya çalışıyordu. "Ya Baron Golşkin..."

"Yapamam," dedi Prens. "Ben ordunun başında gitmezsem Marek gidecek. Sence şu anda Polnya'nın büyük kahramanının önünü kesebilecek bir general var mı? Ülke onun şarkılarıyla çınlıyor."

"Sadece bir aptal tahta sizin yerinize Marek'i oturtur," dedi Aloşa.

"İnsanlar aptaldır," dedi Sigmund. "Beni kutsa ve çocuklarıma göz kulak ol."

Öylece durup arkasından baktık. İki çocuk, annelerinin eli birinin sarı saçında, bir eli diğerinin siyah saçında, bir tabureye çöküp pencereden baktılar. Prens, küçük muhafız birliğiyle, arkalarında kızıl kartal armalı beyaz sancakları dalgalanarak yola çıktılar. Onlar avludan çıkana kadar Aloşa da benim yanımda sessizce onları izledi. Sonra bana dönüp soğuk bir sesle, "Her şeyin bir bedeli vardır," dedi.

"Evet," dedim yorgun ve kısık sesimle. O bedeli hâlâ ödememiştik.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ondan sonra uyumaktan başka bir şey yapamadım. Aloşa, Prenses'in şüpheci bakışlarına rağmen orada yatabileceğimi söyleyince şöminenin önündeki yumuşacık yün halının üstünde uyuyakalmıştım. Halı, içi içe geçmiş yağmur damlalarını veya gözyaşını andıran muazzam ilmeklerle dokunmuştu. Altındaki taş zeminin sertliğini umursamayacak kadar yorgundum.

Bütün akşamüstü ve gece boyunca uyuyup ertesi sabah erkenden kalktığımda hâlâ yorgundum ama başım biraz hafiflemiş, yıldırımdan yanan ellerim bir şeylere dokunabileceğim kadar serinlemişti. Büyü gücüm fısıldayarak yeniden içimi dolduruyordu. Kasia yatağın ayakucunda kıvrılmış, halının üstünde uyuyordu; cibinlikten bakınca Prenses'i ve ona sokulup uyuyan iki çocuğunu görebiliyordum. Kapının iki yanında uyuklayan iki nöbetçi vardı.

Aloşa ateşin yanındaki bir sandalyede oturmuş, aç kılıcını parmağıyla bileyliyordu. Başparmağını kılıcın keskin kenarında gezdirirken mırıldandığı büyüyü duyabiliyordum. Kılıca gerçekten dokunmadığı halde koyu teninde ince bir çizgi halinde beliren kan, kırmızı bir dumana dönüşerek kılıca karıştı. Bütün gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nöbet tutmuş gibi sandalyesini kapıyı ve pencereleri görebileceği şekilde yerleştirmişti.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum alçak sesle.

"Her şeyden," dedi. "Herhangi bir şeyden. Lanet hâlâ sarayda... Kral öldü, Ballo öldü, Veliaht Prens sonu belirsiz bir savaşa gitti. Tedbiri elden bırakmamak için fazla geç kaldık. Birkaç gece uyumasam bir şey olmaz. Daha iyi misin?" Başımla onayladım. "İyi. Şimdi beni dinle. Saraydaki lanetin kökünü bir an önce kurutmalıyız. O kitabı yakmakla lanete son verdiğimizi sanmıyorum."

Doğrulup dizlerimi göğsüme çektim. "Sarkan her şeyden Kraliçe'nin sorumlu olduğunu düşünüyor. Onun... lanetle değil, işkenceyle yardım etmek zorunda bırakılmış olabileceğini." Haklı olup olmadığını merak ettim. Belki de Kraliçe o küçük, altın meyvelerden birini Galiz Orman'dan alıp saraya getirmişti ve şimdi saray bahçelerinin karanlık bir köşesinde gümüş renkli incecik bir fidan büyüyüp laneti her tarafa yayıyordu. Onca şeye rağmen Kraliçe'nin kendini bu denli kaybedip Galiz Orman'ı yanında getirdiğine, ailesine ve krallığa karşı kullandığına inanmak çok zordu.

Ama Aloşa, "Belki de onu yirmi yıl boyunca Galiz Orman'da bırakan kocasını öldürtmek için işkenceye gerek yoktur. Hatta büyük oğlunu da..." dedi ben irkilip itiraz etmeye hazırlanırken. "Marek'i cepheden uzak tutmaya çalıştığını fark ettim. Her halükârda tüm bunların merkezinde Kraliçe'nin olduğunu söylemek yanlış olmaz. Kraliçe'ye şu *Çağrı* büyünü yapabilecek halde misin?"

Cevap vermedim. Taht odasındayken Kraliçe'ye *Çağrı* büyüsü yapmayı düşündüğümü hatırladım. Onun yerine Kasia'nın affedilmesi için bir illüzyon büyüsü yapmayı, insanlara bir tiyatro sunmayı tercih etmiştim. Belki de asıl hatam o olmuştu.

"Ama yalnız başıma yapabileceğimi sanmıyorum," dedim. Çağrı büyüsünün tek başına yapılan bir büyü olmadığını hissediyordum; paylaşacak biri olmadığında gerçeğin bir anlamı olmadığı

BELONGS TO KAYNOS TEAM

gibi. Birileri gelip size kulak verene dek gerçeği haykırabilir, hayatınızı böyle geçirebilirdiniz.

Aloşa başını iki yana salladı. "Sana yardım edemem. Gidna'ya sağ salim ulaşana kadar Prenses'i ve çocuklarını korumasız bırakamam."

Gönülsüzce, "Solya bana yardım edebilir," dedim. Onunla büyü yapmak, bitmek bilmez aç gözlülüğüyle büyümü sahiplenmesine fırsat vermek, istediğim son şeydi ama öngörü yeteneğiyle büyüyü güçlendirebilirdi.

"Solya," dedi Aloşa hoşnutsuzlukla. "Eh, biraz ahmak olabilir ama aptal değildir. Onu da deneyebilirsin. Olmazsa Ragostok'a gidersin. Solya kadar güçlü değildir ama altından kalkabilir."

"Bana yardım eder mi?" diye sordum kuşkuyla, Kraliçe'nin başındaki tacı hatırlayınca. O da beni pek sevmemişti.

"Ben söylersem eder," dedi Aloşa. "Torunumun torunudur; itiraz ederse gelip benimle konuşmasını söyle. Evet, biliyorum tam bir baş belasıdır," diye ekledi bakışlarımı yanlış anlayıp iç geçirerek. "Benim soyumdan gelen ve büyü gücü olan tek çocuk... en azından Polnya'daki tek çocuk." Başını iki yana salladı. "Torunumda ve torunumun çocuklarında büyü gücü yeşermişti ama anneleri Venezialı bir adamla evlenip güneye gitti. Onlardan birini çağırmak bir ay sürer."

"Onlar dışında, ailenden çok kişi var mı?" diye sordum çekine çekine.

"Ah... altmış yedi büyük büyük torunum var, sanırım," dedi bir an düşündükten sonra. "Belki artık daha fazladır; yavaş yavaş uzaklara sürüklendiler. Birkaç tanesi her karakışta bana düzenli olarak mektup yazar. Pek çoğu benim soyumdan geldiklerini unutmuşlardır bile. Tenlerinde çaya karışmış çok az süt var ve bu onları sadece güneşte yanmaktan koruyor ve kocam yüz kırk yıldır ölü," dedi artık bir önemi yokmuş gibi. Haklıydı da.

"Hepsi bu kadar mı?" dedim. Umutsuzluğa kapılmış gibi. Büyük büyük torunlar... yarısı kaybolmuş, diğer yarısı o kadar

BELONGS TO KAYNOS TEAM

uzaktaydı ki Ragostok'u düşününce iç geçiriyor, ondan bahsederken belli belirsiz bir rahatsızlık bile duyuyordu. Belli ki dünyaya bağlanmasına yetmiyorlardı.

"Başka akrabam yok. Annem Namibli bir köleydi ve beni doğururken öldü. Onun hakkında tek bildiğim bu. Güneyli bir baron, eşine hediye etmek için onu Mondrialı bir tacirden almış. Henüz yeteneğim yokken bile bana gayet kibar davranırlardı ama efendilere özgü bir kibarlıktı. Akrabam değillerdi." Omuz silkti. "Ara sıra sevgililerim oldu, çoğunlukla askerler. Ama yaşlanınca onların da birer çiçek olduğunu anlıyorsun. Vazoya koysan bile çiçeklerinin solacağını biliyorsun."

"O zaman neden... buradasın? Neden Polnya ya da diğer şeyler umurunda olsun ki?" diye kaçıverdi ağzımdan.

"Ben daha ölmedim," dedi Aloşa, alaycı bir sesle. "Ve iyi şeylere her zaman değer veririm. Polnya'nın her zaman iyi kralları oldu. İnsanlarına hizmet ettiler, kütüphaneler, yollar yaptılar, üniversiteyi kurdular ve savaşlarda düşmanlarının her yeri ele geçirip her şeyi yerle bir etmesini engelleyecek kadar başarılıydılar. Büyük faydaları oldu. Kötü kalpli ve lanetli olsalardı buradan çekip gidebilirdim. Şanı için onlarca savaşa giren o kahrolası fevri Marek'in peşinden giden adamların eline kılıç vermezdim. Ama Sigmund... duyarlı bir adam ve karısına iyi davranıyor. Ona yardım etmekten mutluluk duyuyorum."

Umutsuzluğumu fark edince, incelikten yoksun kibarlığıyla, "Zamanla duygularını köreltmeyi öğreniyorsun, yavrucuğum, ya da başka şeyleri sevmeye başlıyorsun. Zavallı Ballo gibi," dedi keder denemeyecek belli belirsiz bir pişmanlıkla. "Birileri onun hiç yaşlanmadığını anlayana kadar kırk yıl boyunca bir manastırda tezhipçilik yapıyordu. Büyücü olduğunu hep biraz şaşkınlıkla karşılardı."

Aloşa kılıcını bilemeye devam ederken ben de öncekinden daha üzgün ve kırgın halimle oradan çıktım. Ağabeylerimin yaşlandığını, küçük yeğenim Danuşek'in topunu bana getirirkenki

BELONGS TO KHYOS TEAM

çatık kaşlı ciddi yüzünün yılların yorgunluğuyla yaşlı bir adamın yüzüne döndüğünü hayal ettim. Tanıdığım herkes ölüp gidecek, geriye sevmek için yalnızca çocuklarının çocukları kalacaktı.

Yine de hiç kimsemin kalmamasından iyiydi. O çocukların güvenle ormanda koşturmaları daha iyiydi. Güçlü olursam, bana yeterince güç verilirse onlar için kalkan olabilirdim: Ailemi, Kasia'yı, yataklarında uyuyan o iki küçük çocuğu ve Galiz Orman'ın gölgesinde uyuyan herkesi koruyabilirdim.

Kendime böyle söyleyip bunun yeterli olduğuna inanmaya çalıştım ama karanlık koridorlarda tek başına yürürken soğuk ve acı bir his veriyordu. Hizmetçiler gündelik işlerine başlamış, şöminelerini yakmak için soyluların odasına sessizce girip çıkıyor, Kral öldüğü halde işlerine bir gün önceki gibi devam ediyorlardı. Hayat devam ediyordu.

"Ateşle ilgilenmene gerek yok, Lizbeta. Bize sadece sıcak çay ve kahvaltı getir. Haydi bakalım," diyordu Solya, kapısını açtığımda. Ateş yanmaya başlamış, geniş taş şöminenedeki kütüklere uzanıyordu.

Dairesi, kapısında aç ifrit figürünün bulunduğu hücreye benzemiyordu. İki odası vardı ve her biri beni içine tıktıkları odanın en az üç katıydı. Taş zemin, yumuşak ve kalın beyaz halılarla kaplıydı. Muhtemelen onları temiz tutmak için büyü kullanıyordu. Açık duran çift kanatlı kapıdan ikinci odadaki geniş saçaklı darmadağın yatağı görünüyordu. Geniş bir ahşap plakadan oluşan ayak başlığında, tek altın gözünde pürüzsüz ve siyah tek taş gözbebeğiyle, uçan bir şahin kabartması vardı.

Odanın ortasında geniş ve yuvarlak bir masa vardı ve Marek, asık suratıyla bir koltuğa yayılmış, çizmeli ayaklarını masaya uzatmış, üstünde geceliği ve pantolonunun üstüne giydiği ropdöşambrıyla Solya'nın yanında oturuyordu. Masanın üstündeki gümüş bir ayaklıkta kolum kadar uzun, oval bir ayna vardı. Bir an, özel bir açıdan bakmadığım için cibinlikleri görmediğimi

BELONGS TO KAYNOS TEAM

fark ettim. Çünkü ayna aslında bir yansımayı göstermiyordu. Gerçek olması imkânsız bir pencere gibi, ortasındaki direğin kenarlardan da desteklediği bir çadırda, öndeki üçgen aralıktan yeşil bir alana bakıyordu.

Solya, eli aynanın çerçevesinde, gözleri her şeyi içine çeken kapkara kuyular gibi dikkatle aynaya bakarken Marek de ona bakıyordu. Ben yanlarına gidene kadar orada olduğumu fark etmediler bile. Marek gözucuyla bakıp, "Nerelerdeydin?" dedi ve cevap vermemi beklemeden, "Kaybolup durma yoksa sana çan takacağım," diye ekledi. "Rosya, Ridva'ya gideceğimizi öğrendiğine göre sarayda bir casusları olmalı... hatta birden fazla. Bundan sonra yanımdan ayrılmayacaksın."

"Uyuyordum," dedim tersleyerek ama babasını daha bir gün önce kaybettiğini hatırlayınca üzülmeden edemedim. Gerçi pek yas tutar bir hali yoktu. Muhtemelen kral ve prens olmak, aralarındaki ilişkiyi de etkilemişti ve Marek, annesini Galiz Orman'da bırakan babasını hiç affetmemişti. Ama yine de, sevgiden değilse bile şaşkınlıktan gözlerinin biraz kızarmasını beklerdim.

"Peki madem, hem uyumaktan başka yapacak ne var ki?" dedi alaycı bir sesle. Tekrar aynaya döndü ve "Hangi cehennemdeler?" diye sordu.

"Savaş alanına varmışlardır," dedi Solya dalgınca, gözlerini aynadan ayırmadan.

"Sigmund yardakçı bir politikacı olmasaydı, orada *ben* olacaktım," dedi Marek.

"Yani Sigmund aptalın teki olsaydı diyorsun, ki değil," dedi Solya. "Tacıyla birlikte sana böyle bir şanı bırakacak değildi. Seni temin ederim, konseyde şimdiden elli oyumuz olduğunu biliyordur."

"Biliyorsa ne olmuş? Konseyi elinde tutamıyorsa, tacı da hak etmiyordur," diye bağırdı Marek kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben *orada* olsaydım..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ben kabaran öfkemle onlara bakarken Marek de ona yardımcı olamayan aynaya bakıyordu özlemle. Demek Sigmund'un konseyin tacı Marek'e vermesinden endişelenmesi boşuna değildi zira Marek de tacı ele geçirmeye *çalışıyordu*. Prenses'in neden bana ters ters baktığını şimdi anlamıştım. Marek'le işbirliği yaptığımı sanıyordu. Neyse ki dilimin ucuna gelen ilk on tepkimi içime atıp Solya'ya, "Yardımına ihtiyacım var," dedim.

Ancak ondan sonra o kavisli kaşlarının altındaki kapkara gözlerini bana çevirdi. "Hem sana yardım etmekten hem bunu söylemiş olmandan büyük memnuniyet duyarım, canım."

"Benimle bir büyü yapmanı istiyorum," dedim. "Kraliçe'ye *Çağrı* büyüsü yapmalıyız."

Hoşnutsuzca duraksadı. Marek dönüp hışımla bana baktı. "Yine ne geçiyor aklından?"

"Yerine oturmayan bir şeyler var!" dedim ona. "Bunu görmezden gelemezsiniz. Buraya geldiğimizden beri felaketler bitmiyor. Kral, Peder Ballo, Rosya'yla savaş... bunların hepsi Galiz Orman'ın planı olmalı. *Çağrı* büyüsü bize..."

"Ne?" diye bağırdı Marek ayağa kalkarak. "*Çağrı* bize neyi gösterecek?"

Üstüme yürüdü. Yerimden kıpırdamadan başımı kaldırdım. "Gerçeği!" dedim. "Biz onu kuleden çıkaralı daha üç gün oldu ama Kral öldü, sarayda yaratıklar dolaşıyor ve Polnya savaşa girdi. Bir şeyi gözden kaçırıyoruz." Solya'ya döndüm. "Bana yardım edecek misin?"

Solya, olasılıkları hesapladığı her halinden belli olan kurnaz gözleriyle bir bana bir Marek'e baktı. Sonra yumuşak bir sesle, "Kraliçe bağışlandı, Agniyeşka ve sırf sen korkuyorsun diye gidip ona büyü yapamayız."

"Neden bir şeylerin yanlış olduğunu göremiyorsun!" dedim öfkeyle.

"*Yanlış* bir şey vardı," dedi Solya, hor gören kibirli tavrıyla. Onu büyük bir zevkle sarsabilirdim. Onunla *arkadaş olmadı-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğıma üzülmek için artık çok geçti. Aklını çelemedim; normal şartlarda ve hatta çok önemli bir şey yüzünden acı çeksem bile kesinlikle onunla büyü yapmak istemediğimi artık anlamıştı. "Hem de çok yanlış. Bulduğun o lanetli kitap, gerçi artık yok ama zaten bildiğimiz bir sebep varken yeni karanlık bahaneler uydurmaya gerek yok."

"Ve şu anda Polnya'nın ihtiyacı olan son şey ortalıkta dolaşan karanlık dedikodular," dedi Marek sakin bir sesle. Solya'yı dinlerken omuzları gevşemiş, son derece mantıklı olan o zehirli açıklamayı sindirmişti. Yeniden koltuğuna çöktü, çizmeli ayaklarını masaya uzattı. "Ne annem ne de senin hakkında. Devlet erkânı cenaze için toplandığında nişanlandığımızı ilan edeceğim."

"Ne?" dedim. Muhtemelen beni pek de ilgilendirmeyen ilginç bir haberi ima ediyordu.

"O canavarı öldürmekle bunu hak ettin ve halk böyle şeylere bayılır. Hemen yaygara koparma," diye ekledi yüzüme bile bakmadan. "Polnya tehlike altında ve seni yanımda istiyorum."

Öfkeden dilimi yutarak orada öylece dikildim ama onlar da benimle ilgilenmeyi bırakmıştı. Aynada, biri eğilip çadıra giriyordu. Yüzü, bıyıkları, gıdısı, gözaltı torbaları yaşlılıktan iyice sarkmış ve kırışıklıklarının arasına toz dolmuş bir adam süslü üniformasıyla gelip aynanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Savienha!" dedi Marek hışımla aynaya uzanarak. "Ne oldu? Rosyalıların mevkilerini takviye edecek zamanı oldu mu?"

"Hayır," dedi yorgun general eliyle alnını silerken. "Geçitleri takviye etmediler; Uzun Köprü'de bize pusu kurdular."

"Ahmaklar," dedi Marek öfkeyle. "Tahkimat kurmadan geçitleri birkaç günden fazla tutamazlar. Geceleyin iki bin takviye asker daha geldi, onlarla hemen yola çıkarsam..."

"Onları şafakta bozguna uğrattık," dedi Savienha. "Hepsi öldü. Altı bini de."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Marek duraksadı, afallamıştı, bunu beklemiyordu. Solya'yla göz göze geldiler, bunu duymak hoşuna gitmemişçesine kaşları çatılır gibi oldu. "Siz kaç kişi kaybettiniz?" diye sordu.

"Dört bin kişi ve çok fazla at. Onları ezip geçtik," dedi Savienha titreyen sesiyle, oturduğu yerde yığılıp kalmış gibi. Yüzündeki bütün izler ter yüzünden değildi. "Marek, bağışla beni. Marek... kardeşin öldü. Nehri gözetlemeye gittiğinde, ilk pusuda onu öldürdüler."

Sözlerinden kaçabilirmişim gibi masadan geriye çekildim. Elinde kılıcını tutarken, *Uslu duracağım*,diyen yuvarlak yüzlü çocuğu hatırladım. Anılar bıçak gibi içime saplandı.

Marek sessizdi. Yüzü her zamankinden daha şaşkındı. Solya bir süre daha generalle konuşmaya devam etti. Artık onları duymaya tahammülüm yoktu. Nihayet Solya aynanın üstüne kalın bir kumaş örttü. Dönüp Marek'e baktı.

Şaşkınlığı yavaş yavaş geçiyordu. "Vay canına," dedi biraz sonra, "böyle olacağına hiç olmasaydı." Solya, gözleri parlayarak ona bakıyordu. "Ama tercih şansımız yoktu."

"Hayır," dedi Solya yumuşak bir sesle. "Konsey yoldadır. Derhal oylamayı yapalım."

Ağzıma tuz tadı geldi. Farkında olmadan ağlıyordum. Daha da geri çekildim. Kapının topuzu elime geldi, üzerindeki şahin kabartmasının çıkıntıları avcuma batıyordu. Topuzu çevirip dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapadım. Tir tir titreyerek koridorda durdum. Aloşa haklıydı. Uzun zamandır kalın yapraklardan oluşan bir halının altında bekleyen tuzaklar sonunda tek tek kapanmaya başlamıştı. Toprağın altında küçücük tohumlar filizleniyordu.

Tuzak üstüne tuzak.

Hızla koşmaya başladım. Çizmelerim taş zemine çarpa çarpa ürkek hizmetçilerin yanından, parlak sabah güneşinin doldurduğu pencerelerin önünden koşarak geçtim. Veliaht Prens'in odasına giden köşeyi döndüğümde nefes nefese kalmıştım. Kapı kapalıydı

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ama nöbetçiler yoktu. Altından koridora ince, gri bir duman sızıyordu. Ben hışımla kapıyı açarken kapının topuzu sımsıcaktı.

Yatak örtüleri alevler içindeydi, halı tutuşmuştu ve nöbetçiler yerde cansız yatıyordu. On adam sessiz bir daire gibi Aloşa'nın etrafını sarmıştı. Aloşa feci halde yanmıştı: Zırhının yarısı eriyip tenine yapışmıştı ama o hâlâ mücadele ediyordu. Prenses onun arkasında, kendini gardıroba siper etmiş gibi yerde cansız yatıyordu. Kasia paramparça olmuş giysileri ama tek bir sıyrık almayan teniyle cesedin yanı başındaydı. Elindeki kırık kılıcı, onu geçmeye çalışan iki adama amansızca savuruyordu.

Aloşa havada acımasızca savrulan ve kıvılcım saçan iki uzun bıçakla diğer adamları durdurmaya çalışıyordu. Adamları delik deşik etmişti, yer kan gölüne dönmüştü ama düşmüyorlardı. Adamlar Rosya üniformaları giymişti ama gözleri yemyeşil ve bomboştu. Oda, bir huş ağacının orta yerinden kırılmış dalı gibi kokuyordu.

Çığlık atmak, hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Elimi dünyanın üzerinden geçirip her şeyi silmek istedim. Ellerimi ve büyümü uzatarak, "*Hulwad*," dedim. Aloşa'nın Ballo'nun çırağındaki laneti nasıl ince bir duman gibi çektiğini hatırlayarak, "*Hulwad*," diye tekrarladım. Adamlardan, kesiklerinden ve bıçak yaralarından kapkara dumanlar yükseldi, açık pencereden uçup gün ışığına karıştı. Adamlar da hayatta kalamayacak kadar yara almış sıradan insanlara dönüşüp art arda yere yığıldılar.

Ona saldıranlar ortadan kalkınca Aloşa dönüp bıçaklarını Kasia'yı öldürmeye çalışan adamlara fırlattı. Bıçaklar sırtlarına saplanınca onların da içinden o kara duman çıktı. Önce biri, sonra diğeri düştü.

Hepsi öldüğünde oda garip bir sessizliğe büründü. Gardırop kapısının menteşeleri gıcırdayınca sesten irkilip yerimden sıçradım. Kapı hafifçe aralanınca Kasia dolaba döndü. Staşek içerideydi ve korku dolu yüzü, elinde kılıcıyla dışarı bakmaya çalışıyordu. "Bakma," dedi Kasia. Dolaptan uzun, kıpkırmızı bir pelerin çıkarıp

BELONGS TO KAYNOS TEAM

çocukların kafasına geçirdi ve onları kucağına aldı. "Bakmayın," deyip onlara sarıldı.

"Anne," dedi küçük kız.

"*Sessiz ol*," dedi oğlan, titreyen sesiyle. Ellerimle ağzımı kapayıp gözyaşlarına boğuldum.

Aloşa kesik kesik ve derin derin nefes alıyor, ağzından kanlı kabarcıklar geliyordu. Yatağa doğru sendeledi. Koşup onu tutmaya çalışınca beni itti. Eliyle havada bir kanca çizerek, "*Hatol*," dedi. Katil kılıç bir anda elinde belirdi. Kabzasını bana uzattı. "Galiz Orman'daki şey her neyse," dedi alevlerin yuttuğu boğuk sesiyle. "Onu bul ve öldür. Çok geç olmadan."

Kılıcı alıp beceriksizce tuttum. Aloşa kılıcı elime bırakır bırakmaz yere yığıldı. Yanına çömeldim. "Söğüt'ü çağırmalıyız," dedim.

Başını yavaşça yana çevirdi. "Git. Çocukları buradan çıkar," dedi. "Kale güvenli değil. *Git*." Başını yatağın üstüne bıraktı, gözleri kapandı. Göğsü artık yavaşça inip kalkıyordu.

Sarsıla sarsıla ayağa kalktım. Haklı olduğunu biliyordum. Kral, Veliaht Prens ve şimdi de Prenses. Galiz Orman hepsini öldürmek istiyordu; Aloşa'nın iyi krallarını, Polnya'nın bütün büyücülerini. Rosya üniformalı ölü askerlere baktım. Marek her zamanki gibi Rosya'yı suçlayacaktı. Tacını takıp doğu seferine çıkacak, önüne çıkan Rosyalıyı katledecek ve sonunda Galiz Orman onu da yutacak, ülkeyi paramparça edip krallığın kökünü kurutacaktı.

Bir kez daha Orman'da, o soğuk varlığın nefret dolu bakışlarıyla kalın dalların altındaydım. Odadaki geçici sessizlik onun için yalnızca molaydı. Taş duvarların ve gün ışığının hiçbir etkisi yoktu. Galiz Orman'ın gözü üstümüzdeydi. O, buradaydı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Ölü askerlerden aldığımız yırtık pırtık pelerinlere sarınıp ardımızda kanlı izler bırakarak oradan kaçtık. Aloşa'nın kılıcını o tuhaf yerine bırakmak için *hatol* dedim ve yerde bir cep açıldı. Kasia küçük kızı taşıyor, ben de Staşek'in elini tutuyordum. Bir kulenin merdiveninden sahanlığa indiğimizde şaşkın gözlerle bize bakan çatık kaşlı birkaç adam gördük ama hızla inmeye devam ederek hizmetçilerin bir o yana bir bu yana koşturdukları mutfak koridoruna geldik. Staşek elimden kurtulmaya çalıştı. "Babamı istiyorum!" dedi. Sesi titriyordu. "Marek amcamı istiyorum! Nereye gidiyoruz?"

Bilmiyordum. Sadece kaçıyordum ve bildiğim tek şey, oradan kaçmak zorunda olduğumuzdu. Galiz Orman çok fazla tohum ekmiş, her tarafımızı sarmıştı ve nadasa bırakılan toprakta sessizce beklemiş, şimdi de meyveye duruyorlardı. Lanet saraya bile geldiyse hiçbir yer güvenli değildi. Prenses çocukları kuzey denizinin kıyısındaki Gidna'ya, kendi ailesinin yanına götürmek istemişti. *Okyanus hastalığın düşmanıdır,* demişti Aloşa. Ama Gidna'da da ağaç vardı ve Galiz Orman çocukları kıyıya çekebilirdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Kuleye," dedim. Bunu düşünmemiştim ama sözler Staşek'in çığlıkları gibi çıkmıştı ağzımdan. Sarkan'ın kütüphanesinin dinginliğini, laboratuvarındaki hafif baharat ve sülfür kokusunu, o daracık ve iç içe koridorları, temiz çizgileri ve boşluğu istiyordum. Kule dağların arasında yalnız, bir başına yükseliyordu. Galiz Orman'ın orada tutunabileceği bir şey yoktu. "Ejderha'nın kulesine gidiyoruz."

Hizmetçilerden bazıları durup bize bakıyordu. Arkamızdan ayak sesleri geliyordu ve bir adam, "Siz, oradakiler!" diye bağırdı buyurgan bir sesle.

"Bana tutun," dedim Kasia'ya. Elimi kale duvarına yaslayıp bir büyü mırıldanarak duvardan geçip doğruca mutfak bahçelerine çıktığımızda bahçıvan da gözlerini bizden ayıramayarak yerden kalktı. Ben gözleri fal taşı gibi açılan Staşek'le fasulye sırıklarının arasında koşarken Kasia da arkamızdan geliyordu. Kalın tuğlalı dış duvara ulaşınca yine hepimizi içinden geçirdim. Aşağıda akan Vandalus'a uzanan çamurlu ve dik yamaçtan düşe kalka inerken kalenin alarm çanlarını duyuyordum.

Nehir sarayın çevresinde gürül gürül akarak şehri geride bırakıp doğuya uzanıyordu. Avlanan bir kuş yükseklerde çığlık atarken bir şahin kalenin etrafında daireler çizerek uçuyordu: Solya oradan bize mi bakıyordu? Herhangi bir büyü veya tılsım kullanmadan nehrin kıyısından bir avuç dolusu ince saz kopardım. Bildiğim bütün büyülü sözler aklımdan uçup gitmişti. O yüzden elbisemden bir iplik koparıp sazları iki ucundan bağladım. Yaptığım bağı yarısı nehre girecek şekilde kıyıya atıp onu büyüledim. Uzun ve hafif bir sandala dönüştü ve nehir onu kıyıdan uzaklaştırırken çabucak içine atladık ama akıntı bizi hızla sürükleyip kayalara çarpa çarpa götürdü. Muhafızlar kalenin surlarına çıkmış, arkamızdan bağırıyorlardı.

Kasia çocukları yatırıp kendini onlara siper ederek, "Eğilin!" diye bağırdı. Muhafızlar bize ok atıyordu. Biri Kasia'nın pelerinini delip sırtına saplandı. Bir diğeri hemen yanıma düşüp

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sandalın yan tarafına saplandı. Okun üstündeki kuş tüylerini koparıp havaya attım. Bir zamanlar ne olduklarını hatırlayıp bir anda tepemizde şakıyarak dönen ve çok geçmeden bize kalkan olan bir kuş bulutuna döndüler. Sandalın kenarlarına tutunup Yaga'nın hızlandırma büyüsünü okudum.

Ok gibi ileri fırladık. Bir anda kale ve şehir, oyuncak evler gibi küçülerek ardımızda kaldı. Nehir kıvrılırken onlar da kaşla göz arasında kaybolup gittiler. Üç saniye sonra boş kıyıya çarptık. Saz sandalım dağılınca kendimizi suyun içinde bulduk.

Az kalsın batıyordum. Elbiselerimin ağırlığı beni arkaya, çamurlu suya çekiyor, yukarıdaki aydınlık bulanıklaşıyordu. Kasia'nın eteğinden oluşan bir bulut yanımda dalgalanıyordu. Yüzeye ulaşmaya, körlemesine bir şeye tutunmaya çalışırken küçük bir el beni yakaladı: Staşek elime bir ağacın kökünü tutturdu. Öksürerek kendimi yukarı çektim ve nihayet yere basabildim. "Niyeşka!" diye bağırdı Kasia kucağındaki Marişa'yla.

Düşe kalka nehrin çamurlu kıyısına ulaşmaya çalışırken her adımda Kasia'nın ayağı çamura saplanıyor, derin çukurlar açıyor ve sonra içleri yavaşça suyla doluyordu. Çamurlu otların arasına çöktüm. İçimde taşmak isteyen başıboş büyümle titriyordum. Çok hızlı hareket etmiştik. Böcekler su sıçratırken çamur içinde kalan eteklerimizle nehrin ıssız bir kıyısına geldiğimiz halde hâlâ ok yağmurunun altındaymışız da kaçıp kurtulmaya çalışıyormuşuz gibi kalbim gümbür gümbür atmaya devam ediyordu. Her yerde duvarların ve insan kalabalığının olduğu kalede uzun süre kalmıştım. Nehir kıyısı bile hayal gibiydi.

Staşek ciddi ve şaşkın yüzüyle yanımdaki toprak yığının üzerine oturunca Marişa da onun kucağına sokuldu. Staşek elini kızın omzuna attı. Kasia da geçip yanlarında oturdu. Memnuniyetle oraya uzanıp bir gün, hatta bir hafta uyuyabilirdim. Ama Marek nereye gittiğimizi biliyordu. Solya bizi arayan gözleri nehrin aşağısına yollayabilirdi. Dinlenecek zaman yoktu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Çamurdan kabaca iki öküz figürü yapıp onlara biraz hayat üfledim ve ince dallardan bir yük arabası yaptım. Yola çıkmamızın üstünden bir saat geçmemişti ki Kasia arkaya bakıp, "Niyeşka," deyince öküzleri hızla yolun biraz gerisindeki ağaçlığın arkasına sürdüm. Küçük bir toz bulutu yoldan hızla bize yaklaşıyordu. Dizginlere asıldım, öküzler isteksizce itaat ettiler, biz nefesimizi tuttuk. Bulut olağanüstü bir hızla büyüdü. Giderek yaklaştı ve ellerinde arbaletleri ve kılıçlarıyla kırmızı pelerinli, küçük bir asker grubu yanımızdan ok gibi geçip gitti. Atların ayaklarından büyülü kıvılcımlar çıkıyordu. Çelik nallar sert yolda çan çan ötüyordu. Aloşa'nın bazı büyüleri artık Galiz Orman'a hizmet ediyordu. Toz bulutu ileride gözden kaybolana kadar bekleyip arabayı yeniden yola sürdüm.

İlk kasabaya geldiğimizde afişler asılmıştı bile. Kasia ile yüzlerimiz bir parşömenin üstüne alelacele ve üstünkörü çizilmiş, kilisenin yanındaki ağaca tutturulmuştu. Avlanmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmemiştim. Kasabayı görünce sevinmiş, durup yiyecek almayı düşünmüştüm çünkü midemiz açlıktan büzüşmüştü. Böylece pelerinlerimizi başımıza geçirip kimseyle konuşmadan yola devam ettik. Kasabadan geçerken dizginleri tutan ellerim yol boyunca titredi ama neyse ki şanslıydık. O gün pazar kurulmuştu, kasaba bir şehir kadar büyüktü ve etraf, kimsenin dikkatini çekmeyeceğimiz ya da kimsenin yüzümüze bakmak istemeyeceği kadar yabancıyla doluydu. Binaları geçer geçmez dizginleri salladım ve köy arkamızda tamamen gözden kaybolana kadar öküzleri hızla sürdüm.

Atlı gruplar hızla yanımızdan geçerken iki kez yoldan çıkmak zorunda kaldık. Aynı gün akşamüstü başka bir kralın ulağı, kırmızı peleriniyle hızla yanımızdan ters yöne giderken bir kez daha saklandık. Ulak olanca hızıyla Kralia'ya sürüyordu ve loş ışıkta atının nallarından kıvılcımlar çıkıyordu. Tüm dikkatini hızına verdiği için bizi görmedi çünkü biz sadece bir çitin arkasındaki gölgelerdik. Saklanırken arkamızda kare şeklinde siyah

BELONGS TO KANDIS TEAM

bir şey gördüm; ağaçların arasında gözden kaybolmuş boş bir kulübenin kapısıydı. Kasia öküzleri tutarken ben de her yanı kaplayan bahçeden bir avuç fazla olgunlaşmış çilek, birkaç bayat turp, soğan ve biraz fasulye topladım. Yiyeceklerin büyük bölümünü çocuklara verdik, onlar arabada uyuyakalınca yola devam ettik. En azından çamur öküzlerimizin yemesi veya dinlenmesi gerekmiyordu. Sabaha kadar yola devam edebilirlerdi.

Kasia sürücü koltuğuna tırmanıp yanıma geldi. Yıldızlar hemencecik çıkıvermişti, gökyüzü uçsuz bucaksız ve karanlık haliyle canlı bir şeyden hayli uzaktı. Hava soğuk ve fazlasıyla sessizdi. Araba gıcırdamıyor, öküzler huysuzlanmıyor veya homurdanmıyordu. "Babalarına haber yollamaya çalışmadın," dedi Kasia usulca.

Önüme, karanlık yola diktim gözlerimi. "O da öldü," dedim. "Rosyalılar ona tuzak kurmuş."

Arabamız sallana sallana giderken Kasia dikkatlice elimi tuttu, yan yana ve el ele yola devam ettik. Biraz sonra, "Prenses yanı başımda öldü. Çocukları gardıroba saklayıp dolabın önünde durdu. Onu defalarca bıçakladılar ama o kapının önünden çekilmedi," dedi Kasia. Sesi titriyordu. "Niyeşka, bana bir kılıç yapar mısın?"

Yapmak istemiyordum. Tabii ki yakalanma ihtimalimize karşı ona kılıç vermek mantıklıydı. Onun için korkmuyordum çünkü Kasia dövüşürken kılıçlar tenine işlemediği, oklar çizik bırakmadan sekip gittiği için ona bir şey olmazdı. Ama elinde kılıçla çok tehlikeli ve korkunç olabilirdi. Bir zırha veya kalkana hatta düşünmeye bile ihtiyacı yoktu. Askerlerin arasından yulaf başaklarını doğrar gibi kesintisiz ve ritmik hareketlerle geçip gidebilirdi. Aloşa'nın kılıcını, öldürmeye aç o garip şeyi düşündüm; sihirli cebe yerleştirdiğim halde ağırlığını hâlâ sırtımda hissediyordum. Kasia o kılıç gibi amansız ve acımasız olacaktı ama tek kullanımlık olmayacaktı. Onun böyle şeyler yapmak zorunda kalmasını istemiyordum. Kılıca gereksinim duymasını istemiyordum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ama benim ne istediğimin önemi yoktu. Bıçak kemerimi çıkardım, o da kendisininkini verdi. Kemerlerimizdeki ve ayakkabılarımızdaki tokaları, pelerinlerimizdeki iğneleri çıkardım, yanından geçtiğimiz bir ağacın dalını kopardım ve hepsini eteğime topladım. Kasia arabayı sürerken onlara düz, keskin ve kuvvetli olmalarını söyledim; yedi şövalyenin şarkısını mırıldandım, onlar da kucağımda beni dinleyip büyüyerek kılıçtan çok mutfak bıçağını andıran, ahşap kılıfında beliren iğnelerle, kavisli bir hançere dönüştüler. Kasia bıçağı eline alıp tarttı ve başıyla onaylayıp tahta oturağın altına koydu.

Üç gündür yoldaydık. Her gece ilerideki dağlar daha da büyüyüp beni rahatlatıyordu. Öküzler güzel bir hızla ilerliyordu ama yine de yanımızdan atlılar geçerken çitlerin, küçük tepeciklerin arkasına veya terk edilmiş kulübelere saklanmamız gerekiyordu. Atlılar arkası kesilmeksizin geçip gidiyorlardı. Başlarda onlardan saklandıkça korkuya ve ardından gelen rahatlamaya o kadar odaklanmıştım ki başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ama bir çitin arkasında saklanıp toz bulutunun uzaklaşmasını izlerken Kasia, "Hâlâ geliyorlar," deyince sadece bizi aramak için çok fazla atlı olduğunu fark ettim ve mideme soğuk, sert bir yumru oturdu. Daha fazlasını yapıyorlardı.

Marek dağ geçidinin kapatılmasını emrettiyse... adamları kuleye giden yolu kestiyse... Sarkan'ın peşine düşüp Zatoçek'i Galiz Orman'dan korumaya çalışırken onu hazırlıksız yakaladılarsa...

Yola devam etmekten başka çaremiz yoktu ve artık dağlar da beni rahatlatmıyordu. Diğer tarafa geçtiğimizde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Yol bir tepeye kıvrılırken Kasia, eli pelerininin altındaki hançerinin kabzasında, tüm günü arkada çocuklarla geçirdi. Güneş tepeye yükseldip altın sarısı sıcak ışığını onun yüzünde topladı. Tuhaf, mesafeli ve insanüstü denecek kadar sakindi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Tepeye ulaşıp Sarı Bataklıklar'daki son dörtyol ağzına geldik. Kenarda küçük bir kuyu ve yanında bir yalak vardı. Yol boştu ama iki yönde de insanların ve atların derin ayak izleri vardı. Yoldakilerin sıradan izler olup olmadığını anlayamadım. Kasia hem içelim hem de toz içinde kalan yüzümüzü yıkayalım diye kovayla su çekti, sonra öküzlere yama yapmak için suyla yeni bir çamur yaptım çünkü öküzlerimiz yer yer çatlamaya başlamıştı ve önümüzde hâlâ bir günlük yol vardı. Staşek sessizce avuç avuç çamurlu ot taşıyıp durdu.

Çocuklara elimizden geldiğince kibar bir dille babalarına ne olduğunu anlattık. Marişa pek bir şey anlamasa da korkmuştu. Birkaç kez annesine ne olduğunu sormuştu. Artık küçücük bir çocuk gibi sürekli Kasia'nın eteğine asılıyor ve onun gözünün önünden ayrılmıyordu. Staşek gayet iyi anladı. Anlattıklarımı sessizce dinledikten sonra, "Marek amcam bizi öldürtmeye mi çalıştı? Ben çocuk değilim," dedi ve bana bir şey sorduğunda cevap vermek zorundaymışım gibi yüzüme baktı.

Boğazım düğümlenirken, "Hayır," demeyi başardım. "Sadece Galiz Orman'ın emirlerine uyuyor."

Staşek'in bana inanıp inanmadığından emin değildim. O zamandan beri sessizdi. Sürekli ona yapışan Marişa'ya sabırlı davrandı ve her işe elinden geldiğince yardım etti. Ama pek konuşmadı.

İkinci öküzün arka bacağına yama yapmayı bitirip çamurlu ellerimi yıkamak için ayağa kalktığımda, "Agniyeşka," dedi. Nereye baktığını görmek için döndüm. Arkamızda kilometrelerce uzanan boş yolu görebiliyorduk. Batıda kocaman bir toz bulutu yolu kaplamıştı. Hareket ediyor, biz öylece dikilip izlerken giderek yaklaşıyordu. Kasia Marişa'yı kucağına aldı. Ben elimi gözlerime siper edip iyice baktım.

Binlerce kişiden oluşan bir kalabalık geliyordu. Süvarilerin arasında uzun mızraklar ve kırmızılı beyazlı kocaman bir sancak

BELONGS TO KAYNOS TEAM

parlıyordu. Üstünde gümüş zırhlı siluet olan doru bir at gruba liderlik ediyor, onun yanında kır atının üstünde pelerinli...

Dünya bir anda devrilip daralarak hızla üstüme geldi. Gözümün önünde Solya'nın bana bakan yüzü belirdi. Başımı öyle hızlı çevirdim ki az kalsın düşüyordum. "Niyeşka?" dedi Kasia.

"Çabuk," dedim elim ayağıma dolaşarak Staşek'i arabaya iterken. "Beni gördü."

Dağlara yöneldik. Orduyla aramızdaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştım. İşe yarayacağını bilsem öküzleri kırbaçlardım ama zaten ellerinden geldiğince hızlı gidiyorlardı. Kayalarla dolu yol, dar ve virajlıydı ve öküzlerin bacakları hızla çatlayıp ufalanmaya başlamıştı. Durmaya cesaret etsem bile artık onları yamayacak çamur yoktu. Bir sonraki virajın arkasını göremediğim için hızlandırma büyüsü de yapamıyordum. Ya ileride askerler varsa ve doğruca onların kucağına düşersek, daha da kötüsü ya uçurumdan düşersek?

Soldaki öküz, bacakları ufalanarak öne devrildi ve kayanın üstünde balçığa dönüştü. İkinci öküz bizi bir süre daha çektiyse de iki adım sonra yere yığıldı. Araba dengesini kaybedip devrilince kendimizi çalı çırpı ve kuru otların üstünde buluverdik.

Kıvrılarak uzayan yolun iki yanında yükselen, çelimsiz ve kuru ağaçlarla dolu dağlardaydık. Arkaya baktığımızda ordunun ne kadar yaklaştığını göremiyorduk. Geçitten yürüyerek gitmek genelde bir gün alırdı. Kasia Marişa'yı kucağına alıp Staşek'i ayağa kaldırdı. Biz hızlandıkça Staşek, genzimizi yakan havadan veya ayaklarındaki yaralardan şikâyet etmeden azimle yürüdü. Topraktan bitiveren minicik bir su kaynağının yanında soluklanmak için mola verdik. Su avcumuzu dolduracak kadardı ve doğrulduğumda kulağımın dibindeki boğuk gaklamayla yerimden sıçradım. Parlak kanatlı siyah bir karga kayaların arasındaki kuru bir ağacın dalına tünemiş, bana bakıyordu. Bir kez daha yüksek sesle gakladı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Biz kaçarken karga daldan dala, kayadan kayaya uçarak peşimizden geldi. Uzaklaştırmak için taş attığımda kenara kaçıp zafer kazanmış gibi daha da huysuz bir sesle gaklamaya devam etti. Biraz ileride ona iki karga daha katıldı. Yol dağlarda yılan gibi kıvrılıyordu ve iki yanımızdaki dik yamaçlar yemyeşil otlarla kaplıydı.

Koşmaya devam ettik. Dağlardan biri kenara çekilirken yol mide bulandırıcı bir yokuşla sağa döndü. Belki de zirveyi geçmiştik. Doğru dürüst düşünecek kadar yavaşlayamıyordum. Kolundan tuttuğum Staşek'i neredeyse sürüklüyordum. Arkamızda bir at kişnemesi duydum: Sanki daracık geçitten hızla koşarken ayağı kayıp düşmüştü. Kargalar, parlak gözlerini bize dikip yol boyunca peşimizi bırakmayan yol arkadaşımız hariç, daire çizip havalanarak ne olduğuna bakmaya gittiler.

Yoğun bir atmosfer tabakası olduğu için koşarken nefes almakta zorlanıyorduk. Güneş batmaya hazırlanıyordu.

Arkadakilerden biri, "Durun!" diye bağırırken bir ok havada süzülerek tepemizdeki kayaya çarptı. Kasia durup Marişa'yı kucağıma bıraktı ve önümüze geçti. Staşek korkuyla bana baktı.

"Devam et!" dedim. "Kuleyi görene kadar durma!" Staşek koşup kayaların arkasında gözden kayboldu. Kollarını boynuma, bacaklarını belime dolayan Marişa'ya sımsıkı sarıldım ve Staşek'in peşinden gittim. Atlar o kadar yaklaşmıştı ki nallarıyla ezilen çakıltaşlarının sesini duyuyorduk.

"Görüyorum!" diye bağırdı öndeki Staşek.

Marişa'ya, "Sıkı tutun!" dedim bütün gücümle koşarken. Vücudu benimkine çarpıyor, başını omzuma koymuş, hiç ses çıkarmıyordu. Nefes nefese köşeyi döndüğümde Staşek'in endişeli yüzüyle karşılaştım. Dağdan uzanan, mera kadar geniş bir çıkıntıda duruyordu. Ayaklarımda derman kalmamıştı, çömelip Marişa'yı üstüne düşmeden yere bıraktım ve yere yığıldım. Güney yamacına gelmiştik ve altımızdaki yol yılan gibi kıvrılarak dağdan Olşanka'ya uzanıyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kasabanın öte yanında, batıdaki dağların hemen önünde Ejderha'nın kulesi güneşte bembeyaz parlıyordu ama hâlâ uzakta ve çok küçüktü. Sarı üniformalı küçük bir birlik etrafını sarmıştı. Umutsuzca kuleye baktım. İçeri girmişler miydi? Büyük kapılar hâlâ kapalıydı; pencerelerden duman çıkmıyordu. Kulenin düştüğüne inanmak istemiyordum. Sarkan'ın adını haykırıp kendimi boşluğa bırakmak istedim. Ayağa kalktım.

Kasia arkamızdaki dar yolda duruyordu. Atlılar dönemecin arkasından çıkana kadar ona verdiğim kılıcı çıkarmıştı bile. Atlılara liderlik eden Marek'in mahmuzları kanla kaplıydı, kılıcını çekmiş, dişlerini öfkeyle sıkarak bize bakıyordu. Doru atı hızla ileri atıldı ama Kasia yerinden kıpırdamadı. Saçları çözülmüş, rüzgârda savruluyordu. Ayaklarını iyice açarak yolda durmuş, kılıcını ileri doğrultmuştu ve Marek ya atının başını yana çevirecek ya da doğruca kılıcın üstüne sürecekti.

Atın başını çevirdi ama daracık patikada dönerken kılıcıyla Kasia'nın kılıcına vurdu. Kasia darbeyi karşılayıp acımasızca savurdu. Marek'in elindeki kılıcı düşürdü. Kılıç patikaya çarpıp düşerek dağın yamacındaki toz ve çakıltaşlarının arasında gözden kayboldu.

Marek, "Mızrak!" diye bağırınca askerlerden biri ona bir tane fırlattı ve Marek atını daracık patikada çevirerek mızrağı hemencecik yakaladı. Mızrakla havada geniş ve alçak bir daire çizerken az kalsın Kasai'yı belinden yaralıyordu. Kasia hemen geri çekildi çünkü Marek onu uçurumdan atarsa Kasia'nın ondan çok daha güçlü olmasının bir anlamı kalmayacaktı. Kasia mızrağın ucundan tutmaya çalışsa da Marek izin vermedi ve hemen atını dürtüp dizginlerini çekerek şaha kaldırınca hayvanın demir nalları neredeyse Kasia'nın kafasına geliyordu. Kasia'yı geri çekilmeye zorluyordu, böylece yol genişler genişlemez askerleriyle etrafını saracaklardı. Ondan sonra da bize, çocuklara ulaşabilecekti.

Ejderha'nın yer değiştirme büyüsünü hatırlamaya çalıştım. *Valisu* ve *zokinezh*... Ama sözleri bir araya getirmeye çalışırken

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bile işe yaramayacaklarını biliyordum. Vadide değildik; o yol kapalıydı.

Çaresizlikten ve yoğun havadan başım dönüyordu. Staşek Marişa'yı kucağına almış, kardeşine sımsıkı sarılmıştı. Gözlerimi kapayıp illüzyon büyüsünü mırıldanarak Sarkan'ın kütüphanesini çağırdım; etrafımızı saran kayalardan raflar, altın ciltli kitaplar ve deri kokusu yükseldi; guguklu saatin kuşu, yemyeşil vadinin tamamını gören pencere ve kıvrılarak uzanan nehir. İllüzyonun içinde bizi bile gördüm; dağın yamacında ilerleyen, karınca kadar küçük siluetler. Marek'in arkasındaki daracık patikaya dizilmiş yirmi adam, yolun geniş kısmına geçebilirlerse üstümüze çullanacaklardı.

Ejderha'nın orada olmadığını biliyordum. Doğuda, Galiz Orman'ın hemen sınırında, tepesinden dumanlar yükselen Zatoçek'teydi. Ama yine de onu kütüphaneye, masasının başına koydum. Hiç erimeyen mumların aydınlattığı o sert, şaşkın yüzüyle bakıyordu. *Yine ne halt ediyorsun?*

"Yardım et!" dedim ve Staşek'i ittim. Ejderha hiç düşünmeden ellerini uzatınca oğlan onun kucağına yuvarlandı. Çığlık atan Satşek'in, fal taşı gibi açtığı gözleriyle Ejderha'ya baktığını gördüm. Sarkan da ona baktı.

Arkamı döndüm. Bir yanım kütüphanede, diğer yanım dağdaydı. "Kasia!" diye bağırdım.

"Git!" dedi. Marek'in arkasındaki askerlerden biri beni ve arkamdaki kütüphaneyi net bir açıyla görebiliyordu. Yayını çekip okunu gerdi ve nişan aldı.

Kasia eğilip mızraktan kurtuldu ve Marek'in atına koştu. İki elini göğsüne dayayıp hayvanı itti. At kişneyip gerilerken arka ayaklarının üstünde şaha kalkıp Kasia'nın üstüne atıldı. Marek çenesine tekme atıp onu gerileterek mızrağı Kasia'nın ayak bileğine sapladı. Şimdi dizginleri bırakmış, iki eli de mızraktaydı ama atı bir şekilde hâlâ onun istediklerini yapmaya devam ediyordu. Hayvan dönerken Marek de mızrağına tutunarak onunla birlikte döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

At sağrısıyla Kasia'ya vurup onu patikanın kenarına savurunca Marek hızla ve tüm gücüyle onu itti. Kasia, çığlık atacak zamanı bile olmadan, korku dolu bir sesle, "Ah!" diye bağırıp düşerken tutunduğu çalıyı da beraberinde götürdü.

"Kasia!" diye bağırdım. Marek bana döndü. Okçu, yayını tıngırdatarak okunu bıraktı.

Tanıdık bir çift el beni tutup beklenmedik bir güçle geriye çekti. Kütüphanenin duvarları hızla üstüme gelerek, ok aralarından geçemeden kapanıverdi. Rüzgârın ıslığı, tenimi ısıran buz gibi soğuk hava kayboldu. Arkamı döndüğümde Sarkan orada, hemen arkamda duruyordu. Beni o çekmişti.

Elleri hâlâ omzumdaydı; göğsüne yaslanmıştım. Korkudan tir tir titriyordum ve aklımda binlerce soru vardı ama o beni bırakıp geri çekilince yalnız olmadığımızı anladım. Vadinin haritası masada açık duruyor, geniş omuzlu, bıyıkları kafasından bile uzun, sarı pelerininin altına zırh giymiş dev gibi bir adam masanın diğer ucunda durmuş, şaşkın gözlerle bize bakıyor, elleri kılıçlarının kabzasındaki dört adamı da onun yanında duruyordu.

"Kasia!" Marişa, Staşek'in kucağında debelenip ağlıyordu. "Kasia'yı istiyorum!"

Ben de Kasia'yı istiyordum. Uçurumdan düşüşü hâlâ gözümün önündeydi, titriyordum. Ne kadar yüksekten düşerse canı yanmazdı? Pencereye koştum. Çok uzaktaydık ama düştüğü yerden, dağın yamacına çizilmiş bir çizgi gibi yükselen ince toz bulutunu görebiliyordum. Düştüğü noktanın otuz metre kadar aşağısında, dağın yamacında kahverengi pelerini ve üstünden sarkan sapsarı saçıyla küçücük bir yığını andırıyordu. Hem kendimi hem sihir gücümü toplamaya çalıştım. Bacaklarım hâlâ yorgunluktan titriyordu.

"Hayır," dedi Sarkan yanıma gelerek. "Dur. Bunların herhangi birini nasıl yaptığını bilmiyorum ve eminim öğrenince aklım başımdan gidecek ama son bir saattir sihrini fazlaca kullandın." Gözlerini kısarak parmağını Kasia'nın küçücük bir yığına dönen

BELONGS TO KAYNOS TEAM

siluetine uzatıp, "*Tualidetal*," deyip elini yumruk yaparak hızla geri çekti ve parmağını yerdeki boşluğa doğrulttu.

Kasia, Ejderha'nın parmağıyla gösterdiği yerde kayboldu ve arkasında kahverengi bir toz bırakarak ayağımızın dibinde ortaya çıktı. Birazcık yalpalasa da yuvarlanıp hemen ayağa kalktı, kollarında kanlı sıyrıklar vardı ama kılıcı hâlâ elindeydi. Masanın diğer yanındaki silahlı adamları görünce hemen Staşek'i tutup kendine çekerek kılıcını çekti. Ona gitmek isteyen Marişa'nın yanağını okşayıp onu sakinleştirmeye çalışarak, "Şişşşt, Marişacık," dedi.

İri adam tüm bunlar olup biterken izlemekle yetinmişti. Sonra bir anda, "Yüce Tanrım; Sarkan, bu genç prens," dedi.

"Evet, fark ettim," dedi Sarkan. Sesinde bir kabulleniş vardı. Hâlâ yanımda olduğuna inanamayarak ona baktım. Son gördüğümden daha zayıftı ve en az benim kadar perişan görünüyordu. Yüzüne ve boynuna is bulaşmış, tüm vücudunu grimsi ince bir kül tabakası kaplamıştı ve gömleğinin açık yakasından görünen temiz teni ile külle kaplı kirli teni arasında belirgin bir fark vardı. Üstünde önü açık, upuzun bir deri ceket vardı. Kolları ve etekleri kararmıştı ve boydan boya yanık izleriyle doluydu. Galiz Orman'ı yakmaktan geliyormuş gibi bir hali vardı. Onu büyümle buraya çağırıp çağırmadığımı fena halde merak ettim.

Kasia'nın arkasında saklanan Staşek başını uzatıp, "Baron Vladimir?" dedi. Korumak ister gibi Marişa'yı kendine çekip Sarkan'a baktı. "Sen Ejderha mısın?" diye sordu kuşkucu ve tiz çocuk sesiyle, ortama uymadığını düşünür gibi. "Agniyeşka bizi korumak için buraya getirdi," diye ekledi daha da kuşkucu bir sesle.

"Ona şüphe yok," dedi Sarkan. Pencereden dışarı baktı. Marek ve adamları yamaçtaki patikadan aşağı inmeye başlamışlardı ve yalnız değillerdi. Ordunun çizgi gibi uzayan piyade kolu geçidi aşarken ayaklarının altından altın renkli bir toz bulutu yükselip bir sis bulutu gibi Olşanka'ya uzanıyordu.

Ejderha bana döndü. "Eh," dedi iğneleyici bir sesle, "peşine de bir sürü adam takmışsın."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Polnya'nın güneyindeki bütün askerleri toplamış olmalı," dedi Sarı Bataklıklar Baronu, Marek'in ordusuna bakarken. Fıçı gibi bir göbeği olan devasa bir adamdı ve zırhını rahat bir elbise gibi kolayca taşıyordu. Bizim köyün tavernasında hiç dikkat çekmezdi.

Marek'in büyüyle hızlandırılmış habercisi ulaşıp Veliaht Prens'in de öldüğünü bildirdiğinde Kral'ın cenazesi için başkente gelmesine ilişkin çağrı eline yeni geçmiş, haberci ayrıca ona yeni emirleri iletmiş, dağlara gidip Sarkan'ı lanete yakalanan bir hain olarak yakalaması, bana ve çocuklara tuzak kurması için uyarmıştı. Baron başıyla onaylamış, askerlerine toplanma emri vermiş ve habercinin gitmesini beklemişti. Sonra da askerlerini alıp geçitten doğruca Sarkan'a gitmiş, başkentte korkunç bir şeyler döndüğünü haber vermişti.

Birlikte kuleye dönmüşlerdi ve aşağıda kamp kuranlar da onun askerleriydi. Savunma için hızla kendilerine siper hazırlıyorlardı. "Bu orduya en fazla bir gün dayanabiliriz," dedi Baron, dağdan inen patikayı işaret ederek. "Bu yüzden başka numaraların olsa iyi olur. Karımdan Marek'e lanetlenip delirdiğimi anlatan bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

mektup göndermesini istedim, böylece onun ve çocuklarımın kellesini uçurmaz ama kendi kellemden de olmak istemem."

"Kapıları kırabilirler mi?" diye sordum.

"Yeterince uğraşırlarsa," dedi Sarkan. "Tabii duvarları da." Dağdan inen bir çift at arabasını ve taşıdıkları uzun demir topları gösterdi. "Büyü sonsuza dek top atışlarına dayanmaz."

Pencereden uzaklaştı. "Biliyorsun, çoktan kaybettik," dedi açık açık. "Öldürdüğüm her adam, harcadığımız her büyü ve iksir Galiz Orman'a hizmet ediyor. Çocukları annelerinin ailesine götürüp Gidna'nın çevresinde yeni bir savunma hattı kurabiliriz..."

Yangın yerine dönen yuvasına uçan bir kuş gibi gelirken bile bunları biliyordum; yeni bir şey söylemiyordu. "Hayır," dedim.

"Dinle beni," dedi. "Biliyorum, kalbin bu vadide. Onu bırakıp gitmeye gönlün razı olmaz..."

"Ona bağlı olduğum için mi?" dedim hışımla. "Ben ve seçtiğin bütün o kızlar?" Arkamda koca bir ordu varken kütüphanesine yuvarlanıvermiştim ve yanımızda yarım düzine adam varken konuşma fırsatımız yoktu ama onu affetmemiştim. Onu yalnız yakalayıp bütün cevapları ve hıncımı alana kadar sarstıkça sarsmak istiyordum. Sustu. Öfkemi bir kenara bıraktım. Zamanı değildi.

Bu yüzden, "Ondan değil," dedim. "Galiz Orman bir haftalık mesafedeki saraya bile sızabiliyorsa, sence çocuklara ulaşamayacağı bir yer var mı? Burada en azından kazanma şansımız var. Ama kaçıp vadiyi Galiz Orman'ın ellerine bırakırsak, bir daha asla ona yaklaşacak bir ordu kuramayız."

"Ne yazık ki," dedi sert bir sesle, "elimizdeki ordu da yanlış yöne gidiyor."

"O zaman Marek'i ikna edip bu işten vazgeçireceğiz," dedim.

Kasia ve ben çocukları en güvenli yer olan kilere indirdik ve otlardan yatak yapıp raflardan battaniye alıp getirdik. Mutfaktaki dolaplar uzun zamandır el değmeden duruyordu ve kaçarken o kadar acıkmıştık ki korku bile iştahımızı kesemiyordu. Arka-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

daki soğuk depodan bir tavşan alıp üstüne biraz havuç ve kuru buğday ekleyerek su dolu bir kaba koydum ve bir *lirintalem* büyüsü yapıp yenilebilir hale getirdim. Kâselere doldurmakla uğraşmadan hep birlikte kurt gibi yemeye koyulduk, yemek bitince de çocuklar birbirlerine sarılıp yorgunluktan uyuyakaldı. "Ben onlarla kalırım," dedi Kasia, ot yatağın yanına oturarak. Kılıcını kınından çıkarıp yanına, elini de uyuyan Marişa'nın başına koydu. Büyük bir kâsede ekmek hamuru ile tuzu karıştırıp üst kattaki kütüphaneye götürdüm.

Dışarıda askerler Marek'e, önünde iki uzun büyülü lamba bulunan beyaz bir çadır kurmuşlardı. Lambaların mavi ışığı çadıra doğaüstü bir parlaklık veriyor, cennetten inmiş gibi bir görüntü sağlıyordu ama sanırım istedikleri de buydu. Kralın, ağzı ve pençeleri açık, başında tacı olan kızıl kartallı sancağı en yüksek noktada rüzgarla dalgalanıyordu. Güneş batıyordu. Batı dağlarının uzun gölgeleri yavaşça vadinin üstüne çöküyordu.

Çadırdan bir haberci çıkıp üstündeki sade, beyaz, resmi üniformasıyla, boynunda makamını gösteren ağır altın zinciriyle lambaların arasında durdu. O zincir de Ragostok'un elinden çıkmıştı muhtemelen. Adamın sesi güçlü borazanlar gibi kulenin duvarlarına çarpıyordu. Lanet, vatana ihanet, Kral'ın öldürülmesi, Prenses Malgorjata'nın öldürülmesi, Peder Ballo'nun öldürülmesi, hain Aloşa'yla işbirliği yapmak, Prens Kasimir Stanislav Algirdon ve Prenses Regelinda Maria Algirdon'u kaçırmak –Staşek ile Marişa'dan bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı– Polnya'nın düşmanlarıyla işbirliği yapmak ve daha da uzayıp giden suçlarımızı bir bir saydı. Aloşa'nın hain ilan edildiğini duyduğuma sevinmiştim çünkü bu, hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Liste çocukları derhal iade edip teslim olmamızı söyleyerek sona erdi. Haberci biraz soluklanıp su içmek için durdu. Sonra da o saçmalıkları daha yüksek sesle bir kez daha okumaya başladı. Baron'un kulenin çevresinde kamp kuran adamları huzursuzca kıpırdanıp başlarını kaldırarak kuşkuyla pencerelerimize baktılar.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Evet, Marek fazlasıyla ikna edici görünüyor," dedi Sarkan odaya girerken. Boynunda, elinin arkasında ve alnında yağ lekeleri vardı. Muhtemelen laboratuvarında uyku ve unutma iksirleri hazırlıyordu. "Onunla ne yapmayı düşünüyorsun? Marek'in zehirli bir dilim ekmek yiyeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Niyetin buysa tabii."

Hazırladığım karışımı uzun masanın pürüzsüz mermer yüzüne yaydım. Öküzleri ve onları nasıl yaptığımı hatırlamıştım ama sadece çamurla yaptığım için ufalanıp gitmişlerdi. "Hiç kumun var mı?" diye sordum. "Hatta biraz da demirin?"

Haberci dışarıda listeyi okumaya devam ederken demir tozunu ve kumu hamurla yoğurdum. Sarkan karşıma geçip oturdu ve kitaplarından derlediği illüzyon ve korku büyüsünü bir kâğıda karalamaya başladı. Aramızda duran kum saatinin kumları, yaptığı iksirlerin demlenme süresiyle akıp gidiyordu. O çalışırken Baron'un birkaç mutsuz askeri odanın bir köşesinde huzursuzca ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine verip duruyordu. Son kum taneleri dökülürken işini tam zamanında bitirmiş gibi kalemini bıraktı. "Pekâlâ, benimle gelin," dedi ve iksir şişelerini aşağı taşımaları için askerleri de alıp laboratuvara gitti.

Bense hamuru yoğururken annemin yemek yaparken söylediği şarkıyı mırıldanıyordum. Aloşa'yı, kılıcını tekrar tekrar dövüşünü, her seferinde biraz daha büyü eklediğini düşünüyordum. Yumuşacık ve pürüzsüz bir kıvama gelen hamurdan bir parça koparıp elimde yuvarlayarak kule şekline getirdim ve bir tarafını kıvırıp arkamızdaki sıradağları oluşturdum.

Sarkan odaya girince kaşlarını çatıp yaptığım şeye baktı. "Güzel maket," dedi. "Çocuklar bayılacak."

"Gel de bana yardım et," dedim. Yumuşak hamurdan bir parça koparıp toprak büyüsünü mırıldanarak kulenin etrafına duvar çektim: *Fulmedesh, fulmishta...* alçalıp yükselen ritmik bir sesle tekrarladım. Yumuşak bir sesle mırıldanmaya devam ederek ikinci ve üçüncü duvarı da yaptım. Pencereden şiddetli

BELONGS TO KAYNOS TEAM

rüzgârda savrulan ağaçların sesini andıran büyük bir uğultu geldi ve zemin hafifçe sallandı; toprak ve kayalar uyanıyordu.

Sarkan bir süre daha kaşlarını çatıp bakmaya devam etti. Gözleri adeta ensemi delip geçiyordu. Bu odada son kez birlikte büyü yaptığımızda aramızda hızla yayılan gülleri ve dikenlerini hatırladım. Bir yandan bana yardım etmesini istiyordum, bir yandan da tam tersini. Ona kızgınlığımı hemen kesip atmak istemiyordum ama onunla bağlantıya geçmeye daha çok ihtiyacım vardı. Ona dokunmak, büyüsünün elimdeki muhteşem sızısını hissetmek istiyordum. Başımı kaldırmadan çalışmaya devam ettim.

Dolaplardan birine gidip içinde kulenin gri renkli granit taşlarından büyüklü küçüklü parçalar bulunan çekmeceyi getirdi. Taş parçalarını alıp benim yaptığım kuleye uzun parmaklarıyla bastırdı. Çalışırken çatlakları onarmak ve taşları yamamak için kullanılan bir tamirat büyüsü mırıldanıyordu. Büyüsü canlanıp parlayarak kili aşıp büyüme karıştı. Büyüye taş katmakla temelini güçlendirip altıma basamak koyarak duvarları göğe kadar yükseltmem için beni ve çalışmamı yüceltir gibiydi.

Onun büyüsünün altında mırıldanmaya devam ederek ellerimi duvarlarda gezdirip büyüsünü büyüme ekledim. Gözucuyla ona baktım. Kaşlarını çatmaya uğraşarak hamura bakıyor, son derece detaylı ve eşsiz işine kattığı uhrevi ışıkla yüzü kızarıyordu; çok beğendiğini göstermemek için somurtmaya çalışıyordu.

Dışarıda güneş batmıştı. Menekşe rengi hafif bir parıltı, bir kapta üzeri alev alan kuvvetli alkol gibi hamurun yüzeyini kapladı. Odanın alacakaranlığında önümü bile göremiyordum. Derken bütün çalışmamız kuru bir çıra gibi tutuştu. Bir sarsıntı, kuvvetli bir büyü akışı oldu ve bu defa barajlarını yıkmaya hazır olan Sarkan'dı. Büyü alev alır almaz benden uzaklaştı. İçgüdüsel bir hareketle ona uzanmak istedim ama sonra ben de kendimi çektim. Büyüleri birbirine karışan tek bir beden olmak yerine birbirimizden ayrılıp iki farklı beden olduk.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Dışarıdan buzun çatlayışını andıran bir ses geldi ve bağırışlar yükseldi. Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş halde hızla Sarkan'ın yanından geçip pencereye koştum. Marek'in çadırının önündeki sihirli lambalar, dalgaları aşmaya çalışan bir teknedeymişçesine bir o yana bir bu yana yuvarlanıyordu. Toprak su misali dalgalanıyordu.

Baron'un adamları telaşla kulenin duvarlarına geri çekildiler. Topladıkları ince dalları üst üste yığarak kurdukları zayıf çitler dağılıyordu. Sihirli ışıkta Marek'in, pırıl pırıl parlayan saçı ve zırhıyla, elinde habercinin emirleri okurken taktığı altın zincirle eğilip çadırından çıktığını gördüm. Büyük çadır çökerken askerlerden ve hizmetkârlardan oluşan bir kalabalık büyük bir telaşla Marek'in arkasına kaçıştı. "Meşaleleri ve ateşleri söndürün!" diye kükredi Marek insanüstü bir sesle. Yer, yakınır gibi gümbür gümbür inledi.

Solya da diğerleriyle birlikte çadırdan çıktı. Bir şeyler mırıldanarak sihirli lambalardan birini kaldırınca lamba yeniden parladı. Kule ile kampları arasında kalan arazi, söylene söylene ayağa kalkan tembel bir canavar gibi yükseliyordu. Kayalar ve yer ayağa kalkıyor, madenden yeni çıkarılmış beyaz damarlı, keskin kenarlı taşlarla kuleyi çevreleyen üç yüksek duvar oluşturuyordu. Marek topları hemen geri çekmeleri için askerlerine emir vermek zorunda kaldı. Yükselen duvarlar, yeri ayaklarının altından çekip alıyordu.

Zemin iç geçirir gibi yeniden yerine oturdu. Kuleden uzakta, küçük dalgalara benzeyen son birkaç sarsıntı daha olup bitti. Duvarlardan biraz toprak ve moloz döküldü. Marek'in aydınlıktaki yüzü çok şaşkın ve öfkeliydi. Kısacık bir an başını kaldırıp bana bakınca ben de ona karşılık verdim. Sarkan beni pencereden uzaklaştırdı.

"Marek'i öfkeden deliye döndürürsen, bizi dinlemeye ikna edemeyiz," dedi Sarkan. Topuklarımın üstünde ona dönerken öfkeden utanmayı unutmuştum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Çok yakın duruyorduk. O da aynı anda fark etti. Beni bırakıp hemen geri çekildi. Başını çevirip alnındaki teri sildi. "Onu da askerlerini de dünyanın merkezine göndermeye niyetimiz olmadığına göre aşağı inip Vladimir'e endişelenmemesini söylesek iyi olur."

"Bizi önceden uyarabilirdin," dedi Baron odadan çıktığımızda, "ama çok söylenmeyeceğim. Bu duvarlarla üstesinden gelemeyeceği kadar çok bedel ödetebiliriz ona... Tabii rahatça hareket edebildiğimiz sürece. Taşlar bizi çok sıkıştırıyor. Aralarından geçmenin bir yolunu bulmalıyız."

Duvarların iki ucuna giden iki tünel açmamızı istedi, böylece Marek, bir uçtan diğerine ulaşmak için duvar boyunca savaşmak zorunda kalacaktı. Sarkan'la çalışmak için duvarın kuzey ucuna gittik. Askerler meşalelerin ışığında mızraklarını uçları yukarıya bakacak şekilde sıralamış, pelerinlerini mızrakların ucuna bağlayıp kendilerine uyku çadırları yapmışlardı. Birkaçı küçük kamp ateşlerinin başına oturmuş, kuru etlerini kaynar suya daldırıyor, et suyuna çorba yapmak için içine bulgur katıyorlardı. Tek kelime etmemize gerek kalmadan korkuyla önümüzden kaçışıyorlardı. Sarkan pek oralı olmamıştı ama ben üzülmeden, tuhaf ve yanlış bir şey yaptığımı düşünmeden edemiyordum.

Benim yaşlarımda bir asker, elindeki bileğitaşıyla mızrakların ucunu hiç ara vermeden ve büyük bir ustalıkla her mızrağa altı kez sürtüp mızrakları duvara dizen askerler gelene kadar yenilerine geçerek büyük bir ustalıkla bileyliyordu. Bu kadar iyi yaptığına göre kendini bu işe adamış olmalıydı. Mutsuz ya da asık suratlı değildi. Asker olmayı kendi seçmişti. Belki şöyle başlayan bir hikâyesi vardı: Evde onu bekleyen fakir ve dul bir anne, beslenmesi gereken üç kız kardeş ve her sabah babasının sürüsünü meraya götürürken çitlerin arkasından ona gülümseyen bir genç kız. Böylece orduya katılırken aldığı parayı annesine vermiş ve kendi servetini kazanmaya gitmişti. Çok çalışmıştı;

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yakında onbaşı, sonra çavuş olmak istiyordu. Sonra da şık üniformasıyla köyüne gidecek, annesinin avcuna bir gümüş para koyacak ve gülümseyen kıza evlenme teklif edecekti.

Ya da bir bacağını kaybedip büyük bir yeis ve acıyla evine dönecek ve sevdiği kızın bir çiftçiyle evlendiğini görecekti. Belki de zengin olmak için insanları öldürdüğünü unutmaya çalışırken alkolik olacaktı. Bu da bir hikayeydi; her birinin kendi hikâyesi vardı. Hepsinin anneleri, babaları, kardeşleri veya sevdikleri vardı. Dünyada sadece kendilerini düşünen kimsesiz adamlar değillerdi. Onları bozuk para gibi harcamak acımasızlıktı. Gidip o çocukla konuşmak, adını sorup gerçek hikâyesini öğrenmek istedim. Ama sırf içimi rahatlatmak için bunu yapmam riyakârlık olurdu. Askerlerin onları rakamlardan ibaret gördüğümüzü, onlara şu kadarı harcanabilir, bu kadarı fazla olur gözüyle baktığımızı anladıklarını hissettim.

Sarkan küçümser gibi, "Aralarında gezinip soru sormanın, birinin Debna'dan geldiğini, diğerinin babasının terzi olduğunu veya oradakinin üç çocuğu olduğunu öğrenmenin onlara ne faydası var ki? Sabahleyin Marek'in askerlerinin onları öldürmesini engelleyen duvarların onlara çok daha faydalı."

"En baştan Marek'in böyle bir şeye kalkışmaması onlar için çok daha faydalı olurdu," dedim beni anlamaya yanaşmadığı için sinirlenerek. Marek'i bizimle pazarlığa oturtmanın tek yolu, duvarları aşamayacağı kadar yükseltmekti, böylece buna cesaret edemeyecekti. Ama bu bile ona, Barón'a, Sarkan'a ve kendime kızmamı engellemiyordu. "*Ailenden* geriye kalan kimse var mı?" diye sordum ansızın.

"Bilmem," dedi. "Bir kış gecesi sokakta ısınmaya çalışırken Varşa'yı ateşe verdiğimde daha üç yaşında dilenci bir çocuktum. Beni başkente postaladıklarında ailemi bulma zahmetine bile girmediler." Dünyadan elini ayağını çekmek umurunda değilmiş gibi kayıtsızca konuşuyordu. "Öyle hüzünlü bakma," diye ekledi. "Bunlar bir buçuk asır önceydi ve o zamandan beri beş kral...

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hatta altı kral son nefesini verdi," dedi. "Buraya gel de bir çatlak bulmama yardım et."

İyice karanlık çöktüğü için çatlakları ancak el yordamıyla bulabilirdik. Elimi duvara koyar koymaz geri çektim. Taşlar parmaklarımın altında tuhaf şekilde bir koronunkini andıran boğuk sesler çıkarmıştı. Daha yakından baktım. Sıradan kaya ve topraktan daha fazlasını uyandırmıştık. Topraktan kabartmalı taş blokların parçaları fırlamış, eski kulenin kemikleriyle karışmıştı. Bazı yerlerde silinip kısmen aşınmış kadim sözler yazılıydı ve görülemese de varlıkları hissediliyordu. Ellerimi duvardan çekip birbirine sürttüm. Parmaklarım tozlu ve kuruydu.

"Onlar uzun süre önce öldüler," dedi Sarkan ama sözleri boşlukta yankılanmaya devam etti. Galiz Orman son kuleyi yıkmış, halkını yutup parçalamıştı. Belki onlar da aynı şeyi yaşamıştı: Birbirlerine düşmüş, her biri ölene kadar silahlarını birbirlerine doğrultmuşlardı. Sonra Galiz Orman sinsice ilerleyip kökleriyle cesetlerinin üstüne çöküvermişti.

Ellerimi yeniden taşın üstüne koydum. Sarkan duvarda ancak bir parmağın sığabileceği dar bir çatlak buldu. İki tarafından tutup birlikte çektik. O açma büyüsü yaparken ben de, "*Fulmedesh,*" dedim ve duvar, kırılan tabağın sesini andıran bir gürültüyle aralanıverdi. Aralıktan bir moloz şelalesi fışkırdı.

Biz aralığı genişletmeye çalışırken askerler de miğferleri ve zırh eldivenleriyle dökülen taşları topluyordu. İşimiz bittiğinde tünel, zırhlı bir adamın yan dönerek geçebileceği genişlikteydi. Tünelin içinde, oraya buraya dağılmış gümüşi mavi harfler karanlıkta usulca parlıyordu. Onlara bakmamaya çalışarak fare deliğini andıran tünelden çabucak geçtim. Biz ikinci geçidi açmak için kıvrımlı duvar boyunca güney ucuna giderken arkamızdaki askerler de siper kazmaya başlamıştı.

İkinci tüneli bitirdiğimizde Marek'in adamları dış duvarları test etmeye başlamışlardı ama ciddi bir saldırı olduğu söylenemezdi. Kandil yağına batırıp yaktıkları bezleri sivri uçlu demir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

çubuklara geçirmiş, her tarafa atıyorlardı. Baron'un askerleri durumdan memnun görünüyordu. Zehirli yılanlarmışız gibi bana ve Sarkan'a bakmayı bırakmış, hepsinin alışık olduğu gibi, keyifle emirler yağdırarak kuşatmaya hazırlanıyorlardı.

Orada yerimiz yoktu; onlara ayak bağı oluyorduk. Hiçbiriyle konuşmaya yeltenmeden ve sesimi çıkarmadan Ejderha'nın peşinden kuleye gittim.

Ejderha büyük kapıları arkamızdan kapatırken ağır ahşap sürgü kapının demir kollarına gümbürtüyle inerek mermer zeminde yankılandı. Antre ve büyük salon hiç değişmemişti, soğuk ahşap banklar yine duvarın dibindeydi ve lambalar tepeden sarkmaya devam ediyordu. Elimde yemek tepsisiyle ürkek ve yapayalnız geldiğim ilk günkü kadar soğuk ve resmiydi. Baron bile dışarıda askerleriyle ılık havada uyumayı tercih etmişti. Aralık pencerenden adamların sesini uzaktan gelen bir fısıltı gibi duyuyordum. Bazı askerler neşeyle, muhtemelen açık saçık bir şarkı söylüyordu, sözleri tam duyamıyordum.

"En azından burası sessiz," dedi kapıdaki Sarkan bana dönerek. Alnını silerken tenine yapışan gri toz tabakasında temiz bir çizgi oluştu; eline yeşil toz ve ışıkta parlayan bir yağ bulaşmıştı. Yüzünü ekşiterek lekelere ve iş önlüğünün çözülen kollarına baktı.

O an sanki yeniden kulede yalnızca ikimiz vardık; ne dışarıda bekleyen ordular, ne mahzende saklanan kral torunları ne Galiz Orman'ın kapımıza dayanan gölgesi. Kızgınlığımı unutmuştum. Kollarına koşup başımı göğsüne yaslamak, duman, kül ve ter kokusunu içime çekmek istedim. Gözlerimi kapamayı, kollarını boynuma dolamasını istedim. O tozlu teninde elimin izi kalsın istedim. "Sarkan," dedim.

Ben bir şey söyleyemeden, "Muhtemelen sabahın ilk ışıklarıyla saldıracaklar," dedi. Yüzü de kulenin kapıları kadar kapalıydı. Benden uzaklaşıp gözleriyle merdiveni işaret etti. "Şu an yapacağın en iyi şey gidip biraz uyumak."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Aman ne duyarlı bir tavsiye! Mideme hazmedemediğim bir yumru gibi oturdu. Kilere inip Kasia ve çocukların yanına sessizce kıvrıldım. Arkadan gelen belli belirsiz ve düzenli soluklarını duyabiliyordum. O ses bana huzur vermeliyken gerçekleri yüzüme vurmakla kaldı: *Onlar uyuyor ama sen uyumuyorsun!* Kilerin zemini ateşli tenimi serinletmiyordu.

Bedenim günün yorgunluğunu atamıyordu; o sabah dağın öte yanında uyanmıştım, nal sesleri hâlâ kulağımdaydı ve kucağımda Marişa'yla koşarken binbir zahmetle aldığım nefesler kaburgalarımı sıkıştırıyordu. Bacaklarımda, kızın topuklarının çarptığı yerler morarmıştı. Tükenip bitap düşmeliydim. Oysa içimdeki büyü hâlâ capcanlıydı ve dışarı çıkamadığı için patlamak üzere olan bir domates gibi şişmiştim ve kapımızda bir ordu vardı.

Solya'nın geceyi savunma ve uyku büyüleri hazırlamakla geçirdiğini sanmıyordum. Siperlerimizi beyaz alevlerle doldurup Marek'e daha fazla adam öldürmek için topunu nereye nişan alacağını gösterecekti. O bir savaş büyücüsüydü, bir sürü savaş görmüştü ve Marek'in arkasında bütün bir Polnya ordusu, bizim altı yüz askerimize karşı altı bin asker vardı. Ya onları durdu-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ramazsak,ya Marek duvarları aşıp kapılarımı kırar, bizi öldürüp çocukları alırsa...

Örtüyü üstümden atıp ayağa kalktım. Kasia'nın gözleri beni görecek kadar aralanıp sonra kapandı. Titreye titreye gidip sönmüş şöminenin önünde oturdum. Her şeyi bir çırpıda kaybedebileceğimizi, Galiz Orman'ın vadiye çöken korkunç karanlığını, önüne çıkan her şeyi yutan yeşil dalgayı düşünmeden duramıyordum. Dvernik meydanında yükselen bir özağacının Galiz Orman'ın öte yanındaki Porosna'da her yere yayılan o korkunç ağaç gibi bütün sevdiklerimi kökleriyle sardığı hayali görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

Hayalimden sıyrılıp ayağa kalktım ve üst kata çıktım. Büyük salondaki dar ve uzun pencereler hâlâ karanlıktı ve en ufak şarkı sesi bile içeri sızmıyordu. Bütün askerler uyumuştu. Tırmanmaya devam ederek kapılarının ardında yeşil, mavi ve menekşe rengi ışıklar titreşen laboratuvarın ve kütüphanenin önünden geçtim. Ama ikisi de boştu, içeride bağırabileceğim, beni azarlayacak ve aptallığımı yüzüme vuracak kimse yoktu. Bir kat daha çıkıp sahanlığın ucunda, püsküllü halının kenarında durdum. Koridorun sonundaki odanın kapısının altından belli belirsiz bir ışık sızıyordu. Sarkan'ın yatak odasının bulunduğu tarafa hiç gitmemiştim. Bir zamanlar bir devin odasıydı.

Koridor, üstüne altın ipliklerle işlenmiş bir motifle bulunan kalın ve koyu renkli bir halıyla döşenmişti. Motif, kertenkele kuyruğu gibi ince ve sıkı bir sarmalla tek çizgi halinde uzuyordu. Altın çizgi çözüldükçe genişliyor, bir patika gibi halı boyunca ileri geri kıvrılıp koridorun diğer ucundaki karanlıkta son buluyordu. Ayaklarım yumuşacık yüne battı. Ayağımın altında giderek genişleyen altın renkli çizgiyi takip ederek pula benzeyen ve usulca parlayan kısma geçtim. Karşılıklı misafir odalarının önünden geçip gittiğimde koridor karanlığa büründü.

Sanki ben yürüdükçe her şey direniyor, rüzgâr üstüme üstüme esiyordu. Halının motifleri belirginleşiyordu. Fildişini andıran

BELONGS TO KAYNOS TEAM

tırnaklarıyla bir pençenin üstünden geçip koyu kahverengi damarlı, donuk altın sarısı kanatlara geldim.

Rüzgâr giderek soğudu. Duvarlar karanlığa karışıp gözden kayboldu. Halı genişleyip koridoru doldurarak göz alabildiğine uzadı. Artık yün halıyı hissetmiyordum. Ayağımın altında alçalıp yükselen, deri kadar yumuşak, sıcacık kat kat pulların üstündeydim. Göremediğim bir mağaranın duvarlarında yankılanan soluma sesini duyabiliyordum. Kalbim içgüdüsel korkuma eşlik edip hızla çarpmak istiyordu. Ayaklarım gerisingeri kaçmak istiyordu.

Bense gözlerimi kapadım. Koridorun nerede biteceğini bilecek kadar öğrenmiştim kuleyi. Pullu sırtın üstünde üç adım daha atıp orada olduğunu bildiğim kapıya elimi uzattım. Parmaklarım sıcak,metal topuzu kavradı. Gözlerimi açtığımda koridordaydım ve kapıya bakıyordum. Birkaç adım ileride halı ve koridor sona eriyordu. Altın motif eski haline dönerken, sıra sıra gümüş renkli sivri dişler ve parlak yeşil gözüyle bir kafa, ne tarafa döneceğini bilemeyen birini bekler gibi bana bakıyordu.

Kapıyı açtım. Sessizce içeri açıldı. Oda büyük değildi. Kıpkırmızı kadife örtülerle kaplı cibinlikli yatak dar ve küçüktü; şöminenin önünde zarif oymalarıyla tek bir sandalye; yatağın yanındaki küçük masada bir kitap ve yarısı içilmiş bir kadeh şarap vardı. Şöminedeki ateş sönmüş, kor kömüre dönmüştü. Yatağa gidip cibinliği çektim. Sarkan önlüğü ve pantolonuyla boylu boyunca yatıyordu; yalnızca paltosunu çıkarmıştı. Perdeyi tutarak öylece durdum. Hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırpıştırarak uyanıp bana baktı ama kızamayacak kadar şaşkındı; belli ki kimsenin ona baskın *yapacağını* düşünememişti. O kadar afallamıştı ki artık ona bağırasım gelmedi.

Huysuzluğu yeniden uyanmış gibi, "Sen nasıl," dedi dirseklerinin üstüne doğrulurken ama ona fırsat vermeden onu yatağa itip öptüm.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Dudaklarım dudaklarındayken şaşkınlıkla kolumdan tutup beni kendinden uzaklaştırdı. "Dinle, akıl almaz yaratık," dedi, "ben senden en az bir asır yaşlıyım..."

"Ah, sus artık," dedim sabırsızca; bula bula bu bahaneyi mi bulmuştu yani? Yatağın uzun tarafına geçip üstüne çıktım, kuştüyü yatak gıcırdadı. "Gitmemi *istiyor musun?*"

Kollarımı sıktı. Yüzüme bakmadı. Bir süre sessiz kaldı. Sonra huysuzca, "Hayır," dedi.

Beni kendine çekti, dudakları tatlı, ateşli, tarifsiz ve insanı eriten cinstendi. Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Özağacı bile çatırdayıp kavrularak kayboldu. Yalnızca buz gibi çıplak kollarımı okşarken titrememe sebep olan sıcacık elleri vardı. Kolunu belime dolamış, beni sımsıkı sarıyordu. Belimden tutup bol bluzumu çıkarmaya hazırlandı. Başımı eğip kollarımı bluzdan çıkardığımda, yüzünü omuzlarıma dökülen saçlarıma gömüp inleyerek boynumu, omuzlarımı, göğüslerimi öptü.

Soluğum kesilerek, mutlulukla ve tamamen masum bir korkuyla ona iyice yapıştım. Bu kadarını beklemiyordum; dili göğüs ucumda kayıp onu ağzına aldığında irkilerek saçlarına yapıştım, kayarak dudaklarımdan içeri süzüleceğini beklemiyordum. Biraz irkilip saçlarını çektim; muhtemelen canını yakmıştım. Geri çekilince tenimde soğuk ve parlak bir şok hissettim ama o, boğuk, kısık ve umutsuz denebilecek bir sesle, "Agniyeşka," dedi bağırmak istermiş de bağıramıyormuş gibi.

Yatakta yuvarlanıp beni altındaki yastıkların üstüne attı. İki elimle gömleğini tutup çekiştirdim. Doğrularak gömleğini başından çıkarıp attı ve insanı çileden çıkaran eteğimi yukarı sıyırırken başımı arkaya atıp gözlerimi yatağın saçaklarına diktim. Büyük bir açgözlülükle ellerini istiyordum. Parmağının kasıklarıma kaydığı o tek muhteşem anı uzun zamandır hatırlamamaya çalışıyordum ama ne çare, aklımdan çıkmamıştı ki. Parmaklarını tenimde gezdirince yine o tatlı titreme sardı her yanımı. Tepeden tırnağa sarsılırken içgüdüsel bir hareketle elinin bulunduğu

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kasıklarımı sıktım. Hem hızlanmasını hem yavaşlamasını hem de ikisini aynı anda yapmasını söylemek istiyordum.

Perde yeniden kapanmıştı. Üstüme uzanmış, karanlıkta parlayan yırtıcı gözleriyle yüzüme bakıyordu. Parmağıyla beni usulca okşamaya devam ediyordu. Sonra tek hamlede içime soktu. Ağzımdan bir ses çıktı; bir iç çekiş, bir inilti ve o sesi alıp yutmak, ağzımdayken yakalamak ister gibi eğilip dudaklarıma yapıştı.

Parmağını yeniden hareket ettirince kasıklarımı iyice sıktım. Kalçamdan tutup bacaklarımı iki yana açarak beline dolarken hâlâ aç gözleriyle bana bakıyordu. "*Evet*," dedim aceleyle, onunla birlikte hareket etmeye çalışarak ama o parmaklarıyla beni çıldırtmaya devam etti. "*Sarkan*."

"*Birazcık sabır* istesem çok şey istemiş olmam herhalde," dedi parlayan kara gözleriyle. Ben ona bakarken parmaklarını bir kez daha içime sokup yavaşça okşadı. Kasıklarımda uzun ince bir çizgi çiziyor, ortada küçük bir daire haline getiriyordu. Cevabını bilmediğim bir soru soruyordu sanki ama bir anda kasılıp kıvrılarak ellerinde ıslanıverince cevabı da bulmuş oldum.

Sarsıla sarsıla yastıkların üstüne düştüm. Nefes nefese kalmış, ellerimi darmadağın saçlarımın arasına sokup terli alnıma bastırıyordum. "Ah," dedim. "Ah."

"İşte..." dedi yüzünde kendini beğenmiş ve memnun bir ifadeyle. Doğrulup onu yatağa sırtüstü ittim.

Pantolonunun belini tuttum –pantolonu hâlâ üstündeydi!– ve "*Hulvad*," dedim. Pantolonu bir anda havaya karışıp kaybolurken eteğimi de arkasından fırlattım. Uzun, ince bedeniyle altımda çırılçıplak yatarken bir an gözlerini kısıp kalçamı tuttu, yüzündeki kibirli gülüş kayboldu. Üstüne çıktım.

Adının dumanlı ve yıldırımlı tadını ağzımda saklayarak, "Sarkan," dedim onu içime alırken. Gözlerini yumup acı çeker gibi kasıldı. İçime dalga dalga yayılan ve sızıyı andıran bir hazla bedenimde muhteşem bir ağırlık hissediyordum. İçimdeki varlığı

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hoşuma gitmişti. Derin derin, düzensiz soluklar alıp veriyordu. Elleriyle kalçamı sıkmaya devam ediyordu.

Omuzlarına tutunarak üstünde gidip geldim. "Sarkan," dedim bir kez daha, ismini dilimde dolaştırıp tüm karanlık ve derin köşelerini keşfederek. Çaresizce inleyip dalga dalga içime yayıldı. Bacaklarımı beline dolayıp sıktım. Elini belime dolayıp beni çevirerek yatağa yatırdı.

Küçücük yatağa sığmak için kıvrılıp ona sokulmuş, soluğumu düzenlemeye çalışıyordum. Bir eli saçımda, bütün bunların nasıl olup bittiğini anlamaya çalışır gibi gözlerini tavana dikmişti. Kollarım ve bacaklarım uykuya dalmış, o kadar ağırlaşmışlardı ki onları kaldırmak için vinç gerekirdi. Ona yaslanıp nihayet, "Neden bizi aldın?" diye sordum.

Parmakları saçımda dalgın dalgın dolaşıyor, düğümlerini açıyordu. Sonra durdular. Biraz sonra, yüzümün altındaki göğsü şişti, iç geçirdi. "Sen bu vadiye bağlısın, hepiniz bağlısınız; burada doğup büyüdünüz," dedi. "Sizinle bir bağı var. O bağ da başlı başına bir kanal ve Galiz Orman'ın gücünü azar azar tüketmek için o kanalı kullanabilirdim."

Elini kaldırıp başımızın üstünde düz bir çizgi çizerken elinin geçtiği yerlerde gümüşi bir iz beliriyordu; odamdaki resmin taslağı, vadideki büyünün çizgi çizgi akışını gösteren bir haritaydı. Olşanka ve diğer bütün köylerimiz yıldız gibi parlarken, Burgaç'ı ve dağlardan gelip ona karışan tüm küçük kollardan oluşan uzun ve parlak çizgileri takip etti.

Nedense o çizgiler beni şaşırtmamıştı; sanki her zaman orada, görünenin altında olduklarını biliyordum. Dvernik meydanındaki kuyudan, suya çarpan kovanın sesi yankılanıyor; Burgaç'ın yaz mevsimindeki çağıltısı duyuluyordu. Çekilmeyi bekleyen bir güçle, büyüyle doluydular. O yüzden Ejderha, Galiz Orman hepsini ele geçirmeden daha fazla can damarını kesmeye çalışmıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Peki, o zaman neden yalnızca bir kişi alıyorsun?" diye sordum çünkü hâlâ anlamamıştım. "Hepsini bir anda..." başımla tüm gücü çekebileceğini gösteren bir işaret yaptım.

"Kendimi de vadiye bağlamadan yapamazdım," dedi başka hiçbir açıklaması olamazmış gibi. Kafam iyice karıştığı için kaskatı olmuştum. "Korkma," diye ekledi, tamamen yanlış anlamış gibi kuru bir sesle. "Bugünü sağ salim atlatabilirsek, seni ondan kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Elini bir kez daha havada gezdirerek gümüş çizgileri sildi. Bir daha konuşmadık; ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir süre sonra yanağımın altında nefesinin düzene girdiğini hissettim. Yatağı çevreleyen ağır kadife kumaşlar, duvar ördüğü kalbindeymişiz gibi her yanımızı sarmıştı. Korkunun pençesinden kurtulmuştum ama canım acıyordu. Gözüme batan bir kıymığı çıkarmak istercesine coşup akmak isteyen birkaç sıcak gözyaşı, gözlerim kuruduğu için bunu yapamıyorlarmış gibi gözümü yakıp duruyordu. Neredeyse yukarı çıktığıma pişman olacaktım.

Galiz Orman'ı durdurup oradan sağ salim çıktıktan sonra, *sonrasını* hiç ciddi ciddi düşünmemiştim. Bu kadar imkânsız görünen bir şeyin *sonrasını* düşünmek tuhaf geliyordu. Ama bu konuda pek düşünmediğim halde kendimi içten içe artık bu kuleye ait hissediyordum. Üst kattaki küçük odamı, neşeyle kütüphaneyi ve laboratuvarı alt üst eden, Sarkan'ın bütün kitapları oraya bu araya dağıtan, o koca kapılarını açık bırakan, onu ilkbahar festivaline götürüp bir iki kez dans edecek kadar orada kalmaya zorlayıp işkence eden pasaklı bir hayalet olduğumu hayal ediyordum.

Kelimelere dökmeye bile gerek kalmadan biliyordum ki artık annemin evinde yerim yoktu. Ama bütün hayatımı Yaga'nın hikayelerindeki gibi tavuk ayaklı kulübesiyle dünyayı dolaşmakla veya bir sarayda geçirmek istemediğimi biliyordum. Kasia özgür olmak, koca dünyayı kucaklamak istemişti. Ben hiç istememiştim.

Ama Sarkan'a da ait değildim. O kendini bu kuleye kapatmış, burasıyla bağlantısı olmasın diye bizi sırayla yanına alıp

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bağlantılarımızı kullanmıştı. Bu yüzden vadiye hiç gelmiyordu. Kendisi de vadiye köklerini salmadan Olşanka'ya gelemeyeceğini ve benimle dans edemeyeceğini söylemesine gerek yoktu, zaten bunları istemiyordu. Kendini bir asır boyunca kadim büyülerle dolu bu taş kuleye kapatmıştı. Belki içeri girmeme izin verirdi ama arkamdan kapıları kapatmamı isteyebilirdi. Ne de olsa bunu daha önce de yapmıştı. Dışarı çıkmak için kendime ipek elbiselerle ve büyüyle halat yapmam gerekmişti ve o istemediği sürece *onu* pencereden inmeye zorlayamazdım.

Doğrulup ondan uzaklaştım. Eli saçlarımdan kaydı. Yatağın boğucu perdelerini aralayıp örtülerden birini kendime dolayarak sessizce süzülüp yataktan çıktım. Pencereye gidip panjurları açtım ve rüzgâr yüzüme essin diye başımı ve omuzlarımı temiz gece havasına çıkardım. Ama rüzgâr esmedi, kulenin çevresinde yaprak kımıldamıyordu.

Ellerimi taş pervaza koyup öylece durdum. Gece yarısı ve zifiri karanlıktı, askerlerin yemek pişirdikleri ateşlerin çoğu ya sönmüş ya da gece olduğu için üstleri kapatılmıştı. Aşağıdaki hiçbir şeyi göremiyordum. Yaptığımız duvarlardaki eski taşları dinlerken huzursuzca mırıldandıklarını duydum.

Çabucak yatağa gidip Sarkan'ı sarsarak uyandırdım. "Bir sorun var," dedim.

Vanastalem büyüsüyle bileklerime kadar inen bir etek ve belimi saran korseyle hızla giyindik. Ellerinin arasında bir sabun köpüğüyle daha küçük bir gözcü yaparak, "Vlad, adamlarını hemen uyandır. Gecenin karanlığından faydalanıp bir şeyler yapmaya çalışıyorlar," deyip mesajını ona söyledim. Baloncuğu pencereden üfleyince koşmaya başladık. Biz kütüphaneye inene kadar siperlerdeki tüm meşaleler ve fenerler yakılmıştı.

Marek'in kampındaysa bir avuç askerin elindekiler ile çadırın içindekinden başka ışık yoktu. "Evet," dedi Sarkan. "Bir şeyler yapıyor." Masaya döndü. Savunma büyüleri hakkında bir düzine kitap yayılmıştı masaya. Bense pencerede kalıp kaşlarımı çatarak

BELONGS TO KAYNOS TEAM

aşağı bakmaya devam ettim. Solya'nın büyülerinden birinin yavaş yavaş etrafı sardığını hissediyordum ama bir şey daha vardı; daha ağır ve derinlerden gelen bir şey. Devriye gezen birkaç asker dışında hiçbir şey göremiyordum.

Marek'in çadırındaki fener ile çadır bezinin arasından bir siluet geçerken gölgesi duvara düştü: Saçları topuz yapılmış, tacının sivri uçları belli olan bir kadın profili. O da beni görmüş gibi nefes nefese pencereden çekildim. Sarkan şaşkınlıkla bana baktı.

"Orada," dedim. "Kraliçe gelmiş."

Bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanımız olmadı. Marek'in topları turuncu renkli alevlerle kükreyip korkunç bir sesle duvara isabet ederek büyük bir toz bulutu kaldırdı. Solya var gücüyle bağırınca kampı bir anda aydınlandı. Adamlar önceden tek sıra halinde dizdikleri ot ve odun yataklarını kömürle dolduruyordu.

Solya, taş duvarımın karşısına dikilen ateş duvarının arkasında durmuştu, iki yana açtığı kollarının arasından beyaz cüppesine yansıyan turuncu ve kırmızı ışıklar etrafa yayılıyordu. Çok ağır bir şeyi kaldırırmış gibi, yüzü acıyla gerilip kasılmıştı. Kükreyen alevler yüzünden sesini duyamıyordum ama belli ki büyülü sözler söylüyordu.

Sarkan kısacık bir an aşağı baktıktan sonra, "Şu ateşe bir şeyler yap," dedi. Masasının başına gidip bir gün önce hazırladığı bir düzine kadar büyü parşömeninden top atışlarının hedefini şaşırtacak bir büyüyü aldı.

"İyi de ne..." diyordum ki ben sözümü bitiremeden uzun ve karmaşık heceleri melodik bir sesle okumaya başladı. Solya ise dışarıda dizlerinin üstüne çöküp büyük bir topu fırlatır gibi kollarını havaya kaldırdı. Ateş duvarı yerden havalandı, taş duvarın üstünden kıvrılarak Baron'un adamlarının saklandığı siperin üstüne çöktü.

Adamların çığlıkları ve feryatları çıtırdayan alevlere karışırken pencerenin önünde mıhlanıp kalmıştım. Gökyüzü o kadar

BELONGS TO KANDIS TEAM

engin, bir uçtan bir uca uzayan yıldızlarla o kadar berraktı ki yağmur yağdırabileceğim tek bir bulut bile yoktu. Çaresizce odanın köşesindeki su testisine koştum: Tek bir buluttan fırtına koparabiliyorsam belki bir damla sudan da bir bulut yaratabilirdim.

Yağmur büyüsünü mırıldanarak testiden elime su döktüm. Avcumda biriken su parlayıp ele avuca sığmaz hale gelene kadar damlalara yağmur, fırtına hatta coşkun bir sel olabileceklerini söyleyip durdum. Avcumdaki suyu pencereden atınca yağmura döndü. Gümbür gümbür bir fırtına ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur doğruca siperlerin üstüne yönelip oradaki alevleri söndürdü.

Bu sırada toplar kükremeye devam ediyordu. Sarkan yanıma gelmiş, top atışlarına kalkan oluyor ama her atışta vücuduna adeta ağır bir darbe alıyordu. O inlerken alttan vuran turuncu alevler yüzünü, sıktığı dişlerini aydınlatıyordu. Top atışları sürerken onunla konuşup ne durumda olduğumuzu sormak isterdim çünkü onların mı bizim mi iyi durumda olduğumuzu anlamıyordum.

Ama siperlerdeki yangın devam ediyordu. Yağmur yağdırmayı sürdürdüm fakat bir avuç sudan yağmur yaratmak zor bir işti ve devam ettikçe daha da zorlaşıyordu. Bütün nemi çalıyormuşum gibi etrafımı saran hava kuruyup kavruldu, kışın olduğu gibi tenim çatlamaya, saçlarım kupkuru olmaya başladı ama yolladığım yağmur her defasında yalnızca bir yerdeki yangını söndürmeye yetiyordu. Baron'un adamları yardım edip yangını söndürmek için suya daldırdıkları pelerinleriyle ellerinden geleni yapıyordu.

Sonra iki top aynı anda kükredi. Ama bu kez gülleler arkalarında kuyruklu yıldız gibi izler bırakarak mavi ve yeşil alevlerle parlıyordu. Sarkan hızla arkadaki masaya savrulup masanın kenarına çarptı. Öksürüyor, sendeliyordu, büyü bozulmuştu. İki gülle onun büyüsünü kırmış, ham bir meyveye saplanan bıçak gibi yavaşça duvara saplanmışlardı. Duvarlar güllelerin çevresinde erirmiş gibi kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Duvarın içinde kaybolup iki boğuk kükreme eşliğinde patladılar. Taşlar öyle bir

BELONGS TO KAYNOS TEAM

hızla savruldular ki kulenin duvarına çarpıp devasa bir delik açtıklarında büyük bir toz bulutu yükseldi.

Marek mızrağını başının üzerine kaldırıp, "İleri!" diye kükredi.

Herhangi birinin böyle bir emre neden itaat edeceğini anlamıyordum. Tüm çabalarıma rağmen, açılan gedikte hâlâ alevler dans edip ıslık çalıyor, insanlar yanarken feryat ediyordu. Ama adamları ona itaat etti: Mızraklarını bel hizasına kaldıran askerler açılan gedikten yangın yerine dönen siperlere aktılar.

Sarkan burnundan ve dudağından akan kanı eliyle sildi ve masadan destek alıp doğrularak pencereye geldi. "Her şeyini ortaya koymuş," dedi acımasız bir sesle. "O top güllerinin her birini yapmak on sene sürdü. Polnya'nın elinde o güllelerden on tane bile yok."

"Daha çok suya ihtiyacım var!" dedim Sarkan'ı elinden tutup büyümün içine çekerek. İtiraz etmek istediğini anlamıştım çünkü benim büyüme eşlik edecek bir büyü hazırlamamıştı. Yine de hoşnutsuzca bir şeyler mırıldanıp bana en başlarda öğretmeye çalıştığı kuyudan bardağa su doldurma tılsımını verdi. O zamanlar ya bütün masasını su içinde bıraktığım ya da sadece birkaç damla su getirebildiğim için çok sinirleniyordu. Büyünün sözlerini söylemeye başlayınca testim ağzına kadar suyla doldu ve böylece hem testime hem aşağıdaki su kuyusuna hem de derinlerde uyuyan bütün buz gibi sulara yağmur büyümü mırıldanıp testiyi pencereden attım.

Bir an hiçbir şey göremedim, derken uğuldayan bir rüzgâr kış yağmuruyla yüzümü tokatlar gibi yağmur suyunu yüzüme ve gözlerime boca etti. Yüzümü sildim. Siperlere inen şiddetli yağmur geride yalnızca titrek alevler bırakarak yangını söndürürken gediğin iki yanındaki zırhlı askerler bir anda bileklerine gelen suyla kayıyor, balçığın içinde ayakta durmakta zorlanıyorlardı. Alevler sönüp duvardaki gedikten çamur fışkırırken Baron'un adamları da gediğin arkasına çökmüş, içeri girmeye çalışanları mızraklarıyla geri itiyorlardı. Solya'nın alevlerini, Marek'in iler-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

leyişini durdurduğumuz için rahatlayıp pencerenin pervazına çöktüm. Solya bütün büyüsünü, hatta daha fazlasını harcamıştı ama yine de onu durdurabilmiştik. Artık aklını başına alsa...

"Hazırlan," dedi Sarkan.

Solya bir büyü daha yapıyordu. Ellerini garip bir açıyla havaya kaldırmış, tüm parmakları doğruca gözlerinin baktığı yönü göstererek üçe ayrılan gümüş ışıklar çıkarıyordu. Kıvılcım yüklü çizgiler duvarı aşıp her biri başka bir hedefe isabet etti; bir askerin gözüne, birinin zırhının boyun bölümündeki boşluğa, birinin kılıç tutan kolunun dirseğine, bir diğerinin doğrudan kalbine.

Gördüğüm kadarıyla ışıklar bir şey yapmıyordu. Karanlıkta neredeyse görünmüyor, havada asılı kalıp duruyorlardı. Bir anda düzinelerce ok fırlatıldı. Marek'in piyadelerinin arkasında üç sıra okçu vardı. Oklar gümüşi çizgilere tutunup onların işaret ettiği yerlere yöneldiler.

İtiraz eder gibi anlamsızca elimi kaldırdım. Oklar uçmaya devam etti. Gediği koruyan otuz adamın otuzu da bir anda yere yığıldı, hepsi ölmüştü. Marek'in askerleri gediğe doluşup siperlere akmaya başlarken diğerleri de arkalarından geliyordu. Baron'un askerlerini ilk tünele çekilmeye zorladılar.

Kıran kırana bir mücadeleydi. Baron'un adamları mızrak ve kılıçlarını öne tutarak kendilerine bir koruma kalkanı yapmıştı ve Marek'in askerleri onlara ulaşmak için kılıç darbelerini geçmek zorunda kalıyordu. Ancak Solya duvarın üzerinden gediği savunan askerlere gümüş oklarını bir kez daha fırlattı. Sarkan yerine döndü, bu yeni saldırıya karşılık verebileceği bir büyü bulmak için kâğıtlarını karıştırdı ama zamanında bulamayacaktı.

Elimi bir kez daha kaldırdım ama bu defa Ejderha'nın Kasia'yı dağın yamacından kurtarırken kullandığı büyüyü mırıldandım. "*Tual, tual, tual,*" diye mırıldanıp gümüş çizgilere ulaştım ve onları parmaklarıma doladım. Eğilip onları duvarın üstüne fırlattım. Oklar gümüş çizgileri takip edip duvara çarparak paramparça oldular. Bir an, parmaklarımdaki gümüş ışıltısının yüzümü ay-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dınlattığını sandım. Sonra Sarkan beni uyardı. Bir düzine yeni gümüş çizgi, boğazımı, göğsümü ve gözlerimi hedef alacak şekilde pencereye yönelmişti. Ani bir refleksle uçlarından tutup kendimden uzaklaştırdım. Böylece oklar pencereden yağmur gibi süzülürken çizgileri fırlattığım yerlere; kitaplığa, yere, sandalyeye saplandılar. Sapları hâlâ titriyordu.

Başta korkudan kasılıp kaldığım için, beni hedef aldıklarını düşünemediğim oklara baktım tek tek. Dışarıda yine top kükredi. Sesine alıştığım için, hâlâ okların beni hedef aldığına inanamayarak, pencereden bakma gereği duymadan içgüdüsel bir hareketle kenara çekildim. Derken, Sarkan bir anda ayağı fırlayıp masayı öyle bir devirdi ki kâğıtlar havaya uçuştu, sandalyeler masanın ağırlığından sarsıldı. Beni masanın arkasına çekti. Güllenin ıslığı andıran tiz sesi gittikçe yaklaştı.

Olacakları anlamak için bolca zamanımız olsa da karşı koyacak zamanımız yoktu. Sarkan'ın kolunun altına sinip masanın altından, ahşap kirişlerden sızan ışığa baktım. Pencereye çarpan gülleyle camlar paramparça oldu. Gülle yuvarlanarak gelip gümbürtüyle taş duvara çarpınca patlayıp tüyler ürpertici bir duman çıkararak parçalara ayrıldı.

Sarkan eliyle ağzımı burnumu kapadı. Nefesimi tuttum; taş büyüsü olduğunu anlamıştım. Gri duman yavaşça bize gelirken Sarkan eliyle tavana kanca işareti yapınca gözcü kürelerden biri eline süzülüverdi. Parmağını içine sokup delik açarak yine tek kelime etmeden, sadece sert bir baş hareketiyle, kaynayan bir bulut kümesi gibi çalkalanana kadar bütün gri dumanı kürenin içine çekti.

O işini bitirene kadar ciğerlerim patlayacak gibi olmuştu. Rüzgâr açılan gedikte uğuldarken kitaplar her tarafa dağılmış, yırtılan sayfalar büyük bir hışırtıyla uçuşuyordu. Pencereden düşmemek için duvardaki gediği masayla kapattık. Sarkan bir kumaş yardımıyla kızgın güllenin bir parçasını eline alıp tazıya avının kokusunu koklatır gibi gözcüye yaklaştırdı. "*Menya ka-*

BELONGS TO KAYNOS TEAM

izha, stonnan olit," deyip gözcüyü gece göğüne fırlattı. Gözcü, dumanını ince bir sis gibi arkada bırakarak havada süzüldü.

Tüm bunlar ancak göz açıp kapamaya yetecek sürede olup bitmişti ama Marek'in adamları şimdiden siperlere ulaşmış, Baron'un adamlarını tünellere çekilmeye zorluyorlardı. Solya bir kez daha oklarını fırlatarak askerlere daha fazla alan açtı ama en kötüsü, Marek ile şövalyeleri duvarın önünde durmuş, mızrak ve kırbaçlarını kullanarak kendi adamlarını delikten geçmeye zorluyordu.

Ön saftakiler acımasızca, gediği savunanların kılıçlarının üstüne itilmişlerdi bile. Diğer askerler onları arkadan ittikçe Baron'un adamları da şişesinden çıkmaya zorlanan bir mantar gibi ağır ağır geriliyordu. Siperler şimdiden o kadar çok cesetle dolmuştu ki hepsi üst üste yığılmaya başlamıştı. Marek'in adamları Baron'un askerlerine ok atmak için, ölmüş yoldaşlarını çiğnemekten imtina etmeden ceset yığınlarına tırmanıyorlardı.

Baron'un ikinci siperdeki askerleri Sarkan'ın iksir kürelerini duvara fırlattıkça çarptıkları yerde mavi bir patlama oluyor, dumanı askerlerin üstüne siniyor, sisin içinde kalan askerler ya dizlerinin üstüne düşüyor ya da şaşkın ve uykulu yüzlerle hareketsizce yere yığılıyorlardı. Ama arkadan daha fazla asker gelip karınca sürüsü gibi ilerleyerek kendi arkadaşlarının üstüne basıyor, saldırmaya devam ediyordu.

Bütün bu gerçekdışılığı gördükçe dehşete kapılıyordum.

"Durumu çok yanlış anlamışız," dedi Sarkan.

"Bunu nasıl yapabilir?" dedim sesim titreyerek. Marek kazanmaya o kadar kararlıydı ki bu duvarları ne zorluklarla inşa ettiğimizi bilmezmiş, askerleri ona ölümüne itaat edecekmiş gibi her şeyi ama her şeyi göze almıştı. "Belli ki lanetlenmiş." dedim. Kendi adamlarını bile bu kadar kolay harcarken aklıma başka bir sebep gelmiyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Hayır," dedi Sarkan. "Marek kuleyi ele geçirmek için savaşmıyor. Taht için savaşıyor. Burada bize mağlup olursa konseyin gözünde zayıf düşer. Köşeye sıkıştı."

Nihayet anlamıştım. Marek gerçekten her şeyini ortaya koyacaktı. Onun için hiçbir bedel yüksek değildi. Onca adam ve büyü işini daha da zorlaştırıyor, kaybetmeye tahammülü olmayan bir kumarbaz gibi daha fazla para koyuyordu sanki. Onu durdurmakla yetinemezdik. Son adama kadar onunla savaşmak zorundaydık ve elinde hâlâ savaşa süreceği binlerce adamı vardı.

Toplar, farkına vardığım gerçeği pekiştirmek istercesine bir kez daha kükrese de bir anda kutsal bir sessizlik çökmüş gibi sustular. Sarkan'ın gözcüsü üstlerine inip kızgın demirle temas edince patlamıştı. Topun başındaki bir düzine adam taş kesilmişti. Soldaki topun önünde, elindeki sopayı topun ağzına sokan bir asker duruyor, diğerleri de ellerindeki iplerle sağdaki topu yerine çekmeye çalışıyor, geri kalanlarsa ellerinde gülleler ve barutla, henüz bitmemiş bir savaşın anıtı gibi öylece duruyorlardı.

Marek derhal adamlarına topun yanına koşup heykelleri ayak altından çekmelerini emretti. Heykelleri çamura devirip çekiştirerek uzaklaştırmaya çalıştılar. Askerlerden birinin sıkışan ipi koparmak için bir heykelin parmaklarını kırdığını görünce irkildim. Taşa dönen adamların hâlâ hayatta olduğunu haykırmak istedim. Ama Marek'in umursamazdı.

Heykeller ağır olduğundan işler yavaşlayınca top atışlarına bir süre ara verildi. Kendimi toplayıp Sarkan'a döndüm. "Teslim olacağımızı söylersek bizi dinler mi?" dedim.

"Muhakkak," dedi Sarkan. "İkimizi de derhal idam eder, üstelik çocukları ona teslim edeceğine kendi ellerinle boğazlarını kessen daha iyi olur ama evet, bizi dinlemek isteyecektir." Ok büyüsünü savuşturmak için hızla döndü. Elini uzatıp bir büyü mırıldanarak okları yanlış hedefe yönlendirince, gümüş çizgileri takip eden oklar bir kez daha dış duvara saplandılar. Yere bakarak başını, ellerini salladı. "Sabahleyin," dedi sonunda. "Marek bütün

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ordusunu telef etmeyi göze alsa bile askerler dinlenip bir şeyler yiyip içmeden daha fazla dayanamazlar. Onları sabaha kadar oyalayabilirsek, Marek önünde sonunda onları kısa süreliğine geri çekmek zorunda kalacak. O zaman görüşmek isteyebilir. Tabii onları sabaha kadar ayakta tutabilirsek."

Sabaha daha çok vardı.

Savaş bir süre hız kesti. Baron'un adamları Marek'in askerleri geçemesin diye cesetleri tünele doldurmuş, hep birlikte ikinci sipere çekilmişlerdi. Adamlarının topu yeniden atşlemesini beklerken Marek de sabırsızca ve öfkeden kudurarak atının üstünde, duvarın önünde bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu. Yakınındaki Solya ise rutin bir tempoda ikinci siperdeki askerlerin üstüne ok atmaya devam ediyordu.

Onun okları fırlatması, bizim onları engelleyip başka yöne göndermemizden daha kolaydı. Okların ucu Aloşa'nın işçiliğiydi. Zaten onlar ete saplanmak istiyor, Solya da yollarını bulmalarına yardım ediyordu. Bizse onları hedeflerinden saptırmakla hem Solya'nın hem Aloşa'nın büyüsüyle mücadele ediyorduk; onun iradesiyle, demiri büyü ve kararlılıkla döven örsünün darbeleriyle, hatta okların doğal uçuş kabiliyetleriyle. Yönlerini değiştirmek sürekli ve yorucu bir işti ve biz bunu yaptıkça Solya da tohum eken bir çiftçi gibi kollarını iki yana açıp gümüş çizgileri bir kez daha havaya atıyordu. Sarkan ve ben her defasında sırayla yakalamak zorunda kalıyorduk ve her oku yakalamak ayrı bir çaba istiyordu. Bu yüzden başka büyüler yapmaya zamanımız da gücümüz de kalmıyordu.

Büyümüz doğal bir ritim kazanmıştı: Gelen okları ağır bir balık ağını çeker gibi savuşturuyor sonra da bir yudum su içip biraz dinlenmek için sıramı Sarkan'a veriyor, daha sonra gidip pencereden bakıyordum. Ama Solya bu ritmi her defasında bozuyordu. Her seferinde de bizi gafil avlıyor, soluklanmamıza fırsat

BELONGS TO KAYNOS TEAM

vermeden ayağa fırlamamıza sebep oluyor, bazen uzun bir ara verip sonra yeniden oklarını bize yöneltip art arda saldırıyordu.

Tükenmiş, acıyla kıvranarak duvara yaslanırken, "Sonsuza kadar ok atmayacak ya," dedim. Okçuların yanında, okları saplandıkları yerden, cesetlerden veya duvarlardan çıkarıp getiren çocuklar vardı.

Ara vermeden büyü yaptığı için iki büklüm olan Sarkan, "Hayır," dedi dalgın ve uzaklardan gelen bir sesle. "Ama kısa mesafeden atıyor. Sabaha kadar atacak oku var demek ki."

Sarkan sırasını savınca odadan çıktı ve bir süre sonra vişne şurubuyla dolu, ağzı kapalı cam bir kavanozla laboratuvardan çıkıp geldi. Laboratuvarın arka köşesindeki masada, içindeki çayın hiç bitmediği büyük bir gümüş semaver vardı; yanındaki zarif bardağı güllelerden nasibini alsa da neyse ki ona hiçbir şey olmamıştı. İki ölçü kabına çay doldurup vişne kavanozunu bana uzattı.

Viosna'nın aşağısındaki bağlardan toplanan kıpkırmızı vişneler, alkol ve şekerle karıştırılıp kavanoza konmuştu. Kaşığımı iki kere tepeleme doldurup mideye indirdikten sonra da kaşığı bir güzel yaladım. İçine vadinin ağır büyüsü sinmiş, tadı evimi hatırlatmıştı. Çayına büyük bir özen ve dikkatle üç damla ekledi ve müsriflikten kaçınır gibi daha büyük bir dikkatle, kaşıkta kalanları kavanoza geri koydu. İki elimle kâsemi tutup afiyetle çayımı içtim. Ilık bir geceydi ama ben ürperiyordum.

"Biraz yat, dinlen," dedi Sarkan. "Gün doğmadan bir kez daha deneyecektir." Sonunda toplar yine ateşlendi ama bu kez pek zarar vermediler. Top kullanmayı bilen adamların çoğu taşa dönmüş olmalıydı. Gülleler ya fazla kısa mesafeden atılıp Marek'in adamlarına isabet etmiş ya da kuleyi aşıp çok uzağa düşmüştü. Duvarlar sağlamdı. Baron'un adamları kargı ve mızraklarıyla ikinci siperin üstünü kapatmış, onların da üstüne battaniye ve pelerinlerini germiş, oklardan böyle sakınıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Odun kesmekle körelen bir bıçak gibi, çaydan üstüme bir ağırlık, bir yorgunluk çöktü. Halıyı katlayıp üstüne yattığımda uzanmak çok iyi geldi. Ama gözüme uyku girmiyordu. Gümüş oklar uzun aralıklarla pencereleri aydınlatıyordu. Okların yönünü değiştiren Sarkan'ın mırıltısı sanki çok uzaklardan geliyordu. Gölgede kalan yüzünün keskin hatları duvara yansıyordu. Yüzümün altında kalan sert zemin, yaklaşan bir devin ağır adımlarını andıran savaşın uğultusuyla titriyordu.

Gözlerimi kapayıp kendi soluklarımdan başka bir şey duymamaya çalıştım. Bir an uykuya dalmıştım ki birdenbire rüyadan uyanır gibi kalkıp oturdum. Sarkan kırık pencereden aşağı bakıyordu. Ok yağmuru durmuştu. Güçbela ayağa kalkıp Sarkan'ın yanına gittim.

Şövalyeler ve hizmetkârlar Marek'in çadırının çevresinde arı gibi çalışıyorlardı. Kraliçe çadırdan çıktı. Beyaz elbisesinin üstüne zincirli bir zırh giymiş, elinde bir kılıç tutuyordu. Marek atını mahmuzlayıp eğilerek annesine bir şeyler söylerken Kraliçe de başını kaldırıp çelik kadar sert ve berrak yüzüyle ona baktı. "Vasily beni nasıl Galiz Orman'a verdiyse onlar da çocuklara bunu yapacak!" diye bağırdı, duyulacak kadar yüksek sesle. "Önce cesedimi çiğnemeleri gerek!"

Marek biraz tereddüt ettikten sonra atından inip askerlerden kalkanını istedi; kılıcını çekmişti. Şövalyeleri de atlarından inip yanında durdular, Solya zaten yanındaydı. Umutsuzca Sarkan'a baktım. Bu kadar adamı ölüme gönderdiği için artık Marek'in bile ölmeyi hak ettiğini düşünüyordum ama ya gerçekten çocuklara böyle bir şey yapacağımıza inanmışsa... "Buna nasıl inanır?" diye sordum.

"Buna inanmazsa, diğer her şeyin tesadüf olduğuna nasıl ikna olur?" dedi Sarkan, rafları karıştırırken. "Böyle bir yalan işine geliyor." Raftan neredeyse bir metre uzunluğunda kocaman bir kitap aldı. Ona yardım etmek için uzansam da istemsizce elimi gei çektim çünkü derisi kararmış kitap, insanı dokunmaktan

BELONGS TO KAYNOS TEAM

alıkoyan kötü bir his, insanın parmağına yapıcacakmış gibi bir izlenim veriyordu.

"Evet, biliyorum," dedi kitabı okuma kürsüsüne bırakırken. "Korkunç ama bu bir karabüyü kitabı ve canlı askerleri ölüme göndermektense ölüleri iki kez ölüme göndermeyi tercih ederim."

Büyü, uzun harfli kadim bir yazıyla yazılmıştı. Okumasına yardım etmek istedim ama daha ilk sözlerde kendimi geri çektim. Büyünün kökü ölümdü; baştan sona ölümle doluydu. Bakmaya bile dayanamıyordum. Sarkan bu halime kızmış gibi baktı. "Birdenbire kibarlığın mı tuttu?" diye sordu. "Hayır. Yine ne oldu? Neyse, git de şunları oyalamaya çalış."

Kitaptan uzaklaşmak için büyük bir hevesle fırlayıp pencereye koştum. Yerden moloz ve taş toplayıp su testisinde kullandığım büyüyü mırıldandım. Marek'in askerlerinin üstüne moloz ve taş parçaları yağdı. Elleriyle başlarını korumaya çalıştılar ama Kraliçe duracak gibi değildi. Duvardaki delikten geçti; eteklerini kana bulayarak cesetlerin üstünden tırmandı.

Marek ile şövalyeleri kalkanlarını başlarının üzerine kaldırıp kendilerini onun önüne attılar. Onlara daha büyük taşlar gönderdiğimde ancak birkaç tanesi tökezleyip dizlerinin üstüne düşerken diğerleri kalkanları sayesinde herhangi bir hasar almadı. Tünele gelince cesetleri kenara çekip yolu açmaya koyuldular. Baron'un adamlarıysa mızraklarıyla onlara saldırıyordu. Marek'in şövalyeleri bu hücuma kalkan ve zırhlarıyla karşılık verdi. Bazıları veremedi; yarım düzinesi düşüp parlak zırhlarıyla cansızca yere yığıldı. Ama şövalyeler yüklenmeye devam edip bir boşluk buldular ve Kraliçe içeri girdi.

Tüneldeki mücadeleyi göremiyordum ama çabuk bitmişti. Tünelden diğer tarafa kapkara kanlar akarken Kraliçe diğer taraftan çıktı. Kafasını özenle kestiği bir adamın başını yere attı. Siperdeki askerler korkuyla ondan uzaklaşmaya başladı. Marek ve şövalyeleri Kraliçe'nin önüne geçip hepsini kesip doğramaya başlarken piyadeleri de sipere doluştu. Solya ise çatırdayan beyaz dalgalarını yaymaya devam ediyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Baron'un adamları, ayakları birbirine dolaşarak Kraliçe'den kaçmaya başladı. Bu haliyle bana Kasia'yı hatırlatmıştı. Kraliçe ustaca bir acımasızlıkla kılıcını tekrar tekrar savurup adamları ya biçti ya doğradı ama onların kılıçları Kraliçe'ye işlemiyordu. Marek emirler yağdırıyordu. Baron'un son askerleri son duvarın üstüne çıkmış, oradan Kraliçe'yi hedef almaya çalışıyordu ama okları kadının tenini delemiyordu.

Solya'nın bana attığı, Aloşa'nın elinden çıkan siyah uçlu oklardan birini saplandığı kitaplıktan çıkardım. Pencereye götürüp orada durdum. Ellerim titriyordu. Aklıma yapacak başka bir şey gelmiyordu. Hiç kimse onu durduramazdı. Ama... Kraliçe'yi öldürürsem Marek bizi asla dinlemezdi, asla; onu da o anda öldürebilirdim. Eğer Kraliçe'yi öldürürsem... Bu düşünceyle midem bulandı. Aşağıda, ellerini kollarını kaldırıp indiren bir oyuncak bebek gibi küçücük görünüyordu.

"Bir dakika," dedi Sarkan. Vereceğim cezayı erteleyip memnuniyetle geri çekildim ama Sarkan tüyler ürpertici uzun büyü sözlerini söylerken kulaklarımı tıkamam gerekti. Çürük ve demir kokan bir rüzgâr, tenimi ıslak ve yağlı bir el gibi okşayarak pencereden dışarı süzüldü. Rüzgâr mütemadiyen iğrenç kokusuyla esmeye devam etti ve nihayet siperlerdeki cesetler kıpırdanmaya başladı.

Kılıçlarını yerden almadılar. Silaha ihtiyaçları yoktu. Askerlere zarar vermeye çalışmadan boş ellerini uzatıp ikisi veya üçü bir askeri yakalayacak şekilde onları sımsıkı tutmakla yetindiler. Ölü sayısı, canlı asker sayısını geçmişti ve şimdi tüm ölüler Ejderha'nın büyüsüne hizmet ediyordu. Marek'in askerleri korkuyla kılıçlarını savursalar da kanları akmıyordu. Yüzleri boş, donuk ve kayıtsızdı.

Bazıları ağır ağır sipere gidip şövalyeleri ve Kraliçe'yi kollarından bacaklarından tuttular. Ama Kraliçe onları savurup atarken şövalyeleri de kılıçlarıyla ölü bedenlerini ikiya ayırdı. Baron'un adamları da Marek'in adamları kadar korkmuştu büyüden. Ölülerden korkup kaçtıkları gibi, durdurulamayan Kraliçe'den de

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kaçıyorlardı. Ve Kraliçe üstlerine üstlerine yürüdü. Ölüler ordunun geri kalanını tutarken Baron'un askerleri de şövalyeleri devirmeye çalışıyordu ama Kraliçe durmak bilmiyordu.

Elbisesinde beyaz hiçbir yer kalmamıştı. Dizlerine kadar kan içindeydi, zırhı da kana boyanmıştı. Elleri kolları kıpkırmızıydı, yüzünde kan lekeleri vardı. Oka bakıp Aloşa'nın büyüsüne dokundum: Tekrar uçmayı, sıcak bir ten bulmayı ne kadar istediğini hissettim. Okun başında bir çentik vardı. Aloşa'nın kılıcını bilerken yaptığı gibi parmaklarımı çeliğe bastırıp düzleştirdim. İçine biraz daha büyü katınca ok öldürme arzusuyla dolarak ağırlaştı. Kraliçe'yi öldürmekten kaçınarak, "Kalçaya," diye fısıldadım oka. Bunun kesinlikle Kraliçe'yi durdurması gerekiyordu. Kraliçe'ye nişan alıp oku fırlattım.

Ok keyifli bir ıslıkla dalışa geçip dümdüz uçtu. Kraliçe'nin kalçasının birazcık üstüne saplanıp zırhını parçaladı. Yarısı zırhın dışında, öylece asılı kaldı. Hiç kan yoktu. Kraliçe oku çıkarıp attı. Dönüp kısacık bir an pencereye baktı. Geri geri tökezledim. O da kıyımına döndü.

Kraliçe yüzüme sert bir darbe indirmiş gibi burnumun direği sızlayınca tanıdık bir şey hissettim. "Galiz Orman," dedim yüksek sesle.

"Ne?" dedi Sarkan.

"Galiz Orman," dedim. "Onun içinde." Kraliçe'ye yaptığımız arındırma büyüleri, kutsal emanetler, hiçbiri işe yaramamıştı. Artık emindim. Gözlerinden bana bakan şey Galiz Orman'dı. Saklanmanın bir yolunu bulmuştu.

Ona döndüm. "*Çağrı*," dedim. "Sarkan, onlara göstermek zorundayız. Marek'e, Solya'ya, bütün askerlere. Galiz Orman'ın onu ele geçirdiğini görürlerse..."

"Sence Marek gördüğüne inanır mı?" dedi Sarkan. Ama yine de pencereden bakıp bir süre sonra, "Pekâlâ. Duvarları zaten kaybettik. Hayatta kalanları kuleye alırız. Umarım biz büyüyü yapana kadar kapılar dayanır," dedi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

Büyük salona koşup kapıları açtık. Baron'un adamları içeri aktı: Ne yazık ki çok az kalmışlardı. En fazla yüz kişi. Hepsi de yorgunluktan bitap düşmüş, yüzleri is ve külle simsiyah olmuş, korkudan süzülmüş yüzleriyle salona ve merdivenin altındaki mahzene doluştular. İçeri girdikleri için mutluydular ama Sarkan'dan ve benden korkuyorlardı. Baron bile tekinsiz gözlerle süzdü bizi. Büyük salonda Sarkan'ın karşısına dikilip adamları da etrafımızı sararken, "Bu onların işi değildi," dedi. "Ölüler."

"Hayır ve kalanları da kaybetmek istiyorsan bir dahakine söyle de bu konudaki hassaslığın aklımda olsun." Sarkan iyice tükenmişti, ben de en az onun kadar bitkindim. Sabaha ne kadar kaldığını merak etsem de sormak istemedim. "Dinlenebilecekleri kadar dinlensinler. Ne kadar erzak varsa hepsine paylaştır."

Kasia çok geçmeden kalabalık askerlerin arasından yukarı çıktı; Baron yaralıları ve en çok yorulan askerlerini alt kata yollamış, en iyilerini yanından ayırmamıştı. "Şarap ve bira fıçılarına saldırıyorlar," dedi Kasia alçak sesle. "Çocuklar için tehlikeli olabilir. Niyeşka, neler oluyor?"

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sarkan Çağrı'yı açık bırakıp yüksek koltuğunun kolçağına koyup sessizce küfrederek platforma çıktı. "Bir de bununla uğraşamayız. Aşağı in ve hepsini elma şırasına çevir," dedi bana. Kasia'yla birlikte aşağı koştum. Askerler avuçlarını, miğferlerini doldurup içiyor ya da fıçılara delik açıp başlarını veya boş şişelerini altına tutuyordu. Bazıları ağız dalaşına başlamıştı bile. Birbirlerine bağırmak, korkudan veya ölü adamlar ya da kıyım yüzünden çığlık atmaktan daha kolay gelmişti herhalde.

Kasia onları itip bana yolu açarken, beni gördükleri için hiçbiri sesini çıkaramadı. Böylece en büyük fıçıya gidip elimi üstüne koydum ve "*Lirintalem,*" dedim bitkin sesimle. Büyüm benden uzaklaşıp tüm şişeleri ve fıçıları dolaşırken iki büklüm kaldım. Askerler içkiye ulaşmak için birbirlerini itip kakmaya devam ediyordu ama çok geçmeden artık sarhoş olamadıklarını anlayacaklardı.

Kasia dikkatlice omzuma dokununca, bu kadar güçlü olmasına sevinip ona sımsıkı sarıldım. "Yukarı çıkmalıyım," dedim. "Çocuklara dikkat et."

"Seninle geleyim mi?" dedi usulca.

"Çocukları gözünün önünden ayırma," dedim. "Mecbur kalırsan..." Kolundan tutup kilerin köşesine çektim. Marişa ile Staşek orada oturuyorlardı, uyanmış ve endişeyle askerlere bakıyorlardı; Marişa gözlerini ovuşturuyordu. Elimi duvarın üstüne koyup gizli geçidin kenarlarını buldum. Kasia'nın elini çatlağın üstüne koyup geçidin yerini gösterdikten sonra, üstüne kapı kolu niyetine çizilen incecik ipi çektim. "Kapıyı aç, çocukları oraya götür ve kapıyı arkandan kapat," dedim. Sonra ellerimi havaya kaldırıp, "*Hatol,*" diyerek Aloşa'nın kılıcını çağırdım ve Kasia'ya uzattım. "Bunu da al."

Başıyla onaylayıp kılıcını omzuna astı. Onu son bir kez öpüp merdivenden yukarı koştum.

Baron'un tüm adamları içeri girmişti. Duvarlar hâlâ işimize yarıyordu çünkü Marek'in topları doğrudan kapıyı hedef alamıyordu.

BELONGS TO KAHVES TEAM

Adamlardan birkaçı yukarı çıkıp mazgallardan dışarıdaki askerlere ok atıyordu. Kapıdan gelen gümbürtülerle parlak bir büyü alev alınca bağırışmalar, itişmeler duyuldu. Ben tam büyük salona dönmüştüm ki, "Kapıları yakıyorlar," diye bağırdı penceredeki adamlardan biri.

"Bırak yaksınlar," dedi Sarkan, başını bile kaldırmadan. Yanına gittim. Tahta benzeyen büyük koltuğu, iki kolun birleştiği yerde düz bir sehpası olan iki kişilik basit bir köşe koltuğa dönüştürmüştü. Hem tanıdık hem yabancı gelen ağır *Çağrı* kitabı da sehpanın üstünde açık duruyordu. Yavaşça koltuğa oturup parmaklarımı kapağında gezdirdim. Altın işlemeli harflerine, uzakta vızıldayan arıların sesini andıran uğultusuna. O kadar yorgundum ki parmaklarım bile uyuşmuştu.

Kitabın kapağını açıp okumaya başladık. Sarkan'ın berrak ve güçlü sesi kusursuz temposuyla zihnimdeki sisi yavaş yavaş dağıtmaya başladı. Etrafında mırıldanıp hımhımlayarak şarkı söyler gibi söyledim sözleri. İçerideki askerler, gece geç saatte tavernada hüzünlü şarkılar söyleyen bir şarkıcıyı dinler gibi duvar diplerine, köşelere çekilmişlerdi. Büyüye çekilirken bile yüzlerinde belli belirsiz bir şaşkınlıkla hikâyeyi takip etmeye, hatırlamaya çalışır gibi bir halleri vardı.

Büyü beni de içine çekiyordu ama halimden memnundum. Gün boyunca yaşadığımız bütün o korkunç şeyler bir anda yok olmadı ama *Çağrı* onları hikâyenin bir parçasına, çok da önemli olmayan bir parçasına dönüştürmüştü. Berrak ve tertemiz bir güç şekilleniyordu. Büyünün ikinci bir kule gibi yükseldiğini hissettim. Hazır olduğumuzda kapıları açacak, o dayanılmaz ışığını salona, kapının önüne, avluya salacaktık. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Gün doğuyordu.

Kapılar çatırdadı. Altlarından, üstlerinden, iki kanatlı kapının arasındaki daracık boşluktan bir şey süzülüyordu. Kapının yanındaki askerler bağırıp bizi uyardı. Kapıdaki her daracık çatlaktan yılan kadar ince ve hızlı kıpır kıpır gölgeler sızıyordu. Asma filizleri,

BELONGS TO KAYNOS TEAM

sürgünler ve kökler içeri sızdıkça taşı ve ahşabı parçalıyorlardı. Camın bir anda buz tutması gibi, tanıdık ve fazlasıyla tatlı kokularıyla, buldukları her şeye sarılıp tutunarak ilerliyorlardı.

Galiz Orman. Ne yaptığımızı, onu ifşa edeceğimizi anlamış gibi saldırıyordu. Sarı Bataklıklar askerleri de artık Galiz Orman'ı tanıdıkları için kılıç ve bıçaklarıyla filizleri kesmeye koyulmuşlardı. Ama ilk sürgünlerin açtığı deliklerden daha fazlası gelmeye devam ediyordu. Dışarıda Marek'in koçbaşısı bir kez daha kapıya inince tepeden tırnağa sarsılmaya başladı. Sarmaşıklar kapının demir menteşelerine ve sürgüsüne sarılıp onları bir güzel parçaladı. Yüz yılların işçiliğini saniyeler içinde dağıtan turunculu kırmızılı bir sis, kan gibi yayıldı. Sürgünler menteşelerin içinden geçip cıvatalara sarılarak onları amansızca sallamaya başladı. Köşebentler büyük bir gürültüyle sallandı.

Sarkan ve ben duramazdık. Okumaya, heceleri hızla dilimizde şekillendirmeye, sayfalarını olabildiğince hızlı çevirmeye devam ettik. Ama *Çağrı* kendi hızında ilerliyordu. Hikâye aceleye gelmezdi. Yarattığımız muazzam büyü, kendi hikâyesinin ucunu kaçırmak üzere olan bir anlatıcı gibi şimdiden tökezlemeye başlamıştı. *Çağrı* bizi ele geçirmişti.

Kapının sağ alt tarafından büyük gürültüyle bir parça koptu. Açılan delikten daha kalın, uzun ve kıvrılmayan dallar içeri akmaya başladı. Bazıları askerlerin kolundan yakalayıp kılıçlarını ellerinden atarak onları boş bir çuval gibi yere fırlattı. Diğerleri kapının geniş sürgüsüne sarılıp santim santim, ilk yuvadan tamamen kurtarana kadar geri çekti. Dışardaki koçbaşı bir kez daha kapıya inince kapı, arkasındaki askerleri de savurarak ardına kadar açıldı.

Marek yine eyerinin üstünde ayağa kalkmış, savaş borusunu öttürüyordu. O kadar öfkeli, o kadar kana susamıştı ki birdenbire açılan kapıya bile dönüp bakmadı. Merdiveni saran sarmaşıklar, köşelere ve merdiven çatlaklarına doluşan kalın ve karanlık kökler sabah aydınlığında belli belirsiz görünüyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Marek hiç bakmadan atını onların üstünden geçirip kırık kapıdan geçerek merdivene yönelince şövalyeleri de arkasından içeri daldı. Kılıçları bir kan yağmuruyla inip kalkıyor, Baron'un adamlarıysa mızraklarıyla karşılık veriyordu. Atlar, etraftaki ölü adamlara çifte atıyor, can çekişerek kişniyordu.

Gözyaşlarım kitabın sayfalarına düşüyordu. Ama okumayı bırakamazdım. Sonra bir şey, nefesimle gümbürdeyerek beni sarstı. Büyü dilimde kayıyordu. Müthiş bir sessizlikten sonra Sarkan'la benim etrafımı saran derin uğultu bize hiç dokunmadan sesimizi emiyordu; sanki fırtınadan önceki sessizlikte, bomboş bir arazinin ortasındaydık ve etrafımızı saran gri bulutlar, biraz sonra ne olacağını bildiğimiz halde bize dokunmuyordu...

Bulunduğumuz yerden başlayan çatlaklar kitaba, koltuğa, platforma, yere, duvarlara yayılmaya başladı. Ahşap ve taşlar değil, dünya çatlıyordu. Çatlaklarda yalnızca kapkara bir boşluk vardı. Altın sarısı güzel *Çağrı* kitabı kendi kendine kapanıp derin suya atılan taş gibi gözden kayboldu. Sarkan kolumdan tutup beni koltuktan kaldırdı, platformdan indirdi. Koltuk, platform, hepsi boşluğa düşüyordu.

Sarkan son satırı durmaksızın teklarlayarak büyüye devam ediyor ya da en azından bırakmamaya çalışıyordu. Mırıldanarak da olsa ona yardım etmek istedim ama nefesim tükenmişti. Kendimi çok tuhaf hissediyordum, omuzlarım zonkluyordu ama başımı eğip baktığımda hiçbir sorun göremiyordum. Sonra yavaşça daha da aşağı baktım. Tam göğsümün altına bir ok saplanmıştı. Şaşkın şaşkın baktım. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Çatlaklar yukarıya ulaşınca zarif, upuzun mozaik camlar boğuk bir sesle çatırdadı ve rengârenk cam parçaları yağmur misali dökülmeye başladı. Çatlaklar her tarafa yayılıyordu. Adamlar açılan yarıklardan düşerken sessizlik onları çığlıklarıyla birlikte yutuveriyordu. Duvardaki iri taş parçaları zeminle birlikte kayboluyordu. Kulenin duvarları inliyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sarkan, vahşi bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi büyünün ucunu elinden geldiğince bırakmamaya çalışıyordu. Büyüye daha sıkı tutunmasına yardım ettim. Beni saran kolları, ağırlığımı demir gibi destekliyordu. Ayaklarım birbirine dolaşıyor, adeta sürünüyordu. Çok yanlış bir şeyi fark etmişim gibi göğsüme saplanan ağrı bütün bedenimi sardı. Çığlık atmadan nefes alamıyordum ama çığlık atacak kadar nefesim yoktu. Birkaç yerde bazı askerler hâlâ savaşmaya devam ederken diğerleri kuleden kaçıyor, yıkılan dünyadan uzaklaşmaya çalışıyordu. Marek'in ölü atını tekmeleyip ondan kurtulduğunu, ona doğru giden bir yarığın üstünden atlayıp geçtiğini gördüm.

Kraliçe, arkasında gün ışığıyla kırık kapılardan girince bir an gümüş kabuklu, yerden tavana kadar uzayan bir ağaç gördüğümü sandım. Sarkan beni peşinden sürükleyip merdivenden aşağı çekiştirdi. Arkamızdan kule sarsılıyor, koca koca taşlar peşimizden geliyordu. Sarkan, büyünün patlamaması için her adımda son satırı tekrarlamaya devam ediyordu. Ona yardım edemiyordum.

Gözlerimi yeniden açtığımda Kasia'nın endişeyle yanımda oturduğunu gördüm. Ortalık toz dumandı ama neyse ki duvarların çatırdaması durmuştu. Mahzenin duvarına yaslanmıştım. Yeraltındaydık. Merdiveni nasıl indiğimi bile hatırlamıyordum. Yakınlarda bir yerde olan Baron, şarap raflarını ve fıçıları, demir kapkacağı merdivenin altına yığarak kurdukları barikatı taşlarla destekleyen askerlerine emir yağdırıyordu. Merdivenin kıvrıldığı yere vuran gün ışığını görebiliyordum. Sarkan yanımda, iyice çatallaşan sesiyle aynı satırı durmaksızın okumaya devam ediyordu.

Beni, kulplarında yanık izi olan metal bir dolabın yanına götürdü. Başıyla işaret edip Kasia'yı kilidin yanına çağırdı. Kasia kulplardan tuttu. Kilitten alevler yükselip ellerini sarsa da Kasia dişlerini sıktı ve kilidi kırıp açtı. Dolapta, içinde usul usul parlayan sıvılarla dolu şişeler vardı. Sarkan birini alıp Kasia'ya beni işaret etti. Kasia bir ona, bir bana saplanan oka baktı. "Çıkarayım mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diye sordu. Sarkan itmesini işaret edince Kasia yutkunup başıyla onayladı. Yanıma çömelip, "Dayan, Niyeşka," dedi.

Kasia iki eliyle oku tutup tüylü kısmını kırdı. Okun içimdeki ucu titredi. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıp kapandı. Nefes alamıyordum. Okun üstündeki en kötü kıymıkları çabucak temizleyip mümkün olduğunca pürüzsüz hale getirdikten sonra beni yan çevirip korkunç bir şekilde yüklenerek oku iyice itti. Okun başı sırtımdan çıkınca aynı şekilde asılıp içimden çıkardı.

Ben acıyla inlerken hem önümden hem arkamdan kan fışkırmaya başladı. Sarkan şişeyi açtı. Sıvıyı avcuna döküp tenime, açık yaralarıma sürdü. Feci halde yakıyordu. Elim ayağım tutmadan onu itmeye çalıştım. Hiç oralı olmadan sıvıdan biraz daha sürmek için elbisemin önünü açınca, Kasia beni öne çekti ve sırtımdaki yaraya dökmeye başladılar. İşte o zaman çığlık attım, artık çığlık atabiliyordum. Kasia ısırayım diye bana bir bez verdi; sarsıla sarsıla ısırdım.

Ağrım azalacağına artmıştı. Ellerinden kurtuldum ve bir parçası olup hissetmeyi unutabilirmişim gibi soğuk, sert duvara yaslandım. Ağlaya ağlaya tırnaklarımı duvara geçirdim. Kasia'nın eli omzumdaydı. Derken en kötü kısmı geçiverdi. Nihayet kan durdu. Yeniden etrafımı görmeye, duymaya başladım: Merdivenlerdeki mücadele, birbirine çarpan kılıçların donuk sesi, taş duvarlar, metal gıcırtısı ve ara sıra duyulan çınlama. Barikattan kan sızıyordu.

Sarkan, kıpırdayıp duran ama hiç ses çıkmayan dudaklarıyla yanıma çökmüş, gerginlikten gözlerini sımsıkı yummuştu. Sarkan'ın elinde tutmaya çalıştığı *Çağrı*, bir tarafı suya kapılıp gitmiş, diğer tarafı çökmeye hazır kumdan bir kale gibiydi. Diğer yanı da yıkılırsa, hiçliğin bizi de kuleyle beraber yutup geride kocaman bir boşluk bırakıp bırakmayacağını, sonra o boşluğun, hiçbirimiz varolmamışız gibi kapanıp kapanmayacağını düşündüm. Sanki dağ geçidi ufalanıp yeryüzündeki o deliği kapatıverecekti.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sarkan gözlerini açıp bana baktı. Kasia'yı, arkasındaki fıçının üstünden korkulu gözlerle bakan çocukları işaret etti. Bir kez daha başıyla işaret etti: *Gidin.* Onları alıp kaçmamı, başka bir yere götürmemi istiyordu. Ben tereddüt edince de öfkeyle parlayan gözlerle bakıp eliyle boş zemini gösterdi. Kitap gitmişti: *Çağrı* kaybolmuştu. Büyüyü bitiremeyecektik ve onun gücü tükendiğinde...

Derin bir nefes alıp elimi elinin üstüne koydum ve büyüye devam ettim. Direndi. Yolumu bulmaya çalışarak kısa kısa nefesler alıp şarkı gibi mırıldanmaya başladım. Artık bir haritamız yoktu, sözleri hatırlayamıyordum ama daha önce de aynısını yapmıştık. Nereye gittiğimizi, neyi inşa ettiğimizi hatırlıyordum. Duvarı daha fazla kumla destekleyip dalgaları engellemek için uzun ve geniş bir çukur kazdım. Çeşitli hikâyelerden ve şarkılardan parçalar mırıldanmaya devam ettim. Zihnimdeki kumları üst üste yığmaya başladım. Sarkan bana nasıl yardım edeceğini bilememenin şaşkınlığıyla kendini geri çekti. Eline bir avuç ıslak çakıltaşı koyar gibi melodik bir sesle daha uzun bir şarkı söylediğimde, o da daha kararlı ve kendinden emin bir sesle şarkıma katıldı ve böylece ıslak kum duvarların dibine çakıltaşlarını tek tek döşeyerek kulemizi yükselttik.

Büyümüz yeniden büyüyüp daha sağlam oldu. Artık elimizden kayıp gitmiyordu. Sağını solunu kurcalayıp bir yol buldukça ona da gösterdim. Ben kuleye daha çok kum eklerken o da duvarları düzleştirip daha sağlam hale getiriyordu. Kulenin tepesine, dalgalanan bir flama yerine yapraklı bir dal diktik. Hâlâ doğru dürüst nefes alamıyordum. Göğsümde bir yanma, iksirin etkilediği yerlerde yoğun, sert bir acı hissediyordum ama büyü içimden geçip gidiyor, parlayıp çağlıyor, adeta içimden taşıyordu.

Adamlar bağırıyordu. Baron'un son adamları da diğer taraftan barikatı aşıyor, çoğu kılıçsız, bizim tarafa kaçmaya çalışıyordu. Adamların çığlığını önüne katan bir ışık vuruyordu merdivene. Askerler kaçanlara yardım edip onları aşağı indirdi. Zaten çok az

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kişi kalmıştı. Bu hareketlilik bitince ellerinde kalan son sopaları ve demir kazanları da yığının üstüne atıp geçidi mümkün olduğunca kapatmaya çalıştılar. Arkalarından Marek'in sesi yankılanınca Kraliçe'nin altın başını gördüm. Baron'un askerleri mızraklarıyla ona saldırıyor ama hiçbiri ona işlemiyordu. Barikat dağılıyordu.

Büyüyü bırakamazdık. Kasia ayağa kalktı, yeraltı mezarına inen kapıyı açtı. "Aşağı, çabuk!" dedi çocuklara. Merdivene koşturdular. Kasia kolumu tutup kalkmama yardım ederken Sarkan da zar zor ayağa kalktı. Kasia bizi içeri itti, yerden kılıcını aldı ve dolaptan bir kavanoz daha kaptı. "Bu taraftan!" diye bağırdı adamlara. Arkamızdan merdivene doluştular.

Çağrı da bizimle geldi. Arkamdan gelen Sarkan'la büyümüzü mırıldanarak merdivenden döne döne indim. Yukarıdan gelen sürtünme sesiyle içerisi daha da kararadı. Yukarıdaki askerlerden biri kapağı kapatmış olmalıydı. İki yanımızdaki kadim harfler karanlıkta usulca parlayıp fısıldayınca onların büyüsüne uymak için büyümüzü değiştirdiğimi fark ettim. Zihnimdeki kule de genişleyip büyürken asma katlar, pencereler, üstünde altın kubbe, üzerinde merdivenlerdeki gümüş yazılardan olan bembeyaz duvarlar belirdi. Sarkan'ın sesi yavaşladı. O da görmüştü: Yüzyıllar önce yıkılan eski kule. Her yanımızı ışık sarmıştı.

Merdivenin sonundaki yuvarlak odaya doluştuk. Kasia eski demir mumluklardan birini alıp altıyla mezarlara açılan duvarı kırana, tuğlaları devirene kadar oda çok boğucuydu ve hepimize yetecek kadar hava yoktu. Çocukları duvarda açtığı gedikten içeri iterken dışarıya da taze hava geldi. Onlara eski kralın lahitinin arkasına saklanmalarını söyledi.

Yukarıdan, kırılan taşların sesi geliyordu. Kraliçe, Marek ile adamlarını peşinden sürükleyip arkamızdan geliyordu. Yüzlerinden korkuları okunan birkaç düzine asker odaya doluşup duvara yaslandı. Üstlerinde sarı üniformaları, daha doğrusu üniformalarından geriye kalan çaputları vardı, yani bizdendiler ama hiçbirinin yüzünü hatırlamıyordum. Baron'u göremedim. Uzaktan

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yine kılıç sesleri geldi; Sarı Bataklıklar'dan kalan son askerler merdivenlerde savaşmaya devam ediyordu. *Çağrı'nın* ışığı hızla odayı doldurdu.

Marek kılıcını merdivendeki son adama saplayıp onu yere devirdi. Askerler büyük bir şevkle onu karşılamak için ileri atıldılar: Sonunda karşılarında anladıkları, mağlup edilebilecekleri bir düşman vardı. Ama Marek bir darbeyi kalkanıyla karşıladı, eğilip kılıcını aldı ve ona saldıran adama sapladı; dönüp diğer adamın kellesini uçurdu; dönmeyi bitirirken de kılıcının kabzasıyla başka bir adama vurup tekrar öne atılarak kılıcını bir diğerinin gözüne sapladı. Kasia kılıcını çekip vahşi bir çığlık atarak önüme geçti ama daha o çığlığını bitiremeden adamların hepsi yere yığılmıştı.

Sonunda *Çağrı'yı* tamamladık. Ben son üç kelimeyi okudum, Sarkan onları tekrarladı ve bir kez de birlikte mırıldandık. Mermer duvarlar alev almış gibi odaya göz alıcı bir ışık yayıldı. Marek açtığı yoldan ilerlerken Kraliçe de arkasından geliyordu.

Kraliçe'nin kılıcından kan damlıyordu. Yüzü sakin, soğukkanlı ve dingindi. Güçlü ve yoğun bir ışık içini dışını yalayıp geçti ama lanetten herhangi bir iz yoktu. Marek ve arkasındaki Solya da temizdi. Kraliçe'nin üstünden süzülen ışık onları da aydınlatıyordu ve hiçbirinde gölge yoktu. Yalnızca katı bir bencillik ve çivili başkent duvarları gibi bir gurur parlıyordu yüzlerinde. Ama Kraliçe'de onlar da yoktu. Şaşkın, nefes nefese ona baktım. İçinde lanet yoktu.

İçinde hiçbir şey yoktu. *Çağrı*'nın ışığı dosdoğru içinden geçiyordu. İçten içe çürümüştü, bedeni bomboş bir ağaç kabuğu gibiydi. İçinde lanet bulaşacak hiçbir şey kalmamıştı. Çok geç anladım: Biz Galiz Orman'a Kraliçe Hanna'yı bulmaya gitmiştik, o da aradığımızı bulmamıza izin vermişti. Oysa bulduğumuz şey kof bir kalıntı, özağacı çekirdeğinin bir zerreciğiydi. Biz bütün testlerimizi bitirip bir sorun olmadığına inanana kadar bekleyen bomboş bir kukla. Böylece Galiz Orman yeniden iplerini eline alabilecekti.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Işık içinden akmaya devam ettikçe, bir buluta bakarken bir kadın yüzü görür gibi yavaş yavaş Galiz Orman'ı görmeye başladım. Galiz Orman oradaydı, içindeki tek şey oydu. Altın sarısı saç telleri yaprakların solgun damarları; kolları ağacın dalları; ayaklarıysa çok derinlere uzanan köklerin yeryüzündeki sürgünleriydi.

Arkamızdaki duvara, gedikten yayılan mavi alevlerin geldiği yeraltı mezarına bakarken yüzü ilk kez değişti; kuvvetli bir rüzgârda savrulup eğilen söğüdün fırtınanın öfkesini hissedişini andıran bir değişim. Galiz Orman'daki o canlandırıcı güç her neyse, buraya daha önce de gelmişti.

Kraliçe Hanna'nın bembeyaz yüzü, suyla yıkanan boya gibi, Çağrı'nın ışığında silinip gidiyordu. Altında başka bir kraliçe; teninde kızılağaç kabuğunu andıran desenlerle, aralarında kırmızı, sarı ve sonbahar kahverengisi tonlarının bulunduğu siyaha çalan yeşil saçlarıyla, tamamen kahverengi, yeşil ve altın sarısından oluşan bambaşka bir kraliçe vardı. Biri altın sarısı saçlarını tel tel ayırıp araya beyaz kurdele geçirerek güzelce örmüş, başına taç gibi sarmıştı ve kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen, üstünde eğreti duran bembeyaz bir elbise giymişti.

Kraliçe ile aramızda yatan ölü kralın vücut hatlarının şekillenmeye başladığını gördüm. Altı adam, bembeyaz kefeninin içinde, perde inmiş gözleri, donuk ve hareketsiz yüzüyle onu taşıyordu. Kralı mezara taşıyıp beyaz kefeni vücuduna sararak yavaşça taş lahite yerleştirdiler.

Çağrı'nın ışığındaki diğer kraliçe adamların peşinden mezar odasına indi. Gelip tabutun üstüne eğildi. Olup bitenleri anlayamamanın şaşkınlığı dışında yüzünde herhangi bir keder belirtisi yoktu. İncecik dallar gibi kıvrılan upuzun parmaklarıyla kralın yüzüne, gözkapaklarına dokundu. Kraliçe korkup elini çekerek adamların önünden çekildi. Tabutun kapağını kapattıklarında üstünde mavi bir alev belirdi. Kraliçe büyük bir şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Adamlardan biri bizim duyamadığımız bir şeyler söyledi kadına; muhtemelen orada istediği kadar kalabileceğini söyledi, eğilip başıyla selam verdikten sonra kadını orada bırakıp diğerleriyle geldikleri yarıktan çıkıp gittiler. *Çağrı*, aradan geçen bunca zamana rağmen, arkasını dönüp giden adamın yüzündeki soğuk ve kararlı ifadeyi yakalamayı başarmıştı.

Galiz Orman Kraliçesi o ifadeyi görmemişti. Ellerini üstüne koyduğu taş tabutun başında durmuş, Marişa gibi, bomboş gözlerle tabuta bakıyordu. Ölüme anlam veremiyordu. Mavi aleve, titreyişine baktı. Dönüp yaralı ve şaşkın bir yüzle odaya bakındı. Duvardaki delik, tuğlalarla kapatılıyordu. Onu mezara kapatıyorlardı.

Kısacık bir an o tarafa baktıktan sonra çabucak gidip deliğin önünde diz çöktü. Deliğin büyük kısmını kapatan adamlar hızlı çalışıyor, onlar çalışırken soğuk suratlı adam da büyülü sözler mırıldanıyor ellerinden çıkan mavi ve gümüş renkli kıvılcımlarsa harç gibi, duvarı birleştiriyordu. Kraliçe itiraz eder gibi elini delikten uzattı. Adam yüzüne bakmadığı gibi, hiçbir şey de söylemedi. Hiçbiri ona bakmadı. Elini içeri itip son tuğlayı da yerine koyarak deliği kapattılar.

Öylece durdu. Şaşkındı, öfkeliydi, kafası karışmıştı ama henüz korkmuyordu. Bir şey yapacakmış gibi elini kaldırdı. Arkasındaki mavi alev, taş lahitin üstünde titreyip duruyordu. Duvardaki harfler ışıkta parlıyor, merdivenden aşağı inen cümleyi tamamlıyordu. Kraliçe etrafında dönerken ben de onunla birlikte cümleyi okudum: KIPIRMADAN, TERK ETMEDEN, SONSUZA DEK İSTİRAHAT ET, SONSUZ OL, diye yazılmıştı ama kralın mezarı için yazılan bir şiir değildi. Burası mezar değil, zindandı. *Onun* için yapılan bir zindan. Dönüp duvarlara vurmaya, çaresizce tuğlaları itmeye, parmağını çatlaklara sokmaya çalıştı. Korkusu onu ele geçiriyordu. Buz gibi soğuk sert taşın içine hapsolmuştu. Duvarları dağların bağrından aldıkları taşlarla örmüşlerdi. Oradan çıkamazdı. Başaramazdı...

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Galiz Orman Kraliçesi bu anıları bir kenara attı. *Çağrı*'nın ışığı kırılıp tabutu su gibi süpürüp geçti. Sarkan geri çekildi; ben neredeyse duvara çarpıyordum. Yine yuvarlak odadaydık ama Kraliçe'nin korkusu duvara çarpan bir kuş gibi çırpınıp duruyordu göğsümde. Güneşten, sudan, havadan mahrum bırakılmıştı. Ama yine de ölemiyordu. Ölmemişti.

Kısmen Kraliçe Hanna'nın yüzünün arkasına saklanmış ama görüdeki kraliçeden bambaşka biri olarak yanımızda duruyordu. Bir şekilde oradan çıkmayı başarmıştı. Özgürlüğüne kavuşmuş ve sonra... onları öldürmüş müydü? Öldürmüştü ama sadece onları değil, onların sevdiklerini, çocuklarını ve tüm halkı öldürmüş, onları yutup en az onlar kadar kötü bir canavara dönüşmüştü. Galiz Orman onun eseriydi.

Karanlıkta yılan gibi değil, hışırdayan yapraklar, rüzgârda birbirine sürtünen dallar gibi usulca tıslayıp öne ilerleyince sürgünler fokurdayarak merdivenden inip son askerleri de el ve ayak bileklerinden, boğazlarından yakalayıp duvarlara, tavana sürükleyerek Kraliçe'nin yolunu açtılar.

Sarkan ve ben hâlâ ayakta durmaya çalışıyorduk. Kasia kendini bize siper edip dalları keserek bizi korumaya çalışıyor ama diğer dallar yılan gibi kıvrılıp onun arkasına ve lahite uzanıyordu. Çocukların etrafını sarıp onları sürüklemeye başladılar, Marişa çığlık atarken Staşek beceriksizce sürgünleri kesmeye çalıştı ama onu da kıskıvrak yakaladılar. Kasia, yüzünde hepimizi koruyamamanın hüznüyle bizden bir adım uzaklaşıp çocuklara yöneldi.

Derken Marek ileri atıldı. Kenarları parlayan kılıcıyla dalları kesmeye başladı. Kraliçe ile çocukların arasına girip kalkanı tuttuğu eliyle onları güvenli mezar odasına soktu. Kraliçe'nin karşısına dikildi. Kraliçe de onun karşısına dikilince Marek korkusuz bir sesle, "*Anne*," dedi ve kılıcını bırakıp kadının bileklerinden tuttu. Kraliçe yavaşça başını kaldırırken Marek gözlerinin içine baktı. "Anne," dedi. "Ondan kurtul. Benim Marek... Mareçek. Bana dön."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Duvara tutunarak ayağa kalktım. Marek kararlılıkla, özlemle yanıyordu. Zırhı kan ve dumana bulanmış, yüzündeki uzun, kırmızı çizgiyle bir an küçücük bir çocuğa hatta şevkle dolu bir azize benzedi. Ve Kraliçe ona baktı, elini göğsünün üstüne koydu ve onu öldürdü. Kraliçe dikenlere, ince dallara dönüşen parmaklarını Marek'in zırhına geçirip elini yumruk yaptı.

Şayet Kraliçe Hanna'dan geriye kalan bir şey, ufacık bir irade kırıntısı varsa bile onu da o sırada küçücük bir merhamet göstermekle harcadı: Marek yenildiğini öğrenemeden öldü. Yüzü hiç değişmedi. Bedeni Kraliçe'nin elinden yavaşça kaydı. Fazla bir şey değişmemiş, yalnızca Kraliçe'nin elini soktuğu zırhında bir delik açılmıştı. Marek sırtüstü yere düşerken zırhı taş zeminde çınladı ama yüzü hâlâ aydınlık ve kendinden emindi; Kraliçe'nin onu duyacağından, zafer kazanacağından *emindi*. Bir kral gibi görünüyordu.

O kendinden emin haline kapılıp gitmiştik. Bir an şaşkınlıktan donakaldık. Solya derin bir nefes aldı, yıkılmıştı. Sonra Kasia ileri atılıp kılıcını savurdu. Kraliçe kılıcıyla darbesini engelledi. Öylece kilitlenip kalarak birbirlerine yüklenirken kılıçlarından kıvılcımlar çıkıyordu ve Kraliçe öne doğru abanarak Kasia'yı yere indirmeye başladı.

Mırıldanmaya başlayan Sarkan'ın dilinde bir ateş ve sıcaklık büyüsü dolanırken Kraliçe'nin ayaklarının etrafından sarılı kırmızılı alevler yükselip onu yakmaya başladı. Kasia'nın tenine değdikçe onu da karartıyor, iki kılıcı da yutuyorlardı. Kasia yana yuvarlanmak zorunda kaldı. Kraliçe'nin gümüş zırhı eriyip parlak bir sıvı halinde üstünden akarak ayaklarının dibinde üstü kararmış bir kabukla kaplandı; elbisesi alev alev yanıyordu. Ama ateş, bedenine değmiyordu; bembeyaz kol ve bacakları sapasağlamdı, en ufak bir hasar yoktu. Solya da beyaz alevlerini Kraliçe'ye fırlatmaya başlamıştı ve büyüsü Sarkan'ınkiyle birleştiğinde alevleri maviye dönüyor, iç içe geçen mavi alevler Kraliçe'nin bedenini sarıyor, içeri girebilecekleri herhangi bir zayıflık arıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarkan'ın elini tutup büyümle onu besleyerek ateşiyle Kraliçe'ye darbe indirmesine yardım ettim. Ateşi dalları kavuruyordu. Hayatta kalan askerler düşe kalka merdivenlere tımanıyorlardı; en azından onlar kaçıyordu. Aklıma bir sürü başka büyü geldiyse de işe yaramayacaklarını biliyordum. Ateş onu yakmıyor, ne kadar uğraşırsak uğraşalım, kılıç kesmiyordu. Dehşetle, Çağrı'nın çökmesine izin vermeseydik o sonsuz hiçlik onu yutar mıydı diye merak etmeden duramadım. Gerçi o da işe yaramazdı. Çünkü Kraliçe bitmek bilmiyordu. Yere açacağımız her çukuru doldurur yine de zerre kadar tükenmezdi. O Galiz Orman'dı ya da Galiz Orman oydu. Kökleri çok derindeydi.

Sarkan fırsat buldukça soluklanıyordu. Beyaz alevleri sönmeye yüz tutan Solya ise tükenmiş, merdivene çökmüştü. Sarkan'a daha fazla güç vermeye çalıştım ama çok geçmeden o da bitap düşecekti. Kraliçe bize baktı. Gülümsemedi. Yüzünde henüz bir zafer sevinci yoktu ancak bitmek bilmez bir hiddet ve zafer kazandığını bilmenin gururu vardı.

Kasia Kraliçe'nin arkasında ayağa kalktı. Aloşa'nın kılıcını omzundan çekti. Kraliçeye savurdu.

Kılıç Kraliçe'nin boğazını kesip yarısına kadar saplandı. Kulak zarımı yırtan, salonu karanlığa gömen acı bir uğultu yükseldi. Kraliçe'nin yüzü dondu. Kılıç daha fazlasını isteyerek, sonsuz bir susamışlıkla içti, içti, içti... Uğultu büyüdükçe büyüdü.

Sanki dipsiz bir uçurum ile hızla çağlayan bir nehir arasında bir savaş vardı. Hepimiz olanlara bakarak, umutla, öylece donup kalmıştık. Kraliçe'nin yüzündeki ifade değişmedi. Kılıcın boğazına saplandığı yerden, Kraliçe'nin etine tutunmaya çalışan siyah, parlak bir sıvı, bir bardak temiz suya dökülen mürekkep gibi yaranın çevresine yayılıyordu. Elini yavaşça kaldırıp parmaklarıyla yarasına dokununca parlak siyah sıvının bir kısmı parmaklarına bulaştı. Parmaklarındaki sıvıya baktı.

Sonra yüzünde beliren bir aşağılamayla, büyük bir aptallık yaptığımızı söylermiş gibi başını hafifçe sallayarak bize baktı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sahibinin iplerini bıraktığı bir kukla gibi başı, vücudu ve kolları sallanarak birdenbire dizlerinin üstüne düştü. Sonra Sarkan'ın alevleri Kraliçe Hanna'nın bedenini sardı. Altın sarısı kısacık saçlarından bir duman bulutu yükselirken derisi kararıp dağıldı. Yanan etinin altından solgun bir parıltı yayıldı. Bir an işe yaradığını, kılıcın Galiz Orman Kraliçesi'nin ölümsüzlüğünü kırmış olabileceğini düşündüm.

Ama solgun beyaz duman, etindeki çatlaklardan dalga dalga dışarı sızıp kükreyerek, bir zamanlar Galiz Orman Kraliçesi'nin zindanından kaçtığı gibi yanımızdan kaçıp gitti. Aloşa'nın kılıcı onu içmeye devam etmek, kaçan dumanı yakalamak istedi ama duman büyük bir hızla uzaklaşıyor, kılıcın aç pençelerinden kurtuluyordu. Bir kısmı merdivene yönelince Solya başını örttü; bir kısmıysa havalandırmadan çıkıp giderken içeride kalanı mezar odasına dolarak daha önce fark etmediğim incecik çatlaklardan kaçıp gitti. Kasia kendini çocuklara siper etmiş; Sarkan'la ben de duvara yaslanıp ağzımızı kapatmıştık. Galiz Orman Kraliçesi'nin yağlı özü, lanetin dehşeti, kuru yaprakların tatlı kokusu ve küfleriyle üstümüzden geçip gitti.

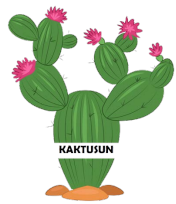
Ve böylece Galiz Orman gitti... Galiz Orman Kraliçesi kaybolup gitti.

Kraliçe Hanna'nın bomboş kalan bedeni, yanan bir kütük gibi küle dönüp ufalanarak dağıldı. Aloşa'nın kılıcı yere düşüp çınladı. Yalnızca biz kalmıştık, odadaki tek ses, hırıltılı nefeslerimizdi. Hayatta kalan tüm askerler kaçmıştı. Ölüleriyse sürgünler ve alevler yutmuş, geride yalnızca beyaz mermerde belli belirsiz izlerini bırakmıştı. Kasia yavaşça doğrulup oturunca çocuklar etrafını sardı. Korkudan ve çaresizlikten sarsılarak dizlerimin üstüne düştüm. Marek'in açık kalan eli yakınımda, yerdeydi. Odanın ortasında, yanmış taş ve erimiş çelikle çevrili yüzü, hiçbir şey görmeyen gözlerle tavana bakıyordu.

Siyah kılıç havaya karışmaya başlamıştı. Bir an sonra geriye kabzasından başka bir şey kalmadı. Aloşa'nın kılıcını kullanmıştık ve Galiz Orman Kraliçesi hâlâ hayattaydı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Çocukları kuleden dışarıya, altı bin adamdan geriye kalan enkaza vuran inanılmaz derecede parlak gün ışığına çıkardık. Şimdiden cesetlere üşüşen sinekler ve karga sürüleri, biz çıkınca havalandılar ve ayak altından çekilmemizi bekleyerek duvarın üstüne tünediler.

Bir kan gölünün içinde, mahzendeki şöminenin duvarına yaslanmış, donuk ve görmeyen gözlerle bakan Baron'un yanından geçtik. Kasia, Baron'un yanında cansız yatan silah arkadaşlarından birinin elinde hâlâ kırılmamış bir uyku iksiri şişesi bulmuştu. Kapağını açıp hemen oracıkta çocuklara birer yudum vermişti. Zaten görmeleri gerekenden fazlasını görmüşlerdi.

Şimdiyse Staşek hareketsizce Kasia'nın omzundan sarkıyor, Marişa da Sarkan'ın kucağında uyuyordu. Kusamayacak kadar içim dışıma çıkmış, ağlayamayacak kadar kurumuş halimle arkalarından yürüdüm. Hâlâ göğsümü yakan kesik kesik nefesler alıyordum. Yanımda yürüyen Solya zaman zaman fazlasıyla yüksek, zırhlı ceset yığının üstünden geçerken elimi tutup bana yardım ediyordu. Onu esir almamıştık; rüya görmediğini bilen ama bütün bunların rüya olmasını isteyen bir insanın şaşkın bakışlarıyla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

peşimizden gelmişti. Hatta mahzendeyken, pelerininden geriye kalanı küçük prensesin üstüne örtmesi için Sarkan'a vermişti.

Kule kısmen de olsa hâlâ ayaktaydı. Büyük salonun zemini, Kraliçe'nin aşağıdaki cesedi gibi yanıp kavrulmuş, ölü dallar ve sürgünlerle sarılmış kırık döşeme taşlarından oluşan bir labirente dönmüştü. Kolonların bazıları tamamen yıkılmıştı. Tavanda, üstümüzdeki kütüphanenin zemininde bir delik açılmış, sandalyelerden biri oraya sıkışmıştı. Biz çıkarken Sarkan moloz ve taş blokların üstünden tırmanıp oraya bakmıştı.

Marek'i dışarıda tutmak için yaptığımız duvarlar boyunca yürümek zorunda kaldık. Açtığımız tünellerden geçerken eski taşlar bana hüzünle fısıldıyordu. Terk edilmiş kampa gelene kadar canlı birini görmedik. En azından orada birkaç asker kalmış, erzağı karıştırıyorlardı; birkaçı da ellerinde gümüş kupalarla çıkıp bizi görünce tabana kuvvet kaçtılar. Herkesin ölmediğini görmek, hayatta kalan başka birinin sesini duymak, bir düzine gümüş kupaya değerdi. Ama hepsi ya kaçtı ya da çadırların ve erzak yığınlarının arkasına saklanıp bize baktı. Ölüm sessizliği çöken savaş alanında öylece dururken kim olduklarını hatırladım. "Topçular."

Taşa dönen askerlerse yoldan çekilmiş, gözleri kuleye sabitlenmiş halde hâlâ oradalardı. Birçoğu tamamen kırılıp ufalanmamıştı. Sessizce yanlarında durduk. Hiçbirimizin büyüyü bile bozacak gücü kalmamıştı. Sonunda Sarkan'a yanaştım. Marişa'yı diğer omzuna alıp elimi tuttu.

Büyüyü bozacak kadar güç toplamayı başardık. Taşlar çözülürken ansızın geri gelen zaman ve havayla kıvranıp kıpırdanmaya başladılar. Kimi parmaklarını kaybetmiş, kiminde taşların kırılmasıyla yaralar açılmıştı ama bunlar, herhangi bir büyü kadar korkunç seslerle kükreyen topları idare eden eğitimli adamlardı. Bizi görünce fal taşı gibi gözlerle geri çekildiler ama neyse ki Solya'yı tanıdılar. "Bir emriniz var mı, efendim?" diye sordu biri, kararsızlıkla.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Bir an boş gözlerle arkasına baktı, sonra aynı kararsızlıkla bize döndü.

Önceki gün fazlaca kullanılmaktan toza bulanan yolda hep birlikte Olşanka'ya yürüdük. Dün. Düşünmemeye çalıştım: Dün altı bin adam bu yoldan yürümüştü ama bugün hiçbiri yoktu. Cesetleri siperlerde, salonda, mahzende, döne döne inen uzun merdivenlerdeydi. Yürürken toza bulanan yüzlerini görüyordum. Olşanka'dan birileri geldiğimizi görmüş, Boris yolun kalanını geçmemiz için arabasını getirmişti. Tekerler döndükçe arabanın arkasında un çuvalları gibi sallanıyorduk. Tekerlekler, dinlediğim tüm savaş ve çarpışma hikâyelerindeki gibi gıcırdıyor, atların nalları yere değdikçe davul sesini andırıyordu. Bütün o hikâyeler böyle, savaştan evine yorgun argın dönen birileriyle bitmiş olmalıydı ama şarkılarda bu kısımlar hiç anlatılmazdı.

Boris'in karısı Natalya uyumam için beni Marta'nın eski odasına, gün ışığıyla dolu, raflardan birinde eski püskü bir bez bebek ve yatakta küçük bir yorganı olan küçücük bir odaya götürdü. Marta artık kendi evine dönmüştü ama odasını değiştirmemişlerdi ve oda beni sıcacık kollarına alırken Natalya'nın alnımdaki eli anneminki gibi uyu, uyu, uyu diyordu; canavarlar gelmeyecek. Ona inanmak istercesine gözlerimi yumdum.

Akşama kadar uyudum. Alacakaranlığın maviye döndüğü ılık bir yaz akşamıydı. Evde tanıdık bir telaş vardı; biri akşam yemeği hazırlıyor, diğerleri günlük işlerini bitirmiş, eve dönüyordu. Uzun süre kıpırdamadan pencerenin önünde oturdum. Benim ailemden çok daha zenginlerdi; evlerinin üst katı yalnızca yatak odalarına ayrılmıştı. Marişa büyük bahçede, çoğu kendinden büyük dört çocuk ve bir köpekle koştururken üstündeki yeni pamuklu elbisesi çimen lekesi içinde kalmış, özenle örülen saçı dağılmaya başlamıştı. Staşek ise, çocuklardan biri onun yaşlarında bir oğlan olmasına rağmen, kapının önüne oturmuş, onlara bakıyordu. Dimdik ve bir kilise kadar vakur omuzlarıyla, en basit giysilerle bile sıradan bir çocuğa benzemiyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Onları Kralia'ya geri götürmeliyiz," dedi Solya. Biraz dinlenince o korkunç özgüveni kısmen geri gelmiş, başından beri bizimleymiş, grubumuzun bir parçasıymış gibi yanımıza oturmuştu.

Hava kararmıştı, çocukları yatırmıştık. Elimizde soğuk erik konyağı dolu kadehlerle bahçede otururken yetişkin gibi davranmaya çalıştığımı fark ettim. Ailelerimiz sandalyelerinde otururken veya ağaçların gölgesindeki salıncakta misafir ağırlarken hasat ve aileleri hakkında sohbet eder, biz çocuklarsa neşeyle koşturup ya yabanmersini ve kestane toplar ya da ebelemece oynardık.

Büyük ağabeyim, Malgosia'yla evlendikten sonra bir anda bizimle oynamayı bırakıp büyüklerle oturmaya başlamalarını hatırladım: Beni de sinsice ele geçirmesine izin vermeyeceğim güçlü bir simya gibiydi. Sadece şarkılarda geçen hikâyelerden fırlayan konular değil, hayatın gerçekleriymiş gibi taht kavgaları ve cinayetler hakkında büyük bir ciddiyetle konuşmak bir yana, burada oturmak bile bana gerçeküstü geliyordu.

Tartışmalarını dinlemek bile bana tuhaf geliyordu. "Prens Staşek derhal taç giymeli ve bir kral naibi atanmalı," diye devam etti Solya. "Gidna Arşidükü ve Varşa Arşidükü, en azından..."

"Bu çocuklar büyükbaba ve büyükanneleri dışında hiçbir yere gitmiyorlar," dedi Kasia, "yol boyunca onları sırtımda taşımam gerekse bile."

"Sevgili kızım, anlamıyorsun..." dedi Solya.

"Ben senin sevgili kızın değilim," dedi Kasia, onu susturan bir keskinlikle. "Şimdi Kral Staşek ise mesele yok. Kral onu ve Marişa'yı annelerinin ailesine götürmemi istedi. Biz de oraya gideceğiz."

"Başkent her halükârda çok yakın." Sarkan sabırsızca ve kibirle parmaklarını masaya vuruyordu. "Varşa Arşidükü'nün, Kral'ın Gidna Arşidükü'nün elinde olmasını istememesini *gerçekten* anlıyorum," diye ekledi sertçe, Solya cevap vermeye hazırlanırken. "Ama umurumda değil. Kralia eskiden de güvenli değildi, Bundan sonra da güvenli olmayacaktır."

BELONGS TO KAHVES TEAM

"Ama hiçbir yer güvenli olmayacak," dedim afallamış gibi. "Uzunca bir süre." Sanki hepsi evi nehrin hangi tarafına inşa edeceklerini tartışıyor ama yandaki ağaçta sel sularının seviyesini gösteren kapı yüksekliğindeki işareti görmüyorlardı.

Kısa bir sessizlikten sonra Sarkan, "Gidna okyanusun üstünde. Kuzeydeki kaleler, önemli bir savunma hattı oluşturacak şekilde..."

"Yine de Galiz Orman gelecek!" dedim. Geleceğini biliyordum. Galiz Orman Kraliçesi'nin yüzüne bakmış ve yüzüme çarpan benzersiz gazabını hissetmiştim. Sarkan, dev dalgaları engelleyen taş bir baraj gibi Galiz Orman'ı yıllar yılı engellemiş, gücünü binlerce dereye, güç kuyularına ayırıp tüm vadiye yaymıştı. Ama o baraj da ilelebet dayanmazdı. Galiz Orman bugün olmasa bir hafta sonra, bir yıl sonra o barajı da yıkardı. Bütün o kuyuları, dereleri yeniden ele geçirip kükreyerek dağın eteklerine dayanacak, daha da güçlenip geçidi aşacaktı.

Hiçbir şey onları durdurmayacaktı. Polnya ordusu dağılmış, Rosya ordusu ağır yara almıştı ve Galiz Orman bir, iki ya da on çarpışmayı kaybetmeyi göze alırdı ama tutunacağı yerler bulacak, tohumlarını her yana saçacak, bir dağ geçidinden veya başka yerden geri püskürtülse bile durum değişmeyecekti. Yine de gelecekti. *Kraliçe* gelecekti. Staşek ile Marişa büyüyüp yaşlanana, hatta ölene kadar Galiz Orman'ı engelleyebilirdik ama Boris ile Natalya'nın bahçede onlarla koşturan torunları ne olacaktı? Onların, giderek uzayan gölgelerin altında büyüyecek çocukları ne olacaktı?

"Polnya arkamızda alev alev yanarken Galiz Orman'ın yayılmasını engelleyemeyiz," dedi Sarkan. "Rosyalılar Marek'in öldüğünü duyar duymaz intikam için Ridva'yı geçip..."

"Galiz Orman'ın yayılmasını hiçbir şekilde engelleyemeyiz!" dedim. "Zaten hep bunu yaptılar, sen yıllardır bunu yapmaya çalışıyorsun. Onu temelli durdurmalıyız. *O kadını* durdurmalıyız."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Sarkan bana ters ters baktı. "Aman ne harika bir fikir. Aloşa'nın kılıcı onu öldüremediyse hiçbir şey öldüremez. Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Ona bakarken,karnımda düğümlenen korkuyu onun gözlerinde de gördüm. Yüzü sakindi. Dik dik bakmayı kesti. Gözlerini benden ayırmadan sandalyesine gömüldü. Solya şaşkın gözlerle bize bakıyor, Kasia endişeli gözlerle beni izliyordu. Ama yapacak başka bir şey yoktu.

Sesim titreyerek, "Bilmiyorum," dedim Sarkan'a. "Ama bir şey yapacağım. Benimle Galiz Orman'a gelir misin?"

Kasia, Olşanka'nın ilerisindeki dörtyol ağzında kararsız ve kahırlı, yanımda duruyordu. Gökyüzü sabahın pembeye çalan gri rengiyle aydınlanıyordu. "Niyeşka, sana yardımım dokunursa," dedi usulca ama sözünü bitirmesine fırsat vermeden başımı iki yana salladım. Ben yanağından öperken o da usul usul bana sarıldı. Gözlerimi kapayıp ona sımsıkı sarıldığımda yine çok uzak bir gölgenin altında birbirine sarılan mutlu kızlar oluvermiştik sanki. Sonra güneş yola inip tenimize değdi. Ayrıldık; o altın gibi ışıldarken gerçek olamaycak kadar güzel ve sertti; benim ellerimdeyse büyü vardı. Yüzünü ellerimin arasına aldım, alın alına verdik, sonra arkasını döndü.

Staşek ile Marişa arabada Solya'nın yanına oturmuş, endişeli gözlerle Kasia'ya bakıyor, askerlerden biri de arabayı sürüyordu. Savaştan ve kuleden kaçan Sarı Bataklıklar askerleri ile Marek'in askerleri kule yıkılmadan yürüyerek kasabaya gelmişlerdi. Hepsi bir araya gelmişti. Artık düşman değillerdi, zaten başından beri düşman değillerdi. Marek'in askerleri de kralın torunlarını kurtarmak için savaştıklarını düşünüyorlardı. Galiz Orman Kraliçesi askerleri satranç tahtasına dizip bir kenarda oturmuş, birbirlerini öldürmelerini izlemişti.

Yük arabası, yıl sonunda Sarkan'a gönderilecek erzakla doluydu. Sarkan atlar ve araba için Boris'e altın vermişti. "Onları

BELONGS TO KAYNOS TEAM

götürünce de sana para verecekler," dedi para kesesini uzatırken. "Aileni de al götür, bu para yeni bir hayata başlamanıza yeter."

Boris, Natalya'ya baktı. Kadın başını iki yana salladı. Boris dönüp, "Burada kalacağız," dedi.

Sarkan homurdanarak arkasını döndü. Aptallık ettiklerini düşünüyordu. Boris'le göz göze geldim. Vadinin ayaklarımın altındaki mırıltısı *yuva* diye şakıyordu. Ayakkabılarımı giymeden evden çıkmış, yumuşak çimenleri, o gücü çıplak ayaklarımla hissetmek istemiştim. O yüzden Boris'in neden gitmek istemediğini, Dvernik'e gidip ailemden gitmelerini istesem neden oradan ayrılmak istemeyeceklerini biliyordum. "Teşekkür ederim," dedim Boris'e.

Araba gıcırdayarak yola koyuldu. Askerler arkaya doluştu. Arabanın arkasında oturup kollarını çocuklara dolayan Kasia, askerlerin adımları havayı bozbulanık bir toz bulutuna çevirip ben hiçbirinin yüzünü görmez olana kadar gözlerini ayırmadan bana baktı. Sarkan'a döndüm. Sert, amansız bir yüzle bana bakıyordu. "Pekâlâ?" dedi.

Boris'in büyük evininin önündeki yoldan geçip değirmenin gıcırdayarak ağır ağır dönen ahşap çarkına doğru yürüdük. Nehir çağıl çağıl akıyordu. Ayağımızın altındaki yol önce incecik çakıltaşlarına, köpüren suya yaklaştığımızdaysa kaygan bir yola dönüştü. Kıyıya çekilmiş birkaç sandal vardı. En küçüğünü çözüp nehre ittik. Ben eteğimi topladım, Sarkan çizmelerini sandala attı. Pek zarif olmasa da sırılsıklam ıslanmadan sandala binmeyi başardık ve Sarkan küreklere asıldı.

Sırtını Galiz Orman'a verip, "Benim için tempo tut," dedi. O kürek çekerken ben de usulca Yaga'nın hızlandırma büyüsünü mırıldandım, kıyı bulanıklaşarak gözden kayboldu.

Burgaç, yükselen kızgın güneşin altında durgun ve berrak akıyordu. Güneşin ışıkları suya yansıyordu. Hızla nehrin üstünde kayıyor, tek bir kürek darbesiyle bir kilometre yol alıyorduk. Poniets kıyılarında, yanlarında beyaz kumaş yığınlarıyla çamaşır

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yıkayan ve bir sinekkuşu kadar hızla geçişimizi izleyen kadınları, Viosna yakınlarından geçerken altında kaldığımız kiraz ağaçlarında tomurcuklanan meyveleri, suya dökülen taçyapraklarını gördüm. Dvernik'i görmesem de ne zaman yanından geçtiğimizi biliyordum. Nehirde köyün bir kilometre doğusuna düşen kıvrımı fark ettiğimde kilisemizin tepesindeki parlak pirinç horozu görmek için arkama bakmıştım. Rüzgâr arkamızdan esiyordu.

Karanlık ağaç duvarını görene kadar mırıldanmaya devam ettim. Sarkan kürekleri sandalın içine bıraktı. Dönüp ağaçların önündeki açıklığa bakınca yüzü asıldı. O anda artık Galiz Orman'ı çevreleyen yanık şeridin artık orada olmadığını fark ettim. Kıyı sık, yeşil otlarla kaplanmıştı.

"Kıyı şeridinin iki kilometresini yakmıştık," dedi Sarkan. Galiz Orman'ın ne kadar ilerlediğini anlamaya çalışır gibi güneye, dağlara baktı. Bana kalırsa artık önemi yoktu. Ne kadar ilerlerse ilerlesin yine de fazlaydı ve ilerleyişini henüz tamamlamamıştı. Ya onu durduracaktık ya da durduramayacaktık.

Burgaç bizi yavaşça kıyıya sürükledi. İleride, iki kıyıda da ince ve karanlık ağaçlar bir duvar oluşturmuş, uzun kollarını, saçaklı parmaklarını uzatmışlardı. Sarkan bana dönünce el ele tutuştuk. Bir dikkat dağıtma, görünmezlik büyüsü okumaya başladı, ben büyüyü devralıp sandalımıza yönlendirerek kayalıklara çarpınca halatları aşınıp kopmuş, nehir kıyısına terk edilmiş bir sandal olmasını söyledim. Fark edilmeyecek, dikkat çekmeyecek bir şeylere benzemeye çalıştık. Tepedeki güneşin ışıkları ağaçların gölgelerinin arasından sızıp nehre düşüyordu. Kürekleri alıp arkaya dümen gibi yerleştirerek sandalın parlak rotada kalmasını sağladım.

Kıyı, kırmızı dutlar, ejderha dişini andıran beyaz, sivri dikenlerle kaplı çalılıklarla iyice genişleyerek vahşi bir hal almıştı. Ağaçlar kalın, yamru yumru ve çok büyüktüler. Nehrin üstüne eğiliyorlardı; incecik dalları boşlukta büyüyerek, gökyüzünü daha fazla kaplamak ister gibi pençelerini uzatmışlardı. Sanki

BELONGS TO KAYNOS TEAM

birbirlerine sokulmuş, fısıldaşıyorlardı. Güvenli yolumuz giderek küçülüp daralırken altımızdaki su da saklanır gibi sessizleşti. Sandalın ortasına sıkıştık.

Sarılı siyahlı kanatlarıyla Galiz Orman'ın üstünde uçarken yolunu kaybeden bir kelebek oraya buraya kanat çırparak bize ihanet etti. Dinlenmek için sandalın baş tarafına kondu, bitkindi ama ağaçların arasından bıçak gibi uçup gelen siyah bir kuş onu kaptı. Ağzında çırpınan siyah kelebekle sandalın başına tüneyip üç hızlı çıtırtıyla onu yuttu ve siyah, boncuk gibi gözlerle bize baktı. Sarkan yakalamaya çalışınca ok gibi fırlayıp ağaçların arasına kaçtı ve nehirden sırtımıza soğuk bir rüzgâr esti.

Kıyılardan bir inilti yükseldi. Yaşlı ve devasa bir ağaç iyice eğildi, kökleri topraktan kurtuldu ve büyük bir gümbürtüyle sandalımızın tam arkasına düştü. Altımızdaki nehir kabardı. Küreğim yerinden fırladı. Nehrin üstünde dönen sandal burun kısmından batmaya başlayınca yerimize mıhlanıp kenarlara sımsıkı tutunduk. Sandal battı, yanlardan içeriye dolan suyla çıplak ayaklarım buz kesti. Döne döne savrulmaya devam ettik; dönerken, kıyıda devrilen bir ağacın üstündeki bir korkuluğun tıkırtısını duydum. Bizi görmek için incecik başını çevirmişti.

Sarkan, "*Rendkan selkhoz!*" diye bağırınca sandalımız düzeldi. Korkuluğu göstermek için elimi uzattım ama artık çok geçti. "*Polzhyt,*" dediğimde, çalı çırpıyı andıran sırtından turuncu alevler yükseldi. Ama yaratık, arkasında turuncu ve parlak bir duman bırakarak dört ayak üstünde ağaçların arasına daldı. Bizi görmüşlerdi.

Galiz Orman'ın bize dikilen gözü bir balyoz gibi tüm gücüyle üstümüze indi. Sırtüstü sandalın içine devrilince buz gibi suyla sırıksıklam olan giysilerimin içinde şok geçirdim. Ağaçlar dikenli dallarını suyun üstünden bize uzatıyordu. Yapraklar dökülüp etrafımızı sarıyordu. Bir dönemece geldiğimizde, nehrin sığ tarafına dizilen altı korkuluk, başlarında küf yeşili bir peygamberdevesiyle canlı bir bent gibi dikilmiş, bizi bekliyordu.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Akıntı bizi yanlarından geçirip gitmek ister gibi hızlandı ama çok kalabalıklardı ve daha fazlası arkalarında nehri doldurmaya devam ediyordu. Sarkan ayağa kalkıp onları alevlerle, yıldırımlarla vuran bir büyü yapmak için derin bir nefes aldı. Kendimi yukarı çekip kolunu tutarak onu da sandalın üstünden soğuk suya çektim, buz gibi elimle irkildi. Suyun içine battık, sonra yeşil bir yaprak ve kahverengi bir dal olup diğer dallarla birlikte suyun üstünde süzüldük. Hem illüzyondu hem değildi çünkü bütün kalbimle, savrulan küçük bir yaprak olmak istemiştim. Nehir, hep böyle bir fırsat beklermiş gibi, küçücük, hızlı bir dalgayla bizi alıp büyük bir şevkle taşıdı.

Korkuluklar sandalımızın üstüne çullanırken peygamberdevesi de pençeli ön ayaklarıyla sandalı paramparça edip bizi arar gibi başını içine soktu. Her tarafa dönen gözleriyle etrafına bakındı. Oysa biz bacaklarının arasından kayıp gitmiştik bile çünkü nehir bizi Orman'ın gözlerinden kaçırıp hızla dönen bir anaforun içine, bulanık, yeşil bir sessizliğe çekti ve sonra çok daha aşağıda kare şeklinde bir gün ışığının altında tekrar yüzeye çıkardığında birkaç yaprak da bizimle birlikte sudan fışkırdı. Nehrin yukarısında ise peygamberdevesi ve korkuluklar, uzun kollarını sokup suyu karıştırıyorlardı. Su bizi taşırken yüzeyde sessizce süzüldük.

Uzun süredir karanlıkta dal ile yapraktık. Nehir giderek daralırken ağaçlar da öyle korkunç bir büyüklüğe ulaştılar ki dalları iç içe geçmiş bir saçak gibi göğü kaplıyor, gün ışığını tamamen engelliyor, aradan yalnızca loş bir parlaklık sızıyordu. Ormanaltı bitkileri güneşsizlikten kurumuşlardı. İnce yapraklı eğreltiotları ve gelin mantarları, suya batmış gri sazlar ve çamurun üstünde kalan köklerle birlikte nehrin suyunu içiyorlardı. Ağaçların karanlık gövdelerinin arasında daha fazla boşluk vardı. Orman korkulukları ve peygamberdeveleri diğer yaratıklarla birlikte bizi aramak için kıyılara doluşmuşlardı. Aralarında midilli büyüklü-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

günde, kıllı geniş omuzları, kor kömüre benzeyen gözleri ve üst çenesini kaplayan keskin dişleriyle kocaman bir yabandomuzu da vardı. Kumsalı koklayıp burnuyla çamuru karıştırarak bize diğerlerinden daha fazla yaklaşıyor, dikkatlice süzülüp geldiğimiz yerdeki kuru yaprak öbeklerine ilerliyordu. *Biz bir yaprak ile dalız*, diye mırıldandım sessizce, *dal ve yaprak, o kadar*. Biz suyla birlikte girdap gibi dönerken domuzun da başını iki yana sallayıp hoşnutsuzca ormana döndüğünü gördüm.

Gördüğümüz son yaratık o oldu. Galiz Orman'ın bakışlarından kurtulunca, gazabı da hafiflemişti. Bizi arıyordu ama artık nereye bakacağını bilmiyordu. Biz suyla ilerledikçe baskısı giderek azalıyordu. Kuşların ötüşü, böceklerin vızıltısı geride kalıyordu. Yalnızca Burgaç gürül gürül akmaya devam ediyordu. Bir kez daha genişleyip parlak taşlarla kaplı bir sığlıkta hızlandı. Sarkan bir anda insan ciğerlerine kavuşarak derin bir nefes alıp beni havaya kaldırdı. Nehrin köpüre köpüre aktığı uçuruma üç yüz metre bile kalmamıştı ve ben bunu aklımdan çıkarmak için ne kadar uğraşsam da biz *gerçek* yapraklar değildik.

Nehir bizi sürüklemeye devam etmek istiyordu. Kayalar buz kadar kaygandı. Bileklerimi, dirseklerimi, dizlerimi sıyırdılar ve tam üç kez düştük. Islak ve titreyen halimizle kendimizi şelalenin yan tarafından güçbela kıyıya çekebildik. Etrafımızdaki ağaçlar karanlık ve sessizdiler ama bizi izlemiyorlardı. O kadar uzundular ki bizim baktığımız yerden göğe uzanan dümdüz kulelere benziyor, özleri asırlar önce yetiştiği için, onların gözünde köklerini kurcalayan sincaplardan farkımız yoktu. Şelalenin dibinden devasa bir sis bulutu yükseliyor, uçurumun kenarını ve aşağıdaki her şeyi gözlerden saklıyordu. Sarkan, *Şimdi ne yapacağız?* der gibi bana baktı.

Yolumu bulmaya çalışarak dikkatlice sisin içinde yürüdüm. Ayağımın altındaki toprak nemli ve verimli, nehrin pusu yapış yapıştı. Sarkan elini omzumdan çekmedi. Elimi ayağımı koyacak yerler bulup girintili çıkıntılı yamaçtan ilerledik, ta ki ayağım

BELONGS TO KAYNOS TEAM

kayıp ben küt diye düşene kadar. Sarkan da benimle birlikte düşünce aşağı tırmanmak yerine yamacın geri kalanını, aşağıda çalkalanan suya tehlikeli bir şekilde eğilmiş, suya düşmemek için devasa kökleriyle kayalara tutunan kalın bir ağaç gövdesine çarpana kadar kıçüstü kayarak indik.

Nefes nefese, göğe bakarak orada öylece uzandık. Boz renkli kaya, koca burunlu bir ihtiyar gibi, fırçayı andıran kaşlarını çatarak bize bakıyordu. Yara bere içindeydim ama dinlenmek için birinin cebine girmiş gibi birdenbire rahatlamıştım. Orman'ın gazabı buraya ulaşmamıştı. Sis, akıntının etkisiyle bir o yana bir bu yana salınırken, nihayet dinlendiğim için mutlu mesut, gümüş dallarda sallanan yapraklara baktığımda Sarkan usulca bir küfür savurup doğrularak kolumdan tuttu. Bileklerimize kadar suyun içinde, isyan eder gibi beni de peşinden oraya buraya çekiştirdi. Dalların hemen ilerisinde durunca, ben de dönüp sisin içinden baktım. Kıyıda büyüyen çok yaşlı, boğum boğum bir özağacının dibinde uzanıyorduk.

Daracık nehirde ilerleyip ondan uzaklaştık. Burgaç burada, grimsi kehribar kumla kaplı, su sıçrata sıçrata yan yana koşabileceğimiz genişlikteki küçük bir dereden fazlası değildi. Sis incelip tamamen dağılınca son bir kuvvetli rüzgâr havayı tamamen temizledi. Öylece kalakaldık. Özağaçlarıyla dolu geniş bir açıklığa gelmiştik. Ağaçlarsa, bizi ağırlayan ev sahibi gibi dizilmişlerdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Otuzuncu Bölüm

Ellerimiz sımsıkı kenetli, neredeyse nefes bile almadan, kımıldamazsak ağaçlar bizi göremeyecekmiş gibi öylece durduk. Burgaç ağaçların arasından hafifçe mırıldanarak ilerlemeye devam ediyordu. O kadar berraktı ki dibindeki parlak kehribar ve kuvars yansımalarına karışan siyah, gümüşi ve kahverengi kum tanelerini bile görebiliyordum. Güneş yeniden parlıyordu.

Özağaçları tepenin yukarısındaki sessiz, muazzam ağaçlara benzemiyordu. Büyüklerdi ama en fazla bir meşe kadar uzundular. Boyuna değil enine büyümüşlerdi ve birbirine dolanmış dallarında beyaz ilkbahar çiçekleri açmıştı. Sonbaharı hatırlatan altın sarısı kuru yapraklar ağacın altına halı gibi serilen yaprakların daha önce dalından düşmüş meyvelerin şarabı andıran ve pek de kötü olmayan kokusu geliyordu. Omuzlarımı gevşetmeye çalıştım.

Bu dallarda durmadan şakıyan kuşlar ve meyveleri toplayan küçük hayvanlar olmalıydı. Oysa garip ve dingin bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Nehir sessizce akıyordu ama buradaki hiçbir şey hareket etmiyor, hiçbir şey yaşamıyordu sanki. Özağaçlarında bile herhangi bir hayat belirtisi yoktu. Bir esinti dalları hafifçe oynatsa da yapraklar bir anlığına uykulu bir sesle fısıldayıp yeni-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

den sustu. Ayaklarımın üstünden sular akıyor, güneş yaprakların arasından parlıyordu.

Sonunda bir adım attım. Ne ağaçlardan üstüme atılan bir şey ne telaşlı bir kuş sesi. Sonra bir adım daha ve bir adım daha attım. Su ılık, ağaçların arasından süzülen güneş keten elbisemi kurutacak kadar sıcaktı. Sessizliğin içinden yürüdük. Sonunda Burgaç bizi peşine takıp ağaçların arasından hafifçe kıvrılan bir patika boyunca ilerleyerek küçük ve sessiz bir gölette son buldu.

Göletin diğer tarafında, diğer bütün ağaçların üstünde yükselen ve hepsinden daha geniş, önünde, dökülen beyaz çiçeklerle kaplı yeşil bir tümsek bulunan son bir özağacı vardı. Tümseğin üstünde Galiz Orman Kraliçesi yatıyordu. Kuledeyken üstünde olan beyaz yas elbisesinden tanıdım. Üstünde hâlâ o elbise ya da ondan geriye ne kaldıysa o vardı. Uzun ve düz eteği parçalanmış, yanlardan yırtılmış, elbisenin kollarıysa çürümeye yüz tutmuştu. Bileklerini saran incili manşetler kan lekeleriyle kahverengiye dönmüştü. Siyaha çalan yeşil saçları tümseğin iki yanından dökülüyor, ağacın köklerine karışıyordu; köklerse tümsek boyunca tırmanıp uzun, kahverengi parmaklarını kadının bedenine dolamış, bileklerine, kalçalarına, omuzlarına ve boğazına sarılmış, saçlarına dolanmıştı. Gözleri kapalıydı, rüya görüyordu.

Aloşa'nın kılıcı yanımızda olsaydı kalbine saplayıp onu oraya mıhlayabilirdik. Belki burada, gücünün kaynağında ve kendi bedenindeyken etine saplanan kılıçla ölürdü. Ama o kılıç artık yoktu.

Sonra Sarkan son ateşkalbi iksirini çıkardı: İksirin kızıl altın renkli açlığı, şişenin içinde büyük bir coşkuyla çarpıyordu. Hiçbir şey söylemeden iksire baktım. Buraya her şeye son vermek için gelmiştik. Galiz Orman'ı yakmaya gelmiştik ve onun kalbi burasıydı. *Bu kadın*dı. Ama ateşkalbini bedenine döküp kollarının, bacaklarının yanarak savrulduğunu düşününce...

Sarkan yüzüme bakıp, "Sen şelaleye git," dedi geride kalmamı isteyerek.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Başımı salladım. Kadını öldürme düşüncesi beni sarstığından değil. Galiz Orman Kraliçesi ölümü ve dehşeti hak ediyordu çünkü onu bol bol ekmiş, besleyip biçmişti ve daha fazlasını istiyordu. Kasia'nın özağacının kabuğundaki sessiz çığlığı; öz annesi tarafından öldürülürken Marek'in yüzündeki umut ışığı. Küçük kızı bir önlük dolusu böğürtlen getirdiğinde annemin korkusu çünkü Galiz Orman çocuklara bile acımıyordu. Özağacı köyü gasp ederken harabeye dönen Porosna duvarları, Peder Ballo'nun insanları katleden yamru yumru bir canavara dönüşmesi. Annesinin bıçaklanan bedenine sarılan Marişa'nın, "Anneciğim," diyen küçücük sesi.

Ondan nefret ediyordum; lanetini bulaştırıp yakılmasına sebep olduğu pek çok insan için onu yakmak istiyordum. Ama zulmüne zulümle karşılık vermek, zincirleme zulmün devamını getirirdi ancak. Kulenin insanları onu duvarların içine hapsetmiş ve sonra Kraliçe hepsini öldürmüştü. Bizi yutsun diye Galiz Orman'ı büyütmüştü; şimdi ona ateşkalbini verecek, pırıl pırıl akan suyu küle boğacaktık. Bunların hiçbirini doğru bulmuyordum. Ama elimizden başka bir şey gelmiyordu.

Sarkan'la birlikte bata çıka göleti geçtik. Su dizimi geçmiyordu. Ayaklarımızın altında yuvarlak ve pürüzsüz taşlar vardı. Galiz Orman Kraliçesi yakından daha da tuhaf görünüyor, hayatta olduğu bile anlaşılmıyordu. Dudakları aralıktı ama göğsü inip kalkmıyordu. Sanki ağaçtan oyulmuştu. Teninde bir ağaç kabuğunu andıran solgun, pürüzsüz ve uzunlamasına çizgiler ışığın ve karanlığın dalgaları gibi yayılıyordu. Sarkan şişenin kapağını açıp hızlı bir hareketle iksiri kadının dudaklarının arasından döktü. Son damlaları da vücuduna saçtı.

Kraliçe'nin gözleri açılıverdi. Sarkan beni geriye çekerken etrafını saran duman bulutuyla elbisesi, özağacının kökleri ve saçları kükreyerek tutuştu. Öfkeli ve boğuk bir çığlık attı. Ağzından duman ve alevler çıkarken ateş, teninin altında oradan oraya kayan turuncu yıldızlar gibi parlıyordu. Altındaki tümsek

BELONGS TO KAYNOS TEAM

de yanmaya başlayınca yeşil çimenler hızla kavrulup karardı. Etrafını, üstünü bir duman tabakası sardı. Yanan bir evin içindeki gölgeleri andıran kalbini, akciğerlerini, karaciğerini görebiliyordum. Ağacın uzun kökleri çatırdayarak yanıp kıvrılırken Kraliçe sonunda tümsekten kalktı.

Uzun zamandır yanan bir kütük gibi karşımıza dikilirken teni kömür karasına dönüyor, etrafa solgun küllerini savurarak altında parlayan alevleri gösteriyordu. Saçları başını saran alev dalgaları gibiydi. Bir kez daha çığlık atınca boğazından alevlerin kırmızı parıltısı yükseldi, dili kapkara bir kömür parçası gibiydi ama yangını bitmiyordu. Her yerinden alevler yükseliyor ama teni yeni bir kabuk gibi yeniden kapanıyor, sonsuz sıcaklık tenini karattıkça yeniden iyileşiyordu. Sendeleyerek havuza ilerledi. Hayretle ona bakarken *Çağrı* büyüsü ve Kraliçe'nin şaşkınlığını, taşların ardına hapsedildiğini fark ettiğindeki korkusunu hatırladım. Tek nedeni, biri onu öldürmediği sürece ölümsüz olması değildi. Nasıl ölündüğünü bilmiyordu.

Sarkan dere yatağından bir avuç kum ve moloz alıp çoğaltma büyüsü yaparak Kraliçe'ye fırlattı. Havada uçarken şişip taşa dönüştüler. Kraliçe'ye isabet ettiler ve çubukla eşelenen ateş gibi vücudunun her yerinden kıvılcımlar yükseldi ama yine de kadın küle dönüp yıkılmadı. Tükenmeden yanıyordu. Geliyordu. Ellerini ve dizlerini gölete sokarken bir buhar bulutu tıslayarak her yanını sardı.

İncecik dere, göletin suya gereksinim duyduğunu anlamış gibi aniden hızlanıp kayaların üstünden akmaya başladı. Berrak su kabarcıklarının altından bile alevlerin parıltısı görnüyordu; ateşkalbi Kraliçe'nin ta içinde yanıyor ve sönmeye razı olmuyordu. Avcuna su doldurup ağzına götürdü. Suyun büyük kısmı kora dönen teninde buharlaşıp gitti. Sonra Sarkan attığı taşlardan birini alıp tuhaf bir büyüyle içini oyarak, su içebileceği büyük bir kâseye çevirdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Birlikte yapacağız," diye bağırdı Sarkan. "Onu yakmaya devam et!" Ürperdim çünkü Kraliçe'nin aynı anda hem yanıp hem dipdiri kalması beni büyülemişti. Sarkan'ın elini tuttum. O, "*Polzhyt mollin, polzhyt talo,*" deyince ben de yanan bir şöminedeki alevleri hafifçe harlamakla ilgili bir şarkı mırıldandım. Kraliçe'nin arkasında yanan kökler bir kez daha çatırdadı. Kraliçe öfkeyle çığlık atarak başını kâseden kaldırdı. Gözleri ateşle parlayan dipsiz kuyulara benziyordu.

Nehirden fışkıran sürgünler ayaklarımıza dolandı. Ben çıplak ayaklarımla onlardan kurtulmayı başardım ama Sarkan'ın botlarının bağcıklarına sarılıp onu suya düşürdüler. Diğer sarmaşıklarsa kollarına sarılıp oradan boynuna uzandılar. Onları yakalayıp, "*Arakra,*" diye bağırdım. Sürgünlerden boylu boyunca yeşil bir kıvılcım yükselirken geri çekildiler ama benim parmaklarım yanıyordu. Sarkan çabucak bir büyü okuyup ayağındaki botlardan kurtuldu ama hâlâ suyun içindeydi; kendimizi güçbela kıyıya attık.

Etrafımızı saran özağaçları aynı anda sallanıp dalgalanarak, hışırdayıp fısıldayarak uyanıp ayaklanıverdiler. Galiz Orman Kraliçesi bize arkasını döndü. Artık kâseyi hem su içmek hem de devasa özağacının yanan köklerine su dökmek, yangını söndürmek için kullanıyordu. Burgaç'ın suları yavaş yavaş Kraliçe'nin içindeki yangını söndürmeye başlamıştı; göletin içindeki ayakları sönmüş, kararıp köze dönmüştü.

Sarkan hızla ayağa fırlayarak, "Ağaç," dedi boğuk bir sesle. Boynunun çevresinde dikenli bir kolyeyi andıran kırmızı izler vardı. "Ağacı korumaya çalışıyor."

Ayağa kalkıp göğe baktım. Vakit akşamüzerine yaklaşmış, hava ağır ve nemliydi. "*Kalmoz,*" diye bağırdım gökyüzüne. Bulutlar toplanıp kümelendi. "*Kalmoz.*" Yağmur çiselemeye ve damlalar göletin yüzeyinde dalgacıklar oluşturmaya başladı. Sarkan, "Onu *söndürmeye* çalışmıyoruz..." diye bağırdı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"*Kalmoz*!" diye bağırıp ellerimi kaldırarak gökten bir yıldırım çektim.

Bu defa ne olacağını bilmem, buna hazır olduğum anlamına gelmiyordu çünkü böyle bir şeye hazır olunmazdı. Dünya bir kez daha yıldırıma sahne olurken her yanı saran kör edici, sessiz beyazlıktaki korkunç bir anda yıldırım benden sekip kulak tırmalayan müthiş bir gök gürültüsüyle ağacın üstüne düşüp devasa öazağacını ortadan ikiye ayırdı.

Sarsıntıyla birlikte havada döne döne arkaya savruldum. O sersemlikle ben dere yatağına yuvarlanıp yüzüm çakıltaşlarına çarparken altın sarısı yapraklarla bezeli dallar da üstümde dalgalanıyordu. Sersemlemiş, kendimden geçmiştim, gözlerim kararıyordu. Dünya tuhaf bir şekilde sessizliğe bürünmüş, kulaklarım tıkanmasına rağmen müthiş bir öfke ve hayret dolu çığlıkları duyabiliyordum. Titreyen kollarımla başımı kaldırdım. Özağacı yanıyordu. Bütün yaprakları alev almış, gövdesi kararmıştı. Yıldırım gövdenin altına, ağacın büyük dallara ayrıldığı kısma isabet etmişti ve ağacın yaklaşık dörtte biri çatırdayarak gövdesinden ayrılıyordu.

Galiz Orman Kraliçesi çığlık atıyordu. İçgüdüsel bir hareketle ellerini ağacın gövdesine koyup ayrılan parçayı birleştirmeye çalıştı ama hâlâ yanıyor, ağacın kabuğuna dokunduğu yerler yeniden tutuşuyordu. Ellerini çekti. Topraktan fışkıran sürgünler ağaca sarılarak onu tek parça halinde tutmaya çalışıyordu. Kraliçe döndü. Göleti geçip hiddetle üstüme yürüdü. İşe yaramadığını bilmenin hüsranıyla sarsılarak ellerimin ve ayaklarımın üstünde doğrulmaya çalıştım. Özağacı ölümcül bir yara almasına rağmen Kraliçe'de öyle bir şey yoktu. Özağacı onun hayat bağlarından biri değildi.

Yıldırım Sarkan'ı da ağaçların arasına fırlatmıştı. Tutuşup dumandan kararan giysileriyle yalpalaya yalpalaya oradan çıkarken ellerini dereye uzatıp, "*Kerdul foringan,*" dedi eşekarılarının vızıltısını andıran boğuk bir sesle. Dere titredi. "*Tual Kerdu*..."

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Ve kıyı ikiye ayrıldı. Su yavaşça ve kararsızca göletten ve yanan ağaçtan uzaklaşarak yeni yatağına akmaya başladı. Gölette kalan su kızgın buhara dönüşüp havaya karıştı.

Galiz Orman Kraliçesi ona döndü. Ellerini uzatınca sudan daha fazla bitki fışkırdı. Sarmaşıkları başlarından tutup çekti ve Sarkan'a fırlattı. Sarmaşıklar havada süzülürken büyüyüp şiştiler ve Sarkan'a hücum edip kalın sürgünleriyle kollarına ve bacaklarına sarılıp onu yere devirdiler. Ayağa kalkmaya çalıştım. Ellerim yanıyordu, burnuma duman dolmuştu. Kraliçe kor halindeki bir kömür gibi duman ve buhar tüterek hızla yanıma geldi. Beni yakalayınca çığlık attım. Kollarımdan tuttuğu yerler yanıp kavruluyor, tenim kararıyordu.

Beni sürükleyerek ayağa kaldırdı. Acıdan ne etrafımı görebiliyor ne de düşünebiliyordum. Parmaklarının değdiği yerlerde elbisemin kolları yanıp tenimi dağlıyor, kopup yere düşüyordu. Kraliçe'yi saran hava, su gibi kabarıp fırın gibi dalga dalga ısı yayıyordu. Nefes almak için başımı ondan çevirdim. Beni peşinden sürükleyerek göletten geçirip üstünde yattığı yanık tümseğe, yarılan ağaca götürdü.

Bana ne yapmak istediğini anlayınca bütün acıma rağmen çığlık atıp ona karşı koymaya çalıştım. Beni tutan kuvvetli ellerinden kurtulmam imkânsızdı. Çıplak ayaklarımla ona tekme atarken ayaklarım kavruldu. Çaresizce sihir gücüme ulaşmaya çalışsam da anca yarım bir büyü mırıldanabildim ama beni öyle bir gazapla sarstı ki dişlerim ağzımın içinde biririne çarpıp takırdadı. Beni saran kor gibi her yerimi yakıyordu. Onu tutup kendimi iterek elinden kurtulmaya çalıştım. Yanarak ölmeyi tercih ederdim. Beni kullanıp nasıl bir lanet yaratacağını, burada, Galiz Orman'ın kalbinde o devasa özağacına akıtacağı kudretimle neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Ama kolları kaskatıydı. Beni çatırdayan ağaca, fırlattığım yıldırımın gövdesinde açtığı külle dolu oyuğa soktu. Sürgünler her tarafımı sardı. Özağacı, tabut kapağı misali üstüme kapandı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Ağacın yeşil, yapışkan ve soğuk özü üstüme akarken saçlarım, tenim sırılsıklam oldu. Ağacın kabuğunu çılgınca itip bir güç büyüsü yapınca kabuk çatırdayarak açıldı. Kabuğun kenarlarından sımsıkı tutup ayağıma, ellerime sivri kıymıklar batarken çıplak ayaklarımla çatlağın ortasına basıp kendimi dışarı attım. Korkudan etrafımı göremeden emekleyip ağaçtan uzaklaşırken buz gibi suya düştüm ve ayağa kalktığımda... her şey değişmişti.

Ne yangından ne o keşmekeşten iz vardı. Sarkan da Galiz Orman Kraliçesi de yoktu. Hatta devasa özağacı bile yoktu. Ve diğerleri de. O alan da yarı yarıya boştu. Bambaşka bir dünyadaymışım gibi tek başıma sakin bir göletin başında duruyordum. Vakit akşamüstü değil parlak bir sabahtı. Kuşlar dalların arasında uçup şakıyor, kurbağalar kabaran suyun yanında neşeyle vıraklıyordu.

O anda tuzağa düştüğümü anladım ama burası Galiz Orman değildi. Kasia'nın gezindiğini, Yerje'nin bir ağacın dibine yığılıp kaldığını gördüğüm berbat ve lanetli gölgeler diyarında değildim. Sanki burası o olağanüstü sessizlikteki açıklık değildi. Göletin suyu nazikçe ayaklarımın üstünden akıp gidiyordu. Suyu sıçra-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

tarak Burgaç'a koştum. Sarkan tek başına *Çağrı* büyüsünü yapıp bana kaçış yolunu gösteremezdi ama Burgaç içeri giriş yolumuz olduğuna göre çıkış yolumuz da olabilirdi.

Ama burada Burgaç bile farklıydı. Dere genişleyip yavaşça derinleşmeye başladı ama karşıma bir sis bulutu çıkmadı; şelalenin gümbürtüsünü de duyamıyordum. Sonunda tanıdık gelen bir dönemeçte durunca kıyıdaki fidanı gördüm: En fazla on yaşındaki incecik bir özağacı fidanı, uçurumun dibinde, yaşlı bir adama benzeyen devasa kayanın üstünde büyüyordu. Şelalenin sisinde ancak görülebilen, yamaçtan deli gibi kayarken karşımıza çıkan ilk özağacıydı.

Ama ne şelale vardı ne uçurum. O kadim ağaç şimdi genç bir fidandı. Burgaç'ın diğer tarafında, onun hemen karşısında bir özağacı daha vardı ve Burgaç, ikisinin gözetiminde giderek genişliyor, kararıp derinleşerek uzaklaşıyordu. Nehir boyunca sıradan meşe ve uzun çam ağaçlarından başka ağaç görmedim.

O sırada yalnız olmadığımı fark ettim. Karşı kıyıdaki büyük özağacının altında bir kadın vardı.

Bir an Galiz Orman Kraliçesi olduğunu sandım. O kadar çok benziyorlardı ki gören kardeş sanırdı. Aynı kızılağaç kabuğu görüntüsü ve aynı dağınık saçlar ama bunun yüzü daha uzun ve gözleri yeşildi. Galiz Orman Kraliçesi'nin rengi altın kızılıydı oysa bununki basit bir kahverengi ile gümüş yeşil karışımıydı. O da benim gibi nehrin aşağısına bakıyordu ve ben bir şey söyleyemeden uzaktan bir gıcırtı duyuldu. Yavaşça süzülen bir sandal göründü; özenle yapılmış zarif ve uzun kayığı ve içinde ayakta duran Galiz Orman Kraliçesi'ni gördüm.

Beni görmemişti. Saçında çiçekler, yanında bir adamla gülümseyerek kayığın baş tarafında duruyordu. Adamı biraz geç tanıdım çünkü sadece ölüyken görmüştüm: Kuledeki kral. Çok daha genç ve ve uzun boyluydu, yüzünde kırışıklık bile yoktu. Oysa Galiz Orman Kraliçesi, yeraltındaki zindana hapsedildiği günkü haliyle aynıydı. Onların arkasındaysa, ciddi bir yüzle

BELONGS TO KAYNOS TEAM

genç bir adam oturuyordu ama delikanlının büyüyüp nasıl bir adama döndüğünü biliyordum: Kuledeki asık suratlı adam. Kayıkta başka bir sürü kuleli kürek çekiyor, gümüş zırhlarının içinde kürekleri suya daldırırken endişeli gözlerle etraflarındaki ağaçlara bakıyorlardı.

Arkalarından gelen düzinelerce kayık, kayıktan çok üstünkörü yapılmış şeyler, aşırı büyük yapraklara benziyordu. Hiç görmediğim türden yolcuları vardı, hepsi bir ağacı andıran görüntüleriyle biraz Galiz Orman Kraliçesi'ne benziyorlardı: Karaceviz, aydınlık kiraz, solgun dişbudak, sıcak kayın ağacı. Aralarında birkaç çocuk olsa da hiç yaşlı yoktu.

Süslü kayık yavaşça kıyıya yanaştı ve Kral, Orman Kraliçesi'nin inmesine yardım etti. Gülümseyerek ağaç kadına yaklaşıp elini uzattı. "Linaya," dedi Kraliçe. Nedense bu ismin hem büyülü olduğunu hem olmadığını, hem bir isim olduğunu hem olmadığını ama *kız kardeş*, *dost* ve *yol arkadaşı* anlamına geldiğini biliyordum. Bu isim kadının ağzından çıkarken ilginç bir şekilde ağaçlarda yankılanmıştı. Sanki yapraklar fısıltıyla cevap veriyor; etrafımdaki her şeye kazınmış gibi, nehirdeki su kabarcıkları ismi taşıyıp götürüyordu.

Orman Kraliçesi bunların farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kız kardeşini yanaklarından öptü. Sonra Kral'ın elini tutup özağaçlarının arasından geçirerek koruya götürdü. Kuleden gelen adamlar kayığı bağlayıp ikisinin peşinden gittiler.

Linaya kıyıda sessizce durarak diğer kayıkların boşalmasını bekledi. Boşalan kayıklara tek tek dokunup hepsini yüzen birer yaprağa dönüştürdü. Akıntı yaprakları kıyıdaki küçük bir cebe taşıdı. Çok geçmeden nehir boşaldı. Geride kalan orman insanları da koruya yönelmişti. Linaya bana döndü, boş bir kütüğe vurulmuş gibi yankılanan alçak bir sesle, "Gel," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. O ise arkasını dönüp nehir boyunca yürüyerek benden uzaklaştı ama çok geçmeden ben de peşine düştüm. Korkuyordum ama nedense *ondan* korkmuyordum. Benim

BELONGS TO KAYNOS TEAM

ayaklarım suda şıp şıp sesler çıkarıyordu, onunkiler çıkarmıyordu. Teni, üstüne sıçrayan damlacıkları emiyordu.

Sanki zaman yanımızdan akıp geçiyordu. Biz kıyıya vardığımızda nikah töreni bitmişti. Orman Kraliçesi ile Kral, yeşil bir tümseğin üstünde, kollarına geçirilen taç çiçeklerle el eleydiler. Onları çevreleyen orman halkı koruya dağılmış, sessizce onları izliyordu. Hepsinde bir sessizlik, insanüstü bir dinginlik vardı. Kuleden gelen bir avuç insansa endişeli gözlerle onları izliyor, özağaçlarının fısıltısıyla ürperiyorlardı. Sert yüzlü delikanlıysa çiftin bir yanında duruyor, Kraliçe'nin Kral'ın elini saran uzun, boğum boğum parmaklarına tiksinerek bakıyordu.

Linaya da o tabloya dahil olup onlara katıldı. Gözleri nemli ve tıpkı yağmurdan sonra parlayan yeşil yapraklara benziyordu. Galiz Orman Kraliçesi ona döndü, gülümsedi ve ellerini uzattı. "Ağlama," dedi sesi bir nehir gibi çağlarken. "Uzağa gitmiyorum. Kule vadinin hemen sonunda."

Kardeşi cevap vermedi. Sadece onun yanaklarını öptü ve ellerini bıraktı.

Kral ve Kraliçe, yanlarında kule halkıyla oradan ayrıldılar. İnsanlar sessizce ağaçların arasında gözden kayboldu. Linaya usulca iç geçirirken dalların arasındaki rüzgâr da çekildi. Bir kez daha yalnız kalmış, yeşil tümseğin üstünde öylece duruyorduk. Bana döndü.

"Halklarımız burada uzun bir süre yalnız yaşadılar," deyince, bir ağaç için uzunun ne ifade ettiğini merak ettim. Bin, iki bin, yoksa on bin yıl mı? Sonu gelmez kuşaklar ve her kuşakta biraz daha derine uzanan kökler. "Zamanla insan olmayı unuttuk. Yavaş yavaş kendimiz olmaktan çıktık."

"Büyücü Kral halkıyla çıkıp geldiğinde ablam vadiye girmelerine izin verdi. Bize yeniden insan olmayı öğretebileceklerini düşünüyordu. Yenilenebileceğimizi, onların da kendilerini yenileyeceğine yardım edebileceğimizi düşünüyordu; birbirimize hayat verebilirdik. Ne var ki onlar korkuyordu. Yaşamak ve güçlenmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istiyor ama değişmek istemiyorlardı. Yanlış şeyleri öğrendiler." O konuşurken yıllar da üst üst birikerek bulanık ve belli belirsiz bir yağmur gibi önümüzden akıp geçiyordu. Derken, aradan çok zaman geçmiş gibi yeniden yaz oldu ve orman halkı ağaçların arasından çıkıp geldiler.

Pek çoğu ağır ve nedense bitkin görünüyordu. Bazıları yaralanmıştı: Kararan kollarını iyileştirmişlerdi, seken adamlardan birinin bacağı, beceriksizce kesilip atılmış bir keresteye benziyordu. İki adam ona yardım ediyordu. Sanırım kerestenin kesik ucundan yeni bir bacak çıkıyordu. Birkaç ebeveyn çocuklarına yolu gösteriyor, bir kadın kucağında bebeğini taşıyordu. Uzakta, batıdan simsiyah bir sütun gibi ince bir duman yükseliyordu.

Ağaç insanlar gelirken, küçükken Kasia'yla çay partilerinde yaptığımız gibi, özağaçlarının meyvesini topluyor, dökülen kabuk ve yapraklardan kaplar yapıyorlardı. O kapları göletin parlak ve temiz suyuna daldırıp doldurarak tek başına, ikili veya üçlü gruplar halinde koruya dağıldılar. Orada öylece durmuş, nedensiz akan gözyaşlarımla onlara bakıyordum. Bazıları güneşin altında duruyordu. Meyveleri yiyor, suyu içiyorlardı. Anne, meyvenin bir parçasını çiğneyip bebeğin ağzına verdi. Sonra kaptan bir yudum su içirdi.

Değişiyorlardı. Ayakları büyüyor, parmakları uzayıp toprağa saplanıyordu. Vücutları uzarken ellerini güneşe kaldırdılar. Giysileri yapraklara, kuru otlara dönüşerek döküldü. Çocuklar daha hızlı değişiyor, bir anda muhteşem sütunlar gibi büyüyorlardı; bembeyaz çiçeklerle kaplı dallarını açıyor, içlerindeki yaşam enerjisi öfkeli bir nefesle dışarı çıkarmış gibi her taraflarından gümüşü andıran yapraklar çıkıyordu.

Linaya gidip aralarına karıştı. Yaralılar, yaşlılar zorlanıyor, yarı yarıya değişmekle kalıyorlardı. Bebek değişip çiçeklerle taçlanmış güzel, pırıl pırıl bir ağaca dönüştü. Ama anne acıyla kıvrılıp gövdesini tuttu, suyu döküldü. Linaya usulca omzuna dokundu. Annenin ayağa kalkıp bebek ağacından biraz uzaklaşmasına yar-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

dım etti. Başını okşayıp kendi meyvesinden, suyundan verdi. O derin, uğultulu sesiyle ona şarkı söyledi. Anne, başı önde, öylece kaldı, gözünden yaş damlarken bir anda başını güneşe çevirip büyümeye başladı. O da değişmişti.

Linaya değişimin yarısında sıkışıp kalan diğerlerine de kendi kabından su, kendi meyvesinden koparıp ağızlarına bir parça koyarak yardım etti. Değişimlerini tamamlayana kadar kabuklarını okşayıp onlara büyülü şarkılar söyledi. Bazıları yamru yumru küçük ağaçlara dönüşürken en yaşlıları körpecik fidanlara dönüştü. Koruluk özağaçlarıyla doldu. Geriye bir tek Linaya kaldı.

Gölete geri geldi. "Neden?" diye sordum kederle. Öğrenmeliydim ama içten içe cevabı duymak istemediğimi, onları bu duruma iten sebebi öğrenmek istemediğimi fark ettim.

Uzağı, nehrin ilerisini işaret etti. "Geliyorlar," dedi boğuk sesiyle. "Bak," deyince nehrin aşağısına baktım. Göğün yansıması yerine, ellerinde fenerler, meşaleler ve baltalarla gelen süslü kayıklar dolusu adamları gördüm. En öndeki kayıkta bir sancak dalgalanıyordu ve düğünde gördüğüm delikanlı kayığın baş tarafında durmuştu. Artık daha yaşlıydı ve sert ifadesi yüzüne iyice oturmuştu; Orman Kraliçesi'ni tuğlaların içine hapseden adam. Artık kendi tacını takıyordu.

"Geliyorlar," dedi Linaya bir kez daha. "Kardeşime ihanet ettiler, onu büyüyemeyeceği bir yere hapsettiler. Şimdi de bizim için geliyorlar."

"Onlarla savaşamaz mısın?" diye sordum. İçinde, dereden ziyade çok çok aşağılara inen derin ve dingin büyüyü hissedebiliyordum. "Kaçamaz mısın..."

"Hayır," dedi.

Durdum. Gözlerinde ormanların yemyeşil ve uçsuz bucaksız derinliği vardı. Ona ne kadar uzun bakarsam, kadına daha az benziyordu. Ben yalnızca bir kısmını görebiliyordum; yuvarlak gövdesi, genişleyen dalları, yaprakları, meyveleri ve çiçekleri... Onların altında kalan kısmı ise vadinin çok derinlerine kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzanan, iç içe geçmiş köklerden oluşan muazzam bir ağ gibiydi. Benim de köklerim vardı ama onunkiler gibi değildi. Beni dikkatlice toprağımdan ayırıp bir kralın sarayına ya da mermer bir kuleye dikebilirlerdi. Belki mutsuz olurdum ama hayatta kalırdım. Ama onu kazıyıp çıkarmak imkânsızdı.

"Yanlış şeyleri öğrendiler," dedi bir kez daha Linaya. "Ama kalıp onlarla savaşırsak biz de yanlış şeyleri hatırlayacağız. Sonra çok daha... " Duraksadı. "Bunların hiçbirini hatırlamamanın daha iyi olduğuna karar verdik," dedi sonunda.

Eğilip kabını yeniden doldurdu. "Bekle!" dedim. Suyu içmeden, beni bırakıp gitmeden kolunu tuttum. "Bana yardım edebilir misin?"

"Değişmene yardım edebilirim," dedi. "Benimle gelmene yetecek kadar derin köklerin var. Benimle birlikte büyüyüp huzur bulabilirsin."

"Yapamam," dedim.

"Gelmezsen burada yalnız kalacaksın," dedi. "Kederin ve korkun köklerimi zehirleyecek."

Korku içinde sessizce durdum. Anlamaya başlıyordum: Galiz Orman'ın laneti burada doğmuştu. Orman halkı isteyerek değişmişlerdi. Hayatta kalmış, uzun ve derin rüyalar görmüşlerdi ama bu ağaçların uzun hayatına uygun bir durumdu, insanların değil. Uyuyorlardı, hayattalardı ve ağaç kabuklarının ardında mahsur kalmış, oradan kurtulmak isteyen insanlar olarak kapana kısılmışlardı.

Ama değişmezsem, yalnız ve sefil bir insan olarak kalırsam, benim gücümün bile onu öldürmeye yetmediği o devasa özağacı gibi çaresizliğimle zehirlenecekti.

"Gitmeme izin veremez misin?" diye sordum çaresizce. "Beni *senin* ağacının içine o koydu..."

Kederle yüzü düştü. O zaman anladım ki bana ancak bu şekilde yardım edebilirdi. O da gitmişti. O ağacın içinde ondan geriye kalan şey derin, tuhaf ve ağırdı. Ağaç bana bir çıkış yolu –kendi çıkış yolunu– göstermek için bu hatıraları, bu anları bul-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

muştu ama elinden bu kadarı gelirdi. Kendisi ve insanları için bulabildiği tek çıkış yoluydu.

Yutkunup geri çekildim. Kolunu bıraktım. Bana kısacık bir an daha baktıktan sonra suyunu içti. Orada, göletin kenarında köklerini salmaya başladı; karanlık kökler oluşuyor, gümüşi dallar, içindeki sonsuz göl gibi gitgide büyüyüp göğe yükseliyordu. Yükseldi, yükseldi ve daha da yükselmeye devam etti. Dallarında ip gibi dizi dizi beyaz çiçekler açıyordu. Kül ve gümüş renkli kabuğunun altında gövdesi usulca parlıyordu.

Bir kez daha korulukta yalnızdım. Ama artık kuşların sesi duyulmaz oluyordu. Ağaçların arasından birkaç ürkek geyik sıçrayıp kaçarken beyaz kuyrukları bir an parlayıp gözden kayboldu. Ağaçlardan kahverengi, kuru yapraklar dökülüyor, üzerlerine basınca, soğuktan donmuş gibi çatırdıyorlardı. Güneş batıyordu. Üşümüş ve korkmuş halimle kollarımı kendime sardım, nefesim ağzımdan çıkarken beyaz bir buğuya dönüşüyor, çıplak ayaklarım buz gibi yere değdikçe ürperiyordum. Orman giderek etrafımı sarıyordu. Ve burdan çıkış yoktu.

Derken arkamda keskin, muhteşem ve tanıdık bir ışık yükseldi; *Çağrı*'nın ışığı. Umutla arkamı döndüğümde karla kaplı koruyu gördüm. Zaman yeniden akmaya başlamıştı. Sessiz ağaçlar çıplak ve sertti. *Çağrı*'nın ışığı tek bir ay ışığı huzmesi gibi uzanıyordu. Gölet eriyen gümüş gibi parlarken içinden biri çıkıyordu.

Galiz Orman Kraliçesi. Üstünde paramparça ve kapkara olmuş beyaz yas elbisesiyle, bastığı yerde karın altındaki toprağı ortaya çıkararak ayaklarını sürüye sürüye kendini kıyıya atıp yığıldı. Soluklanmak için kıvrılıp yan yattıktan sonra gözlerini ansızın açıverdi. Titreyen kollarının üstünde yavaşça doğrulup koruya, körpe özağaçlarına bakınca hayretten gözleri fal taşı gibi açıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Çamurlu elbisesi tenine değdikçe soğuktan donuyordu. Tümseğin üstüne çıkıp bütün koruya baktıktan sonra tepesindeki muazzam özağacına bakmak için başını yavaşça yukarı kaldırdı. Karın içinde binbir zahmetle birkaç

BELONGS TO KAYNOS TEAM

adım atıp özağacına, geniş, gümüş renkli gövdesine dokundu. Bir süre titreyerek orada öylece durdu. Sonra yavaşça eğilip yanağını ağaca yasladı. Ağlamadı. Gözleri açık ve ifadesizdi. Hiçbir şey görmüyordu.

Sarkan'ın *Çağrı* büyüsünü tek başına nasıl yaptığını ya da ne gördüğümü bilmiyordum ama öylece durup gergin bir şekilde ışığın bana yol göstermesini bekledim. Kar yağıyor, berrak ışığın altında muhteşem görünüyordu. Kar tenime değmiyor ama onun bastığı yere düşüp toprağı beyaz bir örtüyle kapatıyordu. Galiz Orman Kraliçesi kıpırdamadı.

Özağacı dallarını hafifçe sallarken alttaki dallardan biri yavaşça ona uzandı. Kışa rağmen dallarından biri çiçek açıyordu. Çiçek hızla büyüdü, taçyaprakları döküldü, küçük, yeşil bir meyve verdi ve meyve olgunlaşarak altın sarısı rengine büründü. Meyve Galiz Orman Kraliçesi'ne uzanan dalda nazik bir davet gibi sallanıyordu.

Orman Kraliçesi meyveyi aldı. Avcunda tutup öylece dururken korunun sessizliğinde, uzaktan tanıdık bir ses geldi. Ağaca inen balta sesi.

Orman Kraliçesi meyveyi ağzına götürürken durdu. İkimiz de öylece kalıp kulak kesildik. Gümbürtü yeniden duyuldu. Elleri yana düştü. Meyve elinden düşüp karda gözden kayboldu. Kraliçe darmadağın eteklerini toplayıp hızla koşarak tümseğe çıkıp oradan nehre indi.

Kalbim baltanın sesiyle gümbür gümbür atarak peşinden gittim. Sesler bizi korunun sonuna sürükledi. Fidan artık dalları iyice yayılmış upuzun ve sağlam bir ağaca dönmüştü. Kayıklardan biri kıyıya bağlanmış, iki adam da diğer özağacını kesiyordu. Birlikte neşeyle çalışıyor, ağır baltalarını sırayla ağaca indirip derin kesikler açıyorlardı. Gümüş renkli yongalar havaya savruluyordu.

Orman Kraliçesi ağaçların arasında inleyen korku dolu bir çığlık attı. Oduncular şaşkın şaşkın duraksayıp baltalarını sımsıkı tutarak etrafa bakınırken Orman Kraliçesi tepelerine biniverdi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Uzun parmaklı elleriyle boğazlarından tutup onları nehre fırlattı; öksüre tıksıra savruldular. Kraliçe iyice bel veren ağacın yanına çömeldi. Kapatabilirmiş gibi bütün parmaklarını ağacın özünün sızdığı kesiğin üstüne koydu. Ama ağaç kurtarılamayacak kadar ağır yaralıydı. Suyun üstüne eğilmiş, bir saate, bir güne kalmadan devrilivericekti.

Orman Kraliçesi ayağa kalktı. Hâlâ titriyordu ama soğuktan değil öfkeden titriyor, bastığı yer sarsılıyordu. Ayaklarının önünde aniden yer yarıldı ve korunun iki ucuna uzandı. Kraliçe yarığın üstünden geçince tam zamanında peşinden atlamayı başardım. Nehir şelaleden gümbür gümbür çağlarken, koruluk yoğun sisin altında yeni sığınağına gömülürken kayık yarığa yuvarlanıp gözden kayboldu. Nehirdeki oduncular dan birinin ayağı kaydı, o çığlık çığlığa uçurumun kenarına sürüklenirken diğeri bağırıp arkadaşının elini tutmaya çalışıyordu ama geç kalmıştı.

Fidan korulukla birlikte gömülürken kesilen ağaç bizimle birlikte yükseldi. İkinci oduncu güçlükle kıyıya ulaşıp sarsılan toprağa tutunmaya çalıştı. Üstüne gelen Orman Kraliçesi'ne baltasını savurunca balta kadının tenine çarpıp çınlayarak sekti ve oduncunun elinden kurtuldu. Orman Kraliçesi oralı bile olmadı. Yüzü bomboş ve uzaklardaydı. Oduncuyu yakalayıp yaralı özağacına götürdü. Kraliçe onu ağaca bastırıp topraktan fışkıran sürgünler onu sarmaya başlarken oduncunun feryatları fayda etmedi.

Yüzündeki korkuyla yay gibi gerildi. Orman Kraliçesi geri çekildi. Oduncunun ayakları ve bilekleri, baltayla kestikleri kısma yapışmıştı, ağaca aşılanmaya başladı, ayakları genişleyip büyüyerek yeni köklere karışıp uzarken onlar da parçalara ayrılıp ayaklarından düşüverdiler. Mücadele eden kolları sertleşip dallara dönüştü, parmakları eriyip birbirine yapıştı. Fal taşı gibi açılmış kederli gözleri gümüş kabuğun altında kaybolup gitti. Acıma ve dehşetle ona koştum. Bir türlü kabuğu tutamıyordum, büyüm burada işe yaramıyordu. Öylece durup bakmaya dayanamadım.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Neyse ki biraz öne uzanabildi. Sarkan'ın sesiyle, "Agniyeşka," diye fısıldarken ağacın gövdesinde açılan koca bir boşlukta yüzü kaybolup gitti. Oyuğun kenarlarından tutup kendimi boşluktan içeri attım. Ağacın kökleri birbirine yakın ve sıktı. Nemli yeni toprağın yumuşacık kokusu, ateş ve duman kokusuyla birleşerek burnuma doldu. Yeniden dışarı çıkmaya çalıştım; burada olmak istemiyordum. Ama geri dönmenin yanlış olduğunu da biliyordum. *Burada*, ağacın içindeydim ve içimdeki sese, tüm korkularıma rağmen önüme çıkanı kenara itip ilerlemeye çalıştım. Yıldırım düşen, yanan ağaca uzanmaya çalışırken kıymıklar etime batıyor, ağacın yapışkan özleri gözlerime, burnuma doluyor, nefes almamı engelliyordu.

Burun deliklerim odun, çürük ve yanık kokusuyla dolmuştu. Duvarların içinden geçerken kullandığım *alamak* büyüsünü boğuk bir sesle mırıldanarak yolumu açtım ve sonunda kabuğu ve yanıp kavrulmuş ağacı itip açtığımda, üstünden dumanlar tüten ana koruda olduğumu fark ettim.

Yanık ağacı arkamda bırakıp yeşil özle sırıksıklam elbisemle tümseğe çıktım. Çağrı'nın ışığı hâlâ suyun üstünde parlıyor, göletten geri kalan sığ su birikintisi, ışığın altında ufuk çizgisindeki dolunay kadar parlarken gözlerimi yakıyordu. Sarkan göletin diğer tarafında, dizlerinin üstündeydi. Ağzı ıslaktı, vücudunda duman, is ve çamurdan kararmayan tek yeri olan ellerinden su damlarken bir avuç suyu ağzına götürdü. Belli ki *Çağrı*'yı tek başına yapabilmek için Burgaç'ın hem suyunu hem gücünü içmişti.

Şimdiyse Galiz Orman Kraliçesi tepesine dikilmiş, upuzun parmaklarını boğazına dolamış, onu boğmaya çalışıyordu. Sarkan boğazını sıkan ellerden kurtulmaya çalışırken gümüşi ağaç kabuğu dizlerine, bacaklarına tırmanıyordu. Kraliçe onu bırakıp beni görünce ağaçtan kurtulmama isyan eder gibi hırsla bağırdı ama artık çok geçti. Özağacının gövdesinden ayrılan büyük parçası tepemde büyük bir gümbürtüyle çatırdayıp arkasında koca bir boşluk bırakarak nihayet düştü.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Öfkeyle bana gelirken onunla yüzleşmek için ıslak taşların üstüne indim. Beline kadar toprağa kök salan Sarkan cebelleşerek elini uzatıp, "Agniyeşka!" diye bağırdı boğuk bir sesle. Ama bana iyice yaklaşan Galiz Orman Kraliçesi de yavaşlayıp durdu. *Çağrı*'nın ışığı onu arkadan aydınlattı. İçindeki müthiş çürümeyi, uzun bir çaresizliğin kapkara ve acı bulutunu gözler önüne serdi. Ama ışık bana da vurup içimi aydınlatırken Kraliçe'nin benim yüzümde başka birini gördüğünü biliyordum.

Bense korudan sonra nereye gittiğini, büyücüleri, çiftçileri, oduncuları, kulenin tüm halkını nasıl avladığını görebiliyordum. Kendi ıstırabının köklerine birbiri ardına lanetli özağaçları diktiğini, o ıstırabı nasıl besleyip büyüttüğünü görebiliyordum. Korkuyla yoğrulmuşken, Linaya'nın derin ve ağır merhametinin hareket ettiğini hissettim: Merhamet, keder, pişmanlık. Galiz Orman Kraliçesi de gördü ve bu duygularla önümde sarsılıp afalladığına tanık oldum.

"Onları durdurdum," dedi, pencerenin pervazına sürtünüp içeri girmeye çalışan bir dalın gıcırtılı sesiyle. "Onları durdurmak zorundaydım."

Benimle konuşmuyordu. Gözleri beni delip geçiyor, derinlerdeki kız kardeşinin yüzüne bakıyordu. "Ağaçları yaktılar," dedi. Uzun zaman önce kaybolup giden birinin onu anlaması için yalvarıyordu. "Onları kestiler. Kesmekten vazgeçmeyecekler. İlkbaharı hiç düşünmeyen kış gibi, mevsimler gibi gelip geçiyorlar."

Artık kardeşinin sesi yoktu ama özağacının özü tenime yapışıp köklerini ayaklarımın altında derinlere uzatarak, "Gitmeliydik," dedim ikimizin de adına konuşarak. "Sonsuza kadar kalamazdık."

O zaman Galiz Orman Kraliçesi içime bakmayı bırakıp bana baktı. "Ben gidemedim," dedi. Denediğini biliyordum. Kulenin lordunu ve askerlerini öldürmüş, tüm alana yeni ağaçlar dikmiş ve sonunda kız kardeşiyle birlikte uyumak için kanlı elleriyle buraya gelmişti. Ama kök salamamıştı. Yanlış şeyleri hatırlamış ve çok fazla şeyi unutmuştu. Nasıl öldüreceğini, nasıl nefret edeceğini hatırlamış ama nasıl büyüyeceğini unutmuştu. Sonunda

BELONGS TO KAKNOS TEAM

elinden gelen tek şey, kardeşinin yanına uzanmak olmuştu. Ne tamamen uykuya dalabiliyor ne tamamen ölebiliyordu.

Uzandım ve ikiye ayrılmış ağacın alttaki dalında sallanan son meyveyi, parlak, sarı meyveyi kopardım. Ona uzattım. "Sana yardım edeceğim," dedim. "Onu kurtarabilirsin."

Paramparça olmuş, ölmeye yüz tutan ağaca baktı. Gözlerinden çamurlu gözyaşları akıyor, yanaklarından kahverengi, yoğun bir sıvı süzülürken çamur, kül ve toz birbirine karışıyordu. Elini yavaşça uzatıp dala benzeyen uzun parmaklarıyla meyveyi özenle ve dikkatle kavradı. Parmakları benimkilere değince birbirimize baktık. Aramızda kıvrılan dumana bakarken o hep medet umduğu, onunla kule halkı arasında duran kız olabilirdim; Yaga'nın kitabının bana yol gösterdiği gibi o da benim yol göstericim veya öğretmenim olabilirdi. Hiçbir zaman düşman olmayabilirdik.

Eğildim, kıvrılmış bir yaprağı göletin suyuyla doldurdum. Birlikte tümseğe çıktık. Meyveyi ağzına götürüp ısırınca sarı suyu çenesinden aktı. Gözlerini kapayıp öylece durdu. Elimi elinin üstüne koydum ve ta içinin derinliklerine uzanan, nefret ve ıstırapla düğümlenen köklerini hissettim. Diğer elimi kardeşinin ağacının üstüne koyup içindeki derin kuyuya, o derin kuyunun dinginliğine, sakinliğine uzandım. Yıldırım onu değiştirmemişti; zamanla toprağa iyice karışsa da, tamamen devrilmiş olsa da yıldırım onu değiştirmemiş, dinginliğini bozmamıştı.

Galiz Orman Kraliçesi ağacın yarıktaki yarasına yaslanıp kollarını kararmış gövdesine doladı. Son damlaları da ağzına damlatıp tenine dokunarak usulca ve sadece, "*Vanalem*," diye fısıldadım.

Ve böylece değişmeye başladı. Beyaz elbisesinin son parçaları da rüzgarla savrulurken, kavrulmuş teni simsiyah, kocaman pullar halinde soyuldu ve yerden yeni bir kabuk yükselerek gümüş renkli geniş bir etek gibi vücudunu sarıp eski ağacın parçalanmış gövdesine ulaştı ve onu da birleştirdi. Yüzünde beliren rahatlamayla gözlerini son kez açıp bana baktı ve sonra da Galiz Orman Kraliçesi, eski köklerin üstüne yeni kökler salıp büyüyerek ağaca karıştı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Geri çekildim ve kökleri toprağa iyice gömüldükten sonra, boşalan göletin çamurunun içinden koşup Sarkan'ın yanına gittim. Kabuk onu sarmayı bırakmıştı. Ayakları serbest kalana kadar birlikte kabukları kırıp teninden ayırarak sonunda onu kurtarmayı başardık. Onu kütüğün yanından uzaklaştırdım ve yorgun argın halimizle derenin kenarına uzandık.

Hiçbir şey düşünemeyecek kadar tükenmiştim. Neredeyse kızgınlıkla kaşlarını çatmış ellerine bakıyordu. Bir anda ayağa fırlayıp dere yatağına eğilerek çamuru kazdı. Bir süre boş gözlerle ona baktıktan sonra derenin akışını düzeltmeye çalıştığını anladım. Ben de ayağa kalkıp yardıma gittim. Başlar başlamaz ben de kaçmak istediği duyguyu hissettim: Yapılacak doğru şeyin kesinlikle bu olduğu duygusunu. Nehir bu tarafa akmak, göleti beslemek istiyordu.

Birkaç avuç çamurun yerini değiştirmemiz yetti ve dere parmaklarımızın üstünden akıp yatağının geri kalanını kendisi temizledi. Gölet bir kez daha dolmaya başladı. Bitkin halimizle yeniden oturduk. Yanımda oturmuş, elindeki çamuru ve suyu yırtık gömleğinin eteğine, çimenlere, pantolonuna silip temizlemeye çalışıyordu ama çoğunlukla çamuru etrafa sıçratmakla kalıyordu. Tırnaklarının içi kapkara olmuştu. Sonunda öfkeyle homurdanarak vazgeçip ellerini kucağına bıraktı çünkü büyü bile yapamayacak kadar yorgundu.

Ona yaslandım, öfkesi bile rahatlatıcıydı. Biraz sonra, istemeye istemeye kolunu belime doladı. Yanımızda getirdiğimiz tüm o öfke ve yangın, huzurunu kısacık bir an bozmuş da geçmiş gibi, derin sessizlik yeniden korunun üstüne çökmeye başlamıştı. Küller göl yatağına çekilmiş, çamur hepsini yutuvermişti. Ağaçlar yanmış yapraklarını suya bırakırken, toprağın yanan kısımları yosunla kaplanıp yeni filizlerle canlanıyordu. Göletin başındaki yeni özağacı eskisine sarılıyor, onunla bir olup derin yarasını kapatıyordu. Birlikte yıldızlara benzeyen küçük, beyaz çiçekler açıyorlardı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Tamamem tükenmiş, zihnim boşalmış halde koruda uyuyakalmıştım. Sarkan'ın beni kucağına alıp kuleye götürdüğünü bile anlamamış, midemi bulandıran ışınlanma büyüsü yüzünden kısacık bir an başımı kaldırıp homurdanmış sonra yeniden bayılmıştım.

Daracık odamda, daracık yatağımda bir battaniyenin altında uyanınca üstüme başıma bakmadan battaniyeyi tekmeleyip ayağa kalktım. Duvardaki vadi resmi sivri bir taşla boydan boya yırtılmış, tuvalin saçakları duvardan sarkarken resmin bütün büyüsü de uçup gitmişti. Koridora çıktığımda, tozlu gözlerimi ovuşturup kırık taşlar ve yere saçılmış güllelerin arasında ilerlemeye çalıştım. Aşağı indiğimde Sarkan'ın yola çıkmak için hazırlık yaptığını gördüm.

"Daha fazla yayılmadan başkentteki laneti temizlemek gerek," dedi. "Aloşa'nın iyileşmesi uzun zaman alacak ve sarayın yaz sonunda yeniden güneye taşınması gerekecek."

Binici giysilerini ve gümüş işlemeli kırmızı deri çizmelerini giymişti. Hâlâ is ve çamur içinde paytak paytak yürürken ancak hayalet olabilecek kadar pejmurde ve bir o kadar çamurluydum.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Laboratuvarda, aramızda duran masanın üstünde bir çuval kitap vardı ve yüzüme bile bakmadan keçeyle kaplı bir kutuya iksir şişelerini ve mataraları doldurmaya devam etti. Ayağımızın altındaki zemin yamulmuştu. Top güllelerinin ve taşların isabet ettiği duvarlarda büyük delikler açılmış, yaz rüzgârı ıslık çalar gibi neşeyle çatlaklardan içeri doluyor, yerdeki kâğıtları, tozu uçuşturuyor, taşların üstünde kırmızı, mavi sıvadan toz yığınları bırakıp gidiyordu.

"Kuleyi ayakta durabilmesi için destekledim," diye ekledi. İçinde mor renkli bir duman bulunan, ağzı bir mantarla sıkıca kapatılmış iksir şişesini kutuya koyarken, "Ateşkalbini yanıma alacağım. Sen halledersin..."

"Ben burada olmayacağım," dedim sözünü keserek. "Galiz Orman'a döneceğim."

"Saçmalama," dedi. "Bir cadı ölünce bütün büyüleri toza mı döner sanıyorsun? Fikri değişince her şeyi de düzeltecek mi? Galiz Orman lanet ve hilkat garibeleriyle dolu ve uzun bir süre de öyle olmaya devam edecek."

Haksız değildi, zaten Galiz Orman Kraliçesi de ölmemişti, yalnızca rüya görüyordu. Ama Sarkan laneti kaldırmaya ya da krallığın hayrına gitmiyordu. Kulesi yıkılmış, kendisi Burgaç'ın suyundan içmiş, bana el vermişti. Bu yüzden ardına bakmadan kaçacak, arkasına saklanacağı yeni taş duvarlar arayacaktı. Kökleri tamamen kuruyup artık yokluklarını hissetmeyeceği bir on yıl daha kendini kapatacaktı.

"Bir taş yığının içinde oturmamla da düzelmeyecekler," dedim. Onu kitapları ve şişeleriyle baş başa bırakıp çıktım.

Galiz Orman başımın üzerinde kırmızı, sarı ve turuncu renklerle kaplıydı ama şaşkın, beyaz birkaç ilkbahar çiçeği topraktan fışkırıvermişti. Yaz sıcaklarının son dalgası bu hafta, tam hasat zamanı gelivermişti. Harmancılar kızgın güneşin altında tarlalarda çalışıyorlardı ama burada, ağaçların gölgesinde, Burgaç'ın azgın

BELONGS TO KAYNOS TEAM

çağlayışıyla hava daha serindi. Sepetim altın sarısı meyvelerle dolu, yalınayak yaprakların üstünden yürüdüm. Nehirdeki bir dönemece gelince durdum. Bir orman korkuluğu suyun kenarına çömelmiş, su içmek için çubuksu başını suya sokmuştu.

Beni görünce tedirgin oldu, kıpırdamadan durdu ama kaçmadı. Sepetimdeki meyvelerden birini çıkarıp ona gösterdim. Kaskatı bacaklarının üstünde yavaş yavaş bana yaklaştı. Bir metre kadar ötemde durdu. Kıpırdamadım. Sonunda iki ön ayağını uzatıp meyveyi aldı ve geriye çekirdeği kalana kadar elinde evire çevire kemirdi. Bitirince bana baktı, sonra tereddütle ağaçların arasına yöneldi. Başımla onayladım.

Korkuluk ormanın içinde, ağaçların altında uzun süre yürüyerek bana rehberlik etti. Sonunda durdu ve bir kayalığın dik yüzüne benzeyen taş duvarın üstündeki kalın sarmaşık tabakasını kenara çekip kayanın içindeki dar yarığı ve içinden akan tatlı, pis kokulu sıvıyı gösterdi. O yarıktan geçip dar bir koyağa çıktık. Bir tarafta yamuk yumuk, gövdesi lanetten ağarıp doğal olmayan bir şekilde şişmiş yaşlı bir özağacı vardı. Geniş dalları koyağın yeşil otlarının üstüne eğilmiş, meyvelerle dolup taştıkları için yere kadar sarkmıştı.

Korkuluk endişeyle kenara çekildi. Hastalıklı özağaçlarını iyileştirebildiğimi öğrenmişlerdi ve birkaç tanesi bana yardıma bile gelmişti. Ya Galiz Orman Kraliçesi'nin onları yönlendiren gazabından kurtuldukları ya da sadece sağlıklı meyvenin tadını çok sevdikleri için olacak, hepsinde bir bahçıvanlık yeteneği vardı.

Galiz Orman'da hâlâ kendi öfkesini besleyen bir sürü ucube vardı. Çoğunlukla benden uzak duruyorlardı ama ara sıra orada burada acımasızca parçalanmış, çürümüş tavşan veya sincap cesetlerine rastlıyordum; bazen de bana yardım eden korkuluklardan biri ya bir peygamberdevesi kolunu koparmış halde ya da gövdesinde derin pençe izleriyle çıkageliyordu. Orman'ın biraz daha karanlık bir kısmına geldiğimizde, anlaşılmasın diye üstü yaprak ve yosunlarla kapatılarak zekice gizlenmiş, içi kırık çubuklar ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parlak, berbat, tenime yapışan bir sıvıyla dolu bir çukura düştüm. Koruya koşup göletin suyuyla yıkanana kadar fena halde derimi yakmıştı. Çubuklardan birinin bacağımda battığı yer ağır ağır iyileşmeye devam ediyordu. Av için kurulan sıradan bir hayvan tuzağı olabilirdi ama ben pek öyle olduğunu sanmıyordum. Bu tuzağın bana kurulmuş olabileceğini düşünüyordum.

Yine de işime devam ettim. Dalların altından eğilip geçerek testimle özağacının gövdesine gittim. Köklerine Burgaç'ın suyundan biraz döktüm ama başlarken bile onun için fazla umut olmadığını biliyordum. İçine hapsedilmiş çok fazla ruh vardı ve her biri ağacı başka bir yöne çekiyordu. Hepsini birden sakinleştirip rahatlatmak, rüyaya dalmalarını sağlamak mümkün değildi.

Ellerimi kabuğunun üstüne koyup uzunca bir süre onlara ulaşmaya çalıştım ama bulabildiklerim bile o kadar uzun bir süredir hapsolmuşlardı ki kendi isimlerini bile unutmuşlardı. Yürümüyor, gölgelerin altındaki loş yerlerde boş gözlerle ve bitkin bir halde yatıyorlardı. Yüzleri kısmen şeklini kaybetmişti. Sonunda, yaparakların arasından sızan kızgın güneşe rağmen titreyip ürpererek ağacı bırakıp geri çekilmek zorunda kaldım. Tenime yapışan yeis, içime girmek ister gibi tırmanıyordu. Ağacın kalın dallarının altından kaçıp koyağın diğer tarafındaki güneşli yere oturdum. Testimden su içtim, alnımı boncuklarla süslü ıslak tarafına dayadım.

İki korkuluk daha duvardaki yarıktan çıkıp dikkatli adımlarla yanımıza gelerek ilkine katıldılar. Sıra sıra oturmuş, uzun kafalarını sepetimin üstüne uzatmışlardı. Her birine temiz birer meyve verdim, ben çalışmaya başlayınca da bana yardım ettiler. Birlikte ağacın gövdesinin dibine kuru dallardan bir öbek yapıp özağacının dallarının çevresine çamurdan geniş bir daire kazdık.

İşimiz bitince ayağa kalkıp arkaya uzanarak sırtımı esnettim. Sonra ellerimi toprakla ovaladım. Tekrar özağacının yanına gidip ellerimi gövdesinin iki yanına koydum ama bu defa hapsolan ruhlarla konuşmaya çalışmadım. "*Kisara,*" diyerek ağacın özsu-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

yunu çektim. Yavaş ve nazikçe çalıştım. Su boncuğu andıran iri damlalar halinde çıkıp ince çizgiler gibi kıvrılarak ağacın kabuğundan toprağa akıp kurudu. Güneş iyice tepeye yükselmişti ve dallar kurudukça ışığı daha güçlü bir şekilde yansıyordu ağaca. İşim bittiğinde ağaç tamamen kurumuştu. Alnım ter içindeydi ve ellerim ağacın özüyle kaplanmıştı. Ayağımın altındaki toprak nemli ve yumuşaktı. Ağaç bir kemik gibi ağarmış, dalları rüzgârda birbirine çarpan sopalar gibi ses çıkarıyordu. Dallardaki tüm meyveler kurumuştu.

Geri çekilip bir kelimeyle onu ateşe verdim. Sonra bütün ağırlığımla kendimi yere bırakıp ellerimi çimenlere sildim, dizlerimi göğsüme çektim. Korkuluklar bağdaş kurup etrafıma oturdular. Ağacın yarısından fazlası yanmıştı ama hiç çırpınmıyor, acı çığlıklar atmıyor, fazla duman çıkarmadan hızla yanmaya devam ediyordu. Küller ıslak zemine düşerken kar taneleri gibi savrulup eriyerek toprağa karışıyordu. Bazen çıplak kollarıma düşüyorlardı ama yakacak kadar büyük değil, kıvılcım kadar küçüklerdi. Kaçmadım. Ağaç için yas tutanlar yalnızca bizdik, içinde rüyaya dalanlar da çekip gitmişlerdi.

Açık havadaki ateş yanarken bir ara uyukalmışım. Sabah uyandığımda ağaç tamamen yanmış, koca gövdesi kül yığınına dönmüştü. Korkuluklar külleri açıklığa eşit şekilde yaymış, ağacın eskiden bulunduğu yerde hafif bir tümsek bırakmışlardı. Sepetimden bir meyve çıkarıp o tümseğe ektim. Sepetimde özağacı tohumlarından ve nehrin suyundan hazırladığım büyüme iksiriyle dolu bir şişe vardı. Tümseğin üstüne birkaç damla serpiştirip gümüş renkli bir filiz çıkıp üç yaşındaki bir fidan boyuna gelene kadar büyümesi için ona cesaret verecek bir şarkı söyledim. Yeni ağacın kendi rüyası olmadığından, işkence dolu kâbuslar yerine, koruda meyvesini aldığım ağacın dingin ve huzurlu rüyasını görüyordu. Olgunlaştığında korkuluklar meyvesini yiyebilecekti.

Korkuluklar taze yaprakların kızgın güneşin altında kavrulmaması için gölgelikler yaparak ağaçla ilgilenirken ben taşların

BELONGS TO KAYNOS TEAM

arasından geçip yeniden Galiz Orman'a döndüm. Yerler olgun yemişler ve dikenli böğürtlenlerle doluydu ama yürürken onları toplamadım. Korunun dışında yetişen meyveleri güvenle yiyebilmek için uzunca bir süre geçmesi gerekiyordu. Kalın dalların altında çok fazla hüzün, Galiz Orman'a köklerini salmış çok fazla dertli özağacı vardı hâlâ.

Zatoçek'teki bir özağacından da Rosya tarafındaki bir özağacından da bir avuç insan çıkardım. Ama hepsi de son zamanlarda ele geçirilen insanlardı. Genel olarak özağaçları her şeyi almışlardı; sadece rüyalarını değil, etlerini ve kemiklerini de almıştı. Marek'in umudunun başından beri yersiz olduğunu anlamıştım. Galiz Orman'da bir iki haftadan fazla mahsur kalan biri ağaçla o kadar bütünleşiyordu ki bir daha geri getirilmesi imkânsızdı.

Bir kısmını rahatlatıp uzun, derin rüyalara dalmalarını sağladım. Hatta içlerinden birkaçı Galiz Orman Kraliçesi ve onları harekete geçiren gazabı ortadan kalkınca kendi başlarına rüyaya bile daldılar. Ama hâlâ yüzlerce özağacı ayaktaydı ve pek çoğu Galiz Orman'ın karanlık ve kuytu köşelerinde saklanıyordu. Onları özgürlüklerine kavuşturmak için bulabildiğim tek yol, içlerindeki suyu çekip onları yakmaktı. Ama onları ağacın içinde bırakmaktan ve ağır bir işkenceye terk etmekten çok daha iyi olduğunu bilmeme rağmen her seferinde birini öldürüyormuşum gibi bir hisse kapılıyordum. Sonraları da bu hüzünlü duygu peşimi bırakmadı.

Ertesi sabah, yorgunluktan bitap düşmüş uyurken bir çan sesiyle uyanıverdim ve ne olduğuna bakmak için çalıları kenara çekince, ağzındaki otu dalgın dalgın çiğneyen sarı bir ineğin de bana baktığını gördüm. Rosya tarafında, sınıra yakın bir yerde olduğumu fark ettim. "Evine gitsen iyi olur," dedim ineğe. "Havanın sıcak olduğunu biliyorum ama muhtemelen burada yanlış şeyler yersin." Bir kız, ineğe sesleniyordu. Biraz sonra çalıların arasından çıkıp beni görünce durdu; dokuz yaşlarındaydı.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

"Sık sık ormana kaçar mı?" diye sordum çat pat Rosça konuşarak.

"Meramız çok küçük," dedi kız, masmavi gözleriyle bana bakarak. "Ama onu hep bulurum."

Ona bakınca doğru söylediğini anladım çünkü içinde, yüzeyin hemen altında akan büyünün gümüşi çizgisini gördüm. "Çok derinlere gitmesine izin verme," dedim. "Büyüdüğünde de gel beni bul. Galiz Orman'ın diğer tarafında yaşıyorum."

"Sen Yaga Ana mısın?" diye sordu kız, merak ve ilgiyle.

"Hayır," dedim, "ama arkadaşı sayılırım."

Artık nerede olduğumu anlayacak kadar ayılınca batıya döndüm. Rosyalılar Galiz Orman'ın kendi taraflarında sınır devriyesi için birkaç asker yollamıştı; beni görüp tedirgin olmalarını istemedim. Kayıp köylülerinin bir kısmını geri gönderdiğim halde, ara sıra onların topraklarında ortaya çıkmamdan hâlâ rahatsız oluyorlardı, haksız da değillerdi. Polnya'da benim hakkımda söylenen şarkıların hepsi tuhaf ve insanı korkutan cinstendi ve sanırım ozanlar benimle ilgili en korkunç şarkılarını bizim tarafta söylemiyorlardı. Birkaç hafta önce, kurt adama dönüşüp Kral'ı yediğimi anlatan şarkılar söyleyen bir adamın Olşanka'da handan yuhalanarak dışarı atıldığını duymuştum.

Yine de adımlarım hafiflemişti. Küçük kız ve ineğiyle karşılaşmak sersemliğimi büyük ölçüde atmamı sağlamıştı. Yaga'nın yürüyüş şarkısını okuyarak evime dönmek için hızla yürümeye başladım. Acıkmıştım, o yüzden yürürken sepetimdeki meyvelerden birini yedim. Meyveden, ormanın Burgaç'tan köklerine, meyvelerine, dalların içlerine akan sihrin tadını, meyvenin suyuna tatlılığını veren parlak gün ışığını alabiliyordum. İçinde bir davet de vardı; belki bir gün, çok yorulup artık kendi rüyamı görmeye hazır olduğumda o daveti kabul ederdim. Şimdilik yalnızca bir tepedeki açık kapım, bir dostun uzaktan el sallayışı, korudaki sonsuz huzur hissiydi.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kasia, Gidna'dan bana mektup göndermişti: Çocuklar gayet iyi sayılırdı. Staşek hâlâ çok sessizmiş ama meclis oy vermek için geldiğinde ayağa kalkıp konuşmuş, onları, büyükbabasının halefi olduğuna ikna etmeyi başarmış. Ayrıca metrelerce uzağa tükürmeyi başarmakla kendisini pek etkilediği anlaşılan, Varşa Arşidükü'nün dokuz yaşındaki kızıyla sözlenmeyi kabul etmiş. Bir evliliğin temeli için böyle bir şeyin yeterli olduğuna dair şüphelerim olsa da muhtemelen babasının ayaklanma veya benzeri bir isyana yönelmemesi için onunla evlenmesinden daha iyiydi.

Staşek'in taç giyme töreninde bir turnuva düzenlenecekmiş ve Staşek, büyükannesinin itirazlarına rağmen Kasia'nın onun savaşçısı olmasını istemiş. Kısmen en iyi şekilde sonuçlanmış, çünkü Rosyalılar bir şövalye birliği göndermiş, Kasia hepsini yere sermiş ve böylece onlar da Ridva yenilgisinin intikamını alma konusunda çok daha temkinli davranmışlar. Kuledeki kuşatmadan kaçan askerler, alt etmenin imkânsız olduğu katil altın kraliçeye dair pek çok hikâye anlatmıştı ama insanlar onu Kasia'yla karıştırıyordu. Rosya istemeye istemeye, Staşek'in ateşkes teklifini kabul etmiş, böylece yaz kırılgan bir barışla sona ererken iki taraf da yaralarını saracak kadar zaman kazanmıştı.

Ayrıca Staşek, Kasia'nın zaferini, onu muhafızlarının başına geçirmek için kullanmıştı. Artık bir kılıçla nasıl ustaca savaşacağını öğreniyor ve böylece hep birlikte talim yaparken diğer şövalyeleri kazara yere devirip üstlerinden yürüyüp gitmiyordu. İki lord ve bir arşidük, bir de büyük bir öfkeyle yazdığına göre, Solya one evlenme teklif etmiş.

Düşünebiliyor musun? Ona çıldırdığını söylediğim halde, umudunu kaybetmeyeceğini söyledi. Aloşa'ya söylediğimde kadın on dakika boyunca aralıksız güldü; öksürüklerini saymazsak tabii, ve Solya'nın aslında teklifini kabul etmeyeceğimi bile bile evlenme teklif ettiğini, sırf saraydakilere artık Staşek'in tarafında olduğunu göstermek için böyle

BELONGS TO KAYNOS TEAM

bir şey yaptığını söyledi. Ben de birilerinin bana evlilik teklif ettiğini sağda solda böbürlene böbürlene anlatacak biri olmadığımı söylediğimde Aloşa bekle ve gör dedi, çünkü bizzat Solya her tarafa yayacakmış. Tabii ki bir hafta sonra herkes bana bu konuyu sormaya başladı. Sırf nasıl kıvranacağını görmek için bile gidip teklifini kabul ettiğimi söylemek istedim ama o zaman da beni tongaya düşürür diye korkup vazgeçtim.

Aloşa her gün biraz daha iyiye gidiyor, çocuklar da gayet iyi. Her sabah birlikte denize giriyorlar. Ben de gidip kumsalda yanlarına oturuyorum ama artık yüzemiyorum. Doğruca dibe batıyorum ve tuzlu su, sadece ayağımı soksam bile tenime çok kötü geliyor. Lütfen bana bir testi daha nehir suyu gönder! Burada sürekli susuyorum ve nehir suyu çocuklara da iyi geliyor. Uykudan önce onlara bir yudum içirdiğimde kuleyle ilgili kâbus görmüyorlar.

Çocuklar için sıkıntı olmaz dersen bu kış ziyarete geleceğim. Bir daha asla geri dönmek istemezler diye düşünüyordum ama Marişa gelip Natalya'nın evinde oynamak istediğini söyledi.

Seni özlüyorum.

Burgaç'a ve kıyısındaki yaşlı, uykucu bir meşe ağacının gönlünü edip yanına yaptığım ağaç evime ulaşmak için kocaman bir adım attım. Kapımın bir yanında meşenin köklerinden kalan, üstü çimle kaplanmış koca bir çukur vardı. Korkuluklar istedikçe alabilsinler diye koru meyveleriyle doldurmaya çalışırdım. Giderken bıraktığımdan daha boştu ve biri, kapının diğer yanındaki ahşap kutumu doldurmuştu.

Topladığım meyvelerin kalanını çukura doldurup bir süreliğine içeri girdim. Evin temizlenmesi gerekmiyordu: Yerler yumuşacık yosunla kaplıydı ve sabahları ben yataktan çıktıktan sonra çimler benden yardım almadan yatağın üstüne örtü gibi serilirdi. Ancak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benim fena halde temizlenmeye ihtiyacım vardı ama bu sabah sersem sersem gezmekle hayli vakit harcamıştım. Vakit öğleni geçmişti ve geç kalmak istemiyordum. Yalnızca, Danka'ya verip yollaması için Kasia'ya yazdığım mektubu ve ağzını mantarla kapadığım nehir suyuyla dolu testiyi yanıma aldım.

Nihayet nehre gidip Galiz Orman'ın batısından çıkmama yarayan üç büyük adım attım. Orada büyüyen genç ve uzun özağacının gölgesinde Zatoçek köprüsünden Burgaç'ı geçtim.

Biz onu aramak için nehirden süzülürken Galiz Orman Kraliçesi son ve şiddetli bir saldırı yapmış ve biz onu durduramadan ağaçlar Zatoçek'in yarısını yutmuştu. Kuleden uzaklaşırken, yolda köyden kaçan insanlarla karşılaşmıştım. Yolun geri kalanını koşarak gitmiş ve yeni dikilen özağaçlarını kesmeye hazırlanan, köylerini savunan bir avuç çaresiz insan görmüştüm.

Ele geçirilmeyi, lanetlenmeyi göze alarak, aileleri kaçabilsin diye onlara zaman kazandırmak uğruna geride kalmışlardı ve bu kadar cesurca davranmalarına rağmen korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Üstümden dökülen eski püskü giysilerim, karmakarışık kirli saçlarım olmasa beni dinlemezlerdi herhalde çünkü bu halimle ancak *cadı* olabilirdim.

O zaman bile Galiz Orman'ın tamamen yenildiğini söylediğimde bana inanmakta tereddüt etmişlerdi. Hiçbirimiz böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hayal edemezdik. Ama peygamberdevelerinin ve korkulukların telaşla Galiz Orman'a kaçtıklarını görene kadar hepsi yorgunluktan bitap düşmüştü. Sonunda geri çekilip çalışmama izin vermişlerdi. Ağaç bir günlük bile değildi; korkuluklar büyümesi için köy muhtarını ve üç oğlunu ağaca hapsetmişlerdi. Oğlanları çıkarmıştım ama babaları çıkmak istememişti çünkü bir yıldır midesinde kor gibi bir ağrı vardı.

"Sana yardım edebilirim," demiştim ama yaşlı adam başını iki yana sallamakla yetinmişti. Çoktan rüya görmeye başlamış, gülümsüyordu ve kabuğa hapsolan bedeni, sert kemikleri bir anda ellerimin altında eriyip gitmişti. Yamru yumru özağacı iç

BELONGS TO KAYNOS TEAM

geçirerek düzelivermişti. Bütün zehirli çiçeklerini oracıkta dökmüş, dallarında yeni çiçekler açmıştı.

Hepimiz kısacık bir an gümüş dalların altında durmuş, lanetli çiçeklerin baş döndürücü, tatlı ve çürük kokusuna benzemeyen hafif kokusunu içimize çekmiştik. Sonra adamlar ne yaptıklarını fark edince kaygıyla silkinip geri çekilmişlerdi. Korudayken Sarkan ile benim korudaki huzuru kabul etmekten korktuğumuz gibi korkmuşlardı özağacının verdiği huzurdan. Galiz Orman'dan kötülük ve nefretle taşmayan bir şeyin nasıl çıkabildiğini hiçbirimiz anlayamamıştık. Muhtarın oğulları umutsuzca bana bakmış, "Onu çıkaramaz mısın?" diye sormuştu en büyükleri.

Babalarından *geriye* bir şey kalmadığını ve artık ağaçla bütünleştiğini onlara anlatmak zorunda kalmıştım. Doğru dürüst anlatamayacak kadar yorgundum ama zaten bu vadidekiler bile durumu anlamakta zorlanıyordu. Oğlanlar yas tutsalar mı tutmasalar mı bilemeden boğuk bir sessizlikle öylece kalakalmışlardı. Sonunda ağabeyleri, "Annemi özlemişti," deyince hepsi başıyla onaylamıştı.

Köylüler köprülerinde bir özağacının büyümesinden hoşnut değildi ama orada kalmasına izin verecek kadar güvenmişlerdi bana. Ağaç o zamandan beri gayet güzel büyümüştü: Kökleri büyük bir şevkle köprünün kütüklerine sarılıp ağırlığını taşımayı vaat etmişti. Üzeri her zaman meyveler, kuşlar ve sincaplarla doluydu. Henüz özağacının meyvelerini yemek isteyen pek insan yoktu ama hayvanlar burunlarına güvenirdi. Ben de burnuma güveniyordum. Sepetime bir düzine daha meyve doldurup yoluma devam ettim. Dvernik'e uzanan tozlu uzun yol boyunca şarkı söyleye söyleye yürüdüm.

Küçük Anton yine ailesinin sürüsünü otlatmaya çıkmış, çimlerin üstüne uzanmış tembellik ediyordu. Ona yaklaştığımda, orada burada ortaya çıktığımda herkes gibi biraz tedirgin olduysa da bana alışmışlardı. Onca şeyden sonra başta eve gitmekten utanmıştım ama o korkunç günden sonra, Galiz Orman Kraliçe-

BELONGS TO KAYNOS TEAM

si'nin ıstırabıyla karışan duygularımla son derece yorgun, yalnız ve sinirliydim. Zatoçek'i temizlemeyi bitirdikten sonra yorgun ayaklarım hiç düşünmeden dönüp beni eve götürmüşlerdi. Annem kapıda bana şöyle bir bakmış, hiçbir şey söylememişti. Beni yatağıma yatırıp yanıma oturmuş, saçlarımı okşamış ve ben uykuya dalana kadar şarkı söylemişti.

Ertesi gün Danka'yla konuşup olanları anlatmak, Wensa, Yerje ve Kristina'yı kontrol etmek için köy meydanına gittiğimde herkes biraz tedirgin olmuştu. Ama o kadar yorgundum ki onları düşünecek halim yoktu, o yüzden de kıpırdanıp fısıldaşmalarını görmezden gelmiştim. Bir süre hiçbir şeyi yakmayıp kimseyi canavara dönüştürmediğimi görünce bu hallerine son vermişlerdi. Böylece insanların önce bana alışması gerektiğini fark etmiştim. Sonra da her cumartesi başka bir köye gitmeye karar verdim.

Sarkan geri dönmedi. Bir daha geri dönüp dönmeyeceğini de bilmiyordum. Dördüncü, beşinci ağızlardan hâlâ başkentte olduğunu, işleri yoluna koyduğunu duyuyordum ama bana hiç yazmadı. Doğrusu, meseleleri sonuca bağlamak için bir derebeyine ihtiyacımız yoktu çünkü zaten muhtarlar bu işi hallediyordu, üstelik Galiz Orman eskisi kadar tehlikeli değildi ama köylerinde, her an ulaşabilecekleri bir büyücüye ihtiyaç oluyordu. O yüzden bütün köyleri dolaşıp işaret ateşlerine büyü yaptım, böylece hangi köyde bana ihtiyaç olsa, kulübemde o köyün mumu yanıyor, nereye gitmem gerektiğini haber veriyordu.

Ama bugün buraya çalışmak için gelmemiştim. Anton'a el sallayıp köye yürüdüm. Hasat masalarına bembeyaz örtüler serilmiş, üstü tepeleme doldurulmuş ve ortalarında dans pisti niyetine dikdörtgen bir alan bırakılmıştı. Annem, Wensa'nın iki büyük kızıyla birlikte oradaydı ve haşlanmış mantarla dolu tepsileri masalara diziyordu. Yanına koşup onu öptüğümde yüzümü ellerinin arasına alıp saçımı eliyle arkaya tararken ince, uzun bir gümüş dal ile birkaç kuru, kahverengi yaprağı temizlerken yüzünde koca bir gülümsemeyle, "Şu haline bak," dedi. "Çizmelerini bile

BELONGS TO KANOS TEAM

giymemişsin. Git elini yüzünü yıka ve bir köşede sesini çıkarmadan otur." Çıplak bacaklarım dizime kadar toz içindeydi ama annem gülüyor, kahkaha atıyor, babamsa akşamki şenlik ateşine arabayla odun taşıyordu.

"Yemekten önce temizlenirim," dedim mantarlardan birini aşırırken. Evlerinin önünde oturan Wensa'nın yanına gittim. Biraz daha iyi görünüyordu ama hâlâ zamanının çoğunu pencerenin önündeki sandalyede oturup azıcık dikiş yapmakla geçiriyordu. Kasia da ona mektup yazmıştı ama biraz resmi, tumturaklı bir mektuptu o yüzden bazı yerlerini elimden geldiğince yumuşatarak okudum. Wensa sessizce dinledi. Sanırım Kasia'nın kırgınlığı onda da suçluluk duygusuna sebep olmuştu. Kendini hak etmediği bir kadere mahkûm eden bir anneydi. Bir gün iyileşecekse bile o güne daha çok vardı. Onu köy meydanına götürmeme izin verdi; kızlarıyla bir masada oturdu.

Bu yıl büyük çadır kurulmamıştı; sıradan bir köy festivaliydi. Kızların seçilmediği yıllarda da olduğu gibi asıl büyük festival Olşanka'daydı ve bundan sonra da hep öyle olacaktı. Nihayet güneş batmaya hazırlanana kadar hepimiz kızgın güneşin altında yemek yemekten ter içinde kalmıştık. Gerçi böyle bir durum hasat zamanına uymuyordu ya. Umursamadım. İçinde haşlamış yumurta dilimleri yüzen ekşi çorbadan büyük bir kâse, bir tabak dolusu haşlanmış lahana ve sosis, ardından da ekşi kirazlarla dolu dört küçük gözleme yedim. Çocuklar etrafta koşturup ağaçların altında bir bir uyuyana kadar biz de bir köşeye çekilip yemeklerin ne kadar şahane olduğundan, ne çok yediğimizden konuşuyorduk. Ludek üç telli kemanını getirip dizine dayayarak başlarda usul usul çalarken çocukların geri kalanı da uykuya daldıkça yeni enstrümanlar da geldi; böylece insanlar havaya girdiler, el çırparak tempo tutmaya ve şarkı söylemeye başlarken bira fıçılarını açıp Danka'nın kilerinden çıkardığımız soğuk votka dolu testiyi elden ele dolaştırdık.

BELONGS TO KAYNOS TEAM

Kasia'nın ağabeyleriyle, kendi ağabeylerimle ve pek tanımadığım birkaç delikanlıyla dans ettim. Sanırım beni dansa kaldıracak cesaretleri olup olmadığına dair iddiaya girmişlerdi ama hiç oralı olmadım. Bir anda saçlarını tutuşturabileceğimden korkar gibi bir halleri vardı, tıpkı benim bir zamanlar alacakaranlıkta yaşlı Hanka'nın bahçesine gizlice girip o kocaman, sulu elmalarınının en güzellerini koparıp yemekten korktuğum halde bunu yapmaktan vazgeçmemem gibi. Hepimiz mutluyduk, ayaklarımızın altındaki toprağın derinliklerinde akan nehrin şarkısını duyabiliyordum. Aslında hepimiz onun şarkısıyla dans ediyorduk.

Nefes nefese annemin sandalyesinin önüne oturduğumda karman çorman saçlarım bir kez daha omuzlarımdan dökülüverince annem iç geçirerek saçımı ellerinin arasına alıp örmeye başladı. Ayağının dibindeki sepetinden sulu sulu altın sarısı bir meyve daha alıp yemeye koyuldum. Ben parmaklarımı yalayıp dalgın dalgın festival ateşine bakarken Danka'nın yandaki uzun banktan ayağa fırladığını gördüm. Kupasını kenara bırakıp herkese duyuracak kadar yüksek sesle, "Lordum," dedi.

Sarkan çemberin girişinde duruyordu. Bir eliyle en yakındaki masaya yaslanmış, alevler, boynundan başlayıp kenarlardan aşağı inen, kuyruğu arkadan dolaşarak boynunun diğer tarafından çıkan ejderha motifli masmavi cüppesinin gümüş renkli manşetlerinde, zarif düğmelerinde ve eteklerindeki işlemelerin üstünde dans ediyordu. Gömleğinin kolundaki dantel işlemeler manşetlerden sarkıp salınıyordu, çizmeleri o kadar parlaktı ki ateşle daha da göz alıcı oluyorlardı. Sarayın balo salonundaki halinden bile daha görkemli görünüyor, buraya hiç uymuyordu.

Hepimiz gözlerimizi ona diktik. Dudakları, eskiden olsa kibirli diyeceğim ama şimdi gurur kırıklığının asabiyeti olduğunu anladığım hisle kıvrılmıştı. Başparmağımı yalayıp temizleyerek ayağa kalkıp yanına gittim. Arkamdaki açık sepet gözünden kaçmadı, ne yediğimi görünce kızgın gözlerle bana baktı. "Hayret bir şeysin," dedi.

BELONGS TO KAHVES TEAM

"Leziz!" dedim. "İyice olgunlaştılar."

"Seni *ağaca* dönüştürelim o zaman," dedi.

"Daha değil," dedim. İçimde dalga dalga mutluluk kabarıyor, parlak bir dere kahkahalar atıyordu. Geri dönmüştü. "Ne zaman geldin?"

"Bu öğleden sonra," dedi sert bir sesle. "Tabii vergileri toplamaya geldim."

"Tabii," dedim. Hatta buna inanmam için önce Olşanka'ya gidip hediyelerini aldığından bile emindim. Ne var ki rol yapamayacaktım çünkü mutluluktan ağzım kapanmıyordu. Kızardı, başını çevirdi ama bu da işine yaramayacaktı çünkü herkes büyük bir ilgiyle bize bakıyor, bolca bira içmekten sarhoş, sırf kibarlık olsun diye dans ediyorlardı. Bana baktı, yüzümdeki tebessümü görünce kaşlarını çattı.

"Gel de annemle tanış," dedim elini tutarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Teşekkür

Biliyorum, bu pek çok okuru şaşırtacaktır ama telaffuzu ag-NİYEŞ-ka'dır. Bu isim, çocukken annemden durmadan anlatmasını istediğim bir masalın muhteşem Natalia Gałczynska tarafından kaleme alınan versiyonundaki *Agnieszka Skrawek Neiba* isimli bir çocuktan gelir (Agniyeşka "Bir Tutam Gökyüzü"). Kadın kahraman ve onunla birlikte gezen sarı ineği bu hikâyede küçük bir rolle sahne aldılar ve Galiz Orman'ın kökleri ilk defa hikâyede toprağa salınmıştır.

Bu kitap için beta okumasını yapan ve yazma sürecinde hemen hemen her gün bana moral veren Francesca Coppa ve Sally McGrath'a büyük bir teşekkür borçluyum. Ayrıca ön okumaları yapan ve bana değerli tavsiyelerde bulunan Seah Levy, Gina Paterson ve Lynn Loschin'e de çok teşekkür ederim.

Teşekkürler, sevgili editörüm Anne Groell ve sevgili temsilcim Cynthia Manson. Bana cesaret verdiler ve en başından beri bu kitaba dört elle sarıldılar. Ayrıca Del Rey'deki herkese yardımları ve coşkuları için teşekkürler.

Tabii teşekkürün en büyüğünü ve kucak dolusu sevgilerimi hayatımı ve işimi güzelleştiren ve daha gerçek kılan kocam Charles Ardai'ye gönderiyorum. Her yazar, ilk okuyucu olarak evinde böylesine iyi bir okur ve muhteşem bir editöre sahip olma şansını bulamıyor ve ben bu şansa sahip olduğum için çok mutluyum.

Annemden kızıma; kökten çiçeğe. Evidence, umarım okuyacak yaşa geldiğinde bu kitap senin için sevgili büyükannene ve bana anlattığı hikayelere bir köprü olur. Seni çok seviyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Naomi Novik, 1973 yılında New York'ta doğan ilk kuşak Amerikalıdır. Baba Yaga, Tolkien ve Polonya halk hikâyeleriyle büyümüştür. *Temeraire* serisinin ilk kitabı ve kendisinin de ilk romanı *Majestelerinin Ejderhası* 2006 yılında basılmış, yirmi üç farklı dile çevrilmiştir. *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin Oscar ödüllü yönetmeni Peter Jackson *Temeraire* serisinin film haklarını almıştır.

Novik, Edgar ödüllü gizem romanları yazarı olan kocası Charles Ardai, kızları Evidence ve evlerinin her yerinde pıtrak gibi bitiveren yığınla bilgisayarıyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

naominovik.com
Facebook.com/naominovik
@naominovik

Kapak tasarımı: David G. Stevenson
Kapak illüstrasyonu: © Scott McKowen
Yazar fotoğrafı: © Beth Gwinn

BELONGS TO KAYNOS TEAM